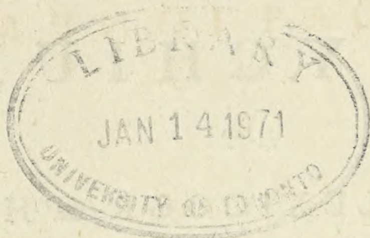

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

EMENDATIONES
IN
SUIDAM
ET
HESYCHIUM,
ET
ALIOS LEXICOGRAPHOS
GRÆCOS.

VOL. II.

SCRIPSIT
JO. TOUP,
ECCLESIÆ CATHED. EXON. PRÆBENDARIUS,
ET ECCLESIÆ S. MARTINI CUM CAPELLA
DE LOO IN AGRO CORNUBIENSI
RECTOR.

OXONII:
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCXC.

LIBRARY
JAN 14 1971
UNIVERSITY OF TORONTO

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS TERTIA.

ERUDITISSIMO PRÆSULI,

GULIELMO,

EPISCOPO GLOCESTRIENSI;

OB

INSIGNEM BENEVOLENTIAM,

ET

SINGULAREM

IN

LITERIS PROPAGANDIS

ALACRITATEM:

HAS EMENDATIONES

IN

SUIDAM,

OBSEQUII SUI

PIGNUS ET MONUMENTUM

D. D. D. C. Q.

AUCTOR.

PRÆFATIO AUCTORIS

AD

TERTIAM PARTEM.

LECTORI ERUDITO S.

TANDEM aliquando prodit Tertia Pars nostrarum Emendationum, quæ Suidam claudit. Sed hæc Sparta, quam nostram jam voco, pluribus exornanda est. Nam Suidas est penu Græcarum deliciarum, quæ, quo magis inspexeris, eo magis te capient. Verum hæc non in manibus nostris, sed in genibus deorum sita sunt. Libet autem in antecursu insignem locum Diodori Siculi, de quo nos supra ad v. Ἀποστολὰς, *hic paulo accuratius recognoscere, atque ad incudem revocare. Nam*

profecto hominis ingenui, si quid aliud, est, ita vineta sua cædere, ut quæ prava sunt corrigat, et quæ minus emendata sunt emendet. Locus autem Diodori ita legitur lib. xiii. cap. 67. Τῶν δὲ ἐν ταῖς τριήρεσι ποιησάντων τὸ προσαχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιούντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, καὶ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες, ἐξεβοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. *Ubi verbum quod excidisse monueram, ita tandem restituendum esse video:* Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ, τὰ δὲ ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν. Classiariis naves quidem eas, quæ usu attritæ erant, incendentibus, alias autem ferreis manibus abstrahentibus. *Qua quidem emendatione nihil verius. Respexit, ut solet, Diodorus ad Polybium lib. i. p.* 76. Πεισθέντος δὲ τοῦ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένου τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. *Quæ plane gemella sunt. Atque hoc primum.* DEINDE *vide al-*

terum

terum locum a nobis procuratum, sed sinistre procuratum in v. Καταινέσαντος. *Est autem Sophoclis in Oedip. Col. ver.* 1186.

> Ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
> Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων, πάτερ,
> Θέμις, σέ γ' εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾷν κακῶς.

Quæ mendi manifesta sunt. Emendabat vir doctissimus in Miscellaneis Criticis p. 342.

> Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πάτερ.

Ego aliam viam insistebam. Sed neuter rem adsecutus est. Scribendum sine dubio:

> Τὰ τῶν κακίστων ΚΑΣΕΒΕΣΤΑΤΩΝ, πάτερ.

Plato de Legib. lib. x. Κινδυνεύει πῶς ὁ ταύτης τῆς δόξης ἀντεχόμενος πάντων ἂν τῶν ἀσεβῶν κεκρίσθαι δικαιότατα ΚΑΚΙΣΤΟΣ τε εἶναι ΚΑΙ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΣ. *Quare hoc rectum. Sed ad alia festino.* In *v.* Κελαρίζει. *Locus Jamblichi, ut videtur, in Babylonicis, quem non male emendaveram, ita tandem, submonente Suida v.* Βορβορυγμὸς, *legendus et ampliandus est:* Ἡ μὲν κάμηλος ἐγένετο τοῦ χιλοῦ. Ὁ δὲ ἔπινε τοῦ ποταμοῦ ἀκούσιος, καὶ ἅτε κάτωθεν τοῦ πνεύματος ὠθουμένου, ἄνωθεν δὲ τοῦ ὕδατος ἐπι-

ἀποφερομένου, Η ΦΑΡΥΓΞ ΕΚΕΛΑΡΥΖΕ, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός. *Quod fragmentum pulcherrimum est.* In *v.* Ὄνος ὕεται, *vel meo vel operarum vitio res minus recte administrata est. Nam Cratini trochaicus ita rescribendus erat auctoritate Photii in Lex. inedito, quod penes me est:*

Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕεται.
Illi me sibilant circumcursitantes, ego vero
nihil curo.

Hæc mens poetæ est. Interpretes autem pro more cæcutiunt. Nosti illud Horatii Serm. i. i. 66.

—Populus me SIBILAT; at mihi plaudo
Ipse domi ————

In *v.* Στραγγεύει, *laudatur nobis locus Polybii in Excerptis Ursini, ubi populus Romanus jubetur* ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. *Quæ paulo obscuriora sunt. Legebam,* Ἐλινύοντας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα. Otiari per novem dies. *Apollon. Rhod. i.* 589.

———— Διπλόα δ' ἀκταῖς
ΗΜΑΤ' ΕΛΙΝΥΕΣΚΟΝ ————

Sed

Sed jam, ut δεύτερα ἀμείνονα, *quod aiunt, nihil mutandum esse video. Etym. Mag.* Ἐρινύες. Θεαὶ τιμωροὶ τῶν πατρικῶν ἀσεβημάτων, ἤγουν τῶν εἰς τοὺς γονεῖς ἁμαρτημάτων· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ναίειν, ὅ ἐστιν οἰκεῖν ἐν τῇ γῇ—— ἢ παρὰ τὸ ΕΛΙΝΥΕΙΝ, τὸ ἡσυχάζειν, γέγονεν ΕΛΙΝΥΣ καὶ Ἐρινὺς, ἡ ἡσυχάζουσα, κατὰ ἀντίφρασιν, τουτέστιν, ἡ μὴ ἡσυχάζουσα. *Vides ineptias Grammaticorum. Sed locus notandus. Nam vox* Ἐλινὺς *non alibi occurrit.* DENIQUE, *ut omnia plana et perspicua reddam, addo jam sextum locum, non ut emendem, est enim a nobis jam satis emendatus, sed ut res nostras vindicem quodammodo, et sartas tectas conservem. Est autem Sophoclis in Philoct. ver.* 1326. *de quo nos supra ad v.* Ἐμιτρώσατο,

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.

Ubi vox illa Ἀσκληπιαδῶν, *quæ excurrit, glossa manifesta est, et senarium jugulat. Ego, Musis plaudentibus, correxeram,*

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Quod suavitate sua se satis commendat. Sed non omnes utique aurem habemus. Nam Cl. HEATHIUS, *vir in trimetris et tetrametris*

adprime

adprime eruditus, in Add. ad Sophoclem, vocem Ἀσκληπιαδῶν *quadrisyllabam esse, adeoque nihil mutandum esse contendit. Sed fallitur vir* κριτικώτατος. *Theognis ver.* 432.

Εἰ δ' ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΙΣ τοῦτο δέδωκε θεός.*

De Æsculapii vero filiis hic agitur, qui Ἀσκληπιάδαι *dicti. Idem autem* Ἀσκλήπιος *et* Ἀσκληπιάδης, *ut* Ἀμφιτρύων *et* Ἀμφιτρυωνίδης, Οἰδίπους *et* Οἰδιποδίδης. *Sed hæc Cl.* HEATHIO *minus perspecta sunt. Optime succurrit Scholiastes ad Pindar. Nem. iv.* 32. *cujus verba, quia haud protrita sunt, adscribam.* Ἀμφιτρύωνος ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· οὐ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. Ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει· Ὑπερίονος ἠελίοιο· ἀντὶ τοῦ, Ὑπεριονίδου. Καὶ Εὐριπίδης·

Ὃ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. Ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δέ με, ὁ Πολυνείκης. Οὕτω καὶ τοῦτο· Οὕνεκεν Ἀμ-

* Hic versiculus Theognidis citatur a Plutarcho vol. ii. p. 1000. Edit. Lutet. Paris. 1624.

Φιτρυωνίδου·

φιτρυωνίδȣ· Ἰόλαον γὰρ εἶπεν. Οὗτος γὰρ Ἰφικλέȣς. Ὁ δὲ Ἀμφιτρύωνος. *Qui locus egregius eſt, et noſtram emendationem mire confirmat.** *Verſus autem Euripidis in Alcmæone, qui vulgo inepti circumferuntur, et viros doctiſſimos eluſerunt, ita certo certius ſcribendi et interpretandi ſunt:*

ΟΥ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπȣς δέ με,
Χρυσȣ̃ν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργȣς πόλιν.

Non ego tibi patrem perdidi, ſed me Polynices,
Cum aureum monile Argos adtulit.

Verba ſunt Eriphylæ ad filium. Atque hæc hactenus.

---

* Item Schol. ad Theocrit. Idyll. vii. 21. Σιμιχίδα. Εἰσὶ δὲ ϗ πατρωνυμικὰ ȣ̓́τως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα ϗ ἐπὶ τῶν ὑῶν, ὡς ϗ ἐπὶ τῶν πατέρων· ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα ὑὸς ὤν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. Καὶ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν ϗ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένȣ τυγχάνοντα.—Καὶ τὸν Εὐμήδην ὑὸν ὄντα τȣ̃ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. Confer nos ad v. Ἐμιτρώσατο, in Emend. P. I. pag. 168. Vide et Cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 155. qui fallitur.

EMEN-

EMENDATIONES

IN

SUIDAM.

Π.

PARS III.

ΠΑΓΑΣ. Δίκτυα. Παγίδας. Καὶ τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, τοῖς ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσὼν, καὶ ἐνσχεθεὶς ταῖς πάγαις, ἃς ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαίως ἔπαθε.*] " Gatakerus in Adverſ. " Poſthum. cap. 121. p. 539. legendum cen- " ſet, ὑφῆνε, *contexuit*. Ad quam emendatio- " nem confirmandam adducit illud Theodoreti " Dialog. cap. 24. Ἑάλως, οἷς ὑφῆνας, ἄρκυσι. " *Captus es eis, quæ ipſe contexueras, retibus.* " Sane τὸ ὑφῆνε melius huic loco quadrare " mihi videtur quam ὑφῆκε, et ideo emenda- " tionem viri doctiſſimi probo." *Kuſterus.* Fallitur uterque. Neque enim hic agitur de

---

* Depromptum eſt hoc fragmentum ex Æliano, opinor, cujus libros de Providentia ſæpius laudat Suidas.

eo

PARS III. eo qui texerit, ſed de eo qui tetenderit. Notum Proverbium: *Rete non tenditur accipitri, neque milvio.* Verbum autem ὑφεῖναι ſolenne eſt in hoc negotio. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Ποδάγρα. Τάφρους ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ΥΦΗΚΕΝ ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Cæterum hic locus, quod utrumque virum doctiſſimum fefellit, ita totidem verbis legitur apud Scholiaſtam ad Æſchyl. Agamemn. ver. 831. ex quo deprompſit Suidas. Cave autem accipias verba illa, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, de Æſchylo *Tragico.* Intelligendus enim Æſchylus neſcio quis, qui ſcripſerat περὶ Παροιμιῶν. De quo Zenobius in Proverb. Σαρδόνιος γέλως. Quod miror non animadvertiſſe Kuſterum.*

---

* Fallor. Athenæus xi. 12. p. 494. Καὶ ταῦτα οὐχ' ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον ἁλίσκῃ, ἀπροσδιονύσους λύσεις πραγματευόμενος. Ad quem locum vide Dalechampium. Ita Ariſtoph. Av. v. 808.

Ταυτὶ μὲν ἠκάσμεθα, κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.

Ubi Schol. Ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν·

Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος·
Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν,
Εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος·
Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
Ἁλισκόμεθα ——

Quare ad Æſchylum *Tragicum* adluſit ſcriptor, quiſquis fuerit, quem deſcripſit Scholiaſtes.

Huc

Huc respexit Heliodorus Æthiopic. lib. ii. p. 120. Ἀλλὰ τὸ χαλεπώτατον, ΤΟΙΣ ΕΜΟΙΣ, τὸ τοῦ λόγου, κατ' ἐμοῦ κέχρηται ΠΤΕΡΟΙΣ. PARS III.

ΠΑΘΑΣ. Πάθη. Ξυμφοράς. Σοφοκλῆς·

Καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάθας.]

Respexit Suidas, quod et monuit Portus, ad Sophocl. Aj. ver. 295. ubi ita hodie circumfertur:

Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν τύχας.

Sed Suidæ lectio suavior est atque elegantior: quam et recte repræsentant libri veteres. Est autem πάθη vox Sophoclea. Sophocl. Oedip. Col. ver. 7.

Στέργειν μὲν αἱ ΠΑΘΑΙ με χ' ὡ χρόνος ξυνὼν
Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.

ΠΑΛΑΜΩΜΕΝΩΝ. Χερσὶν ἐργαζομένων. Τὴν ἐκ τῶν Ῥωμαίων παλαμήσασθαι σωτηρίαν.] Hic locus nonnihil auctior legitur infra, v. Περιεργιαίτερον. Est autem, ni fallor, ex Menandro Historico: quod res et stilus suadet.

ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Ἀδόκιμος. Εὐμετάβλητος.— Δύναται καὶ τὸ παλίμβολος ἀντὶ τοῦ ἐναντιογνώμων· ὡς καὶ παλίνδης ὄνομα.] "Hæc mihi non videntur "sana, nec integra: de quibus lector proinde "cogitet.

PARS III. "cogitet. In Lexico Photii inedito poſt vocem ὄνομα lacuna occurrit: unde ſuſpicor "quædam huic loco deeſſe." *Kuſter.* Locus corruptiſſimus. Nam vox παλίνδης nihili eſt. Repono, ὡς καὶ Πάλιν δηλοῖ ὄνομα. *Ut vox πάλιν ſignificat.** Eſt autem πάλιν nonnunquam idem ac ἐναντίον. Euripides in Helena, ver. 1606.

ΠΑΛΙΝ πλέωμεν. ΕΝΑΝΤΙΑΝ κέλευέ συ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt. Idem infra, v. 1612.

Βοᾷ κελευστὴς τὴν ΕΝΑΝΤΙΑΝ ὄπα.

Quare recte Suidas, Παλίμβολος. Ἀντὶ τοῦ Ἐναντιογνώμων. Quo ſenſu verbum uſurpat Plutarchus de Genio Socratis, vol. vii. p. 595. Edit. Reiſk. Οὐ γὰρ ἀφίκετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ᾽ ὅλως ἐδόκει πονηρὸς γεγονέναι καὶ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ. Atque hoc ſenſu accipiendus Callimachus Lav. Pall. 97.

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα ΒΑΛΕΥ ΠΑΛΙΝ ὅσσα
δι᾽ ὀργὰν
Εἶπας ——

Atque hinc intelligendus Jacobus Epiſt. v. 17. Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣΗΥΞΑΤΟ

* Sed forſan legendum: ὡς καὶ ΠΑΛΙΜΒΑΛΗΣ ὄνομα. De quo ſupra Suidas.

ΗΥΞΑΤΟ ϗ ὁ ȣ̓ρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, ϗ ἡ γῆ ἐϐλάϛησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perſpectum habuerunt Interpretes. Πάλιν ϖροσεύξαϑαι eſt, *To pray contrary to what he had prayed before.* Quod ϖαλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de *pluvia non mittenda,* deinde de *pluvia mittenda* orabat Elias. Hæc mens Jacobi eſt.* Huc facit Iſocrates in Helena p. 144. Ed. Battie. Ἐπεδείξατο ϗ Στησιχόρῳ τῷ ϖοιητῇ τὴν ἑαυῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐϐλασφήμησέ τι ϖεὶ αὐτῆς, ἀνέϛη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεϛερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνȣ̀ς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλȣμένην ΠΑΛΙΝΩιΔΙΑΝ ἐποίησε, ϖάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέϛησε.†

PARS III.

ΠΑΛΟΣ. Κλῆρος. Ὁ δὲ Δαρεῖος τȣ́τȣς κελεύει ϖάλλεϑαι. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ ϖάνlων Βαγαῖ☉.] Hæc ſunt verba Herodoti in Thalia, cap. 128. Quod viros doctos ad Herodotum fugiſſe video.

ΠΑΛΥΝΟΜΕΝΗΣ. Λευκαινομένης. Τῆς χώρας τῶν Σκυθῶν θαμὰ νιφεlῷ ϖαλυνομένης.] Hæc ſunt

---

* Plutarchus in Ariſtid. p. 298. Edit. Bryan. Ηὔξατο τὴν ἐναντίαν εὐχήν.

† Suidas ad v. Στησίχορος. Φασὶ δὲ αὐτὸν (Στησίχορον) γράψαντα ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι· ϖάλιν δὲ γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρȣ, [διὰ] τὴν ΠΑΛΙΝΩΔΙΑΝ ἀναϐλέψαι.

PARS III. verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Vide nos ſupra ad v. Θρόος.

ΠΑΝΑΩΡΙΟΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ γάρ πȣ λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριος ἤδη.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.* Confer etiam elegantiſſimum Rhunkenium in Epiſtola ad Cl. Valckenar. p. 48. Eſt autem παναώριος vox Homerica. Homer. Il. Ω. 540.

Ἀλλ᾽ ἕνα παῖδα τέκεν ΠΑΝΑΩΡΙΟΝ——

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes.

---

* Sed Carmen integrum hic ſubjicitur.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βόστρυχον ὠμογέροντα τὶ μέμφεαι, ὄμματα θ᾽ ὑγρὰ
Δάκρυσιν, ὑμετέρων παιδία ταῦτα πόθων;
Φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθȣ τάδε· ταῦτα βελέμνων
Σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχεγρεσίης.
Καὶ γάρ πȣ λαγόνεσσι ῥυτὶς παναώριος ἤδη,
Καὶ λαγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται.
Ὁππόσον ἡβάσκει φλόγος ἄνθεα, τόσσον ἐμοῖο
Ἄψεα γηράσκει φροντίδι γυοβόρῳ.
Ἀλλὰ κατοικτείρȣσα δίδȣ χάριν· αὐτίκα γάρ μοι
Χρὼς ἀναθηλήσει κρᾶτι μελαινομένῳ.

In primo pentametro MS. et Cod. Lipſ. legunt ΠΑΙΓΝΙΑ ταῦτα πόθων, et in ſecundo pro νυχεγρεσίης habet MS. νυκτεγρεσίης. Recte. Sunt denique in hexametro quarto φλόγος ἄνθεα interpretanda *Amoris ignes*. Reiſkius non intellexit.

ΠΑΝΙΚΩ.

ΠΑΝΙΚΩι ΔΕΙΜΑΤΙ.—Τῷ δὲ Πανὶ εἰώθεσαν ὀργιάζειν αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. Καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ· Σιωπῇ, φησὶ, τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι.] Decerpſit hunc locum Suidas ex Schol. ad Ariſtophanis Lyſiſt. ver. 2. Verba autem Menandri ita proculdubio legenda et diſponenda ſunt: PARS III.

——Σιωπῇ τῷ θεῷ τούτῳ, γύναι,
Οὐ δεῖ προσιέναι——

Ad hunc deum haud fas eſt, mulier,
Silentio accedere——

Huc referendus videtur neſcio quis apud Suidam v. Λιπαρής. Πρὸς δὲ τὸ θεῖον λιπαρὴς ἦν καὶ ἔκθυμος, ΩΣ ΘΑΜΑ αὐτῷ ΠΡΟΣΙΕΝΑΙ. *Deum autem conſtanter ac propenſe colebat, ut frequenter ad eum accederet.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Vulgo male, ὥσθ' ἅμα.

ΠΑΝΘΟΙΝΗΝ. Πανδαισίαν. Βάβριος·

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην
Ἔγκατα λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων,
Καὶ σπλάγχνα δάπτων——] In Babrii verſiculis leve eſt mendum, quod doctiſſimorum oculos effugit. Scribendum, idque eleganter admodum:

Λέων μὲν ΑΥΤΟΥΣ εἶχε δαῖτα πανθοίνην.
Leo quidem eis laute veſcebatur.

 Ita

PARS III. Ita locutus eſt Ælian. Var. Hiſt. i. 2. ex emendatione acutiſſimi Fabri. Καὶ τὸ μὲν ΕΜΠΕΣΟΝ, ὅ,τι ποτέ ἐςι τὸ ἐμπεσὸν, ἤδ' ΕΧΕΙ ΔΑΙΤΑ.* Cæterum huc facit Suidas ſupra: Δάπτω. Τὸ μετὰ σπαραγμȣ̃ ἐσθίω. Ὅπερ ϗ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος· Καὶ σπλάχνα δαρδάπτων. Lege, δάπτων.†

ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΝ ΣΕΙΩΝ. Παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων· Παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.] Depromptus eſt hic locus ex Schol. ad Ariſtoph. Eq. ver. 753. ubi haud paulo auctior legitur. Notum Proverbium: Πάντα κάλων σείειν. Ab re nautica ductum. Apollon. Epiſt. 7. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἔμπορον κάλων σείειν. *Oportet mercatorem omnem rudentem, quod aiunt, movere.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, ad quem nuperus Editor ridiculoſiſſime nugatur. Eleganter Philo Judæus

* Ælian in Var. Hiſt. xii. 27.—καὶ ἀπολείπειν αὐτȣ̀ς κυνῶν ἄδειπνον εἶναι. Xenophon in Memorab. iii. xi. 6. Οἶσθα γὰρ ὡς ἐκεῖναι (φάλαγγες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον· ἀράχνια γὰρ δήπȣ λεπτὰ ὑφηνάμεναι, ὅ,τι ἂν ἐνταῦθα ἐμπέσῃ, τȣ́τῳ τροφῇ χρῶνται. Sed in primo Babrii verſiculo legendum eſt:

Λέων μὲν ΑΥΤΟΝ εἶχε——

† Hippocrates p. 1284. Λύκος δὲ ΔΑΡΔΑΨΑΣ ΤΟ ΠΡΟΣΠΕΣΟΝ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἀναπέπαυται. Vide Ezech. Spanheim ad Ariſtoph. Ran. 66. p. 299. Edit. Kuſter.

in

in libro de Virt. p. 571. Πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίϛιος ἐριοδρομῶν.* Hinc explicandus Crinagoras in Epigram. apud Schol. ad Ariſtoph. Eq. 753. PARS III.

Καλλιμάχȣ τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
'Ωνὴρ τὰς μȣσέων ΠΑΝΤΑΣ ΕΣΕΙΣΕ ΚΑΛΩΣ.

Callimachi hoc carmen tornatum eſt, in quo poeta omnem vim ingenii ſui exercuerat. Iſta eſt mens Epigrammatis, quam minime perceperunt viri eruditi. De Callimachi autem *HECALE* ſermo eſt, poemate politiſſimo et exquiſitiſſimo. Quod ex reliquiis ejus ſatis conſtat.

ΠΑΝΤΩΣ. Παντελῶς. Οὐδὲ μνήσας σύ γε πάντως κινήσεις.] "MS. A. habet, ȣδὲ μνήμας σύ γε "πάντως νικήσεις. Sed utriuſque lectionis ſen"ſus propter brevitatem fragmenti incertus "eſt et obſcurus. Ego locum ſic verti, ac "ſi legeretur, ȣδὲ μνήμας σύ γε πάντως ποιήσεις." *Kuſter.* Locus deploratiſſimus. MS. Pariſ. Οὐδὲ μνήμας νικήσεις. Quod non verum, ſed vero proximum eſt. Audacter reſcribo:

Οὐδὲ ΓΝΩΜΑΣ σύ γε πάντως ΝΙΚΗΣΕΙΣ—
Neque tu unquam conſilio vinces.

---

* Vide Suidam ad v. Κάλως. et confer Cl. Kohler. ad Theocrit. Schol. vi. 18. ubi fallitur.

PARS III. Ariſtoph. Veſp. ver. 592.

Κἀν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΕΝΙΚΗΣΕΝ——

Idem Nub. ver. 431.

Ἐν τῷ δήμῳ ΓΝΩΜΑΣ ΟΥΔΕΙΣ ΝΙΚΗΣΕΙ πλείονας ἢ ΣΥ.

Qui locus geminus germanus eſt. Huc nonnihil facit Agathias lib. 5. Αὐτὸς ὅπλα μὴ κινῶν, ΠΑΝΤΩΣ ΕΝΙΚΑ ΤΗι ΓΝΩΜΗι. *Ipſe non armis, ſed conſilio ſemper vicit.* Cæterum hoc fragmentum eſt pars prior verſus Anapæſtici Ariſtophanei, atque adeo Comico proculdubio adjudicandum. Quod imprimis notandum.

ΠΑΝΤΟΙΑΣ ΗΔΗ ΜΟΥΣΗΣ ΠΕΙΡΑΘΕΝΤΕΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥΣ. Τουτέστι, ποικίλης καὶ παντοδαπῆς.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. in Equit. ver. 502.

ΠΑΡΑΒΑΛΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ Ἰούδας δραστήριος ὢν, ἔκρινεν ὑπὲρ τῆς τ' ἀδελφοῦ σωτηρίας παραβαλέσθαι.] Hæc ſunt verba Joſephi Antiq. Jud. lib. ii. 8. p. 85.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΕΣΘΑΙ.——Ὁ δὲ πρὸς τῷ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν.] Decerptus eſt hic locus ex Polybio lib. iii. 95. p. 341. ubi legitur, πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι. Uti quoque recte ſupra v. Ὅλος.

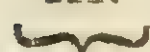
ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΓΩΓΑΙΣ. Ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ παραγωγαῖς ἀεί τε καὶ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρούοντες, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τοῦ παραλόγου γεγένηται.] Hoc fragmentum deſcripſit Suidas ex Procopio in Gotthicis lib. iii. p. 280. Huc facit Herodotus vi. 62. Ἀναγκαζόμενος μέν τοι τῷ τε ὅρκῳ, καὶ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΗι ΠΑΡΑΓΩΓΗι. PARS III.

ΠΑΡΑΠΑΙΩΝ. Παραφρονῶν. Ληρῶν. Ἀγνοῶν. Καὶ παραπαίων ὁλοσχέρως.] Hæc male diſtincta ſunt. Scribendum, Παραπαίων, παραφρονῶν, ληρῶν. Ἀγνοῶν καὶ παραπαίων ὁλοσχέρως. Polybius, lib. iv. p. 416. Ἀγνοοῦντες καὶ πολὺ παραπαίοντες τοῦ δέοντος. Idem in Excerptis Valeſii p. 1422. Ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ καὶ πολὺ παραπαίειν τῆς ἀληθείας. Idem in Excerpt. Legat. p. 1133. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων ΑΓΝΟΕΙΝ αὐτὸν ἔφη καὶ ΠΑΡΑΠΑΙΕΙΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ τοῦ σφετέρου συμφέροντος. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. Κόλαξ. Τραπεζολοιχός. Κοσσοτράπεζος.] "Sic forte dictus eſt paraſitus, "quod ad menſam alapis ſe cædi patiatur. "Κόσσος enim eſt *alapa*, teſte Suida. Sed de "hac voce, ut obſcura et inſolita, nihil certi "ſtatuo." *Kuſter*. Emendabat Cl. Trillerus ad Heſychium, Κνισσοτράπεζος. Neuter recte. Scribendum ſine dubio, Παράσιτος. ΚΥΣΟΤΡΑΠΕΖΟΣ. Idem τραπεζολοιχὸς et κυσοτράπεζος.

PARS III.

πεζος. Quæ vox elegans.* Petronius Arbiter cap. 64. *Miramur nos, et pariter credimus;* OSCULATIQUE MENSAM *rogamus nocturnas, ut suis se teneant, dum redimus a cœna.* Verbum Κῦσαι in hoc negotio occurrit in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 349.

Οὔποτε δ' ὀθνείην ΕΚΥΣΕΝ ΧΕΡΑ γαστρὸς ἕκητι.†

Theocritus Idyl. xxiii. 18.

Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ ΚΥΣΕ ΤΗΝ ΦΛΙΑΝ ‡ ——

Atque hinc castigandus obiter Callimachus Epigram. 44. in quo expediendo viri doctissimi caligarunt:

Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ΕΦΙΛΗΣΑ
ΤΗΝ ΦΛΙΗΝ ——

---

* Vide Cl. Albertum ad Hesych. v. Παράσιτος. Longus in Pastoral. lib. iv. p. 161. Edit. Junger, Οἴχεταί σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα, ὁ μέχρι νῦν ΜΟΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΕΡΩΝ.

† Theocritus Idyll. xi. 55.

Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ ΤΑΝ ΧΕΡΑ ΤΕΥ ΕΦΙΛΑΣΑ.

‡ Polybius p. 1287. ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΣΕ ΤΟΝ ΟΥΔΟΝ. Synesius in Epist. p. 224. ΚΟΛΑΚΕΥΕΙΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ. Lucretius lib. iv. 1173.

At lacrumans exclusus amator limina sæpe
Floribus et sertis operit, postisque superbos
Unguit amaracino, et FORIBUS MISER OSCULA FIGIT.

Consulendus Cl. Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 136. ubi τὸν μυλῶνα προσκυνῶν et προσκυνῶν τὴν θόλον, idem est.

ΠΑΡΑ-

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ. Ὁρμή. Προθυμία.—Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι δι' ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν.] Hæc ſunt verba Joſephi Bell. Jud. vol. ii. lib. ii. 20. p. 209. PARS III.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ.—Καὶ παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν.] Leguntur hæc verba apud Diodorum Siculum vol. ii. lib. xx. 11. p. 414.

ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΩ. Προσδοκῶ. Ἰώσηπος· Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χάλβῳ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα.] Hæc ſunt verba Joſephi in Vita ſua p. 21. Scribendum autem ἐν Χαβαλῷ ſive Χαβωλῷ. Quomodo recte legitur apud Joſephum.

ΠΑΡΔΑΚΟΝ.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Pac. ver. 1148.

——ἐπειδὴ ΠΑΡΔΑΚΟΝ τὸ χωρίον.

Ubi Schol. Παρδακὸν δὲ, ΔΙΥΓΡΟΝ, οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης. Simonidis locus exſtat apud Strabon. lib. xiii. p. 920. Τί οὖν φήσομεν τὴν Πόρδαλιν, καὶ τὴν Σαπέρδην, καὶ τὸν Περδίκκαν, καὶ τὸ Σιμωνίδου,

Σὺν πορδάκοισι ἐκπεσόντες ἱμάσιν·

Ἀντὶ τοῦ, διαβρόχοις. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ΠΟΡΔΑΚΟΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ. Eſt locus egregius. Sed de quo non convenit viris doctiſſimis

PARS III.

mis Casaubono et Palmerio. Nimirum hic παρδακὸς, ille περδακὸς unice amat. Sed uterque nugatur. Idem παρδακὸς et περδακὸς, ut πάρδαλις et πέρδαλις. Cæterum Simonidis trimeter, qui non uno pede laborat, ita certo certius sublevandus est:

Σὺν περδάκοισιν ἐκπεσόντες ΕΙΜΑΣΙ.

Cum vestimentis madidis elapsi.

ΠΑΡΑΙΞΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι. Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι.] "Michael Apostolius, "qui locum hunc ex Suida repetit, habet παραιξορεῖν. Sed, ut breviter dicam, est vox "omnino obscura, et de qua nihil certi statuere possis." *Kuster.* Locus ἀκέφαλος est, atque ita instaurandus ex Apostolio, cujus verba, quæ itidem corrupta sunt, hic emendata apponam: Πάντα θεῷ κάλλαύνεται. Ἐπὶ τῶν εὐπόρων ΠΑΡΙΣΤΟΡΟΥΣΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. *De opulentis hoc proverbium intelligunt, sed perperam.* Ista est vis τοῦ, παριστορεῖν. Vide Plutarch. de Placit. Philosoph. ii. 24.* Quod vero vulgo legitur, plane nihili est. Quæ sequuntur

* Theophyl. Simocatta in Hist. vii. 7. p. 174. Ἀλλὰ μή τις οἰέσθω ΠΑΡΙΣΤΟΡΕΙΝ ἡμᾶς κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 117. Ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἣ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος ΠΑΡΙΣΤΟΡΩΝ περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης.

tur ſunt explicationes, quales quales, præcedentis proverbii, cujus etiam meminit Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 109. Meminit et Ariſtænetus Lib. i. Epiſt. 14. Confer etiam noſtrum Suidam v. Θεῶ.

ΠΑΡΑΙΤΕΙΣΘΑΙ. Παρακαλεῖν. Συγγνώμην αἰτεῖν. Ὁ δὲ ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης.] Hunc locum ex Xenophonte depromptum eſſe putat Kuſterus. Sed fallitur. Intelligenda autem ſunt hæc verba de Cyro, quem apud fratrem Artaxerxem accuſatum, et necari juſſum, ſervavit Paryſatis. Rem omnem, ſed aliis verbis, narrat Xenophon Exped. Cyr. lib. 1. i. 3. Cteſias in Excerptis apud Photium, Juſtin. v. xi. Egregie Plutarchus in Artaxerxe, ſub init. ΜΕΛΛΟΝΤΑ δὲ αὐτὸν ἤδη ἀποθνήσκειν, ἡ μήτηρ ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη ΠΑΡΗΙΤΗΣΑΤΟ, καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Quare locus Suidæ alibi quærendus eſt.

ΠΑΡΕΘΕΝΤΟΣ. Ἐκλυθέντος.—Οἱ δὲ τοῦ μὲν ὁλοσχερὲς φόβου παρέθησαν, περὶ δὲ τῶν κατὰ μέρος ἐγκλημάτων πικρῶς ὠνειδίσθησαν.] Hæc ſunt verba Diodori Siculi Excerpt. Legat. vol. ii. xix. pag. 624. Ed. Weſſeling.

ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ. Τὸ αὐτίκα δηλοῖ παρὰ Θουκυδίδῃ. Τὸ δὲ ἐπελθεῖν, τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνῳ τοῦτο διαπράξασθαι.]

PARS III. αθαι.] Hæc totidem fere verbis leguntur apud Schol. Thucyd. lib. i. cap. 90.

ΠΑΡΕΣΤΗΚΟΤΟΣ. Προϋπάρχοντος. Παρισαμένου. Ἐνεστῶτος. Ὁ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται, καὶ οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. ver. 396. ubi ita legitur:

ΩΣ δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κ' οὐ μεθίστησι τοῦ χρώμα-
τος τοῦ παρεστηκότος.

ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΩΣ. Δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων.*] Interpres ita vertit: *Juſtiſſime et ex tempore judicantibus.* Quod ineptum eſt. Nimirum excidit particula negativa. Repone, Δικαιότατα καὶ ΜΗ παρευρημένως κρινόντων. *Juſtiſſime et non ſiniſtre judicantibus.* Philoſtratus in Heroicis p. 696. Ἐπαινεῖ ὁ Πρωτεσίλεως ὡς ΑΛΗΘΗ ΚΑΙ ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΑ. Quæ locutio reſtituenda Herodoto lib. iii. cap. 31. Οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων ἐς οὗ ἀποθάνωσι, ἤν σφι ΜΗ ΠΑΡΕΥΡΕΘΗι τι ἄδικον μέχρι τούτου. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus. *Regii autem judices, viri probati, perpetui ſunt donec moriantur; ſi modo eo uſque nihil injuſti fecerint.* Quæ pla-

* Hæc verba deprompſit Suidas ex Zenobio Prov. Cent. ii. 60.

na

na et perſpicua ſunt. Hinc eleganter Pauſanias in Corinth. p. 146. Καὶ Ἀκρισίῳ μὲν ἡ πρόῤῥησις τῦ θεῦ τέλος ἔσχεν, ὧδὲ ἀπέτρεψεν οἱ τὸ χρεὼν τὰ ἐς τὴν παῖδα ϗ τὸν θυγατριδῦν ΠΑΡΕΥΡΗΜΑΤΑ. *Atque ita datum olim Acriſio oraculum ratum fuit, quem a fati certo eventu vindicare non potuit vel in filiam, vel in nepotem excogitata crudelitas.** PARS III.

ΠΑΡΕΙ. Ἐλήλυθας. Παρεγένυ.

Τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ, φίλ', ἔχων πάρει;
Κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδὺν, ὠφελήσιμον.]

Depromptus eſt hic locus ex Ariſtoph. Av. ver. 316. ubi res aliter adminiſtratur. Verbum enim πάρει, quod mireris, non comparet apud Comicum. Sed Suidæ lectio minime rejicienda eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 147.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, ΠΑΡΕΙ.

ΠΑΡΕΙΘΗ. Παρελύθη. Εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη.] Hoc fragmentum auctius nonnihil legitur ſupra v. Λαμπαδεύεσθαι.

ΠΑΡΕΙΚΟΙ. Ὑποχωροίη. Πέμποντες ἱππέας ἐκδρόμυς, ὅπυ παρείκοι, τροφὰς ἐλάμβανον, ὅπυ ἦν δυνατόν.]

* Stobæus in Serm. cxlviii. p. 511. Edit. Francf. 1581. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος, ἀπότομος ϗ ἀπαθὴς ὑπάρχων, ΞΕΝΑΙΣ ϗ ΠΑΡΕΥΡΗΜΕΝΑΙΣ βασάνοις ἔτρυχε ϗ ἐτρέβλυ τὺς ὁμοφύλυς.

PARS III. νατόν.] Fidus profecto Interpres, qui ita vertit: *Mittentes equites, qui excursionem facerent, quacunque libuisset, commeatum, unde poterant, ceperunt.* Atqui, mi homo, verba illa ὅπȣ ἦν δυνατὸν, sunt non nisi explicatio præcedentis locutionis, ὅπȣ παρείκοι. Quod ex sequentibus quidem satis patet. Atque hæc scripseram, cum, ut fors ferebat, in ipsum locum incidi, quem respexit Suidas. Respexit autem ad Dio. Caff. lib. xlvii. cap. 36. ubi ita legitur: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια —— ἐκ τοῦ πεδίȣ καταθέοντες ΕΛΑΜΒΑΝΟΝ. Ὁ γὰρ Νωρβανὸς ὅ,τε Σάξας παγκρατίᾳ μὲν, ȣ̓δὲ ἐτόλμησαν αὐτοῖς προσμίξαι, ΕΚΠΕΜΠΟΝΤΕΣ δὲ ἵππεας ἐκδρόμȣς ΟΠΗ ΠΑΡΕΙΚΟΙ, ȣ̓δὲν ἐπέραινον. Atque hinc videas quam indiligenter in veterum locis laudandis versatus fuerit noster Suidas.

ΠΑΡΙΣΤΑΣΘΑΙ—Καὶ αὖθις Δαμάσκιός φησιν· Οὐ γὰρ προσίετο τὰ χρήματα ῥᾳδίως, ȣ̓δὲ πρόχειρος ἦν καταφρονεῖν χρημάτων δικαίως ὀφειλομένων, ἀλλὰ παρίςατο, καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποςερȣ̃σι μέχρι καὶ δικαςῶν ἀγοραίων.*] "Locus hic vitii manifestus est. "Peccat enim in legem syntaxeos. Quare vel "scribendum putem, ἐπῄει τοῖς ἀποςερȣ̃σι, vel "ἀπῄτει τȣ̀ς ἀποςερȣ̃ντας." *Kuster.* Neutrum verum. Scribendum sine dubio, παρίςατο καὶ

* Hæc postrema verba leguntur apud Suidam ad v. Ἀγοραῖος.

ΕΠΕΞΗΙΕΙ τοῖς ἀποςεροῦσι. Est autem Ἐπεξιέναι τοῖς ἀποςεροῦσι, *Eos, qui depositum reddere recusabant, judicio sistere, et reos peragere.* Dio Cassius in Julio, xliii. 13. Καὶ φανερῶς πᾶσι τοῖς λυπήσασι τι αὐτὸν ΕΠΕΞΗΙΕΙ. *Et aperte de omnibus, qui ipsum læsissent, vindictam exigebat.* Οἱ ἀποςεροῦντες sunt, *qui depositum reddere recusant.* Euphantus apud Porphyr. de Abstin. lib. iv. p. 157. Τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων οὔτε ἀπέκτεινά τινα, οὔτε ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΑΠΕΣΤΕΡΗΣΑ. Ita legendus iste locus. Cæterum nonnulla, quæ huc faciunt, leguntur apud Photium in Excerptis Damascii, p. 1032.

PARS III.

ΠΑΡΟΙΣΤΡΩΣΙ. Παρακαθίσωσι θυμῷ.] "Locus est corruptus, quem sic scribendum puto, "παρακατοίσωσι θυμόν: i. e. *mentem transversam rapiant*, vel, *ad insaniam adigant*: a "παρακαταφέρειν; quod dictum fuerit pro παραφέρειν, unde παράφορος, *cui non est mens sana.*" *Kuster.* Quæ ad hunc locum bene multa scripsit Kusterus, non sunt unius assis. Nimirum vox θυμῷ virum doctissimum cum aliis fefellit. Παρακαθίζειν est *alicui adsidere.* Quod ἐφεδρίζειν vocant Græci. Hesych. Ἐφεδρίζων, παρακαθήμενος. Angl. *A Second.* Παρακαθίζειν θυμῷ est; *Iratus adsidere. Incitare. Calcar addere.* Quod Græcis παροιςρεῖν sive παροιςρῶν est. Hæc mens glossæ est. Id quod clarius pateret, si de loco constaret,

PARS III. constaret, ad quem respexit Noster. Sophocl. Oedip. Col. ver. 652.

> Πολλοὶ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
> ΘΥΜΩι κατηπείλησαν ——
> *Multi vero minas et multa inania verba*
> *Irati effuderunt* ——.

Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo nullo sensu legitur, Πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Elegans autem et ἀττικώτατον illud, Κατηπείλησαν ἀπειλὰς θυμῷ. *Minas minati sunt irati.* Atque hinc vindicandus locus festivissimus Sophoclis ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ apud Athenæum lib. i. p. 17. qui viros eruditissimos admodum exercuit.

> Ἀλλ' ἀμφὶ ΘΥΜΩι τὴν κάκοσμον οὐράνην
> Ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε ———
> *The man in a passion flung the chamber-pot*
> *about my ears.*

Græca elegantiora sunt: Ἀμφέρριψε θυμῷ. Ita locutus est Sophocles in Antig. ver. 1201.

> ΑΦΗΚΑ ΘΥΜΩι καρδίας τοξεύματα.*

---

* Ad quem locum ineptit Scholiastes: Κατὰ τῆς καρδίας σου τοξεύματα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ ἢ τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου· λείπει δὲ ἡ Κατά. Ælian. in Var. Hist. iv. 24. Μειράκια ἤρετο τὸν ἄνδρα, (Λεωπρεπὴν τὸν Κεῖον) Πῶς ἂν αὐτοῖς ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς ἐξίστασθε, ΚΑΙ ΜΗ ΟΜΟΣΕ ΧΩΡΟΥΝΤΕΣ ΤΩ ΘΥΜΩ, εἶτα παροξύνητε ἀλλήλους κατ' ἀλλήλων. Quem locum non intellexerunt Interpretes.

Cæterum

Cæterum notandum verbum παρακαθίζειν, quod ἐφεδρίζειν sive παραμένειν dicunt Græci. Suidas: Ἔφεδρος. ΠΑΡΑΜΕΝΩΝ. Atque hinc illustrandus locus elegantissimus Herodoti, quem minus perspectum habuerunt Interpretes. Est autem lib. i. §. 33. Τὸ δὲ πλῆθος τῦ στρατοῦ ἀπαλλάσσεσθαι ἑκάτερον ἐς τὴν ἑωϋτοῦ, μηδὲ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΝ ἀγωνιζομένων, τῶνδε εἵνεκε, ἵνα μὴ παρεόντων τῶν στρατοπέδων, ὁρῶντες οἱ ἕτεροι ἑσσυμένυς τὺς σφετέρυς, ἐπαμύνοιεν. Ubi παραμένειν ἀγωνιζομένων, est, *adsidere dimicantibus. Eventum prælii expectare, ita ut præsto sint suis laborantibus succurrere.* Verbum significantissimum egregie explicat Herodotus. Quod viros eruditissimos fugit. Huc adprime facit Lucian. in Hermot. 40. ΕΦΕΔΡΕΥΕΙ περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ. *Adsidet expectans dum illi certaverint.*

ΠΑΙΑΝΑΣ. Ὕμνυς. Ὁ δὲ ᾖδε τὺς παιᾶνας, ὐκ εὐτραπέλως τῇ γλώττῃ, ὐδὲ ἐῤῥωμένῃ· ὥσπερ ὢν κάτοινος ἤδη, ϗ ὐκ ἀρτίστομος ἔτι.*] "Portus inepta diligentia fragmentum hoc in versus redigere conabatur, quod oratione prosa constare satis patet." *Kuster.* Recte vir doctissimus. Est autem depromptus hic locus, ni fallor,

* Plutarchus in Coriol. p. 95. Edit. Bryan. Ἐνεφῆνε δὲ φωνὴν ϗ διάλεκτον ὅτω σαφῆ ϗ περιττὴν ϗ ΑΡΤΙΣΤΟΜΟΝ ἐν ἀδολέσχῳ γενέσθαι, παντάπασιν ἀμήχανον.

PARS III. ex Dionyſio Halicarnaſſeo, cujus fragmenta paſſim leguntur apud noſtrum Lexicographum. Diſerte Suidas ſupra: Ἀρτίϛομος. Ὁ σαφής. Καὶ ὁ ἤδη φθεγγόμενος. Οὕτω ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Ὁ δὲ κάτοινος ἤδη, καὶ οὐκ ἀρτίϛομος ἔτι. Cæterum Dionyſii locus, quod monendum, nonnihil corruptus eſt. Scribendum, οὐκ ΕΥΤΡΑΠΕΛΩι τῇ γλώττῃ. *Non ore rotundo.* Suidas: Εὐτράπελον, εὔϛροφον. Philoſtratus in Adriano Τὸ εὔϛροφον τοῦ φθέγματος vocat: Ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐϛομούσης ἀηδόνος τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι, καὶ τὸ εὔϛροφον τοῦ φθέγματος.

ΠΑΙΔΕΣ. Οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι. Δαβίδ· Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον.] Legendum videtur: Οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοι. Quod et monuit Cl. Pierſonus ad Mœrin. Locus autem Davidis, quem reſpexit Suidas, eſt Pſalm. cxxxiv. 1. ſed ubi legitur: Αἰνεῖτε, ΔΟΥΛΟΙ, Κύριον. Vox autem παῖς nunc de *puero*, nunc de *ſervo* uſitatur. Quo ſenſu intelligendus Joſephus Antiq. Jud. lib. xiv. cap. 15. Γυμνοῦ γὰρ ὄντος αὐτοῦ, καὶ μετὰ παιδὸς ἑνός. Atque hinc corrigendus Menander apud Photium in Lexico inedito: Στρατοφάνη. Τὴν ὑλητικὴν πτῶσιν. Μεν. Σικυῶνι· Στρατοφάνη λίτον ποτ᾽ εἶχες χλαμύδιον καὶ παλαίενα. Quæ ita proculdubio reſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt: Στρατοφάνη. ΤΗΝ ΚΛΗΤΙΚΗΝ πτῶσιν. Μένανδρος Σικυωνίῳ·

—— Στρα-

PARS III.

———————Στρατοφάνη,
Λίτον ποτ' εἶχες ΧΛΑΜΥΔΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔ' ΕΝΑ.

———*Stratophana,*
Tenuem habebas lænam, et unum tantum servum.

Nihil verius hac emendatione.* Polybius in Excerptis Urſini, p. 1310. ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΝΑ ΠΑΙΔΑ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστος.† Atque hoc ſenſu vox accipienda apud Heniochum Comicum in Gorgonibus, loco ſatis eleganti, ſed quem viri longe eruditiſſimi Iſaac. Caſaubonus et Joann. Meurſius minus perſpectum habuerunt. Eſt autem apud Athenæum, lib. xi. cap. 10.

Πιεῖν τις ἐγχείτω λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ,
Βραχύωτον καὶ παχύστομον κώθωνα, ΠΑΙΔΑ φάρυγγος.

Poculum ſatis feſtive vocat Comicus, *παῖδα φάρυγγος*. *Servum* ſive *miniſtrum gulæ*. Vulgo ineptiſſime vertunt, *filium gutturis*.‡

---

* Plutarchus in Pyrrho p. 445. Edit. Bryan. Τούτοις τοῖς λόγοις ὅμοιον ὁρῶν τὸ κίνημα τοῦ στρατοπέδου, καὶ φοβηθεὶς, κρύφα διεξέπεσε, καυσίᾳ τινὶ καὶ ΛΙΤΩ ΧΛΑΜΥΔΙΩ ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ΕΑΥΤΟΝ.

† Idem ſupra p. 187. Ταχέως γὰρ τοὺς μὲν ἐκεῖ μεταῤῥίψειν τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν, κἂν ὅλως ΜΕΤΑ ΠΑΙΔΟΣ ΕΝΟΣ ποιήσηται τὴν παρουσίαν.

‡ Atque hinc intelligenda Corinna apud Phrynichum p. 136. Edit. Pauw. ΤΟΝ ΥΑΛΙΝΟΝ ΠΑΙΔΑ. *A glaſs waiter.* Sed ibi legendum, τὸν ὑαλινὸν παῖδα ΦΗΣΙ, et non, ut vulgo, ΘΗΣΕΙΣ. Horatius:

PARS III.

ΠΑΙΔΕΙΟΣ. Μετεσιαςικόν· Ὁ τῆς παιδείας.

——— Σύμβολον ἀγωγῆς
Παιδείε, πολιῷ γῆρα δεθεὶς καμάτῳ.]

Supplebat Kufterus, σύμβολον ἄνθετ' ἀγωγῆς. Sed fallitur vir doctiffimus. Eft enim hoc fragmentum pars Epigrammatis, quod exftat apud Reifk. Anthol. p. 56. ubi ita legitur:

Κάλλων Ἑρμείᾳ θέτ' ἀνάκτορι σύμβολ' ἀγωγᾶς
Παιδείας, πολιῷ γῆρα δεθεὶς καμάτῳ.

Sed vera lectio eft, ἀγωγᾶς παιδείε.* Quemadmodum recte legitur apud Kufterum, ad v. Κίρκον.

ΠΑΙΔΟΥΣΑ, Η ΠΑΙΔΟΥΣΑ. Ἐγκύμων.] "Eft "vox infolens, qua Callimachum ufum fuiffe "teftatur Scholiafta Sophoclis ad Trachin. "ver. 312." *Kufter.* Sophoclis locus ita fcribendus eft:

Ὦ δυςάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων,
Ἄνανδρος ἢ ΤΕΚΝΟΥΣΑ; ——

A fingle or a married woman.† Idem autem τεκνῦσα et παιδῦσα. Quod verbum reftituen-

Hic in reducta valle Caniculæ
Vitabis æftus, et fide Teïa
Dices laborantes in uno
Penelopen, *vitreamque Circen.*

* Vide Bibliothec. Coiflinian. p. 238. Παίδειος, μετεσιαςικόν, ὁ τῆς παιδείας· σύμβολον ΑΓΩΓΗΣ ΠΑΙΔΕΙΟΥ.

† Athenæus i. 24. p. 31. Θεόφραςος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱςορίᾳ φησὶ, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίνεσθαι οἶνον, ὃς τὲς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίςησι· τὰς δὲ γυναῖκας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ποιεῖ.

dum

dum Dionyſ. Halicarnaſſeo, Art. Rhet. cap. xi. Ἡ δὲ Μεναλίππη ΕΠΑΙΔΩΘΗ μὲν ὑπὸ τȣ̃ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τȣ̃ πατρὸς βȣφόρβια. *Melanippa gravida facta a Neptuno, ſuſcepit ex eo infantes, eoſque expoſuit juxta patris armenta.* Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur ἐπαιδεύθη. Sed aliud eſt ἐπαιδεύθη, aliud ἐπαιδώθη. Quod ex Callimacho patet. Huc facit Varro, de Re Ruſt. lib. ii. cap. 5. *Hunc eſſe qui filios Neptuni e Melanippa ſervarit, ne in ſtabulo infantes grex boum obtereret.* Rem integram de *virgine vitiata* perſecutus eſt Euripides in Melanippa; cujus verſiculi, a Dionyſio noſtro conſervati, ita ſcribendi et diſponendi ſunt:

PARS III.

——— Εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσα γ' ἐξέθηκε καὶ τὰ παιδία
Φοβȣμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

Atque hinc emendandus venit Euripides in Supplic. ver. 1205.

Ἧι δ' ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον.

Ubi notandum illud τρώσῃς φόνον, quod fruſtra defendit doctiſſimus Editor. Tu vero noli dubitare, quin a manu poetæ fuerit:

——— καὶ ΔΡΑΣΗΙΣ φόνον.

Cæterum eadem videtur ratio verborum παιδόω et ἀνδρόω. Quæ vox Dioni Caſſio familiaris. Suidas: Ἠνδρώθησαν, ἀνδράσιν ὡμίλησαν.

Οὕτω

PARS III. Οὕτω Δίων πολλάχις ἐχρήσατο. Ubi vide quæ adnotavit Cl. Kusterus. Poeta nescio quis apud Hesych. v. Ἠνδρωμένη,

Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐςὶν ὡς ΗΝΔΡΩΜΕΝΗ.*

Occurrit etiam vox ista apud Pausaniam in Messenicis, cap. 19. cujus locum, quia nonnihil depravatus est, hic adscribam, ut integrior legatur: Τῇ δὲ προτέρα νυκτὶ εἶδεν ὄψιν ἡ παῖς, ὡς λέοντα ἐς τὸν ἀγρὸν λύκοι σφίσιν ἤγαγον δεδεμένον, καὶ οὐκ ἔχοντα ὄνυχας. Αὕτη δὲ τοῦ δεσμοῦ τὸν λέοντα ἀπέλυσε, καὶ ΑΝΔΡΟΥΣΑ ἔδωκε τοὺς ὄνυχας· οὕτω τε διασπασθῆναι τοὺς λύκους ἔδοξεν ὑπὸ τοῦ λέοντος. Ita hodie circumfertur iste locus. Sed perperam et nullo sensu. Nec medicinam invenerunt viri doctissimi. Rescribendum omnino: Καὶ ΑΝΟΡΟΥΣΑ ἔδωκε τοὺς ὄνυχας. *Et leonem excitans unguibus armavit.* Qua quidem emendatione nihil verius, aut ad sensum loci adcommodatius. Idem autem Ἀνόρειν et Ἀνορούειν. Quo verbo utitur Homer. Il. A. 248.

——— Τοῖσι δὲ Νέςωρ
Ἡδυεπὴς ΑΝΟΡΟΥΣΕ ———

Assurrexit. Seipsum excitavit. Quod imprimis notandum. Nam vis verbi minus nota est. Hinc nos Angli: *To rouse.*

---

* Suidas v. Νουμᾶς Πομπίλιος. Κἄν τις αὐτῶν (Ἑςιάδων παρθένων) ΗΝΔΡΩΘΗ, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρῳ, οὐκ ἄνθεσιν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ.

ΠΑΡΑΘΗΓΕΙΝ. Ἀκονᾷν. Παροξύνειν. Ἦν δὲ Τύλλος Ἄτλιδος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτοῖς παραθήξας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν ἐκ ὀλίγην.] Inepte Interpres, *Tullus Attidis filius*. Intelligendus hic *Attius Tullus*, de quo Dionyſius Halicarn. Antiq. Rom. lib. viii. p. 506. cujus verba adponam: Ἦν δὲ Τύλλος Ἄττιος, ὁ τὰς ὀργὰς αὐτῷ (lege, αὐτῶν, vel cum Suida αὐτοῖς) παραθήξας, ἔχων περὶ αὐτὸν ἑταιρίαν ἐξ ἁπάσης πόλεως ἐκ ὀλίγην. *Erat autem Attius Tullus, non paucis ſtipatus ſodalibus, qui eorum iras acuerat.* Hinc Suidas emendandus eſt.

ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ. Ψοφᾶσιν. Ἐπιπαταγᾶντες κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ ὕπερθε τᾶ φόρτα οἱ βάρβαροι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 127. Cæterum reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 168.

Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.

Verſus poſtremus laborat: quod et viderunt viri docti. Sed aliud eſt morbum indicare, aliud profligare. Lego et diſtinguo,

——— ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
Μέγαν αἰγυπιὸν, Σ' ὑποδείσαντες.

Te reformidantes, ut vulturem aviculæ. Hæc mens Tragici eſt, quod et recte monuit Triclinius.

PARS III. clinius. Ὑποδείσαντες οἱ Ἀχαιοί ΣΕ. Nihil verius hac emendatione. Ita locutus eſt Homerus, quem unice amavit Sophocles, Il. X. 282.

> Ὄφρα Σ' ΥΠΟΔΔΕΙΣΑΣ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.

ΠΕΖΑ. Τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολῆγον τῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ὤαν λέγομεν.——Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

> Ἔμπεδον εἰς κείνυ πέζαν ἐρεισάμενος
> Αὔρης ὖκ ἀλέγυσαν ἐπὶ χθονός ——]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 572. Carmen integrum ſubjiciam. Eſt autem Macedonii in nautam, qui, maris pertæſus, navem ſuam Neptuno dedicaverat:

> Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντος,
> Ἔμπεδον ἐς ΝΗΟΥ ΠΕΖΑΝ ἐρεισάμενος,
> Αὔρης ὖκ ἀλέγυσαν, ἐπὶ χθονός· ἧς ἔπι Κράντος
> Εὐρὺς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ὕπνον ἔχει.

In pentametro primo legitur, ἐς νηῦ πέζαν· quod de Neptuni fano intelligendum. Nimirum ad radicem montis, in quo ſitum Neptuni fanum, naviculam ſuam ſubduxerat Crantus. Hæc mens poetæ eſt. Atque hinc Suidas noſter emendandus.

ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. Περιστεραί.—Καὶ Πέλειαν. Περιστεράν. Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόϐημαι. Ἐπεὶ

περιδεεῖς

περιδεὲς ἐςὶ τὸ ζῶον. Περιφρας-ικῶς δὲ, ὡς ἡ πέλεια.] PARS III.
Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 140.

Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόρθȣς ἐπιϐῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, ϗ πεφόϐημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.

Quem locum male et invita ſententia ſollicitavit Cl. Pierſonus. Schol. Ὄμμα δὲ πελείας· Περιφρας-ικῶς, ἡ πέλεια. Quod verum et pulcherrimum eſt.* Notanda autem vox πτηνῆς, quæ viros doctiſſimos fefellit. Eſt autem πτηνὴ πέλεια, *columba fugax, tremebunda.* Ὑπόπτερον πέλειαν vocat Sophocles in Philoctete. Homerus, Τρήρωνα πέλειαν. Quod perinde eſt. Sed hæc noſtris Criticis minus perſpecta ſunt. Venuſte admodum Pſalmographus lv. 5. ΦΟΒΟΣ ϗ τρόμ@ ἦλθεν ἐπ' ἐμέ —— Τίς δώσει μοι ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΩΣΕΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ; —— Ἰδοὺ ἐμάκρυνα ΦΥΓΑΔΕΥΩΝ, ϗ ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΠΕΛΛΟΣ. Ἔνθα τυρὸν κατασκευάζȣσι γάλα ἀμέλγοντες.] Vel ordo literarum monet ſcribendum,

* Recte Scholiaſtes. Sic Euripides in Iphig. Taur. v. 110.

Ὅταν δὲ ΝΥΚΤΟΣ ΟΜΜΑ λυγαίας μόλῃ,
Τολμητέον τοι ——

Item Sophocles in Trachin. v. 532.

ΤΟ Δ' ΑΜΦΙΝΕΙΚΗΤΟΝ ΟΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ
Ἐλεεινὸν ἀμμένει ——

Ubi Schol. Ἀντὶ τȣ͂, Η ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΟΣ ΝΥΜΦΗ. Περιφρας-ικῶς. Quæ gemella ſunt.

PARS III. dum, Πελλίς. Idem Πέλλα et Πελλίς. De quo Athenæus xi. 13. Hesych. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 26. alii quam plurimi. Phœnix Colophonius apud Athenæum, lib. xi. 13. p. 495.

Θαλῆς γὰρ ὅςις ἀςέων ὀνήϊςος,*
Καὶ τῶν τοτ᾽, ὡς λέγουσι, ΠΟΛΛΟΝ ἀνθρώπων
Ἐὼν ἄριςος, ἔλαβε ΠΕΛΛΙΔΑ χρυσῆν.

Ita scribendus est iste locus. Τῶν τοτε ἀνθρώπων πολλὸν ἄριςος. *Hominum sui temporis longe præstantissimus.* Vulgo legitur, πολλῶν. Hesych. Πολλὸν ἄριςος. Κατὰ πολὺ κράτιςος.†

ΠΕΛΤΑΣΤΑΙ. Τοξόται οἱ τοὺς ξυςοὺς κατέχοντες.] "Interpretatio hæc vocis πελταςαὶ dubia mihi "videtur et suspecta; qua certiorem vide in "Lexicis vulgatis." *Kuster.* Fefellit virum doctissimum vox τοξότης. Est autem τοξότης *lictor*, sive *minister publicus.* Suidas: Τοξόται. Οἱ δημόσιοι ὑπηρέται. Idem autem πέλτη et ξυςόν. Quod ex Suida et Hesychio notum. Euripides in Rheso, ver. 410.

Θρηκῶν ἀρίςοις ἐμπεσὼν κατὰ ςόμα
Ἔρρηξα ΠΕΛΤΗΝ ——
Cum Thracum præstantissimis in prima acie congressus,
Diffregi hastam.

---

* Confer Fragment. Pythag. p. 735. Edit. Gall. Εἰ δ᾽ ὑμεῖς οἱ ὀνηςοὶ τὰς πολεις ἐκλείψετε, ἀπὸ μὲν αὐτέων ὁ κόσμος αἱρεθήσεται, ἐπικινδυνώτερα δ᾽ αὐτῇσι τὰ ἐκ Μήδων.

† Vide Cl. Valcken. ad Herod. iii. 103. p. 249.

Ita

Ita interpretandus eſt iſte locus. Haud diſſimiliter Euripides Herc. Fur. ver. 193. PARS III.

Θραύσας τε ΛΟΓΧΗΝ οὐκ ἔχει τῷ σώματι
Θάνατον ἀμῦναι γ' ἄν, ΕΝ ἔχων ἀλκὴν ΜΟΝΟΝ.

Ita ſine dubio ſcribendum. Eurip. Suppl. ver. 594.

ΕΝ δεῖ ΜΟΝΟΝ μοι τοὺς θεοὺς ΕΧΕΙΝ ——

Hinc miniſtri publici πελτασταὶ vocati, quia πέλτας ſive ξυστὰ geſtabant. Atque hac occaſione emaculandus inſignis locus Xenophontis Exped. Cyri i. 10. 8. Καὶ τὸ βασίλειον σημεῖον ὁρᾶν ἔφασαν, ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης, ἐπὶ ξυστοῦ ἀνατεταμένον. Vides gloſſam manifeſtam. Ἐπὶ πέλτης. Ἐπὶ ξυστοῦ. Quod poſtremum proinde delendum. Eandem rem iiſdem fere verbis narrat Xenophon Inſtit. Cyri lib. vii. 1. 2. Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ΕΠΙ ΔΟΡΑΤΟΣ μακροῦ ἀνατεταμένος. Confer nos ſupra ad v. Ξυστόν. ubi hanc vocem D. Joanni reſtituimus. Notanda autem vox ξυστοὺς apud Suidam, de qua plus ſatis viri eruditiſſimi ad Polluc. vii. 49. et Ammonium p. 100. Quo quidem labore ſuperſedere potuiſſent. Idem ξυστὸς et ξυστόν. Etymologus Magn. Ξυστός. Ὁ εὖ ἐξυσμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος· σημαίνει δὲ καὶ ΔΟΡΥ.

ΠΕΜΠΕΙΝ. Τὸ πομπεύειν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ· Μικρὰ Παναθήναια ἐπεὶ δι' ἀγορᾶς πέμποντες ἐμοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.]

PARS III. ἅρματος.] "Fragmentum hoc Menandri cor-
"ruptum eſt, quod ſic emendandum et nu-
"meris ſuis reſtituendum eſſe optime me
"monuit vir πολυμαθέστατος Richardus Bent-
"leius:

"Μικρὰ Παναθήναια ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμ-
"ποντά σε,
"Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

"Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum." *Kuſter*. De hoc loco pluribus diſſeruit Cl. Bentleius ad Menand. p. 67. Sed viri doctiſſimi emendatio non una de cauſa minus ſatisfacit. Primum numeri ſcabri ſunt atque invenuſti. Deinde conſtructio dura eſt, et non pro elegantia Menandri. Denique Græci πέμπειν πομπὴν dicunt: quod virum doctiſſimum fefellit. Suidas: Πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες, παρὰ Θουκυδίδῃ. Quo reſpexit Thucydidem vi. 56. Περιέμενον δὲ Παναθήναια τὰ μεγάλα, ἐν ᾗ μόνον ἡμέρᾳ οὐχ ὕποπτον ἐγίγνετο, ἐν ὅπλοις τῶν πολιτῶν τοὺς ΤΗΝ ΠΟΜΠΗΝ ΠΕΜΨΑΝΤΑΣ ἀθρόους γενέσθαι. Ad quem locum conſulendus Cl. Dukerus. Quare nullus dubito quin locus Comici ita, ex genio atque indole ſermonis Attici, ſcribendus et diſponendus ſit:

——— Μικρὰ Παναθήναι' ἦν· ἐπεὶ
ΠΟΜΠΗΝ δι' ἀγορᾶς, Μοσχίων, πέμποντά σε
Μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.

Panathenæa

Panathenæa parva tunc temporis agebantur; PARS III.
Nam per forum te, Moſchio, pompam ducentem
Vidit puellæ mater in curru.

Hic ſenſus loci videtur. Recte autem ſcripſimus, Μικρὰ Παναθήναι' ἦν. Quemadmodum loquuntur Græci ſcriptores, cum tempus aliquod deſignant. Notum illud Demoſthenis Orat. pro Corona: ΕΣΠΕΡΑ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΝ. Atque hæc plana et perſpicua ſunt. Quoniam autem hic ſermo eſt de pompa Panathenaica, haud incommodum fuerit lectori erudito, ſi locum Polybii, eumque feſtivum ſane, ſed corruptum, ubi de pompa itidem agitur, hic emendatum præſtitero. Eſt autem in Excerptis Valeſii, p. 1397. Καὶ διότι κοχλίας αὐτόματος βαδίζων προηγεῖτο τῆς πομπῆς αὐτῷ σίαλον ἀναπτύων· σὺν δὲ τούτοις ἄνθρωποι διεπέμποντο διὰ τοῦ θεάτρου, διότι δὴ πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος καλῶν ἡ πατρὶς παρακεχωρηκυῖα τοῖς ἄλλοις, ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσταττόμενον. Eſt locus inſignis admodum, ſed corruptus et viris doctiſſimis minus dextre procuratus. MSS. Ἄνοι διεπέμποντο. Unde veram lectionem eruimus: Repono, Καὶ ΔΗ ὅτι κοχλίας——καὶ ΟΝΟΙ διεπέμποντο διὰ τοῦ θεάτρου, διότι δὴ——ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσταττόμενον. *Et aſini ſimul per theatrum ducebantur, ad deſidiam et ſocordiam Athenienſium indicandam, et quod Caſſandro utique in omnibus parerent.* Nihil verius, opinor, hac emendatione. Διότι δή. *Propterea*

PARS III. *Propterea quod.* Satis autem festive *cochleæ* et *asini* in pompa una ducebantur. Sed hæc non intellexerunt Editores.*

ΠΕΝΘΕΡΑ. Τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ. Καὶ Πενθερὸς. Ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. Ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι·

Καὶ σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.]

Hic locus Euripidis manifesto corruptus est. Edit. Mediolan. μὴ δοὺς ἐμοί. Rescribo ex more atque indole Euripidea:

Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, παῖδα τὴν σὴν δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸς νομίζῃ, καὶ πατὴρ, σωτήρ τ' ἐμός.
Tu vero, senex, qui filiam tuam mihi dedisti,
Et socer, et pater, et servator meus existimaris.

Euripides in Elect. ver. 598.

ΣΥ Δ', Ω ΓΕΡΑΙΕ, καίριος γὰρ ἤλυθες.

Cæterum de Euripidis Alcmæone consulendus Cl. Bentleius in Epist. ad Millium p. 18.

---

* Amphis Comicus apud Laertium in Plato.

——— ὦ Πλάτων,
Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον,
Ὥσπερ ΚΟΧΛΙΑΣ σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς.

De *asinis* in pompa Bacchi ita Phurnutus in lib. de Nat. Deorum cap. 30. Τάχα δ' ἂν χαίροι τοιούτῳ θύματι ὁ Διόνυσος, διὰ τὸ ἑαυτὸν εἶναι τὸν τράγον, ἀφ' οὗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΝΟΙ ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῦ θαμίζουσι.

ΠΕΠΕΛ-

ΠΕΠΕΛΤΩΜΕΝΑ. Πεπιναρωμένα.] "Portus "suspicabatur scribendum esse, πεπελλωμένα; "a πελλὸς, *niger, lividus:* quam conjecturam "non puto omnino spernendam esse. Τὸ πε- "πελτωμένα enim haud sane mihi placet: ut- "pote quod corruptum esse existimo." *Kuster.* Scribendum sine dubio, Πεπελματωμένα. Πεπιναρωμένα. Respexit Suidas ad Jos. ix. 15. Καὶ τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΕΛΜΑ-ΤΩΜΕΝΑ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Quod et vidit, sed ita vidit, ut veram lectionem non viderit tamen, doctissimus Bosius. Huc referendus Hesychius: Καταπεπολτωμένα. Καταπεπινακωμένα. Utraque vox corrupta est. Scribendum, Καταπεπελματωμένα. Καταπεπιναρωμένα. Fluit autem verbum a πέλμα, quod calcei *solea* est. Hinc Κατάπελμος, ut κατάδενδρος, κατάφυτος, atque alia ejusdem notæ vocabula. Est autem σανδάλιον κατάπελμον, sive καταπεπελματωμένον, *sandalium probe soleatum. Quod plures soleas suppactas habet.* Recte autem ille, παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα. Nam calcei usu detriti iterum atque iterum consarcinari et suppingi solent. Quod pauperculorum, et hominum sordidiorum est. Quo fit, ut πεπιναρωμένα vocent Grammatici. Hinc etiam *calceus* μονόπελμος. *Qui unam tantum soleam habet.* Qui Philosophis Cynicis in usu scilicet. Epigram. apud Reisk. Anthol. p. 56.

PARS III.

Κίρκον

PARS III.

Κίρκον τ' εὐόλπαν Φιλοκαμπέα, καὶ ΜΟΝΟ-
ΠΕΛΜΟΝ
Συκχίδα * ———

Soccum vocant Latini. De quo Salmasius ad Tertulliani Pallium p. 383. Addo etiam, et jam primus addo, tertium calceorum genus, *calceum* βαθύπελμον. *Altisoleatum*. Quod hominum delicatorum atque elegantiorum erat. Meminit ejus Antipater in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 339.

Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι ϖερονάτιδες, ἐ βαθύπελμΘ·
Εὔμαρις ———

Ita legendum, non βαθύπεπλος. Quod miror viris doctissimis imponere potuisse. Nam de *calceo* hic agitur, qui εὔμαρις dicebatur. Lycoph. Alexand. ver. 855.

Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ.

Etymol. Mag. Εὔμαρις. ΕἶδΘ· ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῶς, ὅ ἐςιν εὐχερῶς, βαδίζειν τὲς ὑποδεδεμένες. Εὐριπίδης· Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. De eo Hesychius, Pollux ix. 2. Schol. ad Apollon. Rhod. ii. v. 102. alii. Quare auctor sum, ut deinceps legatur, meo periculo:

———— Οὐ ΒΑΘΥΠΕΛΜΟΣ
Εὔμαρις ———

Quæ verissima atque elegantissima lectio.

* Suidas v. Ἁπλᾶς. Καλλίςρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων ὅτω καλεῖσθαι.

ΠΕΠΟ-

ΠΕΠΟΔΙΣΜΕΝΟΙ. Τὰς πόδας δεδεμένοι. Τοῖς Πέρσαις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ ἵπποι πεποδισμένοι εἰσὶ, τὰ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. — Πεποδισμένοι. Τὰς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐςι νυκτὸς ςράτευμα Περσικόν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται.] Hæc peſſime accepta ſunt, et a ſe invicem divulſa; quæ ita in ſuum ordinem atque integritatem reſtituenda ſunt: Πεποδισμένοι. Τὰς πόδας δεδεμένοι. Τὰς πόδας κατεσχημένοι. Ξενοφῶν· Πονηρόν ἐςι νυκτὸς ςράτευμα Περσικὸν. Οἱ γὰρ ἵπποι αὐτοῖς δέδενται, ϗ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσὶ, τὰ μὴ φεύγειν ἕνεκα, εἰ λυθείησαν. Quomodo recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. 4. 21. Locus autem ita vertendus eſt: *Etenim Perſarum caſtra noctu incommoda admodum ſunt. Nam equi ipſorum alligantur, ac plerumque pedicis conſtricti, ne auſugiant.*

PARS III.

ΠΕΠΟΡΠΗΜΕΝΟΣ. Ἱμάτιον διπλᾶν περικείμενον πόρπῃ συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίςασθαι τῶν ὤμων.] Multa ad hunc locum tum Portus, tum Kuſterus. Sed neuter rem adſecutus eſt. Reſcribe, Πεπορπημένος. Ἱμάτιον διπλᾶν ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ πόρπῃ συνεχόμενον. Quo ſenſu vox occurrit apud Lycurgum in Orat. contra Leocrat. p. 183. Edit. Taylor. ad quem reſpexit Suidas.

ΠΕΠΥΚΑΣΜΕΝΟΝ. Ἐσκεπασμένον. Περιβεβλημένον. Εἶτα ἐν ἑτέρᾳ σκηνῇ ξυνῆλθεν ἠμφιεσμένη τε ϗ κατα-

PARS III. καταπεπυκασμένη ὄυκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν.] Interpres ita vertit: *Deinde in alio tentorio cum viro congressa est, sericis vestibus haud negligenter vestita et ornata.* Fecit quod potuit vir bonus. Quare laudandus fortasse, non vituperandus est. Sunt autem hæc verba Menandri in Excerptis Hœschelii, pag. 128. ubi de *tentorio*, non *muliere*, sericis vestibus obducto agitur. Locus ita legitur apud Menandrum: Εἶτα ἐς τὸ αὔριον ἐν ἑτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ΞΥΝΗΛΘΟΝ, ἠμφιεσμένῃ δὲ καὶ ΚΑΤΑΠΕΠΟΙΚΙΛΜΕΝΗι ὀυκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν. Atque hinc noster Suidas tum emendari, tum illustrari poterit.

ΠΕΡΙΒΑΡΑ. Ὑποδήματα. Καὶ Περιβαρίδες. Ὑποδήματα γυναικῶν. Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑπὸ σοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας.] Scribendum, ΥΠΟΔΟΥ λαβὼν. Quemadmodum recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Lysist. ver. 45. unde hunc locum descripsit Suidas.

ΠΕΡΙΔΥΣΑΣ. Ἐκδύσας. Ἀφελόμενος. Περιδύσας οὖν τὸν ναὸν, ὡς καὶ τὰ σκεύη τοῦ Θεοῦ βαστάσαι.] Hæc sunt verba Josephi Antiq. Jud. lib. xii. p. 609.

ΠΕΡΙΕΔΥΣΕΝ. Ἀφείλετο τὰ ἱμάτια. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν Συρίαν ἅπασαν περιέδυσεν, ὡς οὗτος ταῦτα

τῶν

PARS III.

τῶν σαρκῶν.] Et hæc leguntur apud Josephum Antiq. Jud. lib. xii. 4. p. 605.

ΠΕΡΙΕΚΕΧΥΤΟ. Πανταχόθεν περιέῤῥει. Ἐπειδὴ τῷ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέχυτο πράγματα.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 132. ubi de Tiberio Justini successore sermo est.

ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΕΣΘΑΙ. Περιγενήσεσθαι. Ὁ δὲ περιεργασάμενος τοὺς οἴκους, ἐν οἷς συντρέχοντες ἐκκλησιάζουσι, τούτοις συνέσχηκε.] "Vocem hanc Suidas male "interpretatur: cujus veram significationem "ex Lexicis vulgatis pete." *Kuster.* Interpres ita vertit: *Ille vero cum curiose investigasset ædes, in quibus congregati conciones habebant, in his eos conclusit.* Uterque fallitur tum Suidas, tum Interpres ejus. Vertendum utique: *Cum undique sepsisset*, sive *circumdedisset ædes.* Quod ex sensu loci satis manifestum est. Optime succurrit locus Xenophontis Hist. Græc. lib. iv. 1. 8. Καὶ θῆραι, αἱ μὲν ἐν ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις πάγκαλαι. *Erant et venationes, partim in hortis* UNDIQUE SEPTIS, *partim in locis patentibus peramœnæ.* Agnoscit etiam Pollux i. 160. Τεῖχος περιεβάλοντο, περιῳκοδομήσαντο, ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΑΝΤΟ.* Atque hæc verbi vis notan-

* Item Eunapius in Ædesio p. 44. Ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε,

PARS III. da, quia rariſſima eſt, et viris doctiſſimis parum perſpecta.

ΠΕΡΙΕΣΑ. Καθαρά.] "Haud forſan a vero "aberravero, ſi dixero ſcribendum eſſe ἀπέρισ- "σα, notamque hanc ad literam A referri de- "bere. Quod autem ad vocem ἀπέριοσα atti- "net, eam recte exponas καθαρά; quoniam "compoſita eſt ex ἀ privativo, et περιοσὸν vel "περιττὸν, quod interdum idem ſignificat ac "περίττωμα, i. e. *ſordes, purgamenta, excre- "menta.*" *Kuſter.* Quæ ad hunc locum commentatus eſt vir doctiſſimus, ἀπροσδιόνυσα plane ſunt, et longe ridiculoſiſſima. Emendatio vero in promptu eſt. Repone, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρσια. Noſter infra, v. Περιςίαρχος. Ἴςρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ΠΕΡΙΣΤΙΑ, φησὶ, προσαγορεύεται ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Schol. ad Ariſtoph. Eccleſ. ver. 128. Περιςίαρχος. Ὁ τῶν καθαρσίων προηγέμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ΠΕΡΙΣΤΙΑ ΓΑΡ, ΤΑ ΚΑΘΑΡΣΙΑ. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas. Quin et ad hanc normam caſtigandus videtur

---

τεῖχε, καὶ παρὰ τῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τὶς ἐπέκειτο, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΥ καὶ συντοξεύοντος. Ariſtophanes in Lyſiſt. ver. 812.

Ἀβάτοισιν ΕΝ σκώλοισι
Τὸ πρόσωπον ΠΕΡΙΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo male. Vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Σκῶλος.

Heſychius:

Hesychius: Περιερεία. Καθαρσία. Scribendum, ΠΕΡΙΣΤΙΑ. Καθάρσια. Quod omnino verum. Cæterum notandum Mich. Apostolium de Proverb. p. 195. legere, Περιέστια et Περιεστίαρχος. Quod perinde est. PARS III.

ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. Ἐνέδραν εἶχεν ἐν τόποις περικεκλασμένοις καὶ δυσθεωρήτοις.] Hoc fragmentum Polybio adsignare haud dubitaverim, qui ita loquitur, lib. xii. p. 692. Καὶ συστῆσαι πρὸς μάχην ἐν τόποις ὑλώδεσι καὶ ΠΕΡΙΚΕΚΛΑΣΜΕΝΟΙΣ. *In locis silvosis et amfractis.*

ΠΕΡΙΗΓΕΙΤΟ. Πανταχόσε περιήρχετο. Πῦρ δὲ αὐτοῖς ὑπέφαινεν ἡ Σινωνὶς καὶ περιηγεῖτο.] Hæc deprompta sunt ex Jamblicho in Babylonicis. Vide nos infra ad v. Σίνων.

ΠΕΡΙΟΝ. Ὑπέρβαλλον. Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι προῖκας πεποριςμένας ἔχοντες, ἐκ τοῦ περιόντος καρπώσονται.] Ad hunc locum ne verbum quidem Editores. Est autem manifesto corruptus. Repono, Τὰ δὲ καὶ προῖκα πολλαχῆ τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι πεποριςμένα ἔχοντες. Quomodo recte legitur infra, v. Προῖκα. Ubi τοῖς τέλεσι *magistratibus* reddunt nostri Interpretes. In quo falluntur. Τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι πεποριςμένα ἔχειν, est, *Suo sumptu suppeditari.* Verba sunt de stipendio militum. Confer etiam Suidam, v. Χορηγῶ. Cæterum hoc fragmentum Dioni Cassio adjudicandum esse censeo. Ita enim loquitur Dio,

 lib.

PARS III. lib. lviii. p. 876. Ed. nov. Ἡ μέν τοι ψηφισθεῖσα αὐτῇ ἀψὶς ἐκ ᾠκοδομήθη, διὰ τὸ τὸν Τιβέριον ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ κατασκευάζειν αὐτὴν ὑπόσχεσθαι. Idem lib. li. 23. Ὁ Ταῦρος ὁ Στατίλιος θέατρόν τι ἐξεποίησε ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙ. Atque hinc intelligendus Philoſtratus in Apollonio, lib. viii. ſub finem: Καὶ ἱερὰ Τύανα δὲ βασιλείοις ΕΚΠΕΠΟΙΗΜΕΝΑ ΤΕΛΕΣΙ. *Et ſacra Tyanenſis urbs regiis ſumptibus exædificata.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Interpres non intellexit.

ΠΕΡΙΠΕΤΗ ΓΕΝΕΣΘΑΙ. Περιπεπτωκέναι.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 260. Καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΗ Ἀλεξάνδρῳ ΓΕΝΕΣΘΑΙ Κλεῖτον ἀνακαλοῦντι. *Et incidiſſe in Alexandrum Cliti nomen inclamantem.* Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas.

ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτουσι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

Τουτέστιν, εἰώθασι τῷ τοῦ ἵππου ὀνόματι καταχρῆσθαι εἰς μοχθηρίαν.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtophanis Plutum, ver. 159. Vox autem ἵππου cum aliis, tum doctiſſimo Hemſterhuſio negotium faceſſit. Sed res, ſi quid video, in portu eſt. Senſus eſt: *Verbo* ἵππου, de quo ſupra Comicus, *quaſi prætextu utuntur ad* μοχθηρίαν *ſuam obtegendam.* Quod Περιπέττειν vocant

vocant Græci.* Menander apud Suidam, in v. Δεδιότες καὶ διανοούμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίους, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ ὅ,τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανοῦργημα.† Lucian. de Gymnaf. 19. p. 899. Παρελθὼν ὁ κήρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν καὶ ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙΝ τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιεν. Sozomen. Ecclef. Hift. vi. 26. Καὶ ἑτέραν τινὰ τῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας ἐξευρεῖν ἀγωγὴν, σεμνότητι καὶ ἀκριβείᾳ πλείονι τὴν καινότητα ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΑΝ. Ariftophanes in Thefmophoriazufis fecundis apud Scholiaftam ad Plutum:

PARS III.

> Ὅτ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
> Κόμαισι ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙΝ αὐτὰς προσθέτοις.

Ita fcribendus ifte locus, qui vulgo inquinatiffimus eft, et viros eruditiffimos fruftra exercuit. Sermo eft de mulieribus, quæ rem fuam, ut fieri folet, meretricio cultu commendabant, et corporis vitia pictis veftibus et *capillitio non fuo* obvelabant. Nihil verius hac emendatione. Xenoph. Cyri Inft. i. 3. 2.

---

* Theophyl. Simocatta in Epift. lxv. Ὁ Γοργίου παῖς ἡμᾶς ἀδικεῖ· ξυνοικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμίαρος, καὶ προσχήματι θήρας ΠΕΡΙΠΕΤΤΕΙ πανουργίαν ὁ κάκιστος. Quæ ex Ariftoph. haufta.

† Errat Suidas. Hæc Theophyl. Simocattæ funt in Hiftor. ii. 9. p. 43. Sed vide Kufter. ad v. Ἄγραν. et confer nos in Epift. Crit. ad v. Εὐσυνθετεῖν, fub finem.

Κικοσ-

PARS III.

Κεκοσμημένον ᾗ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, ᾗ χρώματ☉ ἐντρίψει καὶ ΚΟΜΑΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙΣ. Atque hinc dilucidandus et vindicandus ſimul Clemens Alexandrinus, Pædag. lib. iii. cap. 3. quem nemo Interpretum intellexit: Πρὸς δὲ τὸ μαλθακώτερον ἀποκλίναντες γυναικίζονται, κȣ̃ρας μὲν ἀγενεῖς ᾗ πορνικὰς ἀποκειρόμενοι, χλανίσι δὲ διαφανέσι ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΜΕΝΟΙ. *Ad mollitiem vero declinantes plane effœminantur, illiberali quidem tonſura et meretricia ſe tondentes, amiculis autem ſubtiliſſimis induti.* Vocem agnoſcit Plato de Legib. lib. x. Λόγοισι καὶ ταῦτα εὖ πῶς εἰς τὸ πιθανὸν ΠΕΡΙΠΕΠΕΜΕΝΑ. *Atque hæc verbis quidem ſpecioſis ſcite admodum circumtecta.* Interpretes ad locum nugantur.

ΠΕΡΙΡΡΑΝΤΗΡΙΑ. Σκεύη. Κατὰ δὲ τὸ μέσον τȣ̃ διαλήματος κάλπεις τε χρυσαῖ, ᾗ περιῤῥαντήρια, ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis ab Hœſchelio editis, p. 128.

ΠΕΡΙΣΚΥΘΙΖΑΙ. Τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν δέρμα σὺν ταῖς θριξί.] "Verba ἀποσκυθίσαι "et περισκυθίσαι male confundit Suidas cum "ἀποσκυτίζαι et περισκυτίζαι. Prius enim non "ſignificat *cutem capitis cum capillis reſecare,* "ſed notat ignominioſæ tonſuræ genus, quali "Scythæ in populos devictos uti ſolebant." *Kuſter.* Kuſtero in hoc ſtadio præivit vir doctiſſimus,

tissimus, et atavorum nostrorum memoria celeberrimus, Thomas Reinesius. Sed nugatur uterque. Utraque enim vox proba est, et de *cute capitis resecanda* usurpatur. Ut a σκέλος σκελίζειν, sic a σκύτος σκυτίζειν. Hesych. Σκύτη, κεφαλαί. Angl. *Scalps*. Σκυτίζειν, παράτλειν. Ita legendum. Suidas: Περισκυτίζοντος, ἐκδερματίζοντος. Est autem περισκυτίζειν, *cutem capitis circumcidere*. Quod SCYTHÆ fecerunt scilicet. Hinc Σκυθίζειν, Ἀποσκυθίζειν, Περισκυθίζειν, et si quæ alia ejusdem notæ vocabula. Est autem Σκυθίζειν, *Scythissare*, sive *mores Scytharum imitari*. Ut Κρητίζειν, *Cretizare*; Λακωνίζειν, *Laconissare*; cæteraque τούτου τοῦ κόμματος. Hinc verbum tum de *tonsura*, tum de *scalptura* Scytharum usurpatur. Quod miror viros doctissimos non animadvertisse. Utrumque sensum verbi agnoscit Etymologus Magn. Ἀποσκυθίσαι, κυρίως τὸ ΠΕΡΙΤΕΜΕΙΝ τὸ ἐπὶ κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θριξί. Καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ΑΠΟΚΕΙΡΑΙ. Phalaris Epist. 147. Τινὲς δὲ ἄκρα περιεκόπησαν, καὶ κατὰ τροχῶν ἐλυγίσθησαν, καὶ ΚΕΦΑΛΑΣ ΑΛΛΟΙ ΠΕΡΙΕΣΚΥΘΙΣΘΗΣΑΝ. *Nonnulli, manibus pedibusque amputatis, in rotas contorti sunt; aliis detracta est capitum cutis.* Auctor Maccab. lib. ii. cap. 7. Τῶν δὲ παραχρῆμα ἐκπυρωθέντων, τὸν γενόμενον αὐτῶν προήγορον προσέταξε γλωσσοτομεῖν, καὶ ΠΕΡΙΣΚΥΘΙΣΑΝΤΑΣ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΕΙΝ. Μεταλλάξαντος δὲ τοῦ πρώτου τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν δεύ-

τερον

PARS III. τερον ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμόν· ΚΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΔΕΡΜΑ ΣΥΝ ΤΑΙΣ ΘΡΙΞΙ ΠΕΡΙΣΥΡΟΝΤΕΣ ἐπηρώτων, εἰ φάγεσαι πρὸ τοῦ τιμωρηθῆναι κατὰ μέλος τὸ σῶμα.* Huc accedit Hefychius: Σκυθισὶ χειρόμακτρον. Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ΕΝ ΠΟΛΕΜΩι τὰς κεφαλὰς ΕΚΔΕΡΟΝΤΕΣ, ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Ita fcribendus ifte locus, qui vulgo inquinatiffimus eft. Atque hæc hactenus ad vim verbi, viris doctiffimis parum perfpecti, denudandam.

ΠΕΡΙΣΠΕΙΡΑΘΕΙΣ. Περιπλακείς. Περιελιχθείς. Ο δὲ εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς συνέσφιγξεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν.] Hunc locum, qui in elegantiffimis eft, nemo vitii vel fufpectum quidem habuit. Sed anguis latet in herba. Lego et diftinguo: Ἅπαντα, καθάπερ τὶς γενναῖος ὄφις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ ΧΕΙΑΝ. *Omnia in latibulum fuum, velut robuftus ferpens, trahens et contorquens.* Χειὰ eft *ferpentis latibulum.* Hefychius: Χειά. Ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ δρακόντων. Philoftratus in Apoll. iii. 8. Καὶ τὸν αὐχένα ὑποβαλὼν (lege ὑπεκβαλὼν) ὁ δράκων ΤΗΣ ΧΕΙΑΣ. Noftram emendationem

---

* Jofephus in lib. de Maccabæis p. 511. Edit. Havercamp. Καὶ κατὰ μηδένα τρόπον ἰσχύοντες αὐτὸν ἄγξαι, ΠΕΡΙΣΥΡΑΝΤΕΣ τὸ δέρμα σὺν ἄκραις τῶν δακτύλων κορυφαῖς ΑΠΕΣΚΥΘΙΖΟΝ.

dationem

dationem extra omnem dubitationem ponit Homer. Il. X. 93. PARS III.

Ὡς δὲ ΔΡΑΚΩΝ ΕΠΙ ΧΕΙΗι ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙ ΧΕΙΗι.

Cæterum hoc fragmentum Eunapio proculdubio adjudicandum eſt, et de Eutropio eunucho, qui ſub Theodoſio omnia gubernabat, intelligendum. Quod et partim vidit Kuſterus. Notandum autem verbum Καθελίττειν, quod ex rarioribus eſt. Herodot. ii. 86. Λούσαντες τὸν νεκρὸν, ΚΑΤΕΙΛΙΣΣΟΥΣΙ πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι. Quod cognatum eſt.

ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ. Πολύβιος· Συνέβαινε δὲ μεγαλομερῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις.] Intelligendus hic locus de Æmilia Scipionis Africani uxore, de qua Polybius in Excerptis Valeſii, p. 154. Magno autem apparatu conſtabant αἱ γυναικεῖαι ἔξοδοι, ut hodie, ſic et olim. Nam, ut ait ille, *dum moliuntur*, *dum comuntur*, *annus eſt*. Hinc lepide, ut ſolet, Ariſtophanes Lyſiſt. ver. 16.

—— ΧΑΛΕΠΟΣ ἡ γυναικῶν ἔξοδος.

Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, reclamante metro, χαλεπή τε. Alio modo corrigebat vir doctiſſimus in Miſcell. Criticis p. 331. Sed noſtra emendatio verior et ſimplicior eſt. Cæterum hanc fœminarum Atticarum operoſam ſumptuoſitatem lege coërcuit ſapientiſſimus Solon. Plutarch. in Solon. p. 197. Edit. Bryan. Ἐπέστησε δὲ καὶ ΤΑΙΣ ΕΞΟΔΟΙΣ τῶν γυναικῶν, καὶ τοῖς πένθεσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον.* Dum hæc ſcribo, animo obverſatur celeberrimus Pauli locus in I Epiſt. xi. 10. ad Corinthios, de quo nos ſupra ad v. Ἀμπαλίνωρος. Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους. In quibus verbis nihil equidem video, quod cuiquam ſatisfaciat. Nam interpretationes virorum eruditiſſimorum de *Angelis* vel γυναικοφθόροις vel κατασκόποις, ridiculoſiſſimæ ſunt et nihil ſapiunt.† Equidem nullus dubito quin Paulus ſcripſerit: Ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.‡ Οἱ ὄχλοι ſunt *populus*, ſive *multitudo hominum*. Lucas viii. 45. OI

---

* Epicharmus apud Stobæum in Floril. Edit. Grotii p. 289.

Εἰ δὲ καὶ ΦΙΛΕΞΟΔΟΝ τε καὶ λάλον, καὶ δαψιλῆ,
Οὐ γυναῖχ᾽ ἕξεις, διὰ βίου δ᾽ ἀτυχίαν κοσμουμέναν.

† Vide Tertull. de Virg. Vel. cap. vii.

‡ Error ortus ex compendio. Scribebatur, ἀγλους. Hinc error Librarii. Literæ autem α et ο ſæpiſſime permutantur. Sic ὄνος et ἄνος. De quo nos alibi.

ΟΧΛΟΙ συνέχυσί σε καὶ ἀποθλίβυσι, καὶ λέγεις· τίς ὁ ἁψάμενός μυ; Marc. iii. 9. Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν. Joan. xi. 42. Ἐγὼ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντοτέ μυ ἀκύεις· ἀλλὰ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΧΛΟΝ τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Nihil autem mulieri ingenuæ magis fugiendum quam ὄχλος. Philetærus Comicus apud Suidam ex emendatione noſtra P. I. pag. 33.

PARS III.

Οὐ πρὸς ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΟΧΛΟΣ ——

Non decet mulierem in publicum prodire.

Eurip. Iphig. Aul. ver. 735. ubi Agamemnon ad *uxorem*:

Οὐ καλὸν ΕΝ ΟΧΛΩι Σ' ΕΞΟΜΙΛΕΙΣΘΑΙ—

Non te decet exire et verſari in publico.

Quod notandum imprimis. Veriſſime Xenophon, Memor. iii. 7. 5. ΑΙΔΩ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, ὐχ ὁρᾷς ἔμφυλά τε ἀνθρώποις ὄντα, καὶ μᾶλλον ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΧΛΟΙΣ, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα; *Tu vero non vides* verecundiam *et metum a natura hominibus ineſſe, multoque magis* in publico *quam in privatis congreſſibus?* * Quare, fugatis *Angelis*, quibus nullus hic locus, Paulum noſtrum, cujus mentem nemo perſpexit,

* Ariſtophanes in Acharn. v. 256.
Πρόβαινε, κᾀν τῷ 'χλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα.

ita

PARS III.

ita tandem ex vi et juſſu ſententiæ dilucidandum et inſtaurandum eſſe contendo: Διὰ τȣ̃το ὀφείλει ἡ γυνὴ ΕΞΙΟΥΣΑ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΧΛΟΥΣ.* Quibus nihil aliud docet Apoſtolus, quam, *Non oportere mulierem prodire* IN PUBLICUM, *niſi capite velato*; idque populi cauſa, ne quid detrimenti capiat res uxoria ſcilicet. *A woman that has any regard for her reputation, ſhould not go abroad,* or APPEAR IN PUBLIC, *without a veil.* Quod antiquiſſimi moris, et omnino verum eſt. Huc facit egregie Plutarchus, Lacon. Apophth. p. 232. Πυνθανομένου δέ τινος διὰ τί τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτȣς, ΤΑΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΕΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΜΦΑΝΕΣ ἄγȣσιν· Ὅτι, ἔφη, τὰς μὲν κόρας ἄνδρας εὑρεῖν δεῖ, τὰς δὲ γυναῖκας σώζειν τȣ̀ς ἔχοντας. *Quærenti cur apud Spartanos virgines nudæ,* MULIERES VELATÆ IN PUBLICUM PRODIRENT: *Quia, inquit, virginibus quærendi ſunt viri; mulieribus opera danda, ut ſervent maritos.* Eleganter et nequiter, ut ſolet, Ovidius, Art. Amat. iii. 421.

* Sed denique vera lectio, ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΛΟΥΣ. Idem error apud Achillem Tatium in Eroticis lib. v. p. 285. Edit. Salmaſii: Ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, κ̀ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χείρ, κ̀ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μηνύει, κ̀ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ. Legendum ex MS. Ang. Ὑφαίνει γὰρ ΠΕΠΛΟΝ ΛΑΛΟΝ.

Se quoque det POPULO MULIER SPECIOSA VIDENDAM, PARS III.
Et curam tota mente decoris agat.

ΠΕΡΙΣΤΥΛΑι. Ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτὰς, καὶ περισυλᾷ ὅσα ἐπηγάγοντο. Ἦν δὲ κόσμος καὶ σκευὴ περὶ τὴν τέχνην τὴν ἑκατέρα οὐδαμῆ εὐκαταφρόνητα.] Hæc ſunt verba Æliani, ut nos docet Suidas ſupra, v. Οὐδαμῆ.

ΠΕΡΙΦΑΣΙΣ. Πολύβιος· Ἐκέλευσε διασαφεῖν αὐτῷ πάντα τὰ γινόμενα διὰ τῶν πυρσῶν ἐπὶ τὸ Τίβαιον. Ἔστι δὲ τῆς Θεσσαλίας ὄρος, εὐφυῶς κείμενον πρὸς τὰς τῶν προειρημένων τόπων περιφάσεις.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium, lib. x. p. 855.

ΠΕΡΙΧΑΙΝΩ. Αἰτιατικῇ. Οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ κύνες, τοὺς λίθους, οἷς βάλλονται, περιχαίνοντες.] Plato de Republ. lib. v. p. 469. Edit. Serran. Ἢ οἴει τι διάφορον δρᾷν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν, αἳ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι, τοῦ βάλλοντος οὐχ ἁπτόμεναι; *Num cenſes eos, qui hoc agunt, aliud facere quam canes facere ſolent, qui adverſus jactos lapides excandeſcunt, eum vero qui jecerit ne attingunt quidem?* Quæ et totidem verbis leguntur apud Joan. Stobæum, p. 900. Edit. Wechel. Ad hunc locum ſine dubio

PARS III. dubio referendus Suidas.* Notanda autem locutio, τὲς λίθες περιχαίνειν. Quod elegantissimum verbum Platoni restituendum esse puto. Est autem Περιχαίνειν, *hianti ore appetere, admordere, deglutire.* Quod ex Luciano et Aristotele notum. Phile de Animal. p. 208.

Μάτην ΠΕΡΙΧΑΙΝΟΝΤΑΣ αὐτὲς δεικνύει.

Huc respexit Philosophus in Rhetoricis iii. 4. Καὶ τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τὲς τεθνεῶτας σκυλεύοντες, ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τὲς λίθες ΔΑΚΝΕΙ, τῶν βαλλόντων ἐχ ἁπτόμενα. Pacuvius in Armor. Judicio apud Nonium:

Nam canis, quando est percussa lapide, non tam illum APPETIT
Qui sese icit, quam illum eumpse lapidem quo icta est, petit.

ΠΕΤΑΛΩι. Ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα εἰκασμένα κιτlὲ πετάλῳ.] Hæc sunt verba Xenophontis in Exped. Cyri, lib. v. p. 352.

ΠΕΤΑΥΡΑ. Τίγνα. Βάβριος·

Ὁ δὲ ἐκ πετᾶυρε κλαγγὸν εἶπε βοήσας
Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει
Τὸν ὡρονόμον θύσας με ——]

* Huc quoque adludit Plutarchus in libello de Garrulitate sub fin. Ὥσπερ οἱ κύνες εἰς λίθες καὶ ξύλα τὸν θυμὸν ἀφέντες, ἧττον εἰσὶ χαλεποὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Ad

Ad hunc Babrii locum ne verbum quidem Kusterus. Atqui prior versiculus uno pede claudicat. Nam quintum locum occupat Pyrrichius, qui in nullo quidem ferendus est. Deinde illud κλαγγὸν ne Græcum quidem est. Edit. Mediolan. Κλανὸν. Quod vero proximum est. Reponendum proculdubio: PARS III.

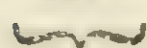
Ὁ δ' ἐκ πετεύρε ΤΡΑΝΟΝ ΕΙΠ' ΕΠΙΒΟ-
ΗΣΑΣ.

Ille autem a pertica clare vociferans dixit.

Glossæ: Τρανόν. *Perspicuum.* Nicetas, lib. iv. p. 86. Ὁ κήρυξ ΕΠΕΒΟΑ ΤΡΑΝΩΤΕΡΟΝ. Quod geminum est.

ΠΕΤΑΥΡΟΝ. Παγίς. Βάθος. Σανίς.] Illud βάθος viris eruditissimis minus adrisit. Doctissimus Wassius noster suspicabatur legendum, βάθρον. Quod Cl. Kustero nec placet, nec displicet. Sed vulgata lectio neutiquam sollicitanda est. Respexit enim Noster, quod utrumque fugit, ad Proverb. ix. 18. Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ ΠΕΤΑΥΡΟΝ ΑΙΔΟΥ συναντᾷ. Idem infra, xiv. 12. Ἔστιν ὁδὸς ἣ δοκεῖ ὀρθὴ εἶναι παρὰ ἀνθρώποις, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς ΠΥΘΜΕΝΑ ΑΙΔΟΥ. Idem πέταυρον ᾅδου et πυθμὴν ᾅδου. Quare non male Suidas, Πέταυρον, βάθος. Cæterum de voce πέταυρον, sive πέτευρον, nam utroque modo

 scribitur,

ſcribitur, conſulendus Schol. ad Theocrit. xiii. 13. nec non Schol. ad Ariſtoph. Acharn. ver. 687. Quem exſcripſit Noſter ſupra, v. Σκανδάληθρα.

ΠΕΙΡΑΝ. Πορείαν. Ὁδόν. Οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς ἀφορμῆς πεῖραν.] Hæc noſtris Interpretibus Porto et Kuſtero minus perſpecta ſunt. Reſpexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 292.

> Αἴας, τί τήνδ' ἄκλητος, ὅθ' ὑπ' ἀγγέλων
> Κληθεὶς ΕΦΟΡΜΑΙΣ πεῖραν; ——

Eſt autem Πεῖρα vox Sophoclea. Uſus eſt ſupra Sophocles in Aj. ver. 2.

> ΠΕΙΡΑΝ τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον.

Ubi Schol. Πεῖρα δὲ Ἀττικῶς δόλος καὶ τέχνη. Uſus eſt et in Danaë:

> Οὐκ οἶδα τὴν σὴν ΠΕΙΡΑΝ, ἓν δ' ἐπίσταμαι,
> Τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι.

Verba ſunt Acriſii, qui, ſalvo puero, negat ſe ſalvum futurum. Hiſtoria nota eſt. Atque hinc reſtituendus Phylarchus apud Athenæum, lib. xiii. p. 609. In quo emendando viri doctiſſimi fruſtra fuerunt. Καὶ τὴν καλάγουσαν δὲ Πεισίστρατον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηνᾶς πεῖραν εἶδος ἔχουσαν, καλήν φησι γεγονέναι. Emendabat vir ingenioſiſſimus ad Herodotum, ὡς Ἀθηνᾶς σωτείρας εἶδος ἔχουσαν. Verum leniori medicina res

fublevanda eft. Revocanda particula conjunctiva, quæ nefcio quomodo exciderat, et legendum: ὡς Ἀθηνᾶς ΠΕΙΡΑΝ ΚΑΙ ΕΙΔΟΣ ἐχούσαν. *Quæ artes et oculos Minervæ haberet.* Quod omnino verum. Cæterum de ifta muliere, quæ *Phya* appellabatur, confulendus Herodotus i. 60. PARS III.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΔΕΙΛΟΤΕΡΟΣ —— Οὗτος γὰρ δειλὸς ἦν, Φιλοπόλεμος δὲ καὶ πολεμοποιὸς κερδῶν ἰδίων ἕνεκα. Μέγας δὲ, καὶ ἐκαλεῖτο ὄνος Κνίδιος. Εχρῆτο δὲ τρλοφία καὶ ὅπλοις ἐπισήμοις, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀνδρεῖος εἶναι, μὴ ὤν.] "An potius Ὀνοκίνδιος, ut "habet Enarrator Comici ad Aves. Eft au-"tem Ὀνοκίνδιος, *agafo*, five *qui afinos agit*. "Hefych. Ὀνοκίνδιος καὶ ὀνοκίνδας, ἀστραβηλάτης, "ὀνηλάτης." *Kufter.* Recte vir doctiffimus. Eupolis ἐν Μαρικᾷ apud Schol. ad Ariftoph. Av. 1555.

A. Ἄκουε νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.

B. Ὁ στρεβλός; A. Οὐκ, ἀλλ' ὁ μέγας, ΟΥΝΟΚΙΝΔΙΟΣ.

Huc refpexit Schol. ad Ariftoph. Lyfift. ver. 491. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Πείσανδρος ὁ ΟΝΟΚΙΝΔΙΟΣ, ὡς Εὔπολις διακρίνει τὴν ὁμωνυμίαν ἐν Μαρικᾷ. Cæterum Pifandri hujus tum *timiditatem*, tum φιλαργυρίαν, egregie perftringit Eupolis ἐν Ἀστρατεύτοις, apud Schol. ad Ariftoph. Av. 1555.

 Πείσαν-

PARS III.

Πείσανδρος εἰς ΠΑΚΤΩΛΟΝ ἐστρατεύετο,
Κἀνταυθα ΤΗΣ ΠΑΣΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κά-
κιστος ἦν
Ἀνὴρ * ———

Pisander ad Pactolum militabat,
Et ibi totius exercitus meticulosissimus erat.

Ita scribendus et interpretandus iste locus. Vulgo, invito metro, τῆς σῆς στρατείας.† Notandum autem illud Πάκτωλον, in quo sal loci consistit. Pisander enim homo φιλάργυρος. Hinc ad Pactolum militavit.

——— *Ubi pinguia culta*
Exercentque viri, Pactolusque irrigat auro.

---

* Vide D' Arnaud Animad. ad Hephæstion. cap. 27. p. 149. qui legit τῆς ΟΛΗΣ στρατιᾶς. Sed nostra vera lectio. — II Paralipom. xxxiii. 3. Καὶ προσεκύνησε ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐδούλευσεν αὐτοῖς. Judith v. 24. Διὸ δὴ ἀναβησόμεθα, καὶ ἔσονται εἰς κατάβρωσιν ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΡΑΤΙΑΣ σοῦ, δέσποτα Ὀλοφέρνη. Item in cap. vii. 1. Τῇ δὲ ἐπαύριον παρήγγειλεν Ὀλοφέρνης ΠΑΣῌ Τῌ ΣΤΡΑΤΙᾼ αὐτοῦ. Xenophon Instit. Cyri lib. vii. p. 372. Edit. Hutchinson. 8vo. Καὶ οὕτω προσήεσαν τρεῖς φάλαγγες ἐπὶ τὸ Κύρου στράτευμα· ἡ μὲν μία, κατὰ πρόσωπον· τὰ δὲ δύο, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν, ἡ δὲ κατὰ τὸ εὐώνυμον· ὥστε πολὺν φόβον παρεῖναι ΠΑΣῌ Τῌ ΚΥΡΟΥ ΣΤΡΑΤΙᾼ. Confer et Theophilum ad Autolycum p. 228. Quare Eupolidis versiculus ita forsan disponendus:

Κἀνταυθα ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΑΣ κάκιστος ἦν.

† Vox ἅπαντι restituenda Æschylo in Eumen. v. 570.

Ἥτ' οὖν ΑΠΑΝΤΙ διάτορος Τυρσηνικὴ
Σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη,
Ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω ΣΤΡΑΤΩ.

Nihil

Nihil facetius. Sed viri doctiſſimi nihil hic viderunt. Simile illud Eubuli apud Suidam v. Χρυσοχοεῖον· PARS III.

Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
Λαβόντας ΕΙΣ ΥΜΗΤΤΟΝ ἐξελθεῖν ὅπλα.

Nam Hymettus auro abundare ferebatur. Hinc jocus Comici. Huc facit Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριστόδημος δὲ ὁ τρέσας, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ Ο ΔΕΙΛΟΣ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ οὔτε τὰς πατρίδας ᾔδεντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία. Dicebatur autem Piſander Ὀνοκίνδιος ſive Ὀνοκύνδιος. Quam vocem parum perſpectam habuerunt eruditi. Verum res ſatis manifeſta eſt. Heſych. Ὀνοκίνδιος, ὀνηλάτης. Idem: Ὀνοκύνδιος, ὀνηλάτης. Quod poteſt eſſe verum, poteſt eſſe falſum. Sed in iſto nomine, quod nemo videt, latet obſcœnum quid et κωμικώτερον. Heſychius: Κίνδα, πόρνη, ἀσχημοσύνη. Legendum, πορνικὴ ἀσχημοσύνη. Schema ſcilicet ἀφροδίσιον, ἀπὸ τοῦ κινεῖν. Cujus generis ſunt Κύβδα, Λάβδα, et ſi quæ alia, de quibus nos alibi. Ariſtoph. Theſmoph. ver. 496.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ ΚΥΝΔ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Ita legendus eſt iſte locus. Emendabat Cl. Pierſonus ad Mœrin.

——Κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

 Sed

PARS III. Sed virum doctissimum cum aliis fefellit vox Κύνδα. Ut a Κινεῖν, Κίνδα· sic a Κυνεῖν, Κύνδα. Quod meretricum et hominum salaciorum est. Hinc Ὀνοκίνδας, Ὀνοκίνδιος, et Ὀνοκύνδιος, de homine ignavo, robusto, ventri Venerique dedito. Quales asini esse solent. Nam aselli bene peculiati. Quod viris doctis ad Phædrum notatum iii. 4. v. 19. Atque hinc intelligendus locus Pindari, quem Interpretes, alii aliter, ut mos est istorum hominum, acceperunt. Est autem Pyth. x. pag. 313.

——— γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
ΟΡΘΙΑΝ κνωδάλων.

De *asinis* hic sermo est, quos ὄρθια κνώδαλα non male vocat. Est autem ὀρθίας —— Hesych. Ὀρθίας —— τίθεται καὶ ἐπὶ ΚΑΚΕΜΦΑΤΟΥ.

ΠΗΚΤΙΣ —— Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 581. Vide nos supra, ad v. Κρέκουσα.

ΠΗΛΟΥΣΙΟΝ — Οἱ Πηλουσιῶται Κάσιοι Φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.*]

* Forsan, δοκοὺς δοκοῖς συνάπτοντες. Sic Suidas v. Δίκη. Συνειρόντων δίκας δίκαις.

" Mira

"Mira lectio et mirus sensus. An potius βρό-" PARS III.
"χους ἐπὶ βρόχοις? Sed ἐπέχω, nec liquere mihi
"fateor." *Kuster*. Leguntur hæc supra, v. Ἄμματα et v. Κάσιον. Auctor quidem ignotus, sensus vero planissimus. Nimirum Pelusiotæ trabes trabibus adnectebant ad obstruendum portum. Hæc mens loci est. Simile quid narrat Appianus in Hispanicis, p. 525. Φρούρια δὲ ἀντὶ γεφύρας αὐτῷ δύο περιθεὶς, ἀπήρτησε καλωδίοις ΔΟΚΟΥΣ ΜΑΚΡΑΣ ἐξ ἑκατέρου φρουρίου, καὶ ἐς τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ μεθῆκεν. *Bina castella vice pontis objecit, ex quibus longas trabes utrinque funibus religatas in fluvium demisit.*

ΠΗΝΙΚΑ—Τὸ δὲ, Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές.] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Av. ver. 1513.

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;

Notandum illud, Πηνίκ' ἄττα; quam locutionem damnat Scholiastes. Atqui pro suo agnoscit Aristophanes apud Etymol. Magn. et Harpocrationem, v. Ἄττα. cujus verba hic apponam: Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμοῦ ἔταξεν, Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῆς ἄττα πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου·

Πόθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται;

Sic solent Grammatici. Quod probat hic, improbat ille. Sed error proculdubio in Græcis

PARS III. cis eſt. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο;
Πύθε χελιδὼν ΠΗΝΙΚΑΙΤΑ φαίνεται;

Vides jam pronunciatio quid ſecerit, et quantas turbas hic dederit. Eſt autem πηνικᾆτα idem ac πηνίκ' εἶτα. *Quando igitur? Quando itaque?* Sic κᾆτα pro καὶ εἶτα. Ariſtoph. Ran. ver. 205.

——— ΚΑΙΤΑ πῶς δυνήσομαι;

Verba autem Pherecratis ita ſcribenda, et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——— Τοῖς δέκα ταλάντοις, Σίμων,
Ἄλλ' ἄττα πεντήκοντα προσθῇς ———

Decem autem talentis addas alia quinquaginta. In priori verſiculo nomen perſonæ excidiſſe videtur. Quod in hujuſmodi fragmentis laudandis ſolenne eſt.

ΠΙΔΑΚΕΣ. Σταγόνες. Πηγαί. Καὶ αἱ μὲν καθ' αὐτὰ πηγαὶ ἁλμυροῦ ὕδατος ἦσαν αἱ πᾶσαι.] "Fragmentum hoc non pertinet ad vocem πίδαξ, ſed πηγή." *Kuſter.* Locus non uno loco corruptus eſt. Primum ſcribendum, καθ' ΑΥΤΟ. Quomodo jam recte exhibere video Edit. Mediolanenſem. Deinde illud πηγαὶ eſt non niſi interpretatio τοῦ, Πίδακες. Quare hoc fragmentum, cujuſcunque demum fuerit, ita reſcribendum

dum eſſe cenſeo. Καὶ αἱ μὲν ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΙ-ΔΑΚΕΣ ἁλμυρᾶ ὕδατος ἦσαν ΑΠΑΣΑΙ. *Atque omnes ſimul fontes ſalſi erant.* Κατ' αὐτὸ eſt *ſimul, eodem tempore.* Herodian. i. 37. Ἔπεσχε δὲ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ καὶ λιμὸς τὴν πόλιν. *Sed et fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Polybius in Excerpt. Valeſ. p. 1455. Ἐκπορευομένων γάρ ποτε ΚΑΤ' ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΩΝ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς τοῦ Φαβίου. *Egreſſis ſimul omnibus ex Fabii domo.* Atque ita intelligendus Heſychius: Γενεά, φυλή, ἐπὶ διαστήματος χρόνων τῶν μὴ ΚΑΤ' ΑΥΤΟ βεβιωκότων. Vox autem πίδαξ occurrit apud Arrian. Exped. Alex. lib. vi. p. 428. Ὕδωρ συλλελεγμένον ἔν τινι χαράδρᾳ οὐ βαθείᾳ, ὀλίγην καὶ φαύλην ΠΙ-ΔΑΚΑ.

PARS III.

ΠΙΔΑΚΙΩΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ἡ σταγών.] "Puto "hæc ſeparanda eſſe: et τὸ Πιδακίων ut nomen "viri, ſeorſim ponendum: et deinde a capite "ſcribendum, Πίδαξ. Πηγή." *Kuſter.* Nugæ. Repone, ΠΙΔΑΚΙΟΝ. Πίδαξ. Πηγή. Ut a πίναξ πινάκιον, ſic a πίδαξ πιδάκιον. Quæ vox notanda: nam omnibus Lexicographis ignota eſt.*

ΠΙΕΡΙΑ. Ὄρος Μακεδονίας. Καὶ Πιερίδες, αἱ Μοῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

* Sic etiam a πίθαξ πιθάκιον, quæ vox occurrit apud Alciphro. Lib. iii. Epiſt. xv.

Οὐ

PARS III.

Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
  Ὄργια τοσσατίῳ ἀμφιέπουσα πόθῳ.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 560. ubi legitur, τοσσατίων πόθων.*

ΠΙΘΗΚΟΣ ΕΝ ΠΟΡΦΥΡΑι. Παροιμία. Ὅτι οἱ φαῦλοι κἂν πολλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως δ' οὖν διαφαίνονται πονηροὶ ὄντες.] "Diogenianus, Cent. "vii. 94. rectius habet, καλοῖς περιβληθῶσι." *Kuster.* Neutra lectio vera est. Scribendum omnino: Κἂν ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ περιβληθῶσιν. Ποικίλα sunt *vestes pictæ.* Terentius in Eunucho; *Vestis varia.* Lucian. in Timon. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΝΔΥΣ ἐντυγχάνω αὐτοῖς. Aristoph. Plut. ver. 1200.

——Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ubi recte Schol. Ποικίλα ἱμάτια ἔχουσα. Ἀνθινὰ vocat Phylarchus apud Athenæum, lib. xii. p. 521. Παρὰ Συρακουσίοις νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ΑΝΘΙΝΑ ΦΟΡΕΙΝ. Sic Græci λευκὰ φορεῖν, μέλανα φορεῖν. Plutarch. in Lycurgo p. 157. Ἐν δὲ Ἄργει ΛΕΥΚΑ ΦΟΡΟΥΣΙΝ ἐν τοῖς πένθεσι. Lucian. in Toxari. Θαλλῷ ἐστεμμένον καὶ ΜΕΛΑΝΑ ΑΜΠΕΧΟΜΕΝΟΝ. D. Matth.

* Priorem versiculum citat etiam Schol. ad Theocrit. Idyll. iii. 52.

xi. 8.

xi. 8. Οἱ ΜΑΛΑΚΑ ΦΟΡΟΥΝΤΕΣ, ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων εἰσίν. Ita ſcribendus iſte locus. Non male noſtri Interpretes: *They that wear ſoft clothing, are in kings houſes.* Heſychius: Μαλακὸν ἱμάτιον, πολυτελὲς ἢ ἁπαλόν. Atque hinc vindicandus venit Callimachus apud Stobæum, Tit. lxxxi.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο ——

Qui locus multos quidem medicos exercuit, ſed nemo tamen, qui ſanaret, hactenus repertus eſt. Tu lege, meo periculo:

ΞΑΝΘΑ σὺν εὐόδμοις ΝΑΡΔΟΛΙΠΗ στεφάνοις.

Per ξανθὰ intelligendi *crines rutili* ſive *capillitia fucata.* Κόμης ξανθίσματα vocat Euripides in Danaë apud Stobæum. Recte autem et eleganter, ξανθὰ ναρδολιπῆ. *Crines rutili nardo delibuti.* Myrinus in Epigramm. apud Reiſk. pag. 47.

Καὶ τοὺς ΝΑΡΔΟΛΙΠΕΙΣ ἀλλοτρίους ΠΛΟΚΑΜΟΥΣ.

ΠΙΘΩ. Ἡ μιμώ. Πιθὴξ δὲ παρά τισιν ὁ βραχὺς ἀνθρωπίσκος· καὶ διαπιθηκίσαι, διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπραγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.] Scribendum, ex ordine literarum, Πίθηκος, ἡ μιμώ. Quemadmodum recte habet Editio Mediolanenſis.

PARS III. diolanenſis. Deinde lege, φιλοπαιγμονέςατον γὸ τὸ ζῶον. Etymol. Magn. Διαπιθηκίσαι, τὸ ΔΙΑΠΑΙΞΑΙ. Ἀπὸ τ̃ πιθήκων· ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΟΝΕΣΤΑΤΟΝ γὸ τὸ ζῶον. Quod omnino rectum.

ΠΙΘΗΚΟΣ. Ἡ μιμώ. Βάβριος·
Κερδὼ πιθήκῳ Φησὶν, ἣν ὁρᾷς ςήλην,
Ἐμοὶ πατρῴη τ' ἐςι, καί τι παππῴη.]

Mendum leve. Revocanda eſt priſtina ſcriptura totidem literis conſtans,

——ΚΑͺΤΙ παππῴη.

i. e. κᾆτι ſive ϗ ἔτι.* Locus ita vertendus eſt:

Vulpes ſimiæ dixit, quam vides columnam,
Ea mihi paterna, et avita etiam eſt.

Suidas infra: Πλέταρχ@——γεγονὼς ἐπὶ τῶν Τραϊανȣ̃ τȣ̃ Καίσαρ@ χρόνων, ΚΑΙ ΕΤΙ πρόσθεν. Reſtituenda iſta vox obiter Ariſtophani in Eccleſ. ver. 538.

———Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὤιχοντο μετά σȣ, ΚΑͺΤΙ χ' ἡ βακτηρία.

Ita ſcribendus iſte locus. Quod et recte vidit Kuſterus.†

---

* Ariſtoph. Ran. ver. 888.
Καὶ τὸν Μελέαγρον, ΚᾼΤΙ μάλα τὸν Τήλεφον.

† Vitringa in Animadver. ad Vorſtium p. 222. adjectis ad Lamberti Bos Obſervat. Crit. hunc locum Comici ita legit:

———Αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
Ὤιχοντο μετὰ σȣ̃, ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΙ, χ' ἡ β———

Sed metro non conſuluit vir doctiſſimus.

ΠΙΚΤΩΡ.

ΠΙΚΤΩΡ. Ὁ καὶ βάφος.] Hæc manifeſto corrupta ſunt. Erit fortaſſe qui legat, ὁ καὶ βαφεύς. Sed alius eſt *tinctor*, alius *pictor*. Reſcribendum ſine dubio: Πίκτωρ. Ὁ καὶ ΦΑΒΙΟΣ. Intelligendus autem *Fabius Pictor*, Hiſtoriæ Romanæ ſcriptor longe antiquiſſimus: de quo conſulendus Voſſius de Hiſtor. Latin. lib. i. cap. 3. Suidas infra: Φάβιος Πίκτωρ. Συγγραφεὺς Ῥωμαίων. PARS III.

ΠΙΛΗΜΑ. Περίτροχον, περιφερὲς σκέπασμα.] Locus ab interpunctione laborat. Diſtingue, Πίλημα περίτροχον. Περιφερὲς σκέπασμα. Reſpexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Callimachum apud Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. ver. 305.

——Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς ΠΙΛΗΜΑ ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΝ ἄλκαρ ἔκειτο
Εἴδεος——

Circum autem caput erat nuper ex Hæmonia perlatus pileus rotundus, tegumentum atque tutamen faciei contra ſolem. Ita locus iſte ſcribendus et interpretandus eſt: quod ex Sophocle atque ejus Scholiaſta liquet. Vulgo corruptiſſime legitur, πιλημά τι πέτρυ. Quod viros doctiſſimos admodum torſit. Nos una opera et Poetam et Grammaticum noſtrum ſublevavimus. Cæterum, dum hic ſumus, monere

PARS III. monere libet reſtituendam eſſe vocem πίλημα Dionyſio Longino, περὶ ὕψȣς, § 32. Μῦα δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα κατεσκίασαν, προβολὴν τ̃ ἔξωθεν τὴν σάρκα, οἷον ΤΑ ΠΙΛΗΜΑΤΑ περιθέμενοι. Ita ſcribendus eſt iſte locus. Nam quod vulgo legitur, ineptiſſimum eſt. Sed de hoc pluribus fortaſſe ad Longinum.

ΠΙΛΟΙΣ. *Πιλητοῖς. Καὶ πίλημα λέγεται. Φορȣ̃σι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας πιλητȣ̀ς, ὧν τὰ κύτη ὑπάρχȣσι στεῤῥὰ, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων.*] " Locus hic non ſatis ſanus mihi videtur, " quem ſic potius ſcribendum cenſuerim. " *Φορȣ̃σι δὲ καὶ περικεφαλαίας καὶ θώρακας πιλητȣ̀ς.* " i. e. *Gerunt autem et galeas et thoraces coac-* " *tiles.* Nemo enim capitibus tribuat thora- " ces, quos pectorum eſſe tegumenta omnibus " conſtat. Vel intellige, calones onerum loco " thoraces in capitibus geſtâſſe: quo ſenſu " Lipſius hunc locum accipit iii. 6." *Kuſter.* Eſt locus egregius, ſed quem minus dextre (nam in Re Critica nunc dextri, nunc ſiniſtri ſumus) adminiſtravit Cl. Kuſterus. Nec rem pro ſua diligentia adſecutus erat doctiſſimus Lipſius. Atqui mens loci ſatis manifeſta eſt. Nimirum dicit Suidas tria iſta vocabula, Πίλος, Πιλητὸς, Πίλημα, Græcis eſſe in uſu. En exemplum luculentum ſcriptoris ἀνωνύμȣ· *Φορȣ̃σι δὲ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς* ΠΙΛΟΥΣ, *καὶ θώρακας* ΠΙΛΗ-

ΤΟΥΣ,

ΤΟΥΣ, *ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στεῤῥὰ διὰ τὴν χρηστότητα τῶν* ΠΙΛΗΜΑΤΩΝ. *Gerunt autem pileos in capitibus, et thoraces coactiles, quorum ventres ſunt firmi propter lanæ coactæ præſtantiam.* Ita ſine dubio ſcribendus eſt iſte locus. Non potuit adcuratius noſter Suidas.

ΠΙΤΤΑ —— *Ὅθεν παλαῖστραι τε ἀνήβησαν, καὶ σπουδαὶ, καὶ τὰ φιλίτια ἐπανῆλθε, καὶ ἐγένετο ἡ Λακεδαίμων ἑαυτῇ ὁμοία.*] Hæc ſunt verba Philoſtrati in Apollonio iv. 27. ubi legitur, *καὶ σπονδαὶ καὶ τὰ φιλίτια.* Quod nonnullis fortaſſe arridebit. Sed Suidæ lectio veriſſima eſt. *Σπουδαὶ* ſunt *Scholæ*, ſive *munus atque exercitia Scholarum.* Eſt autem vox Philoſtrato familiaris. Utitur in vit. Apollon. vi. 14. *Μεσημβρία δὲ ὡς ἐγένετο, διέλυσαν* ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ. *Cum meridies advenisset, diſputationem abruperunt.* Utitur etiam in Adriano et Damiano: quod et recte adnotavit Cl. Valeſius, Emend. p. 90.* Recte autem Philoſtratus, *σπουδαὶ καὶ φιλίτια.* Utrumque enim ad juvenes formandos pertinet. Heſych. *Φιλίτια, συσσίτια.* Plutarch. in Lycurgo: *Ἐς δὲ τὰ συσσίτια καὶ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς* ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΑ *σωφροσύνης ἀγόμενοι, καὶ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν, καὶ παιδιὰς ἑώρων ἐλευθερίους.* Quod egregium eſt, et ad Philoſtratum elucidandum unice facit.

---

* Utitur et Eunapius in Ædeſio p. 62. *Τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥᾳστώνης ἐπὶ* ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΗΝ *ὑποφέροντες.*

PARS III.

ΠΙΤΥΣ —— Ξενοφῶν· Χωρίον πίτυσι διαλειπέσαις μεγάλαις, ἀνθ᾽ ὧν ἑστηκότες ἄνδρες τὶ ἂν πάθοιεν.] Depromptus eſt hic locus ex Xen. Exped. Cyri, lib. iv. 7. 4. p. 337. Ed. Par. Verba ipſa elegantiſſimi ſcriptoris, quia noſtrum Suidam plurimum adjuvant, hic adſcribam: Τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐστιν, ἃ δεῖ βαλλομένους παρελθεῖν. Τούτου δὲ ὅσον πλέθρον δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις, ἀνθ᾽ ὧν ἑστηκότες ἄνδρες τὶ ἂν πάσχοιεν ἢ ὑπὸ τῶν φερομένων λίθων, ἢ ὑπὸ τῶν κυλινδουμένων; Ubi notanda locutio, ἀνθ᾽ ὧν ἑστηκότες ἄνδρες. Ad quem locum ceſpitarunt viri doctiſſimi Henricus Stephanus et Hutchinſonius noſter. Sed utrumque fefellit Helleniſmi ratio. Eſt enim locutio proba et Homerica. Homer. Il. Θ. 233.

ΤΡΩΩΝ ΑΝΘ᾽ ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
ΣΤΗΣΕΣΘ᾽ ἐν πολέμῳ ——

Ubi peropportune Scholiaſtes: Ἀνθ᾽ ἑκατόν. Ἀντὶ τοῦ, KATENANTI τῶν ἑκατόν. Quare locus Xenophontis ita interpretandus eſt: *Loci autem jugerum pinis ingentibus per intervalla diſpoſitis denſum eſt*, quibus ex adverſo ſi milites conſiſtant, *quid vel a jactis, vel devolutis ſaxis incommodi tulerint?* Quod omnino verum atque rectum eſt.

ΠΙΤΥΣ —— Καὶ Πιτυκάμπτης, ὁ Κένταυρος.] "Potius πιτυοκάμπτης. Vide Lucianum in "Pro-

"Prometheo ſub finem, et ibi Grævium." *Kuſter.* Idem πιτυκάμπτης et πιτυοκάμπτης. Lucilius, in Epigramm. Anthol. lib. ii. p. 230. PARS III.

Κεῖται δὴ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἡ ΠΙΤΥΚΑΜΠΤΗι.

Ita verſiculum iſtum emendavit, et recte quidem emendavit, illuſtris Huetius. Vulgo inepte παλίκαμπτη. Locus autem Luciani in Prometheo ita legitur: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς. Locus vexatiſſimus, ſi quis alius, et mutilatus. Nos veriſſime emendavimus: Εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΣ, τοιούτους ΙΠΠΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς. *Niſi quis me fugit homo audax et vere* πιτυοκάμπτης, *qui res diverſiſſimas, quales ſunt* ἱππαλεκτρυόνες *et* τραγέλαφοι, *conſociare potuerit.* Ita ſine dubio legendus et vertendus iſte locus. Quod vel ſua elegantia ſatis confirmat. Reſpexit autem manifeſto Lucianus ad Ariſtoph. Ran. ver. 968. et 997.

Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους.

ΠΛΑΣΤΙΓΞ. Τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον.——Ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις ἀπεκάλεσε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα.] Decerptum eſt hoc fragmentum ex Menandro in Excerptis Hœſchelii, p. 120. Παραγενομένων τινῶν ΠΕΡΣΩΝ εἰς τὸ Δαρας, οἷς τὸ τοιόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν

PARS III. ἑρμηνέων καὶ ΤΟΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΙΓΓΩΝ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙΣ, ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα. Scribendum, ἀποκατέστησε. *Restituit pecuniam, quæ erat debita.* Quemadmodum recte exhibet Suidas.

ΠΛΑΤΑΜΩΝ. Ὄνομα ποταμοῦ.] MS. Parif. Ὄνομα τόπου. Quod placet. Hefychius: Πλαταμὼν, ΤΟΠΟΣ πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος.* Polybius, lib. x. p. 863. Τοῦ γὰρ ὑποκειμένου ΤΟΠΟΥ μεγάλους ἔχοντος ΠΛΑΤΑΜΩΝΑΣ. Quo refpexiffe videtur Suidas.

ΠΛΕΙΩΝ. Ὁ ἐνιαυτός.——Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος.] Vide nos infra, ad v. Σιγύνη, Ubi integrum Epigramma exhibemus, ex quo hoc fragmentum deprompfit Suidas.

ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΝ. Τὸ ἀτακτεῖν. Καὶ Πλημμελὲς. Τὸ ἐκμελὲς καὶ ῥάθυμον καὶ ἀπαίδευτον. Λύσις· Τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν πλημμελὲς, πλημμελῶς ἂν δόξειε λέγειν.] "Hæc corrupta funt et mutila: "quorum verfionem proinde prætermifi." *Kufter.* Refpexit Suidas, ne quid nefcias, ad Platon. in Lyfide, p. 113. Quod et recte ob-

* Schol. ad Aratum p. 127. Edit. Oxon. 1672. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ νεφέλη ὁμοίως ὀλίγον προνενευκυῖα τῆς θαλάσσης ὑπάρχει, καθάπερ ὁ ΠΛΑΤΑΜΩΝ. Ἔστι γὰρ ΠΛΑΤΑΜΩΝ, ὥς φησιν, ἡ ὀλίγον ὑπερκύπτουσα τῆς θαλάσσης ὁμαλὴ πέτρα καὶ ὕφαλος.

fervaverat

ſervaverat ad Timæum Cl. Rhunkenius. Qui de hoc loco conſulendus eſt p. 156. PAR III.

ΠΛΟΙΖΕΙ. Πορεύεται. Πλοῦς γὰρ καὶ ἡ ὁδός.] Verba iſta Πλεῖν, πλοῦς, πλοΐζειν ſive πλωΐζειν, atque alia ejuſdem familiæ vocabula, de quovis itinere, tum per mare, tum per terram, uſurpantur. Quod viris doctis notatum. Heſych. v. Πλοῦς. Καὶ τὴν πεζὴν ὁδὸν ΠΛΟΥΝ ἔλεγον. Idem: ΑΠΟΠΛΕΙΝ, ἀπελθεῖν. Ita ſcribendum.* Schol. ad Nicand. Theriac. ver. 295. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ, γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην, προσάγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἡ καὶ ἐρεθίζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἀπέπλεις τεὸν ἐπὶ τὸν νύμφιον, ὦ γαμοῦμαι σήμερον. Verba Ariſtophanis cum metro tum ſenſu deſtituta ſunt. Nec viri doctiſſimi ſanare potuerunt. Nos utrique incommodo eleganter ſuccurrimus. Repone,

——— ΑΠΟΠΛΕΥΣΤΕΟΝ
Ἐπὶ νυμφίον ἐστὶν, ᾧ γαμοῦμαι σήμερον.

Eundum eſt ad ſponſum, cui hodie nubam.

Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 412.

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα ΠΛΕΥΣΤΕΑ.

---

* Plutarchus in Cato. Minor. p. 792. Edit. Lutet. Pariſ. 1624. Ἐξέπεμψας, (εἶπεν) ὦ Ἀπολλωνίδη, τὸν Στατύλλιον ἀπὸ τοῦ φρονήματος ἐκείνου καθελών; καὶ ΠΕΠΛΕΥΚΕΝ ὁ ἀνήρ, μηδὲ ἀσπασάμενος ἡμᾶς;

PARS III.

ΠΛΟΚΑΜΙΣ.

Ἀντὶ δέ σοι πλοκαμῖδος, Ἐκηβόλε, κάλλος ἐπέη.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 43. Carmen integrum, quod Euphorionis est, idque emendatum subjiciam:

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
Ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκηβόλε, κάλλος ἐπέη
Ὡς ΑΡΧΗΘΕΝ ἀεὶ κισσὸς ἀεξομένῳ.

Primas cum poneret pulchras comas Eudoxus,
Phœbo dicavit decus puerile.
Illi vero, Apollo, pro cincinno pulchritudo insit
Magis magisque sicut hedera crescenti.

Ita scribendi isti versiculi. Vulgo corruptissime legitur,

Ὡς χαρνῆθεν ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

Nos sententiæ ductu veram lectionem restituimus.* Hesych. Πεδόθεν, ΑΡΧΗΘΕΝ, ἐκ ῥίζης. Poteris etiam scribere:

Ὡς ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ἀεὶ γῆθεν ἀεξομένῳ.

---

* De hoc loco Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 152. qui tamen fallitur. Vide nos in Crit. Epist. v. Εὐφορίων. ubi hoc Epigramma emendatum dedimus.

Quod

Quod pulchrius. Sophocles, Oedip. Col. ver. 673. PARS III.

> Θάλλει δ' ὀυρανίας ὑπ' ἄχνας
> Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ΑΙΕΙ
> ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ ———

ΠΝΕΥΣΑΣ. Σφοδρῶς ὀργισθείς.——Ἔτι δὲ τῷ πρoσπνεύματι συνηλαμένων καὶ μαχομένων ἐκ διαιρέσεως ταῖς μαχαίραις (τουτέστιν ὀργίλως) παρὰ τὰς ἐκ τῶν ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαξε.] "Fragmentum hoc adeo lacerum eſt et corruptum, ut "vix ſenſum aliquem ex eo elicere queas." *Kuſter.* Locus nonnihil corruptus eſt, ſed ita ut facile reſtitui poſſit. Reſcribo, Ἔτι δὲ τῷ προσπνεύματι συνηλαμένων καὶ μαχομένων ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ ταῖς μαχαίραις, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΤΙΣ ἐκ τῶν ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μάλην παρέσφαξε. *Dum vero acriter concurrerent, et cæſim rem gererent, pone quidem adſtans ſub maxilla eum percuſſit.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Ἐκ διάρσεως μάχεσθαι, eſt, *cæſim rem gerere. To uſe their broad ſwords.* Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 68. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς μὲν Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ΕΚ ΔΙΑΡΣΕΩΣ αὐτῶν μάχην, ὅπερ ἰδιόν ἐστι Γαλατικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. Qui locus notandus. Romani punctim, Galli cæſim pugnabant. Quod alibi ἐκ καταφορᾶς vocat Polybius. Recte autem

 ſcripſimus

PARS III. ſcripſimus; Παρασάς τις ἐκ τ̃ ὄπιθεν παρέσφαξε. Plut. in Numa: Αὐτὸς δὲ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΕΞΟΠΙΣΘΕΝ καλήυξατο ϗ περιεσκόπει. Agathias, lib. iii. p. 71. Ἰλυασπώμενον δὲ αὐτὸν ἔτι ϗ ἐπαναςησείοντα, ΠΑΡΑΣΤΑΣ ὁ τȣ̃ Ῥεςίκȣ δορυφόρος, ϗ ξίφει πατάξας τὴν κεφαλὴν, τελεώτατα ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΕΙ.* Sophocles, Oedip Col. ver. 985.

Εἴ ΤΙΣ σὲ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
ΚΤΕΙΝΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣ ———

Cæterum hoc fragmentum Polybio proculdubio eſt adſignandum. Quod ex ſtilo manifeſtum eſt.

ΠΝΙΓΕΙ ΜΕΤΡΙΩι. Συμμέτρῳ καύματι, τȣτέςιν, ἔαρι.] Hæc leguntur apud Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 727.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ. Ἡ ταχεῖα.

Αἰθύης, ξένε, τόνδε ποδηνέμȣ ἔννεπε τύμβον.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. iii. p. 386.

ΠΟΙΝΗ. ——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν.]

* Homer. Iliad. Π. v. 114.

Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι ΠΑΡΑΣΤΑΣ
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε ———

Hexameter

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 662. Vocabula autem τοίη, ποίη, et ſimilia, quod monendum, primam ſyllabam, nunc brevem, nunc longam, habent. Democritus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 465.

—— Εἰ δὲ ΤΟΙΗΔΕ
Κείνη, συγχείσθω θυμὸς Ἐνυαλίȣ.*

Quare hoc rectum. Sed MSS. ΤΟΣΗΝ μὴ λάμβανε ποινήν. Quod ſuavius.

ΠΟΛΛΟΙ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.] Hic ſenarius exſtat apud Sophocl. Aj. ver. 1047. ubi recte legitur:

Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, ΠΑΥΡΑ δ' ὠφελήσιμοι.

In Troade multi ſunt inimici, et qui ὠφελήσιμοι, *in paucis* ὠφελήσιμοι *ſunt.* Quibus indicat Teucer, inimicos ſuos multos et potentes eſſe, amicos vero, quot quot, parum idoneos et minus uſui eſſe poſſe. Nam duces ab Ulyſſe, milites ut plurimum ab Ajace. Hæc mens Tragici eſt, quam minus perceptam habuerunt viri eruditi.† Emendationem autem Cl.

---

* Sophocles in Aj. v. 454.

Καὶ ΠΟΙΟΝ ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι;

† Eunapius in Proæreſio p. 113. Edit. Hieronym. Commelin. Ὡς δὲ ΠΟΛΥ μὲν ἑώρα ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΦΙΛΙΟΝ ΜΙΚΡΟΥ ϗ διαλανθάνον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀθυμότερος.

Heathii

PARS III. Heathii—Παῦροι ἀφελήσιμοι, Scena Attica aversatur.

ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΟΝ. Μνῆμα. Τάφος. Τὸ θρυλλέμενον παρὰ πολλοῖς ξενοτάφιον.] "Sic habent "libri tam MSS. quam editi. Videndum "tamen annon forte legendum sit, κοινοτάφιον, "i. e. *commune sepulchrum.*" *Kuster.* Rescribe, ξυνοτάφιον. Phocylides, ver. 108.

ΞΥΝΟΣ χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
*Omnes eodem cogimur, tum pauperes, tum reges.**

Apollonides, in Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 301.

Ἄμφω δ' ὡς Ὑμεναίε ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται,
ΞΥΝΟΝ ἀγαλλόμενοι καὶ ΤΑΦΟΝ ὡς θάλαμον.

Ita scribendus iste locus, qui vulgo corruptissimus est. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 330.

Ἃδ' ἐγὼ ἡ περίβωτος ΥΠΟ ΠΛΑΚΙ τῇδε τέθαμμαι.

Eleganter autem Ὑμεναίε ὑπὸ πλακί. *Sub lapide nuptiali, non sepulchrali.* Nam eodem

* Epigram. in Anthol. Cl. Reisk. N°. 587. p. 79. quod quia breve et suavissimum est hic libet apponere.

Πρόκλος εἰς ἑαυτον καὶ Συριανόν.

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμην γένος, ὃν Συριανὸς
Ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἑῆς θρέψε διδασκαλίης.
ΞΥΝΟΣ δ' ἀμφοτέρων ὅδε σώματα δέξατο τύμβος·
Αἴθε δὲ καὶ ψυχὰς ΧΩΡΟΣ ΕΕΙΣ λελάχοι.

die

die et nupti et mortui ſunt. Haud aliter Sophocles, Antig. ver. 1323. PARS III.

ΝΥΜΦΕΙΟΝ ΑιΔΟΥ κοῖλον ἀπεβαίνομεν.

Ubi Schol. Νυμφεῖον. Τὸν νυμφῶνα. *The bride-chamber of death.*

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ. Ναυκρατίτης. Τινὲς δὲ Ἀρδυέννης σοφιςὴν γράφουσι, παίζοντες.* Πόλις δὲ Φοινίκης ἡ Ἀρδέννα.] "Quamprimum in hunc locum incideremus, vidimus legendum eſſe πταίοντες: quam conjecturam gaviſi ſumus confirmari judicio magni Pearſoni, qui eandem emendationem ad marginem Suidæ adnotaverat." *Kuſter.* De hoc loco ſatis multa tum Kuhnius, tum Hemſterhuſius, ad Pollucem. Sed utrumque fefellit vera lectio. Reſcribendum omnino: Πολυδεύκης. Ναυκρατίτης. Τινὲς δὲ ΕΞ ΑΡΑΔΟΥ ΕΙΝΑΙ σοφιςὴν γράφουσι ΠΤΑΙΟΝΤΕΣ. Πόλις δὲ Φοινίκης ἡ ΑΡΑΔΟΣ. *Pollux. Naucratita. Quidam autem ſcribunt ſophiſtam illum Arado fuiſſe oriundum. Sed perperam. Eſt autem Aradus urbs Phœniciæ.* Ita locutus eſt Suidas ſupra: Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσόας. Κατὰ δὲ τὸν Κράτητα ΠΤΑΙΟΝΤΑ Λυδὸς ἐκ Σάρδεων. Ita ſine dubio legendus iſte locus. Nam in eam partem inclinat Suidas, ut Alcmana

* Athenæus vi. 9. p. 242. Τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἃ ἐπὶ χλεύῃ Ἀθηναῖοι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ ἔλεγον, μνημονεύει Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀδυσσεῖ.

Lacona

Lacona fuiffe cenfeat: de quo doctiffimus Brodæus ad Anthol. lib. iii. p. 398.* Quod vero habet Suidas de Arduenna urbe Phœniciæ, ridiculum eft. Fruftra enim Arduennam in Phœnicia quæfiveris. Nos recte, opinor, emendavimus. De Arado autem, quæ urbs Phœniciæ, Diodorus Siculus, Strabo, Stephanus Byzantinus, alii. Mela ii. 7. *Aradus etiam in Phœnice, eft parva, et, quantum patet, tota oppidum.*

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΟΣ, καὶ Ἀριφράδας, καὶ Οἰώνιχος, ἀῤῥητοποιοί. Καὶ Πολυμνήστεια δὲ καὶ αὕτη κωμῳδεῖται ἐπὶ αἰσχρότητι.†] Vidit hic vitium, fed non fuftulit, Kufterus. Repone, καὶ ΑΥΤΑ κωμῳδεῖται. *Quin et carmina Polymnefti,* Πολυμνήστεια *dicta, propter obfcœnitatem a Comicis perftringuntur.* Quod ex Cratini Trochaico patet:

Καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει, μουσικήν τε μανθάνει.

ΠΟΝΤΟΣ —— Καὶ παροιμία· Πόντος ἀγαθῶν. Ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων· ὥσπερ Ἀγαθῶν θάλασσα.] Hæc magnam partem leguntur apud Schol. ad Ariftoph. Plut. ver. 1051. qui

---

* Suidas v. Κερίνθος.—Οὗτος ὁ Κερίνθος Λεπτίτης φιλόσοφος· ἡ δὲ Λεπτὶς πόλις Λιβύης.

† Hoc fragmentum defcripfit Suidas ex Schol. ad Luciani Pfeudologift. fub initium, vol. iii. p. 164. Edit. Reitzii.

et

et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet. Phœnix Coloph. apud Athenæum, lib. xii. p. 530. PARS III.

Ἀνὴρ Νίνος τις ἐγένεθ᾽, ὡς ἐγὼ κλύω,
Ἀσσύριος, ὅς τις εἶχε ΧΡΥΣΙΟΥ ΠΟΝΤΟΝ.

ΠΟΡΘΜΕΙΟΝ. Τὸ πλοῖον. Πορθμίον δὲ, τὸ ναῦλον.] "Imo contra potius, πορθμεῖον τὸ ναῦ-"λον. Πορθμίον δὲ, τὸ πλοῖον. Vide Stephanum "in Thesauro." *Kuster.* Idem πορθμίον et πορθμεῖον, ut χρυσίον et χρυσεῖον. Vox autem πορθμίον sive πορθμεῖον, quod monendum, formæ adjectivæ quodammodo est. Hinc nunc de *nave,* nunc de *naulo* usurpatur. Hesych. Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαπερῶν μισθῷ. Polybius, lib. iii. p. 271. Ἐν δυσὶν ἡμέραις πλῆθος ἀναρίθμητον ἐγένετο πορθμείων. Ælian. Hist. Anim. xiii. 21. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε, πεσαιούμενος ὀλίγον καὶ στενὸν πορθμὸν ἐξήρει πορθμείῳ καὶ βραχεῖ. Vide doctiss. D'Orvill. ad Charit. p. 83. ubi de hac voce agit. Cæterum, quod obiter monendum, Æliani verba corrupta sunt, atque ita certo certius emendanda: ΕΞΗΡΕΙ πορθμείῳ καὶ βραχεῖ. *Navicula sexremi.* Plutarch. in Caton. Min. p. 778. Τὴν ὄχθην παρεξελαύνων ἐπὶ νεὼς ΕΞΗΡΟΥΣ.

ΠΟΡΘΜΙΣ ΚΑΙ ΠΟΡΘΜΙΔΙΟΝ.

Ἀΐδεω λυπηρὲ διηκόνε, τοῦτ᾽ Ἀχέροντος
Ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ.]

Hoc

PARS III. Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis in Diogenem, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 420.

ΠΟΡΝΕΙΑ. Ἡ εἰδωλολατρεία.] Hæc gloſſa ſacra eſt: quod ex ſequentibus manifeſtum. Quin et hæc mala cognata quodammodo et confinia ſunt. Quod et notavit Paulus in Epiſtola prima ad Corinthios x. 7, 8. Μηδὲ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. Μηδὲ ΠΟΡΝΕΥΩΜΕΝ, καθώς τινες αὐτῶν ΕΠΟΡΝΕΥΣΑΝ. Atque hinc vindicandum illud Jacobi Act. Apoſt. xv. 20. Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῶν ἀλισγημάτων ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ. Quæ perperam ſollicitavit magnus Bentleius. Sed hæc alibi fortaſſe pluribus. Veriſſime auctor Sapientiæ xiv. 12. Ἀρχὴ ΠΟΡΝΕΙΑΣ, ἐπίνοια ΕΙΔΩΛΩΝ. Quod imprimis notandum.

ΠΟΡΠΗ. Ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φίβλα. Ὁ δὲ τὴν πόρπην αὐτοῦ σπάσας, ἀεὶ, φησὶν, ὑμεῖς οἱ περὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐστὲ κήρυκες τοιοῦτοι.] Ex quo fonte hoc fragmentum depromſerit Suidas, quærant otioſi. Sed Græca laborant: quod miror Kuſterum fugiſſe. Repono, Οἱ ΠΑΡΑ τῶν Ἀχαιῶν κήρυκες. *Ab Achæis legati.* Polybius, in Excerpt. Legat. p. 1296. Μετά τινα χρόνον εἰσῆλθον οἱ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεις. Sic ſæpius loquitur Polybius.

ΠΩΓΩ-

ΠΩΓΩΝΙΑΣ. Ὁ μέγας πώγων.] Scribendum, ᾧ μέγας πώγων. *Qui barbam habet promissam.* Vox occurrit apud Dion. Caſſ. in Excerptis Valeſii, p. 670. Ἀγένειος αὖ ϗ μετὰ τȣ̃το ΠΩΓΩΝΙΑΣ ἐφαντάζετο. *Nunc imberbis, mox barbatus videbatur.* Æſchyl. Agamemn. v. 314.

Φλογὸς μέγαν πώγωνα ——

Ubi Schol. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τȣ́τȣ ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις ΠΩΓΩΝΙΑΣ ΑΣΤΗΡ.

ΠΩΜΑΛΑ —— Καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ.] Locus Comici, ad quem reſpexit Suidas, exſtat apud Harpocrat. v. Πώμαλα. Πώμαλα. Ἀντὶ τȣ̃ ȣ̉δαμῶς.——Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ· Λοιδορία τις ἐγένεθ᾽ ὑμῖν πώμαλα, Οὐδὲν εἶπον ȣ̉δενί. Quæ ita legenda et in priſtinum ſtatum revocanda ſunt:

A. Ἡ λοιδορία τις ἐγένεθ᾽ ὑμῖν; B. Πώμαλα.
Οὐκ εἶπον ȣ̉δὲν ȣ̉δενί * ——

A. *An altercatio aliqua inter vos fuit?* B. *Minime.*
Nihil dixi cuiquam ——

Ariſtoph. in Pluto, ver. 66.

A. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμȣ̃. B. Πώμαλα.

* In primo verſiculo forſan legendum eſt, Διαλοιδορία, qua proba vox; ut Διαμαρτυρία.

Ariſto-

PARS III. Ariſtophanes ἐν Κωκάλῳ laudatur Athenæo, lib. xi. p. 478. Ἀριςοφάνης Κωκάλῳ· Ἄλλαι ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίȣ μέλανος μεςὸν κεραμευομέναις Κοτύλαις μεγάλαις ἔκχεον ἐς σφέτερον δέμας ȣ̓δὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλαινος οἴνȣ ἀκράτȣ. Quæ ita reformanda et numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——— Ἄλλαι
Ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίȣ μέλανος μεςὸν κεράμειον
Κοτύλαισι μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας ȣ̓δένα κόσμον.

Quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ, ſive Athenæi: quod miror viros doctos non animadvertiſſe. Huc facit Plato in Sympoſio: Θορύβȣ μεςὰ πάντα εἶναι, καὶ ȣ̓κέτι ΕΝ ΚΟΣΜΩι ΟΥΔΕΝΙ ἀναγκάζεσθαι ΠΙΝΕΙΝ πάμπολυν οἶνον. Idem autem ἐν ȣ̓δένι κόσμῳ et ȣ̓δένα κόσμον. Herodot. ix. 65. Οἱ Πέρσαι ἔφευγον ΟΥΔΕΝΑ ΚΟΣΜΟΝ. Quod veteris Atticiſmi eſt.

ΠΡΑΝΗΣ. Ὁδὸς κατωφερής. Ἐν δέ τινι πρανεῖ, ςενῷ καὶ ἐπιμήκει καὶ ὀλίσθȣ γέμοντι, πολλοὶ παρεφέροντο.] Lego, Ἐν δέ τινι πρανεῖ ΣΤΕΝΩΠΩι. *In via anguſta et declivi.* Schol. ad Homer. Il. H. 143. Στεινωπῷ. Στενῷ τόπῳ. Στενῇ ὁδῷ. Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 39. Στενȣ̃ δὲ ὄντος πάνυ τȣ̃ ΣΤΕΝΩΠΟΥ δι' ȣ̃ τὴν ἀπήνην ἔδει διελθεῖν. *Quum autem peranguſtus eſſet locus, qua car-*

pentum

pentum erat tranſiturum. Quod vero legit ad Mœrin Cl. Pierſonus, Πρανεὺς, ὁδὸς καταφερὴς, plane exſibilandum eſt. PARS III.

ΠΡΑΞΙΔΙΚΗ. Θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο.] De noſtra Praxidice, præter alios, adcurate admodum Heſychius: Πραξιδίκη. Δαίμονα τινα φασὶ, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα ΚΕΦΑΛΑΣ γίνεσθαι, καὶ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ὁμοίως. Ejus meminit Orpheus Hymno in Proſerpinam, v. 5. ubi ita ſcribendum cum Cl. Lennepio:

Πραξιδίκη ἐρατοπλόκαμε, Δηοῦς θάλος ἁγνόν.

Meminit et in Argonauticis, ver. 30.

Ὄργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης ΝΥΚΤΑΣ Ἀθήνης.

Ita legendus iſte verſiculus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Per νύκτας Ἀθήνης intelligenda nocturna quædam ſacra in honorem Minervæ, quæ Ἄρεια dicta: de qua conſulendus Pauſanias in Atticis cap. 11. Phurnutus, de Nat. Deor. p. 188. ΑΡΕΙΑ δὲ ἐκλήθη τῷ ϛρατηγικὴ εἶναι, καὶ διοικητικὴ πολέμων, καὶ ὑπερμαχητικὴ τοῦ δικαίου. Cæterum, quia de Orpheo hic ſermo incidit, haud injucundum fuerit lectori erudito, ſi nonnulla ejus loca, quæ virorum doctiſſimorum acumen fruſtra exercuerunt, hic emendata præſtitero. Exſtat Orphei Hymnus in Κρόνον, ſive Saturnum, ubi ita legitur v. 7.

Γέννα, Φύτι μείγνυσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Quæ

PARS III.

Quæ non intelligo. Scribendum ſine dubio:

Γέννα, ΦΥΗΣ ΜΑΙΩΣΙ ———

Heſych. Φυῆς, φύσεως. Φυῆς μαίωσι. *Naturæ obſtetrix*. Quod undequaque verum eſt. Tempus enim omnia in lucem educit. Verbo utitur Plutarchus in Alexandro: Εἰκότως γὰρ ἔφη καταφλεχθῆναι τὸν νεὼν, τῆς Ἀρτέμιδος ἀσχολουμένης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου ΜΑΙΩΣΙΝ. Hoc primum. DEINDE illud vide quod legitur Hymn. lxxii. i.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλανηγήτορα φρικτόν.

Ubi notandum horridum illud μεγαλανηγήτορα. Quod Græcum quidem non eſt. Tu, ſi ſapis, mecum reſcribe:

Δαίμονα κικλήσκω ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΑ, ΔΑΙΜΟΝΑ φρικτόν.

Quod elegantiæ haud vulgaris eſt. Tetigit hunc locum vir doctiſſimus ad Coluthum p. 140. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt. Orpheus, Argonaut. ver. 1373.

Γείνατο ἐν λέκτροις ΜΕΓΑΛΗΤΟΡΟΣ Οἰάγροιο.

Hactenus de Orphei Hymnis. ADDO tertium locum, et eum quidem inſignem, a viris doctiſſimis tentatum, ſed tentatum fruſtra. Eſt autem in Argonauticis, ver. 165.

Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπὼν Βοιβηίδα λίμνην,*
Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέος Μελιβοίης.

---

* Pindar. Pyth. iii.

——— ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.

Ubi

Eurydamasque aderat, linquens Bœbeidem paludem PARS III.
Juxta Peneum, et leporibus abundantem Melibœam.

Ita quidem reddit Interpres. Sed vox εὐλαγέος, quod hominem fefellit, ne Græca quidem eſt. Emendat vir doctiſſimus, et de Orpheo bene meritus, in Epiſt. ad Cl. Erneſtum, εὐθαλέος Μελιβοίης. Sed vera lectio ſine controverſia eſt:

Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ ΕΥΓΛΑΓΕΟΣ Μελιβοίης.

Quod perpulchrum eſt. Εὐγλαγέος Μελιβοίης. *A land flowing with milk and honey.* Vox occurrit apud Homer. Il. Π. 642.

——— Ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βρομέωσιν ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ κατὰ πέλλας.

Ita hunc locum laudat Athenæus, lib. xi. p. 495. Vulgo minus recte legitur, περιγλαγέας.* Atque hæc obiter. Quæ vero ſub

---

Ubi Schol. Ἡ δὲ Βοιβιὰς, λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. Euripides in Alceſt. v. 590.

Τοίγαρ πολυμηλοτάταν
Ἑστίαν οἰκεῖς, περὶ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν ———

Ad quem locum vide Joſ. Barnes.

* Occurrit etiam eadem vox apud Nicandrum in Theriacis v. 617.

PARS III. Orphei nomine circumferuntur Argonautica, nunc *Orpheo*, nunc *Onomacrito* adſignant viri eruditi. Ego CLEONI adjudicanda eſſe cenſeo. Quod ex Schol. ad Apollon. Rhodium didiciſſe videor. Ita enim ſcribit Scholiaſtes ad Apollon. i. 587. Ὁ δὲ ΔΟΛΟΨ Ἑρμῦ ὑὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι ΤΑΦΟΝ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔχειν, ΩΣ ΚΛΕΩΝ ΕΝ ΠΡΩΤΩι ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ. Quo reſpexit Scholiaſtes ad Orph. Argon. ver. 459.

—— ΔΟΛΟΠΟΣ τ' ἀνεφαίνετο ΣΗΜΑ.

Confer etiam Schol. ad Apollon. i. 77. et Orph. Argon. ver. 139. De Cleone autem iſto, qui Argonautica ſcripſerit, qui, cujaſve fuerit, aut quando vixerit, equidem incompertum habeo. Ejus meminit Scholiaſtes ad Apollon. i. 623. et *Curienſem* vocat. Verba ejus ſunt: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη, καὶ ΚΛΕΩΝ Ο ΚΟΥΡΙΕΥΣ ἱστορεῖ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. Quæ verba notanda. Nam alter

—— κύτισόν τε καὶ ΕΥΓΛΑΓΕΑΣ θυμαλίδας.

Ubi Schol. Εὐγλαγέας δὲ αὐτὰς (θυμαλίδας) φησὶν, ἀντὶ τῦ, πολὺν ὀπὸν ἔχυσας, ἢ γαλακτώδεις, ἤγυν πληθυνέσας τὸ γάλα. Ita et Aratus in Διοσημ. ſub finem:

—— χαίρει δέ πυ αἰπόλος ἀνὴρ
Αὐταῖς ὀρνίθεσσιν, ἐπὴν κατὰ μέτρον ἴωσιν,
Ἐλπόμενος μετέπειτα ΠΟΛΥΓΛΑΓΕΟΣ ἐνιαυτῦ.

ex

ex altero ſublegiſſe videtur. Cæterum hinc noſtrum Cleona, quiſquis fuit ille virorum, *Hiſtoricum* faciunt viri doctiſſimi. In quo falli videntur. Verbum enim ἱστορεῖν, tum de ſolutæ, tum de ligatæ orationis ſcriptoribus uſurpatur. Euſtathius ad Dionyſium, Περιηγ. ver. 66. Καὶ ΡΙΑΝΟΣ δὲ, ὡς φησὶν, Ἀτάραντας ΙΣΤΟΡΕΙ, καὶ μετ᾽ ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἄτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὀνείρους. Charito Aphrodiſienſis in Amor. lib. iii. Καὶ ὤφθη θέαμα κάλλιστον, οἷον οὔτε ζωγράφος ἔγραψεν, οὔτε πλάστης ἔπλασεν, οὔτε ΠΟΙΗΤΗΣ ΙΣΤΟΡΗΣΕ μέχρι νῦν. Quare in eo ſum, ut Argonautica iſta Pſeudoorphica, auctoritate veteris Scholiaſtæ, *Cleoni Curienſi* adjudicanda putem. Quod viris eruditis, et ab ea parte qua judicamus, probe inſtructis, expendendum relinquo.

PARS III.

ΠΡΑΤΤΟΜΕΝΟΥΣ. Ἀπαιτουμένους. Ἰσοκράτης. Καὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους.] Hæc ſunt verba Iſocratis in Orat. contra Sophiſtas.

ΠΡΑΤΤΩ. Τὸ ἐνεργῶ. Ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτῷ ἐνόσει.] Vide ſupra, v. Ἐνόσει. ubi hoc fragmentum auctius legitur.

ΠΡΗΝΕΣ. Οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων. Ἢ Γάργαρον ἴσον πρηῶνι Μαλέης, ᾧ ἐκυκήθη κῦμα, πολυψάμμους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.] "Et ſenſus

 "fragmenti

PARS III. "fragmenti hujus mutilus est, et metrum turbatum; quod nemo in integrum restituat, "nisi ipsum Epigramma, ex quo hæc decerpta sunt, invenerit." *Kuster.* Epigramma integrum exhibet doctissimus Kusterus, ad v. Ποιφύσσω et v. Τηθύς. Quin et idem exstat apud Reiskium in Anthol. p. 76. En ipsum Carmen, idque haud paulo emendatius quam vulgo legitur. Est autem Archiæ, viri Ciceronis præconio commendatissimi, in delphinum.

Οὐκ ἔτι παφλάζοντα διαΐσσων βυθὸν ἅλμης,
  Δελφὶς, πλοιήσεις εἰναλίων ἀγέλας.
Οὐδὲ πρὸς εὐτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
  Ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν.
Ἡ γὰρ ἴσον πρηῶνι Μαλείης ὡς ἐκυκήθη
  Κῦμα, ΠΟΛΥΞΑΝΤΟΥΣ σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.
Οὐδὲ σύ γ' ΑΦΡΑΣΤΑ, Νηρηΐδας, ὡς πρὶν, ἀείρων
  Νώτοις, πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.

Ita scribendum videtur istud Epigramma. In Pentametro tertio inepte MSS. Πολυψαμάθους ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους. Nos optime restituimus, πολυξάντους ψαμάθους. *Littus a maris fluctibus verberatum.* Χοιράδας ΑΛΙΞΑΝΤΟΥΣ vocat Mœcius Quintus in Epigrammate. Deinde recte legitur, ἄφραστα. Quod non intellexerunt viri docti. Εἰς Τηθύος ἄφραστα πέρατα. *Usque ad fines incognitos oceani.* Optime et ad rem nostram

noſtram Herodotus, lib. iv. cap. 53. Μένου δὲ τούτου τοῦ ποταμοῦ καὶ Νείλου ΟΥΚ ΕΧΩ ΦΡΑΣΑΙ τὰς πηγάς. Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1068. Ἀφράστῳ πέδῃ. Περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν.* Reliqua plana et perſpicua ſunt. Cæterum, dum hoc agimus, reſtituendus Antipater in Epigrammate celeberrimo, quod nobis exhibet Cl. Bentleius ad Horatium, et poſt eum doctiſſimus Weſſelingius ad Antonini Itinerarium. Sed veram lectionem neuter vidit. Nos integrum Epigramma emendatum adſcribemus. PARS III.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ,
Ἤριον Ἠδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι.
Λειπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια ΝΗΟΥ
Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ.
Τὴν δέ ποτ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν, ὡς ΑΛΙ ΞΑΝΘΕΝ
Τρύχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Ita ſcribendum iſtud Carmen. In tertio hexametro MS. Ἁλιανθεὶς, ſive ἁλιανθές. Quæ vox

* Eunapius in Ædeſio p. 64. Ὁ δὲ βίος αὐτοῖς (Μοναχοῖς) συώδης, καὶ ἐς τό ἐμφανὲς ἔπασχόν τε καὶ ἐποίουν μυρία κακὰ καὶ ΑΦΡΑΣΤΑ. Plutarch. in Julio Cæſare p. 155. Edit. Bryan. Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ΑΦΡΑΣΤΟΥΣ ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο, τοῖς δὲ προσέβαλλε κατὰ στόμα. Ubi Moſes Du Soul male corrigebat, προσβολὰς ΑΦΡΑΚΤΟΥΣ. Sed denique de Epigrammate, quod ſupra ſcribitur, confer Cl. Brunck Emend. in Analect. vol. ii. p. 147. qui in ultimo hexametro legit, ΑΦΡΗΣΤΑ. *Spumam excitans.* Hoc rectum.

 nihili

PARS III. nihili eſt.* Nos ad mentem poetæ recte emendavimus. Quicquid *lacerum* et *attritum* eſt, τρύχος vocant Græci. Idem autem ἁλὶ ξανθὲν et ἁλίξαντον. Antipater in Epigramm. apud Reiſk. p. 31.

Πολλὰ θαλασσαίῃ ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ σπιλάδι.

Epigramm. neſcio cujus, Anthol. lib. vi. p. 548.

ΛΕΙΨΑΝΟΝ αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἠιόνων.

Ita ſcribendum: non ξανθόν.

ΠΡΟΑΝΕΚΡΟΥΕΤΟ. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο.] "Vox ἄποινον mihi "ſuſpecta eſt. Forte legendum eſt, ὕμνον." *Kuſter.* Nihil minus. Ἄποινον προανακρούεσθαι eſt, *carmen retributionis præcinere. A pſalm of thankſgiving.* Subintelligitur enim, ut ſolet, vox ᾠδήν. Etymol. Magn. v. Ποινή. Καὶ ΑΠΟΙΝΟΝ

---

* Recte tamen MS. Nos cum Cl. Bentleio aliiſque ſollicitos habuit vox ἀλιανθές. Sed fruſtra. Τρύχος ἀλιανθὲς eſt *pannus purpureus. A purple rag.* Vox occurrit apud Paulum Silentiarium in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 590.

——ΑΛΙΑΝΘΕΙ φάρεα κόχλῳ.

Atque hinc emendavimus Orpheum in Argonaut. ver. 584. Vide nos in *Car. Noviſſ.* v. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quare ſuum ſibi habeat ſervetque Antipater. Huc reſpexit pro more Horatius Art. Poet. ver. 15.

Purpureus, late qui ſplendeat, unus et alter
Adſuitur Pannus ——

ΩιΔΗΝ τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν· Αἴσωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt ex Commentatore aliquo ad Exod. xv. 1. Τοτὲ ᾖσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν· Ἄισω μὲν τῷ Κυρίῳ. Ubi MS. Vat. Αἴσωμεν. Huc facit Josephus, Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεὸν, ἐγκώμιόν τε καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. *Et Moses canticum in Deum componit versibus hexametris, quod et laudes ejus complectitur, et gratiarum actiones pro benevolentia ejus.* Cæterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, est apud Schol. Pindar. Pyth. 2. PARS III.

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνὴρ
Εὐαχέα βασιλεῦσιν
ΥΜΝΟΝ, ΑΠΟΙΝ' ἀρετᾶς.

Ubi recte Schol. Ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς.

ΠΡΟΔΗΛΩΣ. Φρονίμως. Ἀνδρείως. Σοφοκλῆς· Καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον.] "Est interpretatio inepta, quam nihil juvat "locus Sophoclis, qui subjungitur. Metrum "autem hujus fragmenti turbatum est, et "sensus mutilus: in quo illustrando frustra "quis elaboret, nisi integrum locum Sopho-"clis repererit." *Kuster.* Rescribo, Προδήλως. ΦΑΝΕΡΩΣ. Ἀνδρείως. Error ortus videtur ex compendio

PARS III. compendio ſcripturæ. Reſpexit autem Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1328.

Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον ———

Ubi Schol. Προδήλως. Ἀντὶ τοῦ, λαμπρῶς, ἀνδρείως. Suidas: Λαμπρῶς. ΦΑΝΕΡΩΣ.* Schol. ad Sophocl. Trachin. ver. 1181. Λαμπρά. ΦΑΝΕΡΑ. Σαφῆ. ΠΡΟΔΗΛΑ.

ΠΡΟΕΣΘΑΙ. Προδοῦναι. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος Πόρκιος Μάρκος.† Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύετο, κρίνων τὴν ψυχὴν προέσθαι μᾶλλον ἢ τὴν μάχαιραν, καὶ πολλὰ λαβὼν τραύματα, παραδόξως ἐσώθη.] "Vox ἐφονεύετο mihi ſuſpecta eſt, utpote "quæ ſenſui repugnat. Si enim Marcus ille "tunc occiſus fuit, quomodo poſtea ſalvus e-"vadere potuit? Quare cogitet lector." *Kuſter.* Vertendum, *cædebatur. In eo erat ut occideretur.* Quomodo locutus eſt Polybius, lib. ii. p. 215. Τὸ μὲν οὖν ἄλλο πλῆθος ἔφευγε προτροπάδην ΦΟΝΕΥΟΜΕΝΟΝ. *Cætera multitudo, cum cæderetur, fugam capeſſebat.* Atque ita intelligendus Lucas i. 59. Καὶ ΕΚΑΛΟΥΝ αὐτὸ ἐπὶ τῷ ὀνόματι

* Idem: Ἀμφίδοξον. Ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐκ ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυνάμενοι ΠΡΟΔΗΛΩΣ νικᾶν.

† Hanc hiſtoriam tangit Plutarchus in M. Cato. p. 354. Edit. Bryan. et in Æmilio Paulo plenius p. 171. Quare hunc locum Polybio adſignaverim. Vertendum autem: *Gladio reperto,* ſive *recuperato.*

ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν. *Et in eo erant, ut vocarent eum, nomine patris, Zachariam. They were about to call him Zacharias.* Sed hoc leve, illud graviſſimum. Λαβὼν δὲ τὸ ξίφος —ἐφονεύετο. Qualis, quæſo, hæc oratio? Noli dubitare quin nos vere atque eleganter refinxerimus: Λαβὼν δὲ ξίφος Πόρκιος Μάρκος, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ΕΦΟΝΕΥΕ ΚΑΙ ΕΦΟΝΕΥΕΤΟ. *Marcus autem ab hoſtibus interceptus, gladio arrepto,* cædebat et cædebatur; *ſtatuens animam potius quam gladium amittere, multiſque vulneribus acceptis, præter expectationem ſalvus evaſit.* Qui perfectiſſimus ſenſus.*

ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΑ. Τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα. Ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν.] Hæc verba leguntur apud Schol. ad Homer. Il. N. 130. Leguntur etiam apud Etymologum, v. Προθέλυμνος. Notanda autem Etymologia, ἀπὸ τοῦ θηλυμανεῖν. Quo nihil ineptius. Sed ſic ſolent Grammatici.

ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΝ. Ἐξάρχοντα. Μενεκλέα τὸν προκαθημένον τῶν τόπων. Τουτέστι, τὸν φυλάττοντα τοὺς τόπους.] Ita locutus eſt Appianus in Syriacis, pag. 153. Αὐτὸν δέ σε τῷ πεζῷ παντὶ ΠΡΟ-

* Plutarchus in Pyrrho p. 444. Καὶ δυνάμενος Μακεδονίας ἐκβαλεῖν αὐτὸν πολλὰ πράττοντα καὶ ταραττόμενον. Ubi Bryan. certa legit emendatione ΤΑΡΑΤΤΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑΡΑΤΤΟΜΕΝΟΝ.

ΚΑΘΗ-

PARS III.

ΚΑΘΗΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Eleganter Herodotus, lib. viii. cap. 36. Ὁ δὲ θεός σφεας οὐκ ἔα κινεῖν, φὰς αὐτὸς ἱκανὸς εἶναι ΤΩΝ ΕΩΥΤΟΥ ΠΡΟΚΑΤΗΣΘΑΙ. Huc facit Polybius, lib. v. p. 579. Ἱππόλοχον καὶ Κεραίαν ἐξαποστείλας ἐπὶ τοὺς κατὰ Σαμάρειαν ΤΟΠΟΥΣ, καὶ συντάξας ΠΡΟΚΑΘΗΣΘΑΙ. Latini, *præſidere*. Quod verbum reſtituendum Auctori Moreti, ver. 15.

Et reſerat clavem, quæ præſidet oſtia, *clavi*.

Ita ſcribendus iſte verſus ex Cod. Pithœi, qui vulgo depravatiſſimus eſt. Notandum autem utrumque ferrum, tum quod obdit, tum quod aperit januam, *clavem* vocari. De quo viri doctiſſimi ad Moretum et Solinum. Hinc proverbium: Πασσάλῳ τὸν πάσσαλον. Eleganter autem clavis dicitur *oſtia præſidere*. Quomodo Tacitus non ſemel eſt locutus.

ΠΡΟΚΩΠΟΝ——Ἀλλὰ γενικὸν ὁρῶν, πρόκωπον ἔχει ξίφος.] Scribendum videtur, ἀλλὰ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ὁρῶν. Quomodo recte legitur ſupra, v. Θρύψις. Unde hoc fragmentum nonnihil ampliari poſſit.

ΠΡΟΝΤΟΥΛΩΝ. Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον προντούλων.] "Quid ſibi velit vox barbara προντούλων, ignoro. Lexicographi et Gloſſographi "omnes de ea tacent. Nec apud Schol. ad

"Ariſtoph.

"Ariſtoph. Plut. ver. 1002. unde reliqua "ſumpta ſunt, eam reperias." *Kuſter*. Monſtrum lectionis, ſed facile procurandum: id quod jampridem fecit vir doctiſſimus Lambertus Boſius. Scribendum omnino, ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΩι. *Miſit mihi aliam placentam præter iſtam.* Quemadmodum recte legitur apud Noſtrum, v. Ἄμητα. PARS III.

ΠΡΟΞΕΝΟΣ. Ὁ προστάτης. Καὶ συνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν αὐτήν τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.] Hæc non intellexit Interpres, qui proinde nec vertit quidem. Sunt autem verba Ariſtophanis in Theſmoph. v. 608. ubi ita legitur:

Καὶ σὺ συνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
Ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

Verſus autem prior, quod nemo vidit, laborat. Inchoatur enim a trochæo, quem metrum Iambicum ferre nequit. Emendatio vero in aperto eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

Καὶ σὺ ΣΥΝΑΝΕΞΕΥΡ' αὐτὸν ———

Locus ita vertendus eſt:

Et tu nobiſcum eum inveſtiges, ut gratiam
Hanc et illam a nobis ineas, o amice.

ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ. Ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν. Καὶ Πρόῤῥιζος, ἀντὶ τοῦ παντάπασι. Σοφοκλῆς· Μυρτίλος πρόῤ-

ῥιζος

PARS III. ῥιζος ἐκριφείς.] Respexit Suidas ad Sophocl. Elect. ver. 509.

Εὖτε γὰρ ὁ ποντιοθεὶς
ΜΥΡΤΙΛΛΟΣ ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοισιν αἰκίαις
ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ ΕΚΡΙΦΘΕΙΣ.

Ubi Schol. Πρόῤῥιζος. Ἀντὶ τῦ, παντάπασι.

ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ. Πρὸς οἷς ἔχεις ἐνδύσω.] Scribendum, ἔχει. Quomodo recte legitur apud Schol. ad Aristoph. Eq. ver. 887. unde hunc locum decerpsit Suidas.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ. Ὀργισθείς. Ἐπαρθείς. Ὁ δὲ βραχέα προσανατaθεὶς, κατένευσε ποιήσειν.] Hoc fragmentum Polybio adjudicandum esse censeo. Ita enim locutus est Polybius, lib. v. p. 591. Πτολεμαῖος δὲ ΒΡΑΧΕΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΑΘΕΙΣ καὶ καταμεμψάμενος ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις τὸν Ἀντίοχον, συνεχώρησε σπονδὰς ἐνιαυσίυς. *Ptolemæus pauca comminatus, et de Antiochi questus injuriis, inducias in annum concessit.*

ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ἐγγύς. Ἀλίμενος γάρ ἐστι καὶ προσεχὴς ὁ τῇδε αἰγιαλός.] Interpres, *scopulis vicinum littus*. Non intellexit vocem προσεχής. Est autem προσεχὴς αἰγιαλὸς, *littus* apertum et ventis expositum. Græci πρὸς ἄρκτον, πρὸς μεσημ-

βρίαν.

βρίαν. Hinc προσέχειν et προσεχὴς, de eo quod *patet* et *obversum* est. Verbo utitur Strabo, lib. v. p. 373. Ῥαχιώδης γὰρ καὶ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ὁ πλησίον αἰγιαλός. *Est enim vicinum littus scopulosum et importuosum.* Quem locum frustra suspectum habuerunt viri doctissimi. Auctor nescio quis apud Suidam: Ἐπὶ τάδε τῆς πόλεως ὁρμεῖν οὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ εἶναι ἀκτὰς ταῖς ἐτησίαις. *Ad citeriores urbis partes appellere non potuit, quod littora Etesiis obversa essent.* Quod plenum et planum est.*

ΠΡΟΣΗΓΑΣΘΗΣΑΝ. Ὑπερεθαύμασαν. Τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει, σφόδρα τὸν Πρόκλον.] Hæc sunt verba Damascii in vita Isidori apud Photium in Excerptis, p. 1073. Scribendum autem, πῶς οἴει; Quomodo locutus est Synesius, Epist. 22.

---

* Dionys. Halicarn. iii. 44. p. 175. Edit. Hudson. Τοῦ γὰρ Τιβέριος ποταμοῦ καταβαίνοντος μὲν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, παρ' αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην ῥέοντος, ἐμβάλλοντος δ' ΕΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΥΣ ΑΛΙΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ, οὓς τὸ Τυῤῥηνικὸν ποιεῖ πέλαγος. Ad quem locum consulendus omnino Cl. Casaubonus. Plutarchus in Alexandro p. 25. Edit. Bryan.—Ὡς θείᾳ τινὶ τύχῃ παραχωρήσασαν Ἀλεξάνδρῳ τὴν θάλασσαν,—— σπανίως δὲ ΛΕΠΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΗΧΕΙΣ ὑπὸ τὰ κρημνώδη καὶ παρεῤῥωγότα τῆς ὀρεινῆς ΠΑΓΟΥΣ διακαλύπτουσαν. Legendum: ΛΕΠΡΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ — ΠΑΓΟΥΣ. Athenæus i. 8. p. 9. Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων, καὶ τοὺς Φαίακας πλωτικωτάτους ποιῶν, καὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εἰδὼς λιμένας πλείους καὶ ΝΗΣΟΥΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ πολλὰς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγίνετο πλῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων.

Ἤθην,

PARS III. Ἤθην, ἀλλὰ ΠΩΣ ΟΙΕΙ; πάνυ μὲν οὖν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤσθην. Damascius apud Photium supra, p. 1064. Ὁρῶν δὲ ἐμαυτὸν τῷ θείῳ φωτὶ περιῤῥεόμενον, ΠΩΣ ΟΙΕΙ; σφόδρα τὴν ψυχὴν ἐτανυσκόμην. Ita scribendus iste locus. Sed in his sæpius peccatum.

ΠΡΟΣΘΕΜΑ. Ἡ προσθήκη.] Glossæ: Πρόσθεμα. *Penis. Appendix.* Etymol. Magn. Πρόσθεμα καὶ Προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. Παρὰ τὸ ἀλλήλοις ἐν ταῖς συνουσίαις προστίθεσθαι· ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν μέρη εἶναι. Quo sensu intelligendus Strato in Anthologia inedita. Carmen integrum subjiciam:

Τῶν παίδων, Διόδωρε, ΤΑ ΠΡΟΣΘΕΜΑΤ' εἰς τρία πίπτει
Σχήματα, καὶ τούτων μάνθαν' ἐπωνυμίας.
Τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀλάλου ὀνόμαζε
Κοκκώτην Φῦσαν ἄρτι καταρχομένην.
Τὴν δ' ἤδη πρὸς χεῖρα σαλευομένην λέγε σαῦραν,
Τὴν δὲ τελειοτέρην οἶδας ἃ χρή σε καλεῖν.

Ad hoc Epigramma scripserunt viri doctissimi Salmasius in Plinianis, et Piersonus in Verisimilibus. Sed neuter poetæ mentem perspexit. Hexameter secundus manifesto corruptus est. Rescribendum omnino:

—— ἄθικτον ἀκμὴν ΑΜΝΟΥ ὀνόμαζε.

Est

Eſt autem ἀμνὸς, *impuber*. Qui μνῦν ſive *florem* ætatulæ nondum attigit. Vide Etymol. Mag. v. Ἀμνός. Nempe utrumque nomen, ſive ἐπωνυμία, quod nemo vidit, ab animalibus petitum eſt. Ἀμνός. Σαῦρα. Quibus addit tertium. Ταῦρον ſcilicet. Suidas: Ταῦρος. Αἰδοῖον ἀνδρός. Epigramm. Meleagri in Cod. MS. Anthol.

—— Δασυτρώγλων δὲ πίεσμα
ΛΑΣΤΑΥΡΩΝ μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

Ita legendum. Tangit autem Strato Diodorum, ut παιδεραστὴν ſcilicet, et in exoletis exercitatum. Hæc vis et mens Epigrammatis eſt. Sed hæc pluribus explicare non eſt pudoris noſtri. Cæterum idem πρόσθεμα et πρόσθημα. Quomodo ſcribit Xenophon, Memor. iii. 10. Οὐ φορήματι ἀλλὰ ΠΡΟΣΘΗΜΑΤΙ ἐοίκασι. *Non geſtaminis, ſed appendicis eſſe loco videntur.**

ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΙ —— Ὁ δ' ἐντυχὼν προσκειμέναις ταῖς θύραις, καὶ τῶν ἐπισπαστήρων λαβόμενος ἀπρὶξ εἴχετο καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς. Ἐπεὶ δὲ ἀποσπώντων βίᾳ ἀπέκοψαν τὸ πᾶν σῶμα τῶν χειρῶν.] Hæc partim leguntur ſupra, v. Ἐπισπαστήρων. Deſcripſit autem Suidas, quod nemo vidit,

* In Epigramma, quod ſupra ſcribitur, confer Cl. Brunck Analect. vol. ii. p. 359. qui noſtra non vidit.

ex

PARS III. ex Herodoto, cujus verba hic apponam. Leguntur autem in Erato, cap. 91. Εἷς δέ τις τούτων ἐκφυγὼν τὰ δεσμὰ, καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος θεσμοφόρου· ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων, εἴχετο· οἱ δὲ, ἐπεί τέ μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἷοί τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰς χεῖρας, ἦγον οὕτω· χεῖρες δὲ κεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἔσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι. Negari non poteſt quin ad hunc Herodoti locum reſpexerit Suidas. Hinc alter ex altero facile inſtaurandus. Cæterum verba illa, καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρατῶς, ſunt non niſi interpretamenta τοῦ, Ἀπρίξ, a Suida pro more adjecta. Quod doctiſſimo Hemſterhuſio ad Pollucem notatum. Illud autem ἀπρὶξ εἴχετο quantivis pretii eſt, et Herodoto proculdubio reſtituendum.* Vide Cl. Boſium ad Lucian. pag. 59.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ. Πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον, ἢ βουλὴν, κλητῆρας ἔχων. Πρόκλησις δὲ, χωρὶς τοῦ σ, καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητὴν, καὶ οἷον ἐπὶ βασανόν τινος ἀνδραπόδου, ἢ μαρτυρίαν τοῦδε τινὸς βαλέσθαι.] Locus præclarus et imprimis notandus: nam ad jus Atticum facit egregie. Sed Græca corrupta ſunt. Quod vel vidit, vel non vidit Kuſterus. Reſcribendum omnino: ἢ μαρτυρίαν

* Eadem lectio occurrit apud Suidam ad v. Ἀποσπώντων.

τοῦδε

τοῦδε τινὸς ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ. Est autem Πρόκλησις provocatio vel ad *arbitrum*, vel ad *quæstionem* servi habendam, vel ad *testimonium* cujuspiam proferendum denique. Quod μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι vocat Suidas. Ita locutus est Demosthenes adversus Timoth. p. 700. Τοῦ μὲν γὰρ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ μὴ ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ με πρὸς τὸν διαιτητὴν παρεκρούσατο. Idem, pag. 704. ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ δὲ αὐτὸν ἠξίου ΕΜΒΑΛΕΣΘΑΙ Αἰσχρίων ὡς ἐλευθέρου ὄντος. Cæterum aliud est Πρόκλησις, aliud Πρόσκλησις. De quo viri docti ad Demosthenem et Harpocrationem. Illud, ut dixi, *provocatio*; hoc *citatio* est, idque per Κλητῆρας. Nam Κλητῆρες tum *ministri*, tum *testes* citationis. Utramque vocem conjungit Plato apud Timæum in Lexico, loco insigni, sed nonnihil corrupto, quem hic emendatum adscribam: Λήξεις. Τῆς ΤΡΙΑΔΟΣ καλουμένης. Λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur, τῆς τριακάδος καλουμένης. Quod viros eruditissimos admodum cruciavit. Sed nostra emendatio proculdubio verissima est. Nimirum hæc ex formulis juris Attici petita sunt. Primum, Λῆξις δίκης. Deinde, Πρόσκλησις. Postremo, Κλητῆρες. Hæc ΤΡΙΑΔΑ vocat Timæus, et alii scilicet vocabant. Sed de hoc viderint jurisconsulti, imprimis Taylorus noster, vir doctissimus

PARS III.

PARS III. ſimus et νομικώτατος. Nam nos in foro Attico plane hoſpites ſumus.*

ΠΡΟΣΤΙΒΑΔΕΣ. Ὁ δὲ κατῴκει ἐν σπηλαίῳ, προσιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν.] Notandum verbum Προσιβάδες, quod haud alibi occurrit. Sunt autem hæc verba Diodori Sic. lib. xvii. cap. 85. ubi ita legitur: Τοῦ δὲ Ἀλεξ-άνδρου κατασκεψαμένου τὴν δυσχωρίαν, καὶ τὴν ἐκ βίας ἅλωσιν ἀπογνόντος, ἧκέ τις πρὸς αὐτὸν πρεσβύτης μετὰ δυοῖν υἱῶν· οὗτος δ' ὢν πένης παντελῶς, καὶ πολὺν χρόνον ἐντεθραμμένος τοῖς τόποις, κατῴκει μὲν ἔν τινι σπηλαίῳ ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΒΑΔΑΣ ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν ἐντετμημένας· ἐν αἷς ὁ γέρων μετὰ τῶν υἱῶν ἐ-ναυλιζόμενος ἐμπειρίαν περιεπεποίητο τῶν τόπων.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ. ——

Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
Ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
Βαρέως τὰ τῆς πόλεως τοιαῦτα πράγματα.

* Eubulus apud Athenæum xiv. 10. p. 640.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς
Γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, ——

In ſecundo verſiculo legendum:

Ἐν ταῖς Ἀθήναις, ΣΥΚΑ, ΚΛΗΤΗΡΕΣ, ΒΟΤΡΥΣ.

Quæ Cl. Pierſoni emendatio.

Hæc

Hæc ſunt verba Ariſtophanis Eccleſ. ver. 173. Vide Noſtrum ſupra, v. Μετα. ubi paulo emendatiores leguntur iſti ſenarii.* PARS III.

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. Παρακάλυμμα.——Προσχήματι οἰκονομίας, βαρβαρικῆς ἐχόμενοι μικρολογίας.] Scribendum, ἐχόμενος. Laërtius in Zenone Citieo: Ἦν εὐτελής τε σφόδρα, καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος μικρολογίας, προσχήματι οἰκονομίας. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΠΡΟΥΚΙΝΔΥΝΕΥΕΝ. Ὑπεραπέθνησκεν. Ὁ δὲ προὐκινδύνευε τοῦ πλήθους, οὐ στρατηγικῶς, ἀλλὰ στρατιωτικῶς.] Hoc fragmentum ex Agathia deprompſit Suidas, ſed ita ut pro more ſuo interpolaverit. Ita autem ſcribit Agathias, lib. v. p. 164. Ἀφειδῶς ἐπήει τοῖς πολεμίοις, καὶ προὐκινδύνευε, οὐ στρατηγικῶς ἐπείγων καὶ διατάττων, ἀλλὰ στρατιωτικώτερον συμπλεκόμενος. Non eſt dubium, quin ad hunc locum reſpexerit Suidas.

ΠΡΟΥΧΕΙΝ. Προέχειν. Τί λέγειν ἢ τί πράττειν χρὴ, φράζε μοι. Τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει.] Hæc ſunt verba Sophoclis in Philoct. ver. 134. ubi ita legitur:

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ᾽, ἐν ξένᾳ ξένον
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ᾽ ὑπόπταν;
Φράζε μοι· τέχνα γὰρ
τέχνας ἑτέρας προὔχει.

* Clericus p. 230, auctoritate Kuſteri, hos verſus Menandro tribuit.

PARS III. ΠΡΟΦΕΡΕ. Ὀνείδιζε. Αἰλιανός· Καὶ τὸ ἐλλειφθὲν κατὰ τῆς παρθένȣ προφέρει αὐτοῖς.] Locus exquiſitiſſimus, et quem nemo Interpretum intellexit. Nimirum viros eruditiſſimos fefellit vis verbi Κατελλείπειν. Quæ quidem haud protrita eſt. Κατελλείπειν τῆς παρθένȣ, eſt, *virginem deminuere, vitiare.* Verbum, quod rariſſimum eſt, uſurpat Auctor Lexici MS. Bibl. Coiſl. p. 469. Ὡς ἐμοί. Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ ΚΑΤΕΛΛΕΙΨΑΣ εἶπεν τȣ̃, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ. Quibus verbis notatur Sophocles plenam locutionem, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, vel, ὡς ἐμοὶ κριτῇ decurtaſſe, et per ellipſin extuliſſe. Hæc mens Scriptoris eſt. Reſpexit autem Sophocl. Antig. ver. 1279.

Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε.

Quare Æliani locum, ut ad Suidam revertar, ita interpretandum eſſe cenſeo. *Et virginitatem puellæ deminutam illis exprobrat.* Quod verum eſt. Cæterum hoc fragmentum ex Æliani libris de Providentia depromptum eſſe puto, quorum ſæpius meminit Suidas.

ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ. Διοικεῖται. Τῇ τȣ̃ Θεȣ̃ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα.] Procopius, Arcan. Hiſt. p. 6. Οὕτως ἄρα ȣ̓κ ἀνθρώπων βȣλαῖς, ἀλλὰ τῇ ἐκ Θεȣ̃ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ τὰ ἀνθρώπεια. Idem in Gothicis. lib. iv. p. 338. Οὕτως ἄρα ȣ̓χ ὅσα (leg. ȣ̓χ ὡς) τοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ, ἀλλὰ τῇ ἐκ τȣ̃ Θεȣ̃ ῥοπῇ ΠΡΥΤΑΝΕΥΕΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ. *Ita non hominum arbitratu, ſed Dei nutu, res humanæ gubernantur.* Ad hunc locum reſpexit Suidas.

PARS III.

ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΩΡ. Τάχȣς ἔχει. Τίς γὰρ πἸεροφοίτορος ἀτεχνῶς ἐς τὸν ὑπερȣράνιον ἵεμενον τόπον, ὅπȣ τὸ τῶν ἐπτερωμένων νέμεται γένος.*] "Hæc adeo "corrupta ſunt et obſcura, ut ea abſque ope "meliorum Codicum illuſtrare et emendare "non poſſumus." *Kuſter.* Quod Kuſterus non potuit, id conati ſunt facere viri doctiſſimi Henricus Brakerus et Joannes Albertus Fabricius. De quibus Cl. Reimar. de vita et ſcriptis Fabricii, p. 225. Sed fruſtra et invitis Muſis. Equidem fontem hujus loci indicare poſſum, verba ipſa præſtare non poſſum. Neque enim ex iis ſum, qui Oedipos ſe profitentur. Locus autem luxatus videtur, quem ita haud incommode redintegraveris: Πτεροφοίτωρ. Τίς γὰρ πἸεροφοίτορος ΤΑΧΟΥΣ ΕΧΕΙ, ἀτεχνῶς ἐς τὸν ὑπερȣράνιον ΙΕΜΕΝΟΣ τόπον, ὅπȣ τὸ τῶν ἐπτερωμένων ΨΥΧΩΝ νέμεἸαι γένος; *Ecquis enim, ut*

---

* Plato in Phædro p. 347. Λέγȣσι δὲ, οἶμαι, τινες Ὁμηρίδαι, ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα· ὧν τὸ ἕτερον πάνυ ὑβριστικὸν, καὶ ȣ̓ σφόδρα τοι ἔμμετρον. Ὑμνȣσι δὲ ὧδε·

Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλȣ̃σι ποτηνὸν,
Ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ ΠΤΕΡΟΦΟΙΤΟΝ ἀνάγκην.

Hic locus Platonis citatur apud Cl. Koen. in Gregor. de Dialectis p. 38.

PARS III. *nunc homines ſunt, alata velocitate inſtructus eſt, in regionem ſupracœleſtem penetrare cupiens, ubi animæ alatæ habitant?* Iſte eſt ſenſus hujus loci, quem nemo Interpretum perſpexit.* Eſt autem decerptum hoc fragmentum, quod jam moneo, ex Damaſcio in vita Iſidori, ut patet ex Excerptis a Photio editis. Ita enim loquitur Damaſcius, p. 136. Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ΙΕΜΕΝΟΣ. Idem, p. 133. Ὅτι τῶν μὲν παλαίτατα φιλοσοφησάντων Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα θειάζει, καὶ ΤΩΝ ΕΠΤΕΡΩΜΕΝΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΨΥΧΩΝ εἶναι, αἳ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΠΕΡΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΠΟΝ, εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν λειμῶνα τῶν θείων ΝΕΜΟΝΤΑΙ εἰδῶν. Vides jam omnia gemina germana. Si Damaſcius integer exſtaret, id quod volumus haberemus. Nunc venam aperui ad ſanandum Suidam.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ο ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Οὗτος ἕκαστα τῶν πραγμάτων ὀλιγώρως χειρίζων, διὰ τοὺς ἀπρεπεῖς ἔρωτας, καὶ τὰς ἀλόγους καὶ συνεχεῖς μέθας, εἰκότως ἐν

---

* Suidas v. Πολέμων.——Ἔχαιρε δὲ Ὁμήρῳ τε καὶ Σοφοκλεῖ, καὶ ἴσως ΕΧΕΙΝ ἑκάτερον αὐτῶν ΣΟΦΙΑΣ ἔλεγεν· ὥστε καὶ φάσκειν Ὅμηρον μὲν Σοφοκλέα ἐπικόν· Σοφοκλέα δὲ, Ὅμηρον τραγικόν. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 719.

—— καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
Βρότειον οὐδὲν, ΜΑΝΤΙΚΗΣ ΕΧΟΝ ΤΕΧΝΗΣ.

Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 173.

Οὐχ ἃς ΣΠΟΥΔΑΣ ΕΧΟΝΤΙ ——

πάνυ

πάνυ βραχεῖ χρόνῳ καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἐπιβέβλους εὗρε καὶ πλείους· ὧν ἐγένετο Κλεομένης καὶ Θεόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί.] Scribendum, ἐπιβέβλους ΕΥΡΗΚΕ πλείους. Quemadmodum recte legitur apud Polybium, lib. v. p. 530. unde hunc locum decerpsit Suidas.* PARS III.

ΠΤΩΞ. Λαγωός. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρης
Βακχιάδος, πουλὺν βότρυν ἀμελγόμενον.]

Hoc distichon est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 554.

ΠΤΩΧΟΥ ΠΗΡΑ ΟΥ ΠΙΜΠΛΑΤΑΙ. Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται. Καὶ, Πτωχῶν οὖλαι ἀεὶ κεναί.] "An potius οὐλάδες? Hesychio enim οὐλάδες "sunt, πῆραι, θύλακοι: quæ significatio loco "huic optime convenit." *Kuster.* "Kusterus, "prava Hesychii glossa in fraudem inductus, "corrigere instituebat: Πτωχῶν οὐλάδες ἀεὶ κεναί. "Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum "sit: Πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενή. In Hesychio: "Θυλάδες, πῆραι, θύλακοι. Rarior est forma "θυλάς." *Rhunken. ad Callimach. p.* 350. Fallitur uterque vir eruditissimus. Rescribendum, ne litera mutata: Πτωχῶν ΘΥΛΑΙ ἀεὶ κεναί.

---

* Probo lectionem Suidæ, ἐπιβέβλους εἴρηκε ΚΑΙ πλείους. Quod ex more Polybiano est.

Idem,

PARS III.

Idem, θύλα, θυλὶς ſive θύλλις, et θυλάς. Ut Πέλλα, πέλλις, et πελλάς.* Occurrit vox θυλὰς, ſed corrupta, apud Heſychium: id quod Rhunkenio viſum. Occurrit etiam, ſed corruptior, quod nemo vidit, apud Antipatrum in Epigramm. Anthol. lib. iii. pag. 339.

ΟΥΔΑΣ δὲ σκίπωνι συνέμπορος, ἅ τε συνῳδὸς
Δίπλαξ, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.

Non deſunt, ſat ſcio, qui vocem iſtam οὖδας defendant et exponant. Sed næ iſti viri docti laterem lavant. Feſtivus autem eſt Brodæus: Οὖδας, *ſolum, humus, quæ deeſſe nullo pacto valet*. Scribendum ſine controverſia:

ΘΥΛΑΞ δὲ σκίπωνι συνέμπορος ——

Nam *pera* ſive *marſupium*, cum *baculo* et διπλοΐδι, *ſtaff, ſcrip, and doublet*, in Cynicorum ſupellectile. Antipater Epigramm. in Diogenem, Anthol. lib. iii. p. 419.

Ὧι μία τὶς ΠΗΡΑ, μία ΔΙΠΛΟΙΣ, εἷς ἅμ' ἐφοίτα
ΣΚΙΠΩΝ, αὐτάρκους ὅπλα σαοφροσύνης.†

---

* Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 53. Edit. Warton. Πηρίς. Καλεῖται δὲ κίβυσσις καὶ οὐλάς. Legendum ΘΥΛΑΣ.

† Heſych. v. Μαλάγας. ΘΥΛΑΞ. Idem v. Σκυτάλαι—— Πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ δίκη γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα. Ἢ ΘΥΛΑΚΕΣ δερμάτινοι. Heſychius v. Σύλλιρ. Θύλακον. Scribe, ΘΥΛΛΙΡ. ΘΥΛΑΚΟΣ. Idem θύλλιρ et θύλακος. Heſych. Θύλλις, (lege θύλλις) θύλακος. Vide et Photium in Lexico inedito v. Σάγη.

ΠΟΙ.

ΠΟΙ. Ἀντὶ τοῦ, ποῦ. Σοφοκλῆς·

Ποῖ γὰρ μολεῖν με δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς
Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
Ἧπου ΜΕ Τελαμὼν ———]

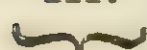
Vide nos ſupra ad v. Εὐπρόσωπος. Ubi hunc locum Sophoclis, qui in libris vulgatis mutilus eſt, ex conjectura reſtituimus. Quam conjecturam noſtram egregie confirmat Suidas. Quod Criticis imprimis notandum.

ΠΟΙΗΝ. Πόαν. Βοτάνην. Καὶ ποιηφάγον, τὴν σταφυλολόγον. Ἢ τὴν τοὺς ἀστάχυας ὄπισθεν τῶν θεριζόντων σωρεύουσαν.] "Quid hæc ſibi velint ignorare me fateor: vereorque valde, ne nota hæc mutila et manca ſit." *Kuſter*. Vox excidit. Repone, καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΝ, ποιήφαγον, ἢ τὴν ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΝ. Nimirum vox Ποιολόγος gemina ſignificatione gaudet. Quod recte adnotavit Suidas. Theocrit. Idyl. iii. 32.

Ἁ πρὰν ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ παραιβάτις ———

Ad quem locum Scholiaſtes: Ποιολογεῦσα, ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΥΣΑ, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. Ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. Ἢ ἀπὸ τοῦ, Ποία, ἡ βοτάνη. Idem autem Ποιολόγος, ſive ποιηλόγος, et ποιηφάγος. Quo ſenſu intelligendus Athenæus, lib. ix. p. 397. Ὁ ταὼς, φησὶν Ἀριστοτέλης, σχιδανόπους ἐστὶ καὶ ΠΟΙΟΛΟΓΟΣ. *Pavo, ut dicit Ariſtoteles, fiſſis pedibus eſt, et herbam depaſcitur*. Hinc Babrius apud Suid. v. Γέρανος.

——Ὁ

PARS III.

—— Ὁ δὲ ΤΑΩΣ εὐπήληξ
Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείματος ΠΟΙΗΝ.

ΠΟΙΝΗ —— Καὶ δίκη μεταποίνιος ἐν Ἐπιγράμματι·

Μὴ λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν.]

De hoc loco confer nos ſupra, pag. 86. Eſt autem Ποινὴ tum *pœna*, tum *pœnarum inflictrix*. Heſychius: Ποιναῖς, ἐφικταῖς, ἐριννύσι, τιμωρίαις. Locus corruptus. Reſcribendum omnino: Ποιναῖς ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἐριννύσι, τιμωρίαις. Sophocles Elect. ver. 1389.

Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ ——

Ubi Schol. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον ΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. Eſt autem prior pars ſenarii:

Ποιναῖς ἀφύκτοις ——

Huc reſpexit Heſychius: ΑΦΥΚΤΟΙΣ, ἃς οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν. Aliter hunc locum corrigebat Cl. Marklandus, in Epiſtola Critica: aliter doctiſſimus Hemſterhuſius, ad Luciani Necyomantiam p. 469. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ. Ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων.] Fons lectionis eſt Homerus, Odyſſ. Κ. 517.

Βάθρον

Βάθρον ὀρύξαι, ὅσόν τε ΠΥΓΟΥΣΙΟΝ, ἔνθα καὶ ἔνθα. PARS III.

Ubi Schol. Πυγȣ́σιον. Πυγωνιαῖον. Πυγὼν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τȣ̃ ἀγκῶνος μεχρὶ τ̃ δακτύλων κεκαμμένων διάστημα. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΗΝ ΤΑΔΕ—Τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιστα μετέχειν τȣ̃ ψυχικȣ̃, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ παραληφθέντας τὰς γαστέρας.] Hæc ſunt verba Laërtii in Pythagora, p. 507. ubi ita legitur: Τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι. Quæ ex Suida corrigenda ſunt: ἀπηγόρευεν ἀπέχεσθαι. Laërtius modo ſupra: Παντὸς δὲ μᾶλλον ΑΠΗΓΟΡΕΥΕΝ μήτε ἐρυθῖνον ἐσθίειν, μήτε μελάνȣρον, καρδίας τε ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ καὶ κυάμων.* Verbum ἀπέχεσθαι in hoc negotio uſitatiſſimum eſt. Hinc celeberrimum illud D. Pauli in Prima ad Timoth. iv. 3. Κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τ̀ ἀλήθειαν. Quod defendunt nonnulli, ſed defendunt fruſtra. Aliud eſt κωλύειν ἀπέχεσθαι, aliud ἀπαγορεύειν ἀπέχεσθαι, quod

* Jamblichus in Vita Pythagoræ p. 175. Τȣ̀ς δὲ ἀγρίȣς ἄνδρας καὶ ὑβριστὰς ἀπελαύνων τῆς συνȣσίας, καὶ μὴ θεμιστεύειν ΑΠΑΓΟΡΕΥΩΝ. Quod fruſtra ſollicitat Kuſterus. Porphyr. de Abſtin. ii. p. 121. ubi vide Rhoer.

viros

PARS III.

viros doctissimos fefellit. Scribendum omnino: Κωλυόντων γαμεῖν, ΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ ἀπέχεσθαι βρωμάτων· quod et magno Grotio placuisse video. Plutarchus in Coriolano: ΚΩΛΥΩΝ μὲν ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀφελέσθαι δὲ τὴν δημαρχίαν τοῦ δήμου ΚΕΛΕΥΩΝ.* Xenoph. in Sympos. iii. 4. Τῶν ἄλλων οἱ μὲν ΕΚΕΛΕΥΟΝ εἰκάζειν, οἱ δὲ ΕΚΩΛΥΟΝ. Lucas in Act. Apost. xxvii. 43. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον ΕΚΩΛΥΣΕΝ αὐτοὺς τοῦ βουλεύματος, ΕΚΕΛΕΥΣΕ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. Quin et illud recte κελευόντων ἀπέχεσθαι. Porphyr. de Abstin. lib. ii. Οἱ τῶν τῆδε ἱερεῖς καὶ ἱεροσκόποι καὶ τάφων ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΟΥΣΙ. Julian. Orat. ad Heraclium: Νόμος ἱερὸς ὢν φύσει καὶ θεῖος, ὁ τῶν ἀλλοτρίων πάντη καὶ πάντως ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ ΚΕΛΕΥΩΝ. Plutarch. in Convivio: Νόμος τὶς ΑΠΕΧΕΣΘΑΙ τῶν ἄλλων ΣΙΤΙΩΝ ΚΕΛΕΥΕΙ. Quod Paulinum fere est. Addas Callimachum apud A. Gellium, lib. iv. cap. 11.

Καὶ κυάμου ΑΠΟ χεῖρας ΕΧΕΙΝ ἀνιῶντος ἐδέσθαι
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ΕΚΕΛΕΥΕ, λέγω.

---

* Idem in Lucullo p. 158. Edit. Bryan. Ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπῄει ΚΕΛΕΥΟΝΤΟΣ, ἀλλ' ἔφη ΚΩΛΥΟΝΤΟΣ εἰσελεύσεσθαι. Atque hinc obiter emendandus Jamblichus in Vita Pythag. Cap. xxxv. p. 207. Ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου, —— καὶ ΔΙΑΚΕΛΕΥΟΝΤΩΝ τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν. Ita legendus iste locus. Vulgo, ΔΙΑΛΥΟΝΤΩΝ.

Ita

Ita ſcribendus iſte locus ex emendatione Tanaquilli Fabri.* Nam faba eſt cibus πνευματώδης, et ventri nocet. Quod, ut alios taceam, ex Suida et Laërtio conſtat. Hinc recte Callimachus ἀνιῶντος ἔδεσθαι, *eſu noxiam* vocat: quod omnino verum. Cæterum notanda locutio apud Suidam ſupra: κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι μὴ παραληφθέντας τὰς γαστέρας· quæ viris doctiſſimis ad Laërtium fraudi fuit. Sic nos Angli de cibis incommodis et minus ſalubribus: *They are better let alone—not eaten.* Quod quidem haud abſimile eſt.

ΠΥΛΑΙΣΤΑΤΟΥΣ. Τὰς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας, μήτε πράσσοντας.] Legendum, Πυλαιαστάς. Quod et recte monuit vir doctiſſimus Moſes Du Soul ad Plutarchi Artaxerxem. Huc facit Heſychius: Πυλαιαστὰς, τὰς ψεύστας. Ῥόδιοι.

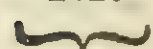
ΠΥΘΕΑΣ. Ἀθηναῖος, ῥήτωρ——ἀλλ' ἐκ ἐκρίθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων, ὡς θρασὺς καὶ διεσπασμένος.] "Sic recte habet antiquiſſimus MS. A. At "in MSS. B. C. itemque in Editt. prioribus "male legitur, ἐκλήθη." *Kuſter.* Neutra lec-

---

* Recte in primo verſu κυάμε ἀπὸ —— Sic Callimachus in Hymn. in Dianam v. 237.

Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΠΙΘΥΜΗΤΕΙΡΑΙ.

tio

PARS III. tio ſana eſt. Reponendum ſine dubio, Οὐκ ΕΝΕΚΡΙΘΗ μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων. Nimirum Pytheas ille indignus habitus eſt, qui in δεκάδα, ſive numerum Rhetorum Atticorum adſciſceretur. Hic ſenſus loci eſt. Ita locutus eſt Ariſtides in Panathen. p. 109. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας αὕτη ΜΕΤΑ τῶν ἄλλων θεῶν ΕΝΕΚΡΙΝΕΝ. *Quin et novos quoſdam deos in antiquorum numerum adſcripſit.*

ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυμιατήριον — Ὁ δὲ Ἡράκλειος τάς τε πόλεις καθῄρει, καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν.] Hunc locum decerpſit Suidas ex Theophyl. Simocat. Hiſtor. Mauritiana. Quod et res et ſtilus indicat.* Interpres autem ita vertit: *Heraclius vero et urbes demolitus eſt, et ſpeculas Perſarum evertit.* Non intellexit vocem πυρεῖα. Ita autem dicebantur Perſarum templa. Theodorit. Eccleſ. Hiſt. lib. v. cap. 39. Ἄβδας τὶς ἐπίσκοπος ἦν. Οὗτος οὐκ εἰς δέον τῷ ζήλῳ χρησάμενος πυρεῖον κατέλυσε. ΠΥΡΕΙΑ δὲ καλοῦσιν ἐκεῖνοι τοῦ πυρὸς ΤΟΥΣ ΝΕΩΣ. *Erat quidam epiſcopus, nomine Abda. Hic, zelo immoderato impulſus, Pyreum deſtruxit. Ita Perſæ vocant templa igni, ſive Mithræ, conſecrata.* Mithras enim Sol. Hinc Μιθριακὰ, ſive Μιθραϊκὰ, *feſtum Mithræ*: cujus meminit non ſemel Origenes

* Fallor: nam hic locus deſcribitur ex Nicephor. Brev. Hiſtor. p. 12.

contra

contra Celſum. Meminit et Lampridius in Commodo: *Sacra Mithriaca homicidio vero polluit, quum illic aliquid ad ſpeciem timoris vel dici vel fingi ſoleat.* Atque hinc corrigendus Strabo, lib. xi. p. 802. Οἱ Νισαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνονται, οἷσπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς μιθρακίνοις ἔπεμπεν. Eſt locus illuſtris, ſed minus hactenus perſpectus. Interpres τοῖς Μιθρακίνοις pro *loco* accepit. Tu noli dubitare quin Strabo ſcripſerit: ΤΟΙΣ ΜΙΘΡΙΑΚΟΙΣ. Nimirum equos Mithræ, ſive Soli, immolabant Perſæ: de quo, præter alios, Philoſtratus in Apollonio, lib. i. p. 39. Λευκὸν δὲ ἄρα ἵππον τῶν σφόδρα ΝΙΣΑΙΩΝ καλαθύειν ἔμελλε τῷ Ἡλίῳ. *Erat autem rex candidum equum Soli mactaturus ex Niſæis optimis.* Hinc equi Niſæi τοῖς Μιθριακοῖς ad regem miſſi. Nihil verius hac emendatione. Quin et hinc quodammodo intelligendum illud 2 Reg. xxiii. 11. Καὶ κατέκαυσε ΤΟΥΣ ΙΠΠΟΥΣ οὓς ἔδωκαν βασιλεῖς Ἰούδα ΤΩι ΗΛΙΩι. Quod ad Perſas ſive potius Aſſyrios referendum.

ΠΥΡΙΝΩι ΣΙΤΩι. Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο χώραν ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.] Hi ſunt choliambi, et Babrio proculdubio adjudicandi: quod et res et ſtilus indicat. Reſcribo,

Γέρανοι

PARS III.

Γέρανοι γεωργῦ κατενέμοντο τὴν χώραν
Ἐσπαρμένην νεωςὶ πυρίνῳ σίτῳ.

Grues depaſcebantur agrum agricolæ,
In quem ſemina tritici recens ſparſa erant.

P.

PΑιΔΙΟΥΡΓΟΣ.——Καὶ Ῥᾳδιȣργία, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία, ϗ εὐκαιρία.] "Vox εὐκαι- "ρία eſt ſuſpecta. Dicerem ſcribendum eſſe "εὐκολία, niſi Suidas ſtatim adderet, τὸ ῥᾳδι- "ȣργία etiam pro εὐκολία apud Xenophontem "poni." *Kuſter*. Emendabam, καὶ εὐχέρεια. Quod haud contemnendum. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Lucian. in Jove Tragœdo 14. p. 658. Εὖ λέγεις σύντομόν τινα ῥητορείαν ϗ ΡΑιΔΙΟΥΡΓΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΟΝ τοῖς ἀπορȣμένοις. Quod imprimis notandum.

ΡΑΖΕΙΝ ΚΑΙ ΡΥΖΕΙΝ. Τὸ ὑλακτεῖν. Ἀπὸ τȣ́τȣ δ' ἐπὶ τȣ̀ς πικραινομένȣς ϗ σκαιολογȣ̃ντας μετηνέχθη. Κρατῖνος Δηλιάσιν·

Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥαζῶσι τὸν
Λοιπὸν χρόνον ——

"Metrum claudicat, quod, propter brevita- "tem fragmenti et ſenſus obſcuritatem, haud "facile in integrum reſtitui poteſt." *Kuſter*.

Fallitur

Fallitur vir doctiſſimus. Eſt verſus Trochaicus, atque ita ſcribendus: PARS III.

Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥαζῶσι τὸν λοιπὸν χρόνον,

Ut ſilentio arti impoſito, deinceps non niſi latrent, et obloquantur.

ΡΑΜΝΟΥΣΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ—— Φειδίας ϰ̀ Ὀλυμπιάσι δακτύλῳ τȣ̃ Διὸς ἐπέγραψεν, Αὐτάρκης. Καλὸς δὲ ἦν ȣ̃τος Ἀργεῖος ἐρώμενος αὐτȣ̃.] "Theodorus Canterus, Var. Lect. lib. ii. cap. 14. "recte monuit locum hunc Suidæ ſic emendandum et ſupplendum eſſe: Ἐπέγραψεν, Παντάρκης καλός. Καλὸς δὴ ἦν &c." *Kuſter.* Hæc partim vera, partim falſa ſunt. Reſcribendum omnino: Πανλάρκης καλός. Ἦν δὲ ȣ̃τος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτȣ̃. *Pantarches pulcher. Erat ille Argivus, ipſius amaſius.* Haud aliter Heſychius: Δῆμος καλός. Πυριλάμπȣς υἱὸς ἦν ȣ̃τος *Demus pulcher. Erat ille filius Pyrilampus.* Atque hinc obiter emendandus inſignis locus Theophraſti, qui viros eruditiſſimos admodum exercuit. Eſt autem Theophraſt. Charact. cap. xxi. Περὶ Μικροφιλοτιμίας. Καὶ κυναρίȣ δὲ τελευτήσαντος, αὐτῷ μνῆμα ποιῆσαι, ϰ̀ στηλίδιον ποιήσας, ἐπιγράψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Et catulo mortuo monimentum faciet, inſcriptis etiam his verbis, Surculus Melitenſis.* Ita hodie legunt et interpretantur iſtum locum. Fruſ-

PARS III. tra omnino et ſenſu nullo. Audacter repono: ΚΑΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Pulcher catulus Melitenſis.* Quod quidem feſtivum eſt, et ex formula ſolenni.* Jamblichus in Babylonicis apud Photium, p. 246. Καταχώσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς κόρης σῶμα, ϗ ΕΠΙΓΡΑΨΑΣ αἵματι τȣ̃ κυνὸς· Ἐνθάδε κατάκειται ΣΙΝΩΠΙΣ Η ΚΑΛΗ. Idem, p. 247. Προσέγραψε τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐπὶ τῷ τȣ̃ Σινωνίδος ἐπιγράμματι, ϗ ΡΟΔΑΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ. Corrigendus hac occaſione Theocritus Idyll. xxiii. 45.

——ΚΑΛΟΣ δέ μοι ὤλετ' ἑταῖρος.
Γράψον ϗ τόδε γράμμα, τό σοι ΣΤΙΧΙΟΙΣΙ χαράξω.

Ita ſcribendus iſte locus. Ut βίβλος, βιβλίον, βιβλίδιον· ſic ςίχος, ςιχίον, ςιχίδιον. Vulgo, iratis Muſis, τό σοι ςίχοισι. Cæterum quoniam ita fert animus, et commoda occaſio eſt, Carmen ἐπιτάφιον in *canem*, feſtivum id quidem et venuſtulum, hic emendatum ſubjiciam. Nam

* Themiſtius in Orat. xxi. p. 248. Edit. Harduin. Τήν τε κύνα ἐξ ἧς μέλλετε σκυλακεύεσθαι, εἰ Λάκαινα ὄντως γενναία, ϗ μὴ πονηρὸν κυνίδιον, ἀλωπεκίς ποθεν ἢ ΜΕΛΙΤΑΙΑ. Alciphron Lib. iii. Epiſt. xxii. Πλαγγὼν δὲ τὸ ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ ΚΥΝΙΔΙΟΝ, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν ἤδη μυδῆσαν. Ad quem locum vide Bergler. Vide Ælian. Var. Hiſt. viii. 4. ubi iſte locus Theophraſti citatur, ſed non corrigitur, a Cl. Kuhnio.

κυνίδια

κυνίδια non hodie et heri, ſed antiquis etiam in deliciis habita fuiſſe conſtat. En ipſum Epigramma: PARS III.

Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, ἄν πως τόδε σῆμα νοήσῃς,
Μὴ δέομαι γελάσῃς, εἰ κυνός ἐςι τάφος.
Ἐκλαύσθην. Χεῖρες δὲ κόνιν συνέθηκαν ἄνακτος,
Ὅς μου καὶ ςήλῃ τόνδ' ἐχάραξε λόγον.*

ΡΑιΟΝ τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἂν ἢ τοὺς δακτύλους.] Hæc ſunt verba Lyſiæ Orat. adverſus Æſchin. Socrat. apud Athenæum, lib. xiii. p. 612. ubi ita legitur: Ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ὅσου ἐλάττους ἦσαν, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. Scribe, ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν. *Cujus dentes eo minoris operæ eſt numerare, quanto pauciores ſunt, quam ſiniſtræ manus digiti.* Quæ antiquiſſima et integerrima lectio. Ita locutus eſt Herodotus ii. 20. Καὶ μᾶλλον ἔτι τοσούτῳ, ΟΣΩι ΕΛΑΣΣΟΝΕΣ ἐόντες ἀσθενέςερα τὰ ῥεύματα παρέχονται. Huc reſpexit Demet. Phaler. de Elocut. § 128. Ἧς ῥᾷον ἄν τις ἀριθμήσειεν τοὺς ὀδόντας ἢ τοὺς δακτύλους. Quæ minus accurata ſunt.

---

* Alterum eſt Carmen ἐπιτάφιον in *canem* apud Luc. Holſten. in Steph. Byzant. de Urbibus p. 203. quod hic quoque libet apponere:

ΕΙΣ ΚΥΝΑ ΜΕΛΙΤΑΙΟΝ ΕΥΜΗΛΟΥ.

Τῇδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
Ἴσχειν Εὐμήλου πιςότατον φύλακα.
Ταῦρον μιν καλέεσκον ὅτ' ἦν ἔτι, νῦν δὲ τὸ κείνου
Φθέγμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

Vide nos in Curiſ. Noviſſ. ad v. Ἐδοκίμαζεν.

PARS III.

ΡΑΧΙΖΕΙΝ. Τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Καὶ ῥαχιςὴς. Ὁ ἀλαζών. Θεόπομπος Παμφίλῃ·

Τέτων ἁπάντων ὁ ῥαχιςὴς, Δημοφῶν.]

Monuimus ſupra, ad v. Καββαλῶν, vocalem brevem ante liquidam non raro produci. Quod ex hoc loco Theopompi ſatis manifeſtum eſt. Notanda autem vox ῥαχιςὴς, ſive ῥαχιτής. Nam utroque modo ſcribitur. Schol. ad Sophoclis Aj. ver. 56. Καὶ τὲς μεγάλως κακεργᾶντας ΡΑΧΙΤΑΣ φαμέν.* Atque hinc corrigendum ſe offert inſignis locus Polybii, qui viros eruditiſſimos eluſit. Eſt autem lib. xiii. p. 938. Οὗτοι δὲ ἦσαν ἀνδροφόνοι, καὶ ΡΑΧΙΤΑΙ, λωποδύται, τοιχωρύχοι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, παραχίται. Quæ vox nulla eſt. Vir doctiſſimus ad Diodorum emendabat, παραχίςαι p. 190.† Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΡΑΨΩΔΟΙ——Ῥαψωδῆσαι δέ ἐςι τὸ φλυαρῆσαι· ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργε τινός.] "Quare hæc, χωρὶς ἔργε τινὸς, addiderit Sui-"das, neſcio; nec video quid ea ſibi velint." *Kuſter*. Legendum, χωρὶς ΕΙΡΜΟΥ τινός. *Sine aliqua connexione recitare*. Quod ῥαψωδῆσαι vocant Græci. Rem ſatis feſtive exponit Scholiaſtes ad Pindar. Nem. ii. 2. Οἱ δέ φασι,

* Photius in Lex. MS. Ῥαχίζων. Διακόπτων, καὶ τὲς κακέργες ῥαχιςάς.

† Alexis apud Athenæum lib. vii. 20. p. 322.

—— περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ
Παράχισον χρηςῶς διαπτύξας θ' ὅλον.

τῆς

τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, ΕΙΡΜΩι τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον Ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Verbo utitur Longinus, περὶ Ὕψους, § 22. Τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ΕΙΡΜΟΥ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν. Atque hac occaſione monitus Ammonium in libello Περὶ Διαφ. Λέξεων. v. Λαλεῖν· hic emendatum præſtabo: Τὸ μὲν διεξιέναι λόγον ΣΥΝΕΙΡΟΝΤΑ, Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι. *Continuata orationis ſerie diſſerere, Græci vocant* Λέγειν· *alternatim autem diſputare,* Διαλέγεσθαι. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Hodie nullo ſenſu legitur, συναίροντα. Eleganter Demoſth. pro Coron. p. 586. Edit. Taylor. Ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας, ὥσπερ πνεῦμα, ἐφάνη, καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλεχὼς ῥήματα καὶ ΛΟΓΟΥΣ, ΣΥΝΕΙΡΕΙ τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Scribendum, Ῥήτωρ——ΑΝΕΦΑΝΗ. Auctor ἀνώνυμος apud Suidam v. Πυθαγόρας. Ἀνεφάνη τύραννος πικρότατος. Locus Rhetoris ita vertendus eſt: *Tum demum orator ſubito, veluti ventus, exortus eſt; et exercitata voce, et collectis verbis et ſententiis, perſpicue et uno ſpiritu perorat.** Reſti-

PARS III.

* Æſchines contra Cteſiphon. p. 431. Edit. Taylor. Περὶ δὲ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν, τίς ἐστιν; ἐκ τριηράρχου λογογράφος ΑΝΕΦΑΝΗ, τὰ πατρῷα καταγελάστως προέμενος.

PARS III.

tuendus hic obiter Philoſtratus in Apollon. vii. 27. Γλώττης τε οὐκ ἀνεπιτηδεύτως εἶχεν, οἷοι τῶν συκοφαντικῶν οἱ συνειληχότες ὀκτὼ ῥήματα ἢ δέκα. Scribendum, ΟΙ ΣΥΝΕΙΛΕΧΟΤΕΣ. Ad Demoſthenis locum reſpexit Philoſtratus.*

ΡΕΘΟΣ. Πρόσωπον. Ἐρύθημα.] Ad hunc locum ſilent Interpretes. Nec mirum id quidem. Reſpexit autem Suidas, quod nemo vidit, ad Sophocl. Antig. ver. 538.

Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ΡΕΘΟΣ αἰσχύνει,
Τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

Ubi Schol. Αἱματόεν ῥέθος. Τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ΕΡΥΘΗΜΑ. Quare legendum videtur: Ῥέθος. Πρόσωπον. Προσώπου ἐρύθημα. Huc referendus etiam Heſychius: Ῥέθος, πρόσωπον, ΠΑΡΕΙΑ.†

ΡΙΑΝΟΣ.——Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαίστρας πρότερον φύλαξ, καὶ δοῦλος. Ὕστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο

---

* Plutarchus in Phocion. p. 179. Edit. Bryan. Εἰ γὰρ ἦν, ὥς φησιν Ἰδομενεὺς, διδυχοποιοῦ πατρὸς, οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλαύκιππος ὁ Ὑπερίδου, μυρία ΣΥΝΕΙΛΟΧΩΣ καὶ εἰρηκὼς κατ' αὐτοῦ κακὰ, τὴν δυσγένειαν παρῆκεν. Idem in Sylla p. 50. Ἀναχωρήσαντι δὲ αὐτῷ δίκην ἔλαχε δέξων Κηνσωρῖνος, ὡς πολλὰ χρήματα ΣΥΝΕΙΛΗΧΟΤΙ παρὰ τὸν νόμον ἐκ φίλης καὶ συμμάχου βασιλείας.

† Schol. in Hom. Il. X. 68. a Valckenaer. Edit. Ῥέθεα λέγουσι τὰ τοῦ σώματος μέλη, ἐπειδὴ καθὰ παντὸς μέλους το ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι. Ῥέθη δὲ, τὰ ζωτικὰ μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ, τὸ πρόσωπον· καὶ Ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.

γραμματικός.

γραμματικός. Ἔγραψεν ἔμμετρα ποιήματα.] "Cum "omnia poemata sint ἔμμετρα, alterutram vo- "cem supervacaneam esse existimo." *Kuster.* Scribendum, ἔγραψεν ΕΞΑΜΕΤΡΩι ποιήματα. *Scripsit poemata versu hexametro.* Ita locutus est Hephæstio, Enchir. p. 30. Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς πλειάδος, ΕΞΑΜΕΤΡΩι συνέθηκεν ὅλον ΠΟΙΗΜΑ.* Josephus Antiq. Jud. lib. ii. p. 115. ἑξαμέτρον τόνον vocat. Scripsit autem Rhianus præter *Heracliada*, de *Bello Messenico*, idque versibus hexametris: de quo non semel Pausanias in Messenicis. Cæterum notandum illud, Οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαίστρας πρότερον φύλαξ. Nimirum a palæstra ad Grammaticam se contulit Rhianus. Atque hinc intelligendus locus Stephani Byzantini, in quo exponendo insigniter hallucinatus est eruditissimus Pearsonus, in Prolegom. ad Hierocl. p. 17. Ὑλλάριμα, πολίχνιον Καρίας, ὅθεν ἦν Ἱεροκλῆς, ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Nempe ut Rhianus ex palæstrita Grammaticus, sic Hierocles ex athleta Philosophus evasit. Hæc mens Stephani est.

ΡΙΝΘΩΝ. Ταραντῖνος, κωμικὸς, ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης Ἱλαροτραγῳδίας, ὅ ἐστι φλυακογραφία.] Rhin-

---

* Pausanias in Atticis cap. xxxiv. p. 84. Edit. Kuhn. Ἰοφῶν δὲ Κνώσσιος —— χρησμοὺς ΕΝ ΕΞΑΜΕΤΡΩ παρείχετο.

tho,

PARS III. tho, Tarentinus, poeta ſui loci atque ordinis celeberrimus. Eum laudant Stephanus Byzantinus, Pollux, Athenæus, Hephæſtio, Photius, alii bene multi. De eo imperitiſſime commentati ſunt Cuperus in Obſervat. lib. i. 10. et Pergerus ad Heſychium. Scripſit et Comœdias et Tragœdias, non ſuas quidem eas, verum alienas, *εἰς γέλοιον μετεῤῥυθμισμένας*, ſive *in ridiculum detortas*. Quod Græcis *Φλυακογραφία* eſt. *Rhintonicam* vocant Latini. Evanthius, ſive Auctor Prolegom. de Comœdia et Tragœdia: *Illud vero tenendum eſt, poſt νέαν κωμῳδίαν Latinos multa fabularum genera protuliſſe: ut* Togatas, *a ſcenicis atque argumentis Latinis:* Prætextatas, *a dignitate perſonarum et Latina Hiſtoria:* Attellanas, *a civitate Campaniæ ubi actitatæ ſunt plurimæ:* Rhintonicas, *ab actoris nomine*. Quod falſum omnino eſt. Neque enim Rhintho, ſive Rhinto, *actor*, ſed *poeta*. Verum error non Evanthii, ſed Librarii eſt. Reſcribendum utique: Rhintonicas, *ab* AUCTORIS *nomine*. Nam Rhintho, ut ait Suidas, in hoc genere princeps. Verſiculum ejus conſervavit Cicero, Epiſt. ad Attic. i. 20.

Οἱ μὲν παρ' ἐδὲν εἰσιν, οἷς δ' ἐδὲν μέλει.

Quod *γελοῖον*, ſive *ridiculum* eſt. Hinc Varro de R. R. lib. iii. p. 102. *Quis contra nunc*

RHINTHO

PARS III.

Rhintho *non dicit ſua nihil intereſſe, utrum iis piſcibus ſtagnum habeat plenum, an ranis?* Heſychius: Κάρκαρα, ὖλα ὁ διήτω —— ἔνιοι τὰς μάνδρας Ῥίνθων καὶ τῇ ὀρανίᾳ ἦρι. Hæc depravata admodum ſunt. Reſcribo et diſtinguo: Κάρκαρα, ὖλα ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ —— ἔνιοι τὰς μάνδρας. ΡΙΝΘΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΙΡΙΝ. Idem: Οὖλα, τὰ τῶν ὀδόντων.* Heſych. Σαλία, ἀρκῦ. Παρὰ ΡΙΝΘΩΝΙ. Scribendum videtur, Σαλία, ΑΡΚΥΙ. Idem: Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορῦσιν αἱ Λάκαιναι. Latini, *Reticulum.* Idem: Ἄσεκτος, ἀγαθὸς, παρὰ ΡΙΝΘΩΝΙ Ταραντίνῳ φιλοσόφῳ. Quid audio? Rhintho Tarentinus *Philoſophus!* Nugæ. Repone, Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ ΦΛΥΑΚΟΓΡΑΦΩι. Stephanus Byzant. v. Τάρας. Καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος ΦΛΥΑΞ. Idem φλύαξ et φλυακογράφος. Quare intelligendus Heſychius de Rhinthone Tarentino, qui φλύακας ſcripſit. Quod omnino verum. Syracuſanum vocat Noſſis in Epigrammate, quod hic emendatum apponam. Nam viri doctiſſimi in eo concinnando nihil viderunt.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
  Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. ΡΙΝΘΩΝ ΕΙΜ' Ο ΣΥΡΗ-
    ΚΟΣΙΟΣ,

* Idem ſupra v. Βάβρικες. Τὰ ὖλα τῶν ὀδόντων. Schol. ad Nicandri Theriac. ver. 211. Ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δὲ οὖλα τῶν ὀδόντων, ἐκ βάθρων ῥήγνυνται.

Μυσάων

PARS III.

Μϐσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ ΚΑΛΥΧΝΩΝ
Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

In secundo hexametro vulgo, invitis Musis, legitur, ἀλλὰ καλύκων. Nos optime emendavimus. Ut a κάλιξ, καλίχνη, sic a κύλιξ, κυλίχνη, et a κάλυξ, καλύχνη. Quæ verissima lectio. Cæterum hic obiter corrigendum Epigramma in Catalectis Scaligeri, vexatissimum id quidem et corruptissimum. Est autem Virgilii in C. Annium Cimbrum Rhetorem:

Corinthiorum amator iste verborum.

De *verbis Corinthiis* frustra disputant viri eruditissimi. *Æs Corinthium* bene notum, *verba Corinthia* non item. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime:

RHINTHONICORUM *amator iste verborum.*

Rhintho enim verba antiqua, turgida, et peregrina, ludi jocique gratia, usurpabat. Id quod ex Hesychio et Grammaticis notum.

ΡΟΔΟΝ——Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν. Ἐπὶ τ͂ κυδαινόντων τινάς.] "Sic etiam legitur "apud Apostolium: sed male. Sensus enim "suadet, ut scribatur παρελθὸν genere neutro; "quemadmodum habet Diogenianus. *Kuster.* Recte vir doctissimus. Quin et legendum videtur, ἐπὶ τῶν ΚΑΑΙΟΝΤΩΝ τινάς. *Dicitur hoc proverbium*

*proverbium de iis, qui aliquos lugent.** Notum illud Rachelis apud Matthæum ii. 18. Φωνὴ ἐν Ῥαμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς, Ῥαχὴλ ΚΛΑΙΟΥΣΑ τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΙ. Poteris etiam legere, ἐπὶ τῶν ΚΗΔΕΥΟΝΤΩΝ τινάς. Quod rarius, Κηδεύειν τινὰς, eſt, *aliquos mortuos lugere.* Quo ſenſu verbum occurrit apud Herodotum, lib. ix. cap. 31. Οἱ δὲ ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ΑΠΕΚΗΔΕΥΣΑΝ Μασίστιον. Ad quem locum conſulendus

PARS III.

* Recte tamen κυδαινόντων. Eſt enim verbum *in re funebri* uſurpatum. Conſulendus omnino Syneſius de Regno p. 14. Edit. Lutet. 1612. qui de verbo Κυδαίνειν agit. Vide et ad iſtum locum Syneſii Cl. Kuhnium in Ælian. Var. Hiſt. vi. 2. Huc facit Apollon. Rhod. in Argonaut. i. 587.

Καί μιν ΚΥΔΑΙΝΟΝΤΕΣ ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι ———

Lycophron v. 929.

——— αἰανῆ Θεὸν
Λοιβαῖσι ΚΥΔΑΝΟΥΣΙ, καὶ θύσθλοις βοῶν.

Et denique Epigramma p. 97. MS. et in Analect. Brunck. vol. iii. 53. En ipſum Epigramma.

Στῆλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες, εὐφροσύνης μὲν
Αἴτια τοῖς ταῦτα κτησαμένοις μεγάλης·
Ἀλλ' ἐς ὅσον ζώουσι. Τὰ γὰρ ΚΕΝΑ ΚΥΔΕΑ φωτῶν
Ψυχαῖς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται.
Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις κἀκεῖσε συνέρπει,
Κἀνθάδε μιμνάζει μνῆστιν ἐφελκομένη.
Οὕτως οὔτε Πλάτων βρενθύεται, οὔτε γ' Ὅμηρος
Χρώμασιν ἢ στήλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.
Ὄλβιοι ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
Ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει.

Quare vide an Suidas commoda interpretatione ſublevari poſſit; quod puto.

ſulendus

PARS III. ſulendus doctiſſimus Valckenarius. Sed illud verum. Huc facit Schol. ad Sophocl. Elect. ver. 259. Ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΙ εἰκὸς καὶ παύσασθαι ΤΟΝ ΑΔΗΜΟΝΟΥΝΤΑ. Reſpexit ad hoc proverbium Procop. in Perſicis, lib. i. p. 29. Ἀπόνασθαι τῶν παρόντων ἀγαθῶν ἄμεινον, ἢ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΖΗΤΕΙΝ.* Quoniam autem de mortuis, vel deflendis vel non deflendis, hic ſermo eſt, nequeo quin adſcribam inſignem locum A. Gellii, ubi de Artemiſia, Mauſoli uxore, agit, quæ maritum mortuum, tanquam ῥόδον παρελθὸν, lacrymis et omni κηδεύσεως genere proſecuta eſt. Eſt autem lib. x. cap. 18. *Mauſolus ubi fato perfunctus inter lamenta et manus uxoris, funere magnifico ſepultus eſt; Artemiſia luctu atque deſiderio mariti flagrans uxor, oſſa cineremque ejus mixta odoribus, contuſaque in faciem pulveris aquæ indidit ebibitque; multaque alia violenti amoris indicia feciſſe dicitur.* Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, quem perperam ſollicitarunt viri doctiſſimi. Haud a-

* Huc quoque reſpexiſſe videtur Libanius in Epiſt. 647. Ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ διὰ τοῦ παιδὸς πολλοὺς ἡμῖν ἐλέγξεις ῥήτορας, οὕτως ὀξὺ βλέποντος καὶ ῥέοντος, ὥστ᾽ ᾠήθην δεῖν εὐθὺς ἀποδύντα παλαίειν, ἵνα μὴ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙΡΟΝ ΖΗΤΩΜΕΝ. Ita Ælian. Var. Hiſt. xiv. 6. Πάνυ σφόδρα ἐῤῥωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος, παρεγγυῶν, μήτε ΤΟΙΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΙΝ ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν.

liter

liter locutus eſt, ut alios taceam, Juſtinus, xv. 3. *Quod idem antea Philippus frater ejus cum facere voluiſſet,* INTER MANUS *regis exſpiraverat.* PARS III.

ΡΥΓΧΟΣ. Ἀριστοφάνης·

Ἐλελεῦ. Χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος. Οὐ μένειν ἐχρῆν.
Τὸ πρόσωπον.]

De hoc loco Ariſtophanis nos ſupra ad v. Ἐλελεῦ. Recte autem Suidas, Ῥύγχος. Τὸ πρόσωπον. Lexicon MS. Bibl. Coiſl. Ῥύγχος, τὸ πρόσωπον ἀραρός. Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς τρέφει. Quæ non uno loco depravata ſunt. Reponendum ſine dubio: Ῥύγχος. Τὸ πρόσωπον. ΑΡΑΡΩΣ.

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος εἰς ἡμᾶς ΣΤΡΕΦΕΙ.
Ad nos faciem deus convertit.

Ita diu eſt quod emendaveram. Eſt autem iſte ſenarius ex Ararotis Adonide: id quod nos docet Athenæus, lib. iii. p. 95. Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ κατὰ παιδίαν εἴρηκε καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου οὕτως·

Καὶ ταῦτ' ἔχων τὸ ῥύγχος οὑτωσὶ μακρόν.

Καὶ ΑΡΑΡΩΣ ΑΔΩΝΙΔΙ·

Ὁ γὰρ θεὸς τὸ ῥύγχος ὡς ἡμᾶς στρέφει.

Fuit autem Araros, poeta comicus, filius Ariſtophanis. Ejus meminere Athenæus, Pollux,

PARS III. lux, Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Athen. lib. iv. p. 175. Ἀισχρῶς δὲ ἐν Πανὸς γοναῖς·

——— Ἁρπάσας
Μόναυλον εὐθὺς, πῶς δοκεῖς; ἀνήλλετο
Κῦφως ———

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Poetam frigidum vocat Alexis apud Athenæum, lib. iii. p. 123.

——— Καὶ γὰρ βούλομαι
Ὕδατός σε γεῦσαι. Πρᾶγμα δ' ἐςί μοι ΜΕΓΑ
Φρέατος ἔνδον ψυχρότερον ΑΡΑΡΟΤΟΣ.

Etenim volo aquam te guſtare: Eſt autem mihi
Domi puteus egregius, frigidior Ararote.

Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Γεῦσαι eſt *guſtandum dare.* Idem ὕδατός σε γεῦσαι, et ὕδωρ σε γεῦσαι. Quomodo locutus eſt Euripides in Cyclop. ver. 149.

Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ.

Eleganter autem μέγα πρᾶγμα Φρέατος. *An excellent well of water.* Eubulus Comicus apud Athenæum, lib. xiii. p. 559.

Καλὴ γυνὴ Μήδεια, Πηνελόπεια δὲ
ΜΕΓΑ ΠΡΑΓΜΑ ——

An excellent woman. Vide nos ſupra, ad v. Ἀκόλαςον. Vulgo autem nullo ſenſu legitur, πρᾶγμα

πρᾶγμα μετὰ Φρέατ☉. Ridicule Interpres. *Cum puteo res est.* PARS III.

ΡΥΜΑ —— Ἐρυμέλκεν τὰς ἱππηγὲς ναῦς.] Polybius, lib. i. p. 39. Τῶν μὲν ΡΥΜΟΥΛΚΟΥΝΤΩΝ τὰς ἱππηγὲς ναῦς, τῶν δὲ τεϑαρίων συμμενόντων ϗ συνεφεδρευόντων τέτοις. Ad hunc locum respexit Suidas.

ΡΥΣΙΑ. Ἐνέχυρα——Ἰώσηπος· Πρῶτον μὲν γὰρ ῥύσιον τῶν πολεμίων ἄγων, ϗ πολὺ συγκροτήσας ἱππικὸν, ἐπαφίησιν αὐτοῖς περὶ Διόσπολιν.] "Joseph. " de Bell. Jud. lib. i. cap. 19. ubi legitur, " ῥύσιον κατὰ τῶν πολεμίων. Vetus autem Inter-" pres Josephi pro ῥύσιον legisse videtur Σύρων. " Vertit enim, *in Syros hostes ducens.*" *Kuster.* De hoc loco nonnulla quoque scripsit doctissimus Stanleius ad Æschyli Supplices, p. 850. Sed ita ut ulcus intactum reliquerit. Nimirum viris eruditissimis fraudi fuit vox ῥύσιον, quæ corruptissima est, et nullum locum hic habet. Videamus igitur an nos ex pristinæ lectionis vestigiis salsi quid elicere queamus. Rescribo, ut mihi quidem videtur, certissime: Πρῶτον μὲν γὰρ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΙΤΩΝ ἄγων, ϗ πολὺ συγκροτήσας ΙΠΠΙΚΟΝ. *Quantum potuit* peditum *ducens, multosque* equites, *quos collegerat, in hostem circa Diospolim immittit.* Ita locutus est Josephus, Bell. Jud. lib. iii. 18. p. 220.

PARS III. p. 220. Πᾶν γοῦν εὐθέως ΟΣΟΝ ΗΝ μαχιμώτατον ΑΥΤΩΝ ἀθροισθέντες, ὥρμησαν ἐπ' Ἀσκάλωνα. Pausanias in Messenicis, cap. 29. Πρόταξας δὲ ΟΣΟΝ ΗΝ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ τῇ σκευῇ κοῦφον, τῆς ἐς τὴν Ἰθώμην εἶχεν ὁδοῦ. Nihil verius hac emendatione.

ΡΥΤΑ. Συνεσταλμένως. Εἶδός ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Ἐκλελαμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα.] "Scribo, τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, sen-"sumque hujus loci eum esse puto, quem in "versione expressi: *Ea quæ a nobis dicuntur.*" *Kuster.* Aliud est παρ' ἡμῶν λέγεσθαι, aliud παρ' ἡμῖν λέγεσθαι. Quæ loquendi ratio Nostro familiaris est. Suidas v. Ἄβαξι. Τοῖς ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγόμενοις. Idem v. Γοῦνδας. Τὸ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ λεγόμενον. Quare recte et more usitato Suidas: Τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα. *Ea quæ apud nos dicuntur.* Distinguit autem Suidas, quod nemo vidit, inter Ῥυτὰ, *pocula*, et *quæ vulgo* Ῥυτὰ *dicuntur.* Hæc vox priorem syllabam producit, illa corripit. Hæc mens Glossographi est. Quod vero prima τοῦ Ῥυτὸς producatur, vel testis esse poterit Homerus, Odyss. Ξ. 10.

ΡΥΤΟΙΣΙΝ λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

ΡΥΤΗΡΑ —— Καὶ αὖθις· Τὸ εἶδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένη.] Hoc fragmentum loco suo motum est. Pertinet enim ad Ῥύσιον. Sed omnia disjecti hujus Lexicographi membra restituere, nec

nec meum, nec tuum eſt. Cæterum hic locus depromptus eſt ex Epigrammate, quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 54. Carmen ita legendum eſt. Nam Cl. Editor more ſuo alienas veſtes commaculavit. PARS III.

Πότνια κωροσόα ταύταν ἐπιποντίδα νύμφαν,
Καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
Ὄλβια Εἰλειθυῖα, πολυμνάστοιο φύλασσε
Τίσιδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Non intellexit vir doctiſſimus quid ſit *νύμφη*. Eſt autem *νύμφη pupa* ſive *παιγνίον puellare.* *Κόρην* vocant Græci. Heſychius: *Κόρη*, ΝΥΜΦΗ, *ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον.* Idem: *Δαγὺς*, ΝΥΜΦΗ *λευκόκηρος.* Scholiaſtes ad Theocriti Pharmaceutriam ver. 110. *Δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ* ΝΥΜΦΗΝ· *οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ.* Qui locus inſignis eſt. *Pupas* vocat Perſius Satir. ii. 70.

—— *Veneri donatæ a virgine pupæ.*

Ad quem locum conſulendus Caſaubonus.* Gloſſæ: *Puppæ, πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων* ΝΥΜΦΑΙ. Quare per *ἐπιποντίδα νύμφην* nihil aliud hic intelligendum quam *pupa* ſive *nym-*

* Confer etiam Cl. Pierſonum ad Mœrin v. Κοροπλάθοι, pag. 235.

PARS III. *pha marina,* quam Tisis, jam mater facta, Lucinæ pro more dedicavit.* Est autem Tisis nomen mulieris. Ut ab Ἶσις Ἴσιδος, sic a Τῖσις Τίσιδος.

ΡΥΤΗΡΕΣ. Χαλινοί. Ἡνίαι. Ἱμάντες. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κλῇδας ἐλέγχει.]

Integrum Epigramma, ex quo hic versus decerptus est, exstat Anthol. lib. vii. p. 588. Vide nos supra, ad v. Ἐλύγωσεν.

Σ.

ΣΑΒΑΚΩΝ. Διονυσιακῶν.

Τρυγόνιον Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων.

τουτέστιν, ἑταιρῶν.] Pentameter hic est pars Epigrammatis, quod exstat Antholog. lib. iii. p. 329. Quod et Portus etiam observaverat.

---

* Per ἐπιποντίδα νύμφην forsan intelligendum Κοράλλιον, *Corallium, puellari forma insculptum:* quod vel ex nomine constat. Est enim Κοράλλιον nihil aliud quam Κόρη ἁλία. Vide Epigram. in Anthol. Reisk. N°. 792. ubi *Corallium* de se ipso ita loquitur:

ΑΔΗΛΟΝ.

Πρίν μεν ἁλικλύστου πέτρας ἐν βένθεσιν ἦμαν,
Εὐαλθὲς πόντου φῦκος ἀναινομένα·
Νῦν δέ μοι ἱμερόεις κόλπων ἔντοσθεν ἰαύει
Λάτρις εὐστεφάνου Κύπριδος ἁβρὸς ἔρως.

Est

Eſt autem hoc Carmen Philodemi, et quidem ex elegantiſſimis: quæ cauſa fuit, ut hic emendatum apponendum eſſe duxerim. Nam Critici in hoc Carmine elucidando nihil viderunt: PARS III.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων.
Ἡι ΚΥΒΕΛΗ καὶ ΚΩΜΟΣ ἐνέπρεπεν, ἡ φιλοπαίγμων
Στωμυλίη, Μήτηρ ἣν ἐφίλησε θεῶν.
Ἡ μούνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν
Ὄργια, καὶ φίλτρων Λαΐδος ἁψαμένη.
Φύε κατὰ στήλης ἱερῇ κόνι τῇ φιλοβάκχῳ
Μὴ βάτον, ἀλλ' ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.

In primo verſiculo vulgo legitur τρυφερῆς. Nos recte ſcripſimus Τρυφέρας. Quemadmodum exhibet Suidas, v. Ῥέθος. Eſt autem *Tryphera* nomen mulieris. Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 583.

Ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς Α ΤΡΥΦΕΡΑ τρυφέρα.

Quod ſequitur Τρυγόνιον, eſt *palumbula*, ſive *columbula*. Quomodo amicas ſuas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus in Aſinario Act. iii. 3.

Dic igitur me anaticulam, columbulam, *catellum*.

Confer viros doctiſſimos ad Ariſtoph. Plut. ver. 1012. In proximo verſu eleganter dedimus,

PARS III. mus, Κυβέλη κ̀ κῶμος. Vide nos supra, ad v. Ἄκρατος. Deinde recte scripsimus, Μήτηρ θεῶν. Nam quod vulgo legitur Θέων ineptum est. Postremo non vulgari elegantia Philodemus noster, ἀμφὶ γυναικῶν. *Seorsum a mulieribus.* Hesychius: Ἀμφὶ, χωρὶς, δίχα. Nimirum Tryphera Veneris sacra, non conventu mulierum, sed clanculum cum commilitone suo celebrabat. Hæc mens poetæ est, quæ nostros Interpretes fefellit. Cætera satis manifesta sunt.

ΣΑΒΕΙΡΟΙ. Ὄνομα ἔθνους. Νεμεσᾷ τε κ̀ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε κ̀ Ἀλβανούς.] Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hœschelii, p. 134. Atque huc respicere videtur Suidas supra: Νεμεσᾷ. Μέμφεται.

ΣΑΘΡΩΘΗΝΑΙ. Σαλευθῆναι. Τὰς μὲν ἐπάλξεις καταῤῥαχθῆναι ταῖς βολαῖς, κ̀ τὸν τοῖχον ἅπαντα τοῦ πύργου σαθρωθῆναι τῇ βίᾳ. Μένανδρος φησί.] Hæc ad senarios reducere tentavit Cl. Schurtzfleisch. ad Longinum, p. 43. Perperam omnino et iratis Musis. Sunt enim proculdubio verba Menandri Historici, quem passim laudat noster Suidas. Vide supra ad v. Αἴσιος. ubi Portum recte castigat Kusterus.

ΣΑΚΚΟΣ. Καὶ Σακκίον. Ὁ δὲ Ἰακὼβ σακκίον ἐξαψάμενος, κ̀ τῇ λύπῃ βαρὺς ἐκαθέζετο.] Hæc verba

verba leguntur apud Josephum, Antiq. Jud. lib. ii. 3. p. 72. Notandum autem illud, σακκίον ἐξαψάμενος ἐκαθέζετο. Qui mos scilicet Syrorum: de quo Menander in versibus elegantissimis apud Porphyrium de Abstin. lib. iv. quos hic emendatos adponam. Nam viri doctissimi, in hisce tum corrigendis tum interpretandis parum viderunt: PARS III.

——Παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
Αὐτῶν ἀκρασίαν τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν, εἶτα ΣΑΚΚΙΟΝ ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν
ΕΚΑΘΙΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Ita scribendus iste locus.* In versu penultimo vulgo, indignante metro, ἐκάθισαν αὐτοί. Sed Græci καθίζειν αὑτοὺς dicunt. Ælian. Var. Hist. iv. 22. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ ΚΑΘΙΖΩΣΙΝ ΕΑΥΤΟΥΣ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε. Deinde minus recte legebatur, τοῦ ταπεινῶσαι. Sed nos veram lectionem restituimus. Quod vidit vel non vidit Cl. Clericus. Reticetur scilicet ἑαυτούς. *They humbled themselves in sackcloth and ashes.* Τὴν ψυχὴν ταπεινῶσαι vocat Psalmographus, xxxv. 13. Ἐνεδυόμην ΣΑΚ-

* Consulendus Reinesius in Variarum Lectionum lib. ii. et iii. ubi confer p. 209. et p. 304.

PARS III. KON ϗ ΕΤΑΠΕΙΝΟΥΝ ἐν νηϛείᾳ τὴν ψυχήν μȣ. Lucian. in Nigrino vol. i. p. 59. Ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόῤῥωθεν τὴν ψυχὴν ΤΑΠΕΙΝΩΣΑΝΤΑ. Scio quidem virum longe eruditiſſimum in libro de Diis Syris hunc locum Comici aliter accepiſſe. Sed nos noſtra unice amamus.

ΣΑΛΕΥΣΑΣ — Τȣ̀ς δὲ ἄλλȣς ἐποψίας τῆς ἀκμῆς σαλεύσας, ϗ μέν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμȣ̃ εἶναι.] Locus conclamatus. Interpres ne vertit quidem: quod hominis prudentis eſt. Repono, Τȣ̀ς δὲ ἄλλȣς ΕΠ᾽ ΟΨΙΑΣ τῆς ἀκμῆς ΣΑΛΕΥΣΑΝΤΑΣ, ϗ μέν τοι τῷ ἀπολέσθαι ὁμȣ̃ εἶναι. *Cæteros autem cum jam adveſperaſceret, in diſcrimine verſatos, et jam jam perituros.* Ἀκμὴ βίȣ, ἀκμὴ καιρȣ̃, ἀκμὴ γήρως, Græcis uſitatiſſima. Ἐπ᾽ ὀψίας τῆς ἀκμῆς. *In the duſk of the evening.* Eleganter Damaſcius apud Photium, p. 1065. Ἄλλα τȣ̃το συμβέβηκε νῦν ἐπὶ ξυρȣ̃ ἑϛάναι ȣ̓ τῆς ἀκμῆς, τȣ̃ δὲ ἐσχάτȣ γήρως ὡς ἀληθῶς.* Recte autem, τῷ ἀπολέσθαι ὁμȣ̃ εἶναι. *Cum in eo eſſent, ut perirent.* Menander apud Schol. ad Apollon. Rhod. ii. 121.

Ὁμȣ̃ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ᾽ ἡ κόρη.

ΣΑΜΟΥ ΥΛΗΕΣΣΗΣ. Οὐδέποτε κατὰ τὴν συνήθειαν λέγομεν Σαμοθράκην, ἀλλὰ διαλελυμένως.

* Vide Cl. Caſaubon. ad Athenæum lib. viii. 12. p. 618.

Ὥσπερ

῞Ωσπερ ἐν πόλει ἄκρῃ, τῇ ἀκροπόλει.] Hoc falſum: quod et recte adnotavit Kuſterus. Sed res facile reſtituenda eſt. Scribendum, λέγει μὲν Σαμοθράκην. Homerus ſcilicet, de quo ſermo eſt. *Nunquam dicit poeta* Σαμοθράκην, *ut nos plerunque dicimus, ſed* Σάμον Θρηϊκίην. Quod omnino verum eſt. Nobiſcum facit Heſychius: Σάμȣ ὑλήεσσης Θρηϊκίης, τῆς Σαμοθράκης.——Πάντοτε αὐτὴν Σάμον ΚΑΛΕΙ, καὶ ȣ̓δέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον. Reſpexit uterque ad Homer. Il. N. 12. PARS III.

Ὑψȣ̃ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμȣ ὑλήεσσης
Θρηϊκίης ——

ΣΑΟΥ. Σῶζε. Φύλαττε. Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄρτεμι,
Τόξῳ μὲν κλῶπας βάλλε, σάȣ δὲ φίλȣς.]

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod legitur Antholog. lib. iv. p. 481. Confer Noſtrum ſupra, v. Κλώψ.

ΣΑΡΑΜΒΟΣ. Οὕτως ἐκάλȣν οἱ Ἀθηναῖοι κάπηλόν τινα.] Sarambus caupo celeberrimus, cujus meminerunt Plato, Ariſtides, Themiſtius, Julianus, Maximus Tyrius, alii bene multi. Athenæus, lib. iii. p. 112. Κάραβον vocat. Καὶ Σάραμβος, ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. *Et Sarambus, cognomine Locuſta, caupo tabernarius:* quo nomine inſigniebatur Callimedon rhetor apud Athenæum, lib. iii. p. 100. Sed hæc manifeſto corrupta. Quod et vidit magnus Caſaubonus.

PARS III. bonus. Repono, Σάραμβος, ὁ ϗ Σάραβος. Idem Σάραβος et Σάραμβος. Dio Chryſoſt. Orat. iv. p. 75. Ἀλλὰ Θεαρίωνα μὲν ϗ ΣΑΡΑΒΟΝ, ὅτι ἐν Ἀθήναις καπηλεύȣσι, ϗ ὑπὸ Ἀθηναίων τȣ̃το ἀκȣ́ȣσι τὸ ὄνομα, δικαίως φαμὲν ἀκȣ́ειν.

ΣΑΠΡΟΣ. Καὶ ἐπὶ τȣ̃ παλαιȣ̃.

Σιμωνίδης; πῶς; ὅτι γέρων ὢν ϗ σαπρὸς
Κέρδȣς ἕκητι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.]

Deprompti ſunt iſti ſenarii ex Ariſtoph. Pac. ver. 697.

ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Προσκυνητός. Καὶ Σεβίζει, σέβεται. Καὶ Σεβίσαι, ἀντὶ τȣ̃, εὐλογῆσαι. Ἀριστοφάνης· Εὐπίστως τȣ̓μὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Τȣτέστιν, εὐπίστως ἔχω πρὸς τὸ τὸν θεὸν ὑμνῆσαι ϗ εὐλογῆσαι.] Hæc partim repetuntur infra, v. Σεβίσαι. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Theſmoph. v. 111. ubi ita legitur:

Εὐπίστως δὲ τȣ̓μὸν
δαίμονας ἔχεις σεβίσαι.

Sed verior et elegantior Suidas, ἔχει. Quod ex interpretamento ſubjecto patet. Idem Εὐπίστως τȣ̓μὸν ἔχει, et Εὐπίστως ἔχω. Nimirum chorum adhortatur Agatho, ut rem ſacram patrio more celebret. Reſpondet chorus, nihil opus eſſe hortamento; ſe enim officio ſuo non defuturum. Hæc mens Comici eſt. Cæterum hic

locus

locus depromptus eſt ex Scholiis antiquis ad Ariſtophanis Theſmophoriazuſas, quæ hodie, magno literarum diſpendio, deſiderantur. PARS III.

ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ. Τουτέστι, σεμνὴν τὴν ὄψιν ἔχεις. Εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι σεμνοὶ μὲν φανῆναι, οὐ κατὰ τὴν πρόσοψιν δὲ ἔχοντες καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Nub. 362.

Κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΕΙΣ.

Eleganter Syneſius Epiſt. 154. Δεινὴ δὲ ὅμως ἡ προσποίησις· ἥτε γὰρ ὀφρὺς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπερείδει τὸ γένειον, τά τε ἄλλα ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥΣΙΝ ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας.* Verba autem Comici de Socrate intelligenda ſunt, quem alii laudabant, alii, ut mos hominum eſt, vituperabant. Callias Comicus apud Diog. Laert. in Socrate lib. ii. cap. 5.

Ἤδη ΣΕΜΝΥΝΗι, καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα;
Ἔξεστι γάρ μοι. Σωκράτης γὰρ αἴτιος.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo, Ἤδη σὺ σεμνή. Quod vitii manifeſtum eſt. De Euripide enim hic ſermo eſt. Monuimus autem ſupra, ad

---

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Καὶ τότε τὴν πρόγνωσιν ἐς Ἀλκιμένην ἀνεφώνει,
ΣΕΜΝΟΠΡΟΣΩΠΗΣΑΣ καὶ σοβαρευσάμενος.

V. Δεκα-

PARS III. v. Δεκαλεύειν, vocalem ante μν corripi nonnunquam: id quod ex hoc loco ſatis manifeſtum eſt.* Homines autem male nati, cum modulum verbi neſcirent, et ſenſum et ſenarium perdiderunt. De noſtra autem emendatione, non eſt quod quidquam dubites. Schol. ad Ariſtoph. Nub. ver. 362. ΣΕΜΝΥΝΗι ϗ μέγα φρονεῖς. Οἱ γὰρ ἐπιδεδωκότες αὐτοῖς, σοβαρῶς πεφύκασι βαδίζειν. Quæ elegantiſſima ſunt, et Calliam noſtrum manifeſto reſpiciunt.†

ΣΕΜΝΥΝΟΜΕΝΟΣ. Κομπάζων. Σεμνυνόμενος ὁ Διονυσόδωρος ἐπὶ τῷ μηδένα τῶν κρȣμάτων αὐτȣ͂ (ſcribe αὐτȣ͂) μήτ' ἐπὶ τριήρȣς, μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοέναι, καθάπερ Ἰσμηνίȣ.] Hæc ſunt verba Laertii in Cratete lib. iv. cap. 4.

ΣΕΣΑΓΜΕΝΗΗΝ — Οὕτω δὲ τῇ λείᾳ σεσαγμένοι ἐπορεύοντο.] Hoc fragmentum exſtat apud Agathiam, lib. ii. p. 43. Edit. Vulcan. ubi male legitur, σεσαγηνευμένοι.

ΣΕΙΡΗΝΑΣ — Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ τὸ λάλημα κεῖνο τὸ τῶν Σειρήνων γλυκύτερον.] Hoc fragmentum

---

* Solon p. 433. Edit. Winterton. Cantab. 1677.

Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα ΜΕΜΝΗΜΕΝΟΝ ἄρ' γάμȣ εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.

† E contra ὑφέλκειν ἑαυτόν. *To draw back.* Eunapius in Maximo p. 70. Edit. Commelin. Καὶ ΥΦΕΙΛΚΕΝ ΕΑΥΤΟΝ. *Subtrahebat ſe, nec tantundem ſibi ſumebat.*

mentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 600. atque ita quidem legitur: PARS III.

——Σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις·
Κεῖνο τὸ σειρήνων γλυκερώτερον——

Atque hinc Suidas emendandus eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus venuſtiſſimus Æliani, quem hic obiter adſcribendum eſſe duxi, ut integrior legatur. Eſt autem Hiſt. Animal. xvii. 22. Μέλος δὲ μουσικὸν ὑπὸ τῆς φύσεως πεπαίδευται——καὶ πρὸς τὸν ᾀδόμενον ὑμέναιον βλέπει, θέλγοντα γονὴν ὕπνῳ τινὶ γαμικῷ, προσιόντα Σειρῆνας. Verba ſunt de *orione* ave, ſed depravata admodum et conclamata. Repono, ſi quid video, certiſſime: ΘΕΛΓΩΝ ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΥΜΝΩι τινὶ γαμικῷ, ΠΡΟΣΕΙΟΝΤΙ Σειρῆνας. Locus ita vertendus eſt: *Orion autem natura ita muſice erudita eſt, ut hymenæum cantu ſuo referat, aures tanquam carmine quodam nuptiali demulcens, et Sirenas oſtentans.* Προσείειν Σειρῆνας, eſt, *Sirenum illecebras oſtentare. More Sirenum cantu ſuo homines allicere.* Προτείνειν Σειρῆνας vocat Ælianus iv. 16. Προσάγεται δὲ ἄρα ὁ πέρδιξ, καὶ ΣΕΙΡΗΝΑΣ εἰς τὸ ἐφολκὸν ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ τῶν ἄλλων τὸν τρόπον τοῦτον. Ita ſcribendus iſte locus, quem Interpretes minus intellexerunt. De verbo autem Προσείειν, quod haud protritum eſt, conſulendi viri doctiſſimi et diligentiſſimi

ad

PARS III. ad Timæi Lexicon p.99. Opportune admodum Ælianus Epist. 16. Σὺ δέ μοι δὲ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ ΠΡΟΣΕΙΕΙΣ καὶ ᾠδάς.

ΣΗΜΟΣ. Ἠλεῖος, γραμματικός. Ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία η'.] Scribendum videtur, Σῆμος, ΔΗΛΙΟΣ, γραμματικός. Semus, Delius, Grammaticus non incelebris, laudatur Stephano Byzantino, Harpocrationi, Athenæo, Photio in Lex. inedito, aliis. De eo accuratissime, ut solet, Vossius in Opere præclaro de Historicis Græcis. Sunt qui, auctoritate Suidæ, *Eleum* vocant. Verum Suidas ex Suida corrigendus est in v. Πραμνίος, ubi diserte *Delius* nuncupatur. Quocum facit Photius. Sequitur locus Semi: Οἱ δὲ φαλλοφόροι οὐ χωρὶς ἑρπύλλου καὶ παιδέρωτος ἔσκεπον τὰς ὄψεις, κιττῷ καὶ ἴοις ςεφανούμενοι. Quæ nonnihil corrupta esse video. Edit. Mediolanensis habet, ἐξ ἑρπύλλου. Recte. Aliud est οὐ χωρὶς ἑρπύλλου, aliud οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου. Mens Semi est: *Phallophori non* προσωπεῖα *gestabant, sed faciem serpyllo tantum et pæderote tegebant.* Οὐ χωρὶς ἐξ ἑρπύλλου, *non nisi serpyllo.* Quod omnino verum est. Interpres hunc locum non intellexit. Nam Græca paulo reconditiora sunt.* Cæterum et alius fuit *Semus* sive *Sa-*

* Huc facit Athenæus lib. xiv. 4. p. 622. Σῆμος δ' ὁ ΔΗΛΙΟΣ ἐν τῷ περὶ παιάνων ——— Οἱ δὲ φαλλοφόροι, φησὶ, προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ΕΞ ΕΡΠΥΛΛΟΥ περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, ςέφανόν τε δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ.

mus

PARS III.

mus (nam idem nomen Σῆμος et Σᾶμος, ut Δῆμος et Δᾶμος,) Chryſogoni filius, poeta ἰαμβογράφος, cujus meminit Polybius, lib. iii. 16. p. 499. ubi verſiculum ejus laudat: Κατέγραφον δ' εἰς τὲς τοίχες, καὶ τὸν περιφερόμενον ςίχον· ἤδη τότε τῆς ἐπιδεξιότητος τῆς ΤΟΥ ΣΑΜΟΥ φυομένης, ὅς ἦν υἱὸς μὲν Χρυσογόνε, σύντροφος δὲ τε̃ βασιλέως. Ὁ δὲ ςῖχος ἦν,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον, ὃ βέλος διέπτατο;

Parietibus autem verſiculum illum, omnium poſtea ſermonibus jactatum, inſcripſerunt; jam tum elegantis ſui ingenii ſpecimen edere incipiente SAMO *Chryſogoni filio, qui una cum rege fuerat educatus. Verſus fuit hic:*

Videſne Dium, quo jaculum pervenerit?

Quem quidem ſenarium deſumptum eſſe video ex Euripide in Supplic. ver. 860.

Ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, ὃ βέλος διέπτατο.

Ubi illud ἁβρὸν ineptum eſt, et neminem non offendit. Proculdubio ſcripſit Euripides:

Ὁρᾷς τὸ δῖον ὃ βέλος διέπτατο;

Τὸ δῖον βέλος eſt *fulmen*, ſive *telum Jovis*. Τὸ δῖον πῦρ vocat Poeta in Bacchis. Hinc elegantiſſima parodia Sami,

Ὁρᾷς τὸ Δῖον ———

Quo

PARS III.

Quo reſpexit poeta ad *Dium* urbem, quam Ætoli nefarie incenderant: de quo Polybius, lib. iv. 19. p. 454. Quod vero dixi, vocem ἁϐρὸν ineptam eſſe, et neminem non offendere, id quidem haud inconſulto dixiſſe videor. Dicitur enim ἁϐρὸς de homine delicato, et qui formæ ſtudeat. Quod in *Capaneum* quidem, hominem φιλοπόλεμον, cadere non poteſt. Hinc alii ἀδρὸν, alii λαϐρὸν legunt. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt: quod ex Polybio patet.* Atque hinc vindicandus atque intelligendus ſimul Philoſtratus in Apollonio, cujus mentem nemo Interpretum percepit. Eſt autem lib. iv. p. 157. Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ τοῦ σπένδειν, παρέτυχε μὲν τῷ λόγῳ μειράκιον ΤΩΝ ΑΒΡΩΝ, οὕτως ἀσελγὲς νομιζόμενον, ὡς γενέσθαι ποτὲ καὶ Ἀμαζόνων ᾆσμα. *Cum de libationibus faciendis diſputaret, adoleſcens ſermoni intererat, mollis plane, atque ita laſciviæ luxuriæque deditus, ut fuerit etiam Amazonum cantilena.* Ita ſine dubio

* Sthenis in fragmento apud Stobæum Serm. xlvi. p. 332. *de Rege.* Edit. Lugdun. 1608. Ἄριστα δὲ καὶ μιμέοιτο τοῦτον, (τὸν θεὸν) εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ΑΒΡΟΝ, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὰν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Ubi ἀντὶ τοῦ, ἁϐρὸν, ΣΟΦΟΝ conjecit Geſnerus, et ΑΔΡΟΝ nuper doctiſſimus Eldikius in Specim. Suſpic. p. 13. His addit tertium Cl. Koen, ΑΒΑΡΕΑ. quem vide ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 180. Sed nihil mutandum. In hoc loco Sthenidis ἁϐρὸν eſt *ſplendidum, generoſum,* δαψιλῆ.

ſcribendus

ſcribendus et interpretandus iſte locus, quem nuperus Editor, libris omnibus invitis, ſceleratiſſime contrucidavit. Juvenem ἁβρὸν, imbellem, et deliciis fluentem, eleganter vocat Philoſtratus Ἀμαζόνων ᾆσμα. *Cantilenam Amazonum:* quippe quæ ejuſmodi homunculos jure merito aſpernabantur et ludibrio habebant. Quod verum et venuſtum eſt. PARS III.

ΣΗΣΑΜΑ καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια. Φύλλα οἷς ςεφανοῦνται οἱ νυμφίοι.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 160.

——— Τὰ λευκὰ σήσαμα,

Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.

Ubi Schol. Σισύμβρια, φύλλα οἷς ἐςεφανοῦντο οἱ νυμφίοι. Corrigendus obiter Solon apud Phrynichum, p. 176.

Κόκκωνας ἄλλος, ΑΤΕΡΟΣ δὲ σήσαμα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, qui viros doctiſſimos fruſtra ſollicitos habuit. Solonis Iambi laudantur ab Ariſtide et Diog. Laertio.

ΣΙΑΛΩΜΑ. Σιδηρᾶ περιφέρεια τοῦ Ῥωμαϊκοῦ θυρεοῦ.] Polybius, lib. vi. 39. p. 652. Ἔχει δὲ περὶ τὴν ἴτυν ἐκ τῶν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν μερῶν ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΣΙΑΛΩΜΑ. *Scutum autem Romanum in ambitu circa ſuperam inferamque partem ferrea lamina prætexitur.* Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΣΙΓΥΝΗ

PARS III.

ΣΙΓΥΝΗ——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
Ἐκ πολλȣ̃ πλειῶνος.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis quod legitur apud Reiſk. Anthol. p. 5. Carmen integrum, quod Antipatri Sidonii eſt, ſubjiciam:

Ἀρπαλίων ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς ῥυτὶς ὢν, ὁ λινευτὴς
Τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὴν σιγύνην.
Ἐκ πολλȣ̃ πλειῶνος ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
Ἔσθενον, ἐς κεφαλὴν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma, quod planum et pulchrum eſt. In primo pentametro MS. Lipſ. τὴν σιβύνην. Quomodo locutus eſt Alexis Comicus, apud Polluc. x. 144.

Φέρε τὴν σιβύνην τε καὶ πλατύλογχ' ἀκόντια.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Idem autem σιβύνη et σιγύνη· de quo magnus Caſaubonus ad Athenæum. Deinde feſtive admodum Cl. Editor, ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. *Tantillum nunc: olim multo majorem.* Qua quidem interpretatione nihil ineptius. Dicit poeta, *Manus Harpalionis a multis annis ita labefactatas fuiſſe, ut venabulo geſtando non amplius eſſent pares.* Quare locus diſtinctione ſublevandus erat: id quod fecimus. Suidas: Πλειὼν, πλειῶνος. ὁ ἐνιαυτός. Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος. Ἤγȣν ἐκ πολλȣ̃ χρόνȣ.

χρόνυ. Quæ opportuniſſima ſunt, et Epigrammatiſtam noſtram maniſeſto reſpiciunt. PARS III.

ΣΙΚΧΟΣ.——Ὁ ἀνόρεκτος ϗ ἀσθενής. Πλύταρχος· Τὰ ῥωμαλεώτερα τῶν ζώων τὺς ςομάχυς, σκορπίυς ϗ ὄφεις κατεσθίοντα καταπέττει. Οἱ δὲ σικχοὶ ϗ νοσώδεις ἄρτον ϗ ὕδωρ προσφερόμενοι ναυτιῶσι.] Noſter infra: Σικχός. Ὁ μικρόσιτος. Hinc nos Angli, *Sick*. Deſcripſit autem hunc locum Suidas ex Plutarcho, vol. ii. p. 87. ſed ita ut pro more corruperit. Verba Plutarchi apponam, ut videas quam belle et diligenter rem adminiſtrarit noſter Lexicographus: Ὥσπερ γὰρ τὰ ῥωμαλέα τοῖς ςομάχοις ϗ ὑγιεινότατα τῶν ζώων, ὄφεις ἐσθίοντα καταπέττει ϗ σκορπίυς——οἱ δὲ ΣΙΚΧΟΙ ϗ νοσώδεις ἄρτον ϗ ΟΙΝΟΝ προσφερόμενοι ναυτιῶσιν· ὕτως οἱ μέν ἀνόητοι ϗ τὰς φιλίας διαφθείρυσιν, οἱ δὲ φρόνιμοι ϗ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται.* Vox occurrit apud Athenæum, lib. vi. p. 262. Κόλον γὰρ ἡ τροφή. Ὅθεν ϗ ὁ βυκόλος, ϗ ὁ δυσκόλος, ὅς ἐςι δυσάρεςος ϗ ΣΙΚΧΟΣ.

ΣΙΜΟΣ. Ὁ προσάντης τόπος. Καὶ σιμὸν, ἐδιτέρως. Ἀριςοφάνης ἐν Βαϐυλωνίοις·

Μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμὸν ϗ πλατύ.

Καὶ ἐν Νίκαις·

Τυτὶ προσαναϐῆναι τὸ σιμὸν αἰεί.]

---

* Hinc βρέφη ΑΣΙΚΧΑ apud eundem in Lycurgo p. 107. Edit. Bryan.

PARS III. Hæc deprompta ſunt ex Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 288. ubi rectius, τὸ σιμὸν ἀεί.

ΣΙΝΝΩΝ ΚΑΙ ΣΙΝΝΩΝΙΣ. Ὀνόματα κύρια. Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τȣ̃ Σηραὶχ, ἡ Σιννωνὶς ἐφίϛαται.] Hæc nonnihil depravata ſunt. Primum ſcribendum auctoritate Edit. Mediolanenſis, Σίνων, Σίνωνος. Καὶ Σινωνίς. Deinde lege, Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τȣ̃ ΣΟΡΑΙΧΟΥ ἡ Σινωνὶς ἐφίϛαται. Quomodo recte legitur ſupra, v. Ἀπηρκότος. Cæterum *Soræchi* et *Sinonidis* ſæpius meminit Jamblichus in Babylonicis apud Photium, ex quo hunc locum decerpſit Suidas. Quod et recte obſervaverat Kuſterus. Vide nos ſupra ad v. Περιηγεῖτο.

ΣΙΝΤΗΣ. Ὁ βλαπτικός.

Ἀλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' ȣ̓́ρεα μή τις ἐμοῖο
Αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. vi. p. 574.

ΣΙΠΥΗ. Ἡ ἀρτοθήκη.*]

Θείης εὐσιπύȣς ἐξ ὀλιγησιπύων.

* Alciphron Lib. III. Epiſt. xiv. Μεϛὴ μὲν ἡ ΣΙΠΥΗ πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνȣ γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ συμπάντα. Ubi Steph. Bergler citat Ariſtophanem in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεϛὴ 'ϛι λευκῶν ἀλφίτων,
Οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνȣ μέλανος ἀνθοσμίȣ.

Pentameter

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum exhibet doctiſſimus Pierſonus ad Herodian. p. 464. Idem quoque ex parte exhibet Cl. Reiſkius, Anthol. p. 46. En ipſum Carmen. Eſt autem Leonidæ in tres virgines, quæ operam textrinam pertæſæ, artis ſuæ inſtrumenta Minervæ pro more donarunt. PARS III.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἱ Φιλομήδεω
 Καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες.
Ἁ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον,
 Ἁ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
Ἁ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν
 Κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα,
Δῶρον Ἀθαναίᾳ πανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῷ
 Θῆκαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμάτων.
Ὧν χέρας αἱ σοι Ἀθάνα ἐπιπλησαίσμεν ἴσως
 Θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Poſtremus hexameter corruptiſſimus eſt, et eruditiſſimorum virorum conatus hactenus eluſit. Nos vere atque eleganter emendavimus:

Ὧν χέρας αἶ σὺ, Ἀθάνα, ΕΠΙΠΛΗΣΑΙΣ, ΕΣ ΟΠΙΣΣΩ
 Θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

Quarum manus utinam adimpleas, Minerva,
 Et dehinc locupletes ex egenis facias.

Ita locutus eſt Apollonides in Epigramm. apud Reiſk. p. 38.

PARS III.

ΘΕΙΗΣ ἐσμοτόκον χορὸν ἄπλετον, ἐκ δὲ μελιχρȣ̃
Νέκταρος ΕΜΠΛΗΣΑΙΣ κηροπαγεῖς θαλάμας.

Dicitur autem manum plenam habere, cui quod ſatis eſt ſuppetit. Pſalm. cxxix. 7. Οὗ ἐκ ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ αὐτȣ̃ ὁ θερίζων. *Whereof the mower filleth not his hand.** Atque hinc intelligendus Sophocles, Philoct. ver. 323.

Θυμῷ γένοιτο ΧΕΙΡΑ ΠΛΗΡΩΣΑΙ ποτε.
Utinam ſatis iraſci liceat.

Hic ſenſus loci eſt, quem minus perſpexerunt viri eruditi. Recte autem ſcripſimus in Epigrammate, Αἶ σὺ, Ἀθάνα· quod rariſſimum eſt. Αἶ eſt *utinam.* Suidas: Αἶ ψιλȣ́μενον κὴ περισπώμενον τὸ ΟΦΕΛΟΝ σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τȣ̃ αἴθε. Heſych. Αἶ, ἀντὶ τȣ̃ αἴθε. Idem: Αἴγαρον, εἴθε γάρ. Scribendum, Αἶ γὰρ δὴ, εἴθε γάρ. Homer. Iliad. Δ. 189.

ΑΙ ΓΑΡ ΔΗ ȣ̃τως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε.

Poſtremo recte repoſuimus, ἐς ὀπίσω. Quod poetis ſatis uſitatum eſt. Rhianus in Epigramm. apud Reiſk. p. 2.

---

* Athenæus lib. vi. 4. p. 232. Καὶ μετὰ ταῦτα ΠΛΗΡΩΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΧΕΙΡΑ, ὅσον ἠδύνατο χωρῆσαι, ἐπέδωκεν αὐτοῖς. Etymol. Mag. v. Δράγμα. Σημαίνει δὲ τȣ̀ς ςάχυας, ὅσȣς δύναται ὁ θεριςὴς τῇ ἀριςερᾷ περιλαβεῖν θερίζων. Δράγματα. Τὰ τῶν ΧΕΙΡΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΑ.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὦ Πᾶν σκοπιῆτα κ̀ ΕΙΣ ΟΠΙΣΩ Πολύαινον
Εὔαγρον πέμποις ἦέα Σιμύλεω.

PARS III.

Cæterum notandum illud πανάτιδι, quod legitur verſu ſeptimo. Quæ vox nulla eſt. Viri tamen docti nihil mali ſuſpicati ſunt. Repono certiſſima, opinor, emendatione:

Δῶρον Ἀθαναίᾳ ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ ——

Minervæ in Pitana cultæ. Ut Diana Λιμνᾶτις, ſic Minerva Πιτανᾶτις. Eſt autem *Pitana* urbs Laconica. De qua Meurſius in Laconicis iv. 9. Callimachus Hymn. in Dian. ver. 172.

Ἢ ΠΙΤΑΝΗΣ, κ̀ γὰρ Πιτάνη σέθεν, ἢ ἐνὶ Λίμναις.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Eſt et *Pitana* urbs Æolica. Stephanus Byzant. Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος. Καὶ Πιλανῖτις χώρα. Καὶ Πιλανῖτις νύμφη. Scribendum, Πιλανᾶτις νύμφη. Reſpexit autem Stephanus ad Epigramma Antipatri apud Reiſk. Anthol. p. 122.

Ἤδη μὲν κροκόεις ΠΙΤΑΝΑΤΙΔΙ πίτνατο ΝΥΜΦΗι.

ΣΙΣΥΡΑ. Ἱμάτιον τραχὺ κ̀ παχύ. Περιβόλαιον ἀγροικικόν. Ἢ χιτὼν δερμάτινος.

Βορέῃ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
Ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
Ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσει.]

 Tres

PARS III.

Tres hi verſus Choliambici deprompti ſunt ex Babrio, ut recte monuit Kuſterus. Fabula nota eſt.* Sed verſus poſtremus laborat. Nam vox σισύρα penultimam corripit. Repono,

——τὴν ΣΙΣΥΡΝΑΝ ἐκδύσει.

Idem σισύρα et σισύρνα: de quo Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 737. Heſychius, Etymologus, et præter alios doctiſſimus Jungermannus ad Longi Paſtoral. lib. ii. p. 42. ubi legendum, Πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος, non σισύρας. Pollux x. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ ΣΙΣΥΡΝΑΝ. Αἰσχύλε μὲν ἐν Κήρυξι Σατύροις λέγοντος· Καλὰ τῆς σισύρνης τῆς λεοντέας.† Æſchyli verſiculus, qui corruptus et mutilus eſt, ita redintegrandus eſt:

Καὶ τῆς ΣΙΣΥΡΝΗΣ, τῆς λεοντέας ΔΟΡΑΣ.

Heſych. Λεόντειος ΔΟΡΑ, τὸ δέρμα αὐτε. Noſtram autem Babrii emendationem unice firmat Lycophron Alexand. ver. 634.

Οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας γυμνησίας
ΣΙΣΥΡΝΟΔΥΤΑΙ καρκίνοι πεπλευκότες,
Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον.

---

* Huc reſpexit Sophocles in Epigrammate in Euripidem apud Athenæum lib. xiii. 8. p. 604. et Alciphron p. 336.

† Vide et Valeſium ad Ammian. Marcellinum p. 126. Edit. Gronovii.

ΣΙΦΝΙΑ-

ΣΙΦΝΙΑΖΕΙΝ. Επὶ τῶν τὰς χεῖρας προσαγόντων τοῖς ἰσχίοις. Ὥσπερ Λεσβιάζειν ἐπὶ τῶν παρανομούντων ἐν τοῖς ἀφροδισίοις. Σιφνιάζειν δὲ καὶ Λεσβιάζειν, ἀπὸ τῆς νήσου Σίφνου καὶ τῆς Λέσβου· ὡς καὶ τὸ Κρητίζειν ἀπὸ τῆς Κρήτης.] *Siphnii* et *Lesbii* ob venerem sinistram et præposteram infames. Quod passim notatum. Hesychius: Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. Idem: Σίφνιος δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου αἰδούμενον. Quæ corrupta sunt atque ita rescribenda: τὸν διὰ δακτύλου ΑΝΑΙΔΕΥΟΜΕΝΟΝ. Hesych. Λιραίνει, ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.* Utrosque tum *Siphnios*, tum *Lesbios*, tangit Libanius, Invect. in Florent. p. 430. Περὶ Λέσβου δὲ, εἴ τις ἔλεγεν ἃ καὶ ἡ παροιμία, τύπτεσθαι χρή. Περὶ Σίφνου δὲ ῥάδιον ἂν εἴη καὶ νῦν λέγειν τοὺς κινηθέντας οὐ κατὰ κόσμον, καὶ διαφθείραντας τοῦ θεάτρου τὴν χάριν. Ita legendus videtur iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Cæterum isto quoque nomine male audiebant *Cretenses*, *Lacones*, *Lydi*, alii bene multi. Quod ex Comicis et Grammaticis notum.† Quin et *Phœnices* ob αἰσχρουργίαν imprimis notati. Hesych. Σκύλαξ, σχῆμα ἀφροδισιακὸν, ὡς καὶ τὸ τῶν Φοινικιζόντων. Legendum, σχῆμα ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ. Nam catuli *cunnilingi*. Hinc vox σκύλαξ sive σκυλακίζειν usurpatur de iis, qui in hoc negotio *canes* imitantur. Quod *Phœnices*

PARS III.

* Aristophanes in Equit. v. 396.
Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ΑΝΑΙΔΕΥΕΤΑΙ.

† Vide Athenæum lib. xiii. 8. p. 601.

PARS III. *nices* fecerunt ſcilicet. Hinc Φοινικίζειν, *Phœnices* in hoc commercio imitari. Lucian. in Pſeudologiſta: Πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ σε καὶ ΦΟΝΙΚΙΖΕΙΝ; Galen. de Simp. Med. x. 1. Καὶ τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς ΦΟΙΝΙΚΙΖΟΝΤΑΣ τῶν Λεσβιαζόντων. Nimirum *Lesbii* ore morigerabantur; *Phœnices* vero, dii boni! τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, ut ait ille, amabant unice. Quare *Phœnices* magis infames quam *Lesbii*. Quæ Galeni ſententia eſt.* Nec Latini harum deliciarum expertes. Virgilius, ſive neſcio quis, in Catalectis Scaligeri, p. 435. Edit. nov.

Et æſtuantes nocte ſolvens pantices,
Os uſque lambis ſuaviis.

Ita ſcribendus iſte locus. *Os uſque*, i. e. ἐς ὄστεον ἄχρις. Interpretes de *ore* acceperunt: in quo falſi et futiles ſunt.† Atque hinc intelligendus locus Ariſtophanis, quem viri docti legunt, ſed legunt fruſtra. Eſt autem in Eccleſ. ver. 915.

Δοκεῖς δέ μοι καὶ ΛΑΒΔΑ κατὰ τοὺς Λεσβίους.

Ubi Schol. Λαχάζουσιν οἱ Λεσβίοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου στοιχείου. Quod plane ridiculum eſt. Magno tamen

* In iſtum locum Galeni conſulendus Hieronymus Mercurialis in Var. Lect. lib. IV. 13.——Hinc ΦΟΙΝΙΚΙΣΤΗΣ apud Etymol. Mag. v. Γλωττοκομεῖον.

† Suidas: Πλίξ——Καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν.

men Scaligero ad Priapeia fraudi fuit. Nimirum illud Λάϐδα omnes Interpretes fugit. Eſt autem Λάϐδα, quod jam moneo, σχῆμα ἀφροδίσιον. Nam Λάπτειν *canum* ſive σκυλάκων eſt. Ut a κύπτειν, κύϐδα, de quo nos ſupra ad v. Κλεισθένους, ſic a λάπτειν, λάϐδα. Hinc vox non raro uſurpatur de *Lesbiis*, cæteriſque male natis homunculis, qui ore allaborabant. Auſonius, Epigramm. 120. PARS III.

Cui ipſe linguam cum dedit ſuam, Λάϐδα *eſt.*

Sed de iſta ſpurcitie plura addere noſtri pudoris non eſt. Nam Græci homines in hujuſmodi rebus ingenioſiſſime et impudentiſſime nequam.*

ΣΚΕΠΑΝΟΝ. Σκέπη.

Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίας σκέπανον.]

Pentameter hic legitur apud Reiſk. Anthol. p. 59. Confer etiam Kuſter. ſupra ad v. Κυνέχους. ubi Epigramma integrum exhibet.

ΣΚΙΑΠΟΔΕΣ. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐχαρίσατο ἡ φύσις, ΙΣΗΣ οὔσης τῆς γῆς αὐτῶν, καὶ τραχείας, καὶ κατάδυσιν μὴ ἐχούσης εἰς ἀποφυγὴν τοῦ καύματος.

---

* Verbum Λειχάσεται, quo Scholiaſtes ſupra utitur, reſtituendum Nicarcho in Epigram. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 111. Vulgo male, δικάζεται. Interpres non intellexit.

Depromptus

PARS III. Depromptus eſt hic locus ex Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1552. ubi vox ἴσης, non ſine ſententiæ diſpendio, omittitur. Terra enim Sciapodum *plana* et ſine refugio. Quæ cauſa fuit, ut natura pedes pro umbraculo dederit. Vide Noſtrum infra, v. Τετραποδηδόν.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ. Παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Ἦν Σκίτων κναφεύς τις καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Ἀριστοφάνης·

Ἄγε δὴ Σκιταλοί τε, καὶ Φένακες, ἣν δ' ἐγὼ,
Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθωνες,
Ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγὼ,
Νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε.]

"Verſus ſecundus claudicat, quem Biſetus "ſic in ordinem redigit:

Βερέσχεθοί τε καὶ Μόθωνες καὶ Κόβαλοι.

"Sed nec ſic metro ſatis conſuluit, quoniam "ſyllaba ſecunda in Κόβαλοι longa eſt. Quare "ſcribendum eſt,

Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων.

"Certe Scholiaſtam hic legiſſe Μόθων non "Μόθωνες ex ejus interpretatione patet." *Kuſter*. Senarii iſti leguntur apud Ariſtoph. Eq. ver. 631. ut recte monuit Kuſterus. Sed verſus ſecundus paulo longior eſt. Emendat vir doctiſſimus,

——καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων.

Quod

Quod qualis inelegantiæ eſt? Verum res, ſi quid video, ſatis ſalva eſt, et emendatione non eget. Nimirum poſtrema ſyllaba τῦ Μόθωνες in ſequentem verſiculum transferenda eſt. Quod poetis haud infrequens. Sophocles, Oedip. Col. ver. 17. PARS III.

—— πυκνόπτεροι δ'

Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐςομῦσ' ἀηδόνες.

Ariſtoph. Av. ver. 1713.

Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαςος ἐς βάθος κύκλυ

Χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'

Αὖραι διαψαίρυσι πλεκτάνην καπνῦ.

Ita ſcribendus et diſtinguendus iſte locus auctoritate Suidæ; conſpirante etiam linguæ Græcæ genio.* Vocula autem δὲ, quod viros

* Idem in Acharn. v. 337.

Ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-

Δαιμόνιον αὐτὸν, ὅτι τῷ τρόπῳ σῦ 'ςι φίλον.

Eubulus apud Athenæum ii. 23. p. 63.

—— ὀπτὰ δελφάκι'

Ἀλίπαςα τρία ——

Xenarchus apud eundem xiii. 3. p. 569.

—— ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-

τα πῶς ποτ' ——

Theocritus in Idyll. viii. 51.

Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

Ita legendus iſte locus. Euripides in Meleagro:

——— οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.

Ad

PARS III. doctiſſimos fefellit, verſum inchoare nequit.* Cæterum vocem Σκίταλοι nec Suidas, nec Scholiaſtes intellexit. Sunt autem Σκίταλοι numina ficta ſive πεπαιγμένα, *laſciviæ* et *nequitiarum* præſides: de quibus nos ſupra ad v. Κλεισθένους. Eximie, ut ſolet, Heſychius: Σκίταλοι, ἀπὸ τῶν Ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεοὺς τινὰς ἐσχημάτιζεν. Θέων δὲ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo admodum inquinatus eſt.† Theonis iſtius meminit Heſychius ſupra in Epiſtola ad Eulogium. Hinc ΣΚΙΤΑΛΙΚΟΣ. de quo Heſych. in v. Φαῦλιξ.

Ad quem locum vide Cl. Valcken. in Diatrib. Eurip. p. 138. Et poetis eſſe morem transferre poſtremam ſyllabam ſuperioris verſus in ſequentem abundanter docet If. Voſſius ad Catullum p. 19. Confer et Cl. Koppiers in Obſervat. Philolog. Cap. v. Sed vera denique lectio eſt Μόθων. Sic Ariſtophanes in Av. ver. 160.

Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια.

* Euripides in Chryſippo:

—— Διακρινόμενον Δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλο
Μορφὴν ἰδέαν ἀπέδειξε.

Ita legendum. Vulgo,

Δ' ΑΛΛΟ πρὸς ἄλλο.

† Laërtius in Xenocrate ſub init. Καὶ εἴποτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀπιέναι, φασὶ τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ ΠΡΟΥΝΙΚΟΥΣ ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ. Vulgo male, πορνικούς. Hæc emendatio doctiſſimi eſt Salmaſii in Ælium Spartianum p. 41. qui omnino conſulendus. Confer etiam Cl. Menagium ad locum, et Schneider. Pericul. Crit. p. 48. Heſychius: Σκείρατες. Οἱ πρόνικοι.

et

et verbum ΣΚΙΤΑΛΙΖΕΙΝ. *Laſcivire, proterve agere:* quod Panes, Satyri, cæterique τϋτϋ τϋ κόμματος dæmunculi facere ſolebant. Atque huc referenda videtur vox Angl. SKITTISH. Verbum uſurpat Longus in Pœmenicis, loco quidem elegantiſſimo, ſed a nemine, quod ſciam, intellecto. Eſt autem lib. iii. p. 106. Edit. Junger. Οἷα γϋν ἐννεβήσας ὁ Δάφνις τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ, πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ΕΣΚΙΤΑΛΙΖΕ, καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. *Daphnis autem quippe qui per hiemem domi ſervando et res agendo adoleviſſet, jam ad oſcula impatientius ferebatur, et ad complexus laſcivius geſtiebat, eratque in omnibus plus ſolito curioſior et calidior.* Ita Græca ſcribenda et interpretanda ſunt. Vulgo legitur, Πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυτάλιζε· quod viros doctiſſimos torſit. Nos veram lectionem abſque controverſia reſtituimus. Πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, καὶ ἦν —— ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΣ. *Ad amplexus calidior erat et protervior.** Confer Suidam et Scholiaſtam ad Ariſtophanem. Et notandum verbum Σκιταλίζειν nam rariſſimæ et antiquiſſimæ monetæ eſt.†

PARS III.

---

* Demoſthenes in Epiſt. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ, ita loquitur: Φίλος δὲ Παυσανίᾳ τῷ πόρνῳ καὶ ΘΡΑΣΥΝΕΤΑΙ μὲν ὡς ἀνὴρ.

† Vide Cl. D' Anſſe de Villoiſon. ad Longum p. 181. qui noſtram emendationem recipit omnino atque probat.

ΣΚΟΠΩΝ

PARS III.

ΣΚΟΠΩΝ —— Καὶ ἄσκοπος, ᾧ μὴ ἔστι τύπος.
Ἄσκοπον, ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς,
Ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο.]

"In MS. A. rectius legitur, οὗ μὴ ἔστι σκοπός." *Kuſter.* Idem σκοπὸς et τύπος. Suidas ſupra: Σκοπόν. Τύπον, ᾧ στοιχοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι. Hinc ἄσκοπος, cujus nullus τύπος, quem exprimeret vel fictor vel pictor. Eſt autem hoc diſtichon pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud D'Orvill. ad Charit. p. 551.* Atque hinc intelligendum Epigramma Zenobii, Anthol. lib. iv. p. 507. cujus mentem atque ἀμφιβολίαν nemo Interpretum ſatis perſpexit:

---

* Eſt autem Agathiæ. Iſta lectio, qua utitur Poeta in hoc pentametro, occurrit etiam apud eundem in alio Epigrammate, quod libet apponere.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἡ γραῦς ἡ τρικόρωνος, ἡ ἡμετέρους διὰ μόχθους
Μοίρης ἀμβολίην πολλάκι δεξαμένη,
Ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγεται οὔτ᾽ ἐπὶ χρυσῷ,
Οὔτ᾽ ἐπὶ ζωροτέρῳ μείζονι κισσυβίῳ.
Τὴν κούρην δ᾽ αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δέ ποτ᾽ αὐτὴν
Ἀθρήσει κρυφίοις ὄμμασι ῥεμβομένην,
Α ΜΕΓΑ ΤΟΛΜΗΕΣΣΑ, ῥαπίσμασιν ἀμφὶ πρόσωπα
Πλήσσει τὴν ἀπαλὴν οἴκτρα κινυρομένην.
Εἰ δ᾽ ἐτεὸν τὸν Ἄδωνιν ἐφίλαο, Περσεφονείη,
Οἴκτειρον ξυνῆς ἄλγεα τηκεδόνος.
Ἔστω δ᾽ ἀμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
Ῥύεο τὴν κούρην, πρίν τι κακὸν παθέειν.

In Miſcell. Lipſ. Nov. vol. ix. p. 688. male legitur in ſecundo pentametro, ΟΥΤΕ ζωροτέρῳ μ. κ. et quartum diſtichon illic non comparet. Supplevimus ex MS.

Αὐτὴν

Αὐτὴν γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράψαι· PARS III.
Βίκτορα δὲ γράψας, ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ, εἶπεν, ΕΧΩ.

ΣΚΟΡΔΙΝΩΜΑΙ.—Ἔστιν οὖν σκορδινᾶσθαι, τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Γίνεται δὲ ἀπὸ ἀναλογίας τὸ τοιοῦτο.] "Apud enarratorem Comici Acharn. "ver. 30. legitur ἀπὸ ἀλογίας. Sed neutra lec-"tio ſenſum habet ſanum." *Kuſter*. Hæc non intellexit Kuſterus. Recte Scholiaſtes, ἀπὸ ἀλογίας. Quod ex Scholis Philoſophorum petitum eſt. Porphyrius de Abſtinent. lib. i. § 34. Ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΛΟΓΙΑΣ ἀναπηδᾶν τε ποιεῖ, καὶ ἐκβοᾶν, καὶ κεκραγέναι. *Anima ab irrationalitate in furorem acta, hominem ſubſilire, et oſcitare, et exclamare cogit.* Quod ad inſtar commentarii eſt.

ΣΚΩΛΟΣ. Εἶδος ἀκάνθης.

Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
Σκώλους ὀφθαλμοῖς, καὶ, εἰ θέμις, ὠμὰ πασαίμην.]

Scribe,

Σκώλους ὀφθαλμοῖσι ——

Huc facit Judic. xi. 35. Εἰς ΣΚΩΛΟΝ ἐγένου ἐν ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ μου.

ΣΚΩΠΤΗΣ. Ὁ λοίδορος. Καὶ σκωπτόλης, ὁ Λυσίστρατος.] Hic locus omnes Interpretes fugit. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Veſp. ver. 783.

Αἴσχιστα

PARS III.

Αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
Ὁ σκωπτόλης ——

Hujus Lysistrati meminit Aristophanes Acharn. ver. 855.

Οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Πκύσων ὁ παμπόνηρος,
ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ τ' ἐν ἀγορᾷ, χολαργέων ὄνειδος.

Versus posterior claudicat, atque ita sublevandus est:

Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ ——

Ita locutus est supra Aristophanes, ver. 848.

Οὐδ' ἐντυχὼν εν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων.

ΣΚΥΤΟΣ. Πᾶν δέρμα. Ὁ δὲ εἰς τὸ κρᾶνος φέρει τὸ δόρυ, οὐ μέν τοι διεῖλέ γε, περιολισθέσης οἱ τῆς αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ξίφος.] Hæc ἀπροσδιόνυσα sunt, et nihil huc faciunt. Neque enim vox primaria comparet. Interpres autem, homo fidissimus, nihil mali suspicatus est. Ita enim vertit, *Quod cuspis ejus in gladium incidisset*. Atqui gladio nullus hic locus. Rescribendum omnino: περιολισθέσης οἱ τῆς αἰχμῆς ἐπὶ τὸ ΣΚΥΤΟΣ. *Ille vero hasta galeam ferit; non tamen eam trajecit, quia cuspis corium superlapsus est*, i. e. corium galeæ. Hæc mens scriptoris est. Quod ex Suida manifestum.*

* Plutarchus in Camillo p. 332. Edit. Bryan. Ἐχαλκεύσατο μὲν κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα κ̀ λεῖα ταῖς περιφερείαις, ὡς απο-

PARS III.

ΣΜΗΝΗ. Τὰ τῶν μελισσῶν πλήθη.

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος ἀντινομαίων
Γηραιὸς Κλειτὸς σπεῖσε μελισσοπόνος.]

" Distichum hoc decerptum est ex Epigram-
" mate Apollonidæ, quod ex Cod. MS. inte-
" grum edidimus supra, v. Θαλάμη. Pro ἀντι-
" νομαίων autem in Cod. MS. Epigrammatum
" legitur ἀμφινομαίων. At neutra lectio sana
" est. Scribendum enim puto, Ἀντινομαίς,
" vel Ἀμφινομαίς: ut sit nomen viri, cujus
" erant apum alvearia. Vel dicendum est,
" Ἀμφινόμαιος esse epithetum dei alicujus,
" cui favos Cliton libabat. Sed tunc scriben-
" dum foret Ἀντινομαίῳ. Deinde pro Κλειτὸς
" in Anthol. MS. legitur Κλείτων, quod magis
" placet." *Kuster*. Recte vir doctissimus, Κλείτων. Quemadmodum etiam legitur apud Reisk. Anthol. p. 37. Illud autem ἀντινομαί-ων sive ἀμφινομαίων nauci quidem non est. Sed vera lectio in promptu est. Rescribendum sine dubio:

Σμήνεος ἔκ με ταμὼν γλυκερὸν θέρος, ΑΝΤΙ ΝΟ-
ΜΑΙΩΝ
Γηραιὸς ΚΛΕΙΤΩΝ σπεῖσε μελισσοπόνος.

ἀπολισθαίνειν ἢ κατάγνυσθαι τὰς μαχαίρας· τοῖς δὲ θυρεοῖς κύκλῳ περιήρμοσε λεπίδα χαλκὴν, τῦ ξύλυ καθ' αὑτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος. Αὐτὸς δὲ τὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι, καὶ τοῖς ξίφεσι τῶν πολεμίων ὑποβάλλοντας ἐκδέχεσθαι τὰς καταφοράς.

PARS III. Ἀντὶ νομαίων. *Loco victimarum.* Nempe noster Clito nec hœdum, nec hinnulum, sed quod habuit, deo offerebat. Quod hominis grati et religiosi est. Suidas: Νομαία. Ἡ ἐκ τῆς νομῆς. Ἐν Ἐπιγράμματι·

> Καὶ σοὶ ἐπιῤῥέξει Γόργος χιμάροιο ΝΟΜΑΙΗΣ
> Αἷμα ——

ΣΟΒΕΙ. Διώκει. Κομπάζει Ἐν Ἐπιγράμματι·
Καὶ πολὺ κιχάζουσα σοβεῖ ἐς βόστρυχον αἴγλην.

" Lego et distinguo,

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖ. Ἐς βόστρυχον αἴγλην.

" Ultima autem verba videntur pertinere ad " ea quæ in Epigrammate sequebantur, hic " vero a Suida prætermissa sunt: quæ ratio " est, quare sensus eorum prorsus sit muti- " lus." *Kuster.* Fallitur vir doctissimus. Scribendum,

> Καὶ πολὺ κιχλίζουσα ΣΟΒΕΙΣ ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ
> αἴγλην.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 606. Unde hunc versum deprompsit Suidas. Idem versus etiam occurrit in Epigrammate Pauli Silentiarii Miscell. Lips. Vol. ix. p. 670. Vide nos infra ad v. Ταγός.

ΣΟΡΟΣ. Μνῆμα. Θήκη.

> Ὦ οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χειρόθλιψ,
> Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.]

Senarii

Senarii isti leguntur apud Aristophanem in Vesp. ver. 1355. ut recte monuit Kusterus. Sed prior versiculus deminutior est, quem ita non male supplet Florens Christianus: PARS III.

Ὦ ἔτος, ἔτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σορῦ.

Sed error in Græcis est, quem non vidit Florens. Rescribendum omnino: ΣΤΥΦΕΔΑΝΕ καὶ χοιρόθλιψ. Eleganter senem prurientem, non τυφεδανὸν, quæ vox nullum locum hic habet, sed στυφεδανὸν vocat Comicus. Nosti quid sit στύειν. Hinc ludit more suo Aristophanes. Vocem στυφεδανὸς agnoscit Suidas. Recte autem junguntur verba στυφεδανὸς et χοιρόθλιψ. quæ cognata et ejusdem plane commercii sunt. Cæterum hæc comica et παρὰ προσδοκίαν sunt, ut recte observavit Scholiastes. Nam homini silicernio σορὸς, non muliercula, quærenda. Est autem σορὸς, tum *locus*, tum *loculus*, in quo cadavera mortuorum reponuntur. Hinc nunc pro μνῆμα, nunc pro θήκη usurpatur. Quod et recte adnotavit Suidas. Σορῦ σὺν ἡρώῳ meminit Inscriptio apud Murator. pag. MLXIX.

ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΙΑΝΟΣ
ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟ
ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ Ε
ΑΥΤΟΥ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΑΘΗ

M 2 ΝΟΔΩΡΟΥ

PARS III.

ΝΟΔΩΡΟΥ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ
ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΣΥΝ ΤΩ Ἡ
ΡΩΩ ΑΝΕΞΙΔΙΑΣΤΟΝ
ΟΣ ΑΝ ΔΕ ΠΩΛΗΣΗ ΔΩΣΕΙ
ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ.

Ita ſine dubio ſcribendum. Vulgo legitur, τὴν σορὸν ἀνεξοδίαςον. Quod viros eruditiſſimos cruciavit. Quid ſit autem σορὸς ἀνεξιδίαςος, optime explicabit Laertius in Theophraſto. Τὸν δὲ κῆπον, καὶ τὸν περίπατον, καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ πάσας, δίδωμι τῶν γεγραμμένων φίλων ἀεὶ τοῖς βουλομένοις συσχολάζειν καὶ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ, ΜΗΤΕ ΑΛΛΟΤΡΙΟΥΣΙ ΜΗΤΕ ΕΞΙΔΙΑΖΟΜΕΝΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. *Hortum autem, et peripatum, ædeſque omnes horto adjacentes amicis inſcriptis lego, qui voluerint in eo literis et philoſophiæ una vacare; ea tamen lege, ut neque illum alienent, neque quiſquam ſibi vendicet, et in proprios uſus convertat.* Quæ noſtro Epitaphio plane gemella ſunt.*

ΣΟΥΒΑΡΜΑΧΙΟΣ — Ἀεὶ γοῦν ἦν πεπωκώς τε, καὶ οὐ πεπωκὼς, μεθύων. Τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε

* Sed vide an vox ἀνεξοδίαςος locum ſuum tenere poſſit. Confer Nicolaum Damaſcenum *de Celtis* apud Stobæum p. 894. et in Excerptis Valeſii, p. 526. Ita quoque Polybius p. 1178. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς ἧκον εἰς τὴν Ῥώμην παρά τε τοῦ βασιλέως Εὐμενοῦς πρεσβευταὶ, διασαφοῦντες τὸν ἐξοδιασμὸν τοῦ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεων.

σφαλερὸν

σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσί.] "Hæc ex Eunapio "desumpta esse puto. Scribendum autem "potius addita negatione, ὁ σφαλερὸν διαβαίνων· "ut Portus etiam conjiciebat." *Kuster.* Nihil verius Porti emendatione. Athenæus lib. iv. p. 179. Τότε γὰρ ὀρθός ἐστι τῷ ὄντι Διόνυσος καὶ ΟΥ ΣΦΑΛΕΡΟΣ, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένως πίνεται. Confer etiam Suidam v. Ἀπηνέστερον. Supra autem scribe, ἀεὶ γοῦν πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκὼς, μεθύων. *Drink or not drink, always drunk.* Quod rarum et pervenustum est. PARS III.

ΣΟΥΝΙΟΝ. Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φυγούσῃ. *Et in via, quæ ducit ex Piræo, in Sunium fugienti.*] Hæc sunt verba Scholiastæ ad Aristoph. Lysist. ver. 809. Lectio autem mala, ut usu evenit, malam interpretationem peperit. Repono, εἰς Σούνιον ΑΓΟΥΣΗι. *Via quæ ex Piræo in Sunium ducebat.* Quemadmodum recte legitur apud Suidam supra, v. Ἀποῤῥῶγας. Hesychius: Ἱερά —— Συκῆ ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ΑΓΟΥΣΗι ΟΔΩι.

ΣΩΜΑ —— Πᾶν δὲ τὸ ποιοῦν, σῶμά ἐστι. Ποιεῖ δ' ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων· ὥστε σῶμά ἐστι.] Hæc sunt verba Laertii in Zenone, vii. 55.

ΣΩΡΑΝΟΣ — Ἀσκληπιόδοτος ὁ φιλόσοφος καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐκμαθὼν, τῶν μὲν νεωτέρων οὐδένα ἀπεδέχετο

 πλὴν

πλὴν Ἰακώβου· τῶν δὲ πρεσβυτέρων μετὰ τὸν Ἱπποκράτην, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλλώτην ἐπίκλην.] Hæc ſunt verba Damaſcii in Excerptis apud Photium, p. 1053. ut recte monuit Kuſterus: ubi legitur, Σωρανὸν τὸν Κίλικα, τὸν Μαλεώτην. Interpres, *Soranum Maleoten.* Sed veram lectionem exhibet Suidas. Stephanus Byzantinus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας· ἀπὸ Μάλλου κτίσαντος αὐτήν. Ὁ πολίτης ΜΑΛΛΩΤΗΣ. Intelligendus autem hic *Jacobus* ψυχριστὸς, *Doctor James,* medicus celeberrimus: de quo nos ſupra, et quem in arte medica præceptorem habuit Aſclepiodotus. Erat autem Aſclepiodotus domo Alexandrinus, Procli in Philoſophicis auditor, vir in omni literarum genere præſtantiſſimus. Eum laudant Damaſcius in vita Iſidori, Simplicius, Olympiodorus, Suidas, alii. Ejus exſtat Epigramma baſi ſtatuæ Memnoniæ inſculptum, quod nobis primus dedit vir doctiſſimus, et qui

— *mores hominum multorum vidit et urbes,*

Ricardus Pocockius, nunc Epiſcopus Elphinenſis. Idem quoque emendatum exhibent viri κριτικώτατοι Leichius et D'Orvillius. Sed neuter rem adſecutus eſt. Carmen integrum, quod doctum et elegans eſt, hic in gratiam lectoris eruditi reſtitutum adſcribam:

ΑΣΚΛΗ-

PARS III.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα, καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρῴη λαμπάδι θαλπόμενον,
Αἰγύπτου Λιβυκῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ἔνθ' ἀποτάμνει
Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
Φθέγγεσθαι πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

Vivere, marina Theti, Memnona, et clarum sonum edere
Disce, materna lampade calefactum,
Ægypti Libycis sub tumulis, ubi abscindit
Pulchriportam Thebam Nilus incitatus:
Insatiabilem vero pugnæ Achillem, neque in Troüm
Loqui campo, neque in Thessalia.

Ita scribendum videtur et interpretandum istud Epigramma. Est autem, ut vides, in Memnona, Tithoni et Auroræ filium, qui cum Æthiopibus suis ad Trojam militavit, et ab Achille juvenis admodum interfectus est. Ejus statuam Pausanias in Atticis *ἄγαλμα* ΛΕΙΟΝ vocat. Ita enim legendum, non Ἠλεῖον. Philostratus in Apollonio lib. i. 7. Ἄγαλμα μήπω γενειάσκον. Quod idem est, et *imberbem* notat. In primo versiculo recte Cl. Leichius, καὶ μέγα φωνεῖν. Inscriptio in crure Memnonis:

ΜΑΡΚΙΟΣ ΣΙΜΟΓΕΝΗΣ ΕΚΛΥΟΝ ΜΕΓΑ ΦΩΝΗΣΑΝΤΟΣ ——— ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ita

PARS III. Ita ſcribendum. Deinde ſalſe admodum et præclare proximus verſiculus:

—— *μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον.*

Quo tangit Thetin poeta. Thetis Achillis *mater*. Achilles mortuus non loquitur. Memnon autem poſt mortem, *maternis* radiis exhilaratus, vivit et vocem edit. Hæc mens Epigrammatis eſt: de quo Strabo, Pauſanias, Philoſtratus, Plinius, Tacitus, alii bene multi. Eleganter Calliſtratus de ſtatua Memnonis: *Νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσαν τὴν ἡμέραν προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν*, ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΙΣ ΦΑΙΔΡΥΝΟΜΕΝΟΣ. Quod ſequitur in noſtro Epigrammate, vulgo ſcabrum et invenuſtum circumfertur. Nos expolitum damus:

——— ΕΝΘ' *ἀποτάμνει*

Καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος.

Quod omnino verum. Epigramm. in Jovem *Οὔριον* apud Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 59.

——— ΕΝΘΑ *Ποσειδῶν*

Καμπύλον εἱλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις.

ΣΩΦΡΩΝ. *Συρακούσιος* —— *Ἔγραφε μίμους ἀνδρείους καὶ μίμους γυναικείους.*] De Sophronis *mimis*, tum *ἀνδρείοις*, tum *γυναικείοις*, viri docti abunde. Erant autem ſinguli ſuis titulis diſtincti. Quod et recte poſt Meurſium adnotavit Kuſterus.

terus. Atque hinc intelligendus Etymologus Mag. v. Σκιρωθῆναι. Φαμὲν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. ΣΩΦΡΩΝ ἐν τοῖς γυναικείοις Τροπαίοις. Πρὶν αὐταν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Nempe pars aliqua γυναικείων μίμων pro titulo Τροπαῖα præferebat. Hinc Sophron ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙΣ ΤΡΟΠΑΙΟΙΣ. Quod virum eruditiſſimum ad Pollucem fefellit. Cæterum mimographum iſtum laudat Demetrius Phalereus in pulcherrimo libello Περὶ Ἑρμηνείας § 157. loco quidem depravato, ſed qui facile inſtauretur tamen: Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι λαμβάνονται χάριτες ἐκ παροιμίας. Φύσει γὰρ χαρίεν πρᾶγμά ἐστιν ἡ παροιμία. Ὡς ὁ ΣΩΦΡΩΝ μὲν, ἐπίης, ἔφη, ὁ τὸν πατέρα πνίγων. Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri longe doctiſſimi non ſunt unius aſſis. Vera tamen lectio ante pedes eſt. Repono certiſſime: ὡς ὁ Σώφρων, ΝΗΠΙΟΣ, ἔφη, ΟΣ τὸν πατέρα πνίγων. Quo reſpexit noſter mimographus ad notum Staſini verſiculum, cujus, præter Polybium et Clementem Alexandrinum, meminit non ſemel Philoſophus in Rhetoricis:

PARS III.

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει.

Huc referendus eſt Herodotus i. 155. Ὁμοίως γάρ μοι νῦν γε φαίνομαι πεποιηκέναι, ὡς εἴ τις πατέρα ἀποκτείνας, τῶν παίδων αὐτοῦ φείσαιτο.

ΣΠΑΔΩΝ.

PARS III.

ΣΠΑΔΩΝ. Εὐνοῦχος.—— Καὶ τὸ πληθυντικὸν, Σπάδωνες. Ἐπὶ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου, τοῦ ἐπιτρόπου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, τὸ τῶν εὐνούχων γένος διὰ τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρετάθη πλῆθος, ὥστε τινες ἤδη καὶ τῶν τὰς γενειάδας ἐχόντων, εὐνοῦχοι βουληθέντες καὶ Εὐτρόπιοι γενέσθαι προσελπίζοντες, τῆς ψυχῆς ἀφῃρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, τὸν Εὐτρόπιον ἀπολέσαντες.] " Hæc leguntur etiam " ſupra, v. Εὐτρόπιος. Tres autem poſtre- " mæ voces, ut ſupervacaneæ et ſenſum tur- " bantes, delendæ ſunt." *Kuſter.* Locus pulcherrimus, ſed quem nemo Interpretum intellexit. Kuſteri autem emendatio truculenta et nefaria eſt. Nos elegantiſſime emendavimus: ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ἀφῃρέθησαν σὺν τοῖς ὄρχεσι, ΤΟΥΤΟ τοῦ Εὐτροπίου ΑΠΟΛΑΥΣΑΝΤΕΣ. *Vitam cum teſtibus amiſerunt, hunc fructum ſcilicet pietatis ſuæ erga Eutropium conſecuti.* Quod veriſſimum et ſuaviſſimum eſt. Lucian. Dial. Mort. xiii. Πλὴν ἀλλὰ ΤΟΥΤΟ γε ΑΠΟΛΕΛΑΥΚΑ αὐτοῦ τῆς σοφίας. Plato in Critone: Θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ ΤΟΥΤΟ ΣΟΥ ΑΠΟΛΑΥΣΩΣΙ. Cæterum dicitur Σπάδωνες et Σπάδονες. Hinc Σπαδονίζειν et Σπαδόνισμα, de quo nos infra. Verbum Σπαδονίζειν uſurpat Dionyſias Halicarn. de Struct. Orat. Sect. 14. Χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι, καὶ ΣΠΑΔΟΝΙΖΕΙ τὸν ἦχον.

ΣΠΑΔΩΝ

ΣΠΑΔΩΝ —— Καὶ Σπαδονίσματα.

Ἰσία δ' αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μασῶν.]

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur in Miſcell. Lipſ. Vol. ix. p. 466. Eſt autem Carmen prætextatum. Nimirum res eunuchi, ſive *σπάδονος*, flaccidæ atque pendulæ ſunt. Hinc eleganter poeta de *mammis pendentibus* *σπαδονίσματα μασῶν*.* Heſych. Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα. *Mammas pannoſas* vocat Martialis. Vide nos ſupra ad v. Κέλης, ubi hoc Epigramma nonnihil emendavimus. De muliere autem hic agitur, cujus inſtrumenta, tanquam veteris navigii, ætate atque uſu erant detrita. Atque hinc obiter emendandus Philodemus in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 607. cujus mentem nemo Interpretum perſpexit. Carmen integrum, quod haud invenuſtum eſt, hic ſubjiciam. Eſt autem puellæ ad Philodemum.

---

* Rigaltius in Phædri Fab. xi. Lib. III. p. 440. Edit. Burman. *Vela et faſciæ quibus extumidæ opprimuntur papillæ, σπαδονίσματα μασῶν. Spadonatus mammarum, in Epigrammate. Vide Suidam.* — Laberius apud A. Gellium vii. 9.

Ego mirabar quomodo *mammæ* mihi *deſcendiderant.*

Lucian. in Dialog. Mort. xxvii. vol. i. p. 446 Edit. Reitz. *Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη,* ΚΑΙ ΑΠΕΤΕΘΗΣΑΝ ΟΙ ΜΑΣΤΟΙ. Ita legendus iſte locus, quem minus recte perceperunt Interpretes.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

PARS III.

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
  Ζηλοτυπεῖς, ἅπτῃ πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς,
Ταῦτα μέν ἐστιν ἐρῶντος· ὅταν δ' εἴπω, παράκειμαι,
  Καὶ σὺ μένεις ΑΠΛΟΥΣ, ἐδὲν ἐρῶντος ἔχεις.

Vulgo inepte legitur, ἁπλῶς. Nos veriſſime emendavimus. Dicitur autem ἄπλους de homine inidoneo, et qui in amore minus reſpondebat ſcilicet. Metaphora a navigio ducta. Meleager in Epigramm. Anthol. lib. vii. p. 611.

Ἡ Φιλέρως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς οἷα γαλήνης
  Ὄμμασι συμπείθει πάντας ΕΡΩΤΟΠΛΟΕΙΝ.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo minus eleganter, γαληνοῖς.

ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ ΑΚΡΑΤΟΥ. Οἴνου ἐκπιών.] Scriptor neſcio quis, apud Noſtrum v. Ἀναβολεύς. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ᾔτησε πιεῖν, καὶ ΑΚΡΑΤΟΥ ΣΠΑΣΑΜΕΝΟΣ πλεονάκις, ἐνέφαινεν ὡς τὸ ἔμπροσθεν πράξων. Ad hunc locum proculdubio reſpexit Suidas.

ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ. Εὐρυλόγος. Ἀκριτόμυθος.] Notanda vox εὐρυλόγος, quæ bonæ notæ eſt et Lexicographis commendanda. Legebam aliquando, εὑρεσίλογος. Sed nihil mutandum. Eſt

Eſt autem εὐρυλόγος, *qui ſermones longe lateque ſerit*, idque ſuſque deque, et nullo judicio. Quod hominis ἀκριτομύθȣ eſt. Verbum agnoſcit Photius.* Vox autem Σπερμολόγος, quæ Criticos torſit, tum de *homine nullius pretii*, tum de *blaterone*, qui *verba*, tanquam *ſemina*, jactitat, uſurpatur. Eſt enim verbum τῶν ἀντιςρεφόντων, quod aiunt. Quo fit, ut nunc de *hoc*, nunc de *illo*, dicatur. Heſychius: Σπερμολόγος, ΦΛΥΑΡΟΣ. Καὶ ὁ τὰ σπέρματα συλλέγων. Huc referendus Sophocles Elect. ver. 642.

Μὴ σὺν φθόνῳ τε ϗ πολυγλώσσῳ βοῇ
ΣΠΕΙΡΗι ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.

Ubi Schol. Βάξιν. ΛΟΓΟΝ. Quo ſenſu intelligendus Lucas in Actis Apoſt. xvii. 18. Locum integrum adſcribam, ut integrior legatur: nam Græca, ſi quid video, neutiquam ſana ſunt. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικȣρείων ϗ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καί τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ ȣ̔͂τος λέγειν; Οἱ δέ· Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησȣ͂ν

* Agathias in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 217.

Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κῷος, ὁ ΠΛΑΤΥΛΕΣΧΗΣ.

Εὐρυλόγος et Πλατυλέσχης idem eſt. Timon apud Laërtium in Clitomacho:

Οὐδ᾽ Ἀκαδημαϊκῶν ΠΛΑΤΥΡΗΜΟΣΥΝΗΣ ἀναλίςȣ.

Ita Athenæus lib. x. 20. p. 453. Καὶ Σωσιφάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπεν, λοιδορῶν αὐτὸν ὡς ΕΥΡΥΣΤΟΜΟΝ. Hunc locum fruſtra ſollicitat Cl. Caſaubonus.

καὶ

PARS III. καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο. Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΓΝΩΝΑΙ τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή; Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. ΒΟΥΛΟΜΕΘΑ ΟΥΝ ΓΝΩΝΑΙ τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι. Hæc Stoici ſcilicet et Epicurei, homines philoſophi et nugivenduli. Sed oratio, ni fallor, ταυτολόγος quodammodo eſt, et minus accurata. Δυνάμεθα γνῶναι —— Βουλόμεθα οὖν γνῶναι. Quare in eo ſum, ut voculam negativam excidiſſe, et Lucam ſcripſiſſe putem: ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΘΑ γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή. NON POSSUMUS *intelligere quæ dicis. Sunt* ENIM *nova et* ξενίζοντα. *Quare obſecramus, ut ea nobis explices, et quid ſibi velint oſtendas.* Hæc mens Lucæ eſt. Quod ex ſenſu loci, et indole verborum ſatis manifeſtum eſt. Nimirum Paulum ad Areopagum detulerunt, hoc nomine, quod δαιμόνια ξένα, et de quibus nihil exploratum haberent, docuerit. Hæc actio ſcilicet, et cardo cauſæ fuit. Ita locutus eſt Lucas infra xxi. 34. ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΟΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον, ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν. Polybius lib. viii. p. 729. Ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΓΝΩΝΑΙ μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Theognis v. 90.

Ἀστῶν

Ἀςῶν δ' ΟΥ ΔΥΝΑΜΑΙ ΓΝΩΝΑΙ νόον ὅντιν' ἔχουσιν.

Herodotus, lib. vi. cap. 52. ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΝΟΥΣ ΔΕ ΓΝΩΝΑΙ ἐπειρωτᾷν τὴν τεκοῦσαν. *Id cum ſcire nequirent, percontati ſunt parentem.* Id quod fecerunt apud Lucam Philoſophi. Rem aliis verbis optime expreſſit Sophocles Trachin. ver. 353.

Τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
Ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ΑΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ.

Deinde recte MS. Alexand. Βουλόμεθα οὖν γνῶναι ΤΙΝΑ ΘΕΛΕΙ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ. Quæ elegantia ſingularis eſt.

ΣΠΗΛΥΓΞ. Σπήλαιον. Βάβριος·
Κοιώσω σπήλυγγος, οἷά τις νόσῳ,
Κάμνων ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.]

" Emendo et ſuppleo, Κ'εἴσω λέων σπήλυγγος.
" Fragmentum enim hoc pertinet ad fabulam
" de leone ægroto, quæ exſtat apud Æſo-
" pum." *Kuſter.* Locus Babrii ita ſcribendus videtur et diſtinguendus:

ΚΟΙΛΗΣ ΕΣΩ σπήλυγγος, οἷά τις νόσῳ
Κάμνων, ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων
Λέων———

Babrius apud Suidam, v. Φριξότριχα.

Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε ΦΩΛΑΔΟΣ ΚΟΙΛΗΣ.

ΣΤΑΔΙΟΝ.

PARS III.

ΣΤΑΔΙΟΝ. Ὁ τόπος τȣ̃ ἀγῶνος.——Ἐν Ἐπιγράμματι· Σταδίοις ἰσθμοθήκην νέμειν.] "Hæc "adeo ſunt lacera et mutila, ut nullum inde "ſenſum elicere queas." *Kuſter*. Scribendum,

Ἐν ςαδίοις. Ποίοις; Ἰσθμόθι κ'ἠν Νεμέᾳ.

Ita enim legitur in Epigramm. Anthol. lib. vi. p. 547. quod et monuiſſe jam video doctiſſimum Oudendorpium ad Tho. Magiſtrum.*

ΣΤΑΘΗΣΕΤΑΙ. Ἵνα ἐπὶ ςόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν ςαθήσεται πᾶν ῥῆμα.] "Reſpexit ad "Matth. xviii. 16. ubi legitur ςαθῇ. Quo-"modo et hic ſcribendum eſt." *Kuſter*. Hæc ſunt verba Joannis Chryſoſt. in Matthæum, p. 658. Et ſic MSS. complures Matthæi, Ἵνα — ςαθήσεται. Quæ lectio longe elegantiſſima eſt. Callimachus apud Schol. Pindar. Nem. IV.

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπῶσας
Χεῖρας ἐμοῖς, ΙΝΑ μοι πȣλὺ ΜΕΝΟΥΣΙΝ ἔτος.

Ita ſcribendus iſte locus. Sed hæc exquiſitiora ſunt. Quare nihil mirum, ſi homines imperiti alterum pro altero ſubſtituerint:

* Cl. Brunck hoc Epigramma integrum habet ex MS. Analect. vol. ii. p. 217. quem vide.

quod

quod Librariis ſolenne eſt. Reſtituenda hæc locutio Ariſtophani Equit. ver. 9. PARS III.

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ' ἵνα
Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπε νόμον.

Ubi illud Οὐλύμπε reſpuit Scena Attica. Quod et vidit Kuſterus, ſed medelam non vidit.* Apud Suidam legitur: πενθήσωμεν Ὀλύμπε νόμον. Quod vero proximum eſt. Repono tum metri, tum Atticiſmi gratia:

——— Δεῦρό νυν πρόσελθ' ΙΝΑ
Ξυναυλίαν ΠΕΝΘΗΣΟΜΕΝ Ὀλύμπε νόμον.

ΣΤΕΑΡ ΠΥΡΟΥ. Ὁ κάλλιϛος σῖτος καὶ ἄρτος.] Reſpexit Suidas ad Pſalm. lxxxi. 16. Καὶ ἐψώμισεν αὐτὲς ἐκ ΣΤΕΑΤΟΣ ΠΥΡΟΥ, καὶ ἐκ πέτρας μέλι ἐχόρτασεν αὐτές.

ΣΤΕΝΩΠΟΣ. Στενορύμη διόδων. Καὶ ϛενωπεῖον.] " Salmaſius ad Achill. Tat. p. 728. diſtinguit " et legit, Στενορύμη. Δίοδος. Καὶ ϛενωπίον: quod " probo." *Kuſter.* Scribendum, ϛενορύμη ΔΙ' ΟΔΩΝ. Eſt autem ϛενωπὸς, *meatus ab una via ad alteram. Angiportum* vocant Latini. Idem autem ϛενωπεῖον et ϛενωπίον, ut κωνωπεῖον et κωνωπίον.

* Hunc locum tangit Cl. Valcken. in Diatrib. Euripid. p. 166. Sed aliter loquuntur Tragici, aliter Comici: quod non animadvertit vir doctiſſimus.

PARS III. πίον. Cæterum reſtituenda vox ϛενωπίον Philemoni Comico apud Athenæum, lib. xii. p. 516.

——— Μόνος φύσκην ποιῶ
Κανδαυλὸν, ᾠὰ, θρῖον, ΕΝ ΣΤΕΝΩΠΙΩι.

Vulgo legitur ἐν ϛένῳ. Interpres ridicule, *in brevi tempore*. Nos et ſenſui et ſenario proſpeximus.

ΣΤΕΡΙΦΗ. Στεῖρα. Μὴ τεκȣ̃σα.] Ariſtoph. Theſm. ver. 648.

ΣΤΕΡΙΦΗ γάρ εἰμι, κ'ȣ̓κ ἐκύησα πώποτε.

Huc Suidæ nota referenda eſt.

ΣΤΕΡΙΦΟΣ. Στεῖρος ϗ ἄγονος.——Αὐτὸς δὲ διὰ τȣ̃ ἕλȣς, ᾗ ϛεριφώτερός τε ἦν, καὶ ἥκιϛα ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἑωρᾶτο, ὑπερέβη.] Scribendum omnino, ᾗ ϛεριφώτερόν τε ἦν. Thucydides, lib. iv. p. 443. Αὐτοὶ δὲ περὶ ὄρθρον καταβάντες, ϗ διὰ τȣ̃ ἕλȣς, ᾗ πηλῶδές ἦν καὶ ΣΤΕΡΙΦΩΤΑΤΟΝ. Ad hunc locum reſpexiſſe videtur Suidas, ſed ita ut rem pro lubitu ſuo adminiſtraverit. Quod Noſtro ſolenne eſt.

ΣΤΕΡΙΦΟΙΣ. Στερεοῖς. —— Καὶ Στεριφοποιῶ. Τὸ ἰσχυροποιῶ. Καὶ Στερίφοπλος. Ὁ μικρὸς πέπλος.] "Suidas proculdubio ſcripſerat, ϛεριφόπεπλος. "Ὁ μικρόπεπλος. Num autem recte ϛεριφόπεπλος exponatur per μικρόπεπλος lector "viderit."

"viderit." *Kuster.* Interpretatio hæc falſa et inepta eſt. Erunt fortaſſe qui legant: Καὶ ϛεριφοποιῶ, ἰσχυροποιῶ. Καὶ ϛεριφόπεπλος, ἰσχυρόπεπλος. Suidas infra: Στερφόπεπλος, ὁ Ἡρακλῆς. Sed aliud eſt ϛερφόπεπλος, aliud ϛεριφόπεπλος. Illud verum et de Hercule uſitatum, hoc improbum et ſine exemplo. Quare nullus dubito, quin ſcripſerit Noſter: Καὶ ϛερίφοπλος, ὁ ἰσχύροπλος. Dicitur autem ϛερίφοπλος de equo, *ſolidungulo* vel *qui ſolidas habet ungulas.* Virgil. Georg. iii. 88.

——*Et ſolido graviter ſonat ungula cornu.*

Homer. Iliad. E. 329. κρατερώνυχας ἵππους vocat. Ubi Schol. ΙΣΧΥΡΟΥΣ ὄνυχας ἔχοντας.* Quare Lexicographis tandem auctor ſum, ut deinceps ΣΤΕΡΙΦΟΠΛΟΣ, non ϛεριφόπεπλος, libris ſuis inſerendum curent. Quod omnino verum eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit locus Ennii in Scipione apud Macrobium Saturnal. vi. 2. quem, quia corruptus eſt, hic in tranſitu emendabo:

Sol equeis iter repreſſit unguleis volantibus,
Conſtitere amnes perennes, arbores vento vacant.

Scribendum unica voce:

Sol equeis iter repreſſit UNGULEIVOLANTIBUS.

---

* Suidas: Χαλκοκρότων. Χαλκοπόδων. Τουτέστι τὰς ὁπλὰς ΙΣΧΥΡΑΣ ἐχόντων.

PARS III. Quod planum, et antiquæ elegantiæ eſt. Eadem medicina ſanandus Virgilius Æn. iii. 70.

———placataque venti
Dant maria, et LENICREPITANS *vocat auſter*
in altum.

ΣΤΙΒΗ. Πηγυλὶς ἢ πάχνη. Ὅμηρος· Στίβη ὑπηοίη. Τ8τέστιν, ὀρθρινή. Καὶ Στιβήεις, ἡ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τ8 ἀέρος.] "An στιβήεις pro "στίβη? Sed id vix mihi perſuaſerim. Quare "malim στίβη. Solet enim Suidas voces, quas "in ſerie ſua explicat, in eadem nota ſemel "iterumque repetere: quoties nempe inter"pretationes ex diverſis Grammaticis addu"cit." *Kuſter.* Ut a τιμὴ τιμήεις, ſic a στίβη στιβήεις. Quæ vox minime repudianda eſt. Sed Kuſterus, vir bonus, hic dormitabat: quod nobis omnibus commune eſt. Cæterum hæc deprompta ſunt proculdubio ex Scholiis antiquis ad Homerum, quæ hodie deſiderantur.

ΣΤΙΦΟΣ. Τάξις πολεμικὴ, ἢ Φάλαγξ. Συστροφή. Πλῆθος συστάσεων.] "Lego et diſtinguo, πλῆ"θος, σύστασις. Nam σύστασις aliquando ſu"mitur pro *cœtu*, vel *caterva* hominum." *Kuſter.* Deſcripſit hunc locum Suidas ex Scholiaſt. ad Ariſtoph. Equit. v. 848. ubi legitur: Τ8το δὲ στῖφος ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχῃ συνερχό-

συνερχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν. *Hos alebat Cleon, ut haberet qui sibi in rebus publicis turbandis et novandis præsto essent.* Quæ verba veram lectionem indicant. Reponendum sine dubio: ΠΛῆθος ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ. Noster infra: Συστρέμματα, συστασιωτῶν πλήθη. Ita legendum. Vulgo minus recte, στρατιωτῶν. Lucian. in Saltatione: Αἰτούντων γὰρ αὖθις ΤΩΝ ΣΥΣΤΑΣΙΩΤΩΝ αὐτὸν τὸν Αἴαντα αὐτοῖς ὀρχήσασθαι. *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus, ut Ajacem saltaret.* Marcus xv. 7. Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν ΣΥΣΤΑΣΙΑΣΤΩΝ δεδεμένος. Quod perinde est.

PARS III.

ΣΤΟΡΝΗΙΣΙ. Ζώναις. Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνῃσιν ἀνέστρεφον. *Mulieres vero zonis eum versabant.*] Membra poetæ alicujus hic deprehendisse videor. Sed locus corruptus est. Quod Interpreti fraudi fuit. Lego et dispono,

——— Αἱ δὲ γυναῖκες
Αὐτὸν μὲν στόρνῃσιν ΑΝΕΣΤΕΦΟΝ ———
Mulieres vero eum zonis redimiebant.

Est autem hoc fragmentum Callimachi, opinor, in Hecale: ubi de Theseo a Creta post occisum Minotaurum reduce, et ab Hecale hospitio excepto agebatur; de quo Plutarchus in Theseo. Confer etiam Suidam supra, v. Περιαγειρόμενοι.

PARS III.

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΩΔΕΣ. Διεστραμμένον. Καὶ στραγγαλωτῇ μάστιξ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι τῇ στραγγαλωτῇ μάστιγι.] Ad hunc locum ne verbum quidem Kusterus. Atqui illud, στραγγαλωτὴ μάστιξ, novum quid, et Græcis auribus inauditum est. Rescribo fidentur: Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν μαστιγοῦσθαι ΤΗι ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗι ΜΑΣΤΙΓΙ. *Ille vero jussit eum nodoso flagello cædi.** De quo flagellorum genere Joannes Meursius ad Hesychium Milesium, et viri doctissimi ad Pollucem.† Posidonius apud Athenæum lib. iv. p. 152. Ἀποσπασθεὶς τοῦ χαμαιπετοῦς δείπνου, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΟΙΣ μαστιγοῦται. Plutarchus adversus Colot. p. 1127. Ἀλλ' οὐκ ἐλεύθερος οὗτος, ὦ Μητρόδωρε, ἐστὶν, ἀλλ' ἀνελεύθερος καὶ ἀνάγωγος, καὶ οὐδὲ ΜΑΣΤΙΓΟΣ ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΗΣ ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς Μητρῴοις κολάζουσιν. *Atqui, Metrodore, hic liber non est, sed illiberalis et contumax, et ne liberali quidem dignus flagello, sed nodoso illo, quo Gallos in Magnæ Matris sacris delinquentes puniunt.* Huc respexit Athenagoras in Apolog. cap. xxiii.

---

* Idem στραγαλωτὴ et ἀστραγαλωτή. Suidas ad v. Μοργές. Οὕτω καλοῦσι τοὺς ἀμοργοὺς, τὸ α ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. Μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρὸν, καὶ σφόδελον, τὸν ἀσφόδελον καλοῦσι.

† Consulendus etiam Reinesius in Var. Lect. p. 426.

Ἐῶ

Ἐῶ γὰρ τὰς ταῖς μαχαίραις καὶ ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΑ-ΓΑΛΟΙΣ αἰκιζομένους αὐτοὺς λέγειν. PARS III.

ΣΤΡΑΓΓΕΥΕΙ. Ἀναβάλλει. Ὥσπερ νεάζει— Καὶ Στρατεύομαι. Ἀναβάλλομαι.] Eleganter Suidas, ὥσπερ νεάζει. *Juvenescit. More juvenum se gerit.* Quo sensu verbum usurpat nescio quis apud Suidam v. Ἀπίκιος. Ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι καὶ ΝΕΑΖΕΙΝ. Menander apud Stobæum:

Ὡς ἡδὺ πρᾶος καὶ ΝΕΑΖΩΝ τῷ τρόπῳ
Πατὴρ ——

Quo respexit Plautus, Mil. Gloriof. Act. iii. Sc. i. 67.

Tute me ut fateare faciam esse adolescentem moribus.

Deinde recte Kusterus, καὶ στραγγεύομαι, ἀναβάλλομαι. Quo quidem mendo nihil inveteratius in libris antiquis: de quo viri docti ad Hesychium v. Θατρεύεσθαι. Quod monstrum monstrosius exhibet Suidas v. Θηρατεύεσθαι. Corruptus itidem Herodotus lib. iv. cap. 28. Ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται, καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς ὁ Κιμμέριος· καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου οἱ ἐντὸς τάφρου Σκύθαι κατοικημένοι στρατεύονται, καὶ τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδούς. Corrigit vir doctissimus et ingeniosissimus, οἱ Σκύθαι κατοικημένοι ἁμαξεύονται, vel ἱππεύονται. Sed neutra vox satisfacit. Tu scribe meo

PARS III. meo periculo, Ἐπὶ τῶ κρυστάλλω ΣΤΡΑΓΓΕΥΟΝΤΑΙ. *Super glaciem Scythæ otiantur. Sport upon the ice.* Quod populi ſeptentrionales faciunt libenter. Idem autem Στραγγεύεσθαι, Τευτάζειν, Λαγγάζειν ſive Λογγάζειν, et ſi quæ alia: de quibus conſulendi Grammmatici. Heſych. Λογγάζει, ὀκνεῖ, διατρίβει. Idem: Λαγγάζει, ὀκνεῖ. Photius Patriarcha: Λογγάσω, στρατεύσομαι [lege, στραγγεύσομαι] ὃ ἡμεῖς Λαγγάσω καὶ Λαγγανεύσω λέγομεν. Nos Angli; *To* LAG. Hinc Λαγγὼν et Λαγγώδης. Gloſſæ Philoxeni: Λαγγών. *Ceſſator.* Λαγγώνδης. *Tricoſus.* Vox altera corrupta eſt. Emendabat Cl. Rhunkenius, Βλακώδης, adplaudente Cl. Burmanno in Addend. ad Anthol. Latin. p. 716. Sed uterque fallitur. Scribendum ſine dubio: ΛΑΓΓΩΔΗΣ. Λαγγὼν ſive Λαγγώδης eſt *Deſes. Qui inertiæ ſtudet, et otiari amat.* Etymol. Magn. Λαγγὼν, ὁ εὐθέως λανθάνων τῶ ἀγῶνος καὶ φόβω. *Tricoſum* vocant Latini. Gloſſæ: *Tricoſus.* Ἀχρεῖος, ἔκλυτος, λαγγώδης. *Tricoſus, ceſſator,* λαγγών. Ita ſcribendus iſte locus, quem perperam ſollicitavit magnus Salmaſius ad Capitolini Verum. Atque hinc intelligendum Epigramma apud Burmann. Anthol. Latin. lib. i. p. 18. Eſt autem neſcio cujus in Herculem:

Alcmenæ Jovis et magni fortiſſima proles
TRICOSUS *ſubito poſt mea fata vocor.*

Ita

Ita ſcribendum. Reſpexit poeta ad neſcio quem, qui de Hercule atque ejus amoribus minus honorifice ſcripſerat. Hercules ſervivit Omphalæ, et ſui nominis oblitus, otio et genio ſuo litavit. Hinc *Tricoſus* dictus. Hæc mens hujus diſtichi. Μελλόϛρατον vocant Græci. Suidas: Ἀλλοϛρατεῖ. Στρατεύεται. Utraque vox corrupta eſt. Tentabat Kuſterus, ſed tentabat fruſtra. Repono certiſſime: ΜΕΛΛΟΣΤΡΑΤΕΙ. Στραγγεύεται. Dicitur autem μελλοϛρατεῖν, qui moras nectit, et militiam detrectat. Quod Ulyſſes fecit. Idem fere Μελλονικιᾷν. *Cunctari. Tergiverſari.* Ariſtoph. Av. ver. 640.

PARS III.

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' ἐχὶ νυϛάζειν ἔτι
Ὥρα 'ϛὶν ἡμῖν, ἐδὲ ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑΝ.

Quæ laudantur a Plutarcho in Nicia. Noſter Suidas: Μελλονικιᾷν. Τὸ βραδύνειν καὶ ἀναβάλλεσθαι. ΕΛΙΝΥΕΙΝ vocabant Iones. Verbo ſæpius utitur Herodotus. Plutarch. in Numa p. 150. Ἐν δὲ ταῖς θεοπομπαῖς, καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγἐντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν ΕΛΙΝΕΥΕΙΝ κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Polybius Ἐλινύας ſive Ἐλιννύας ἄγειν vocat in Excerpt. Legat. p. 1120. Ῥωμαίοις τῆς κατὰ τὴν ναυμαχίαν νίκης ἄρτι προσηγγελμένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ προσήγγειλαν ΕΛΙΝΥΟΝΤΑΣ ΑΓΕΙΝ ἡμέρας ἐννέα καὶ θύειν τοῖς θεοῖς χαριϛήρια. Ita ſcribendus eſt iſte locus.

PARS III. locus.* Reſpexit, ut ſolet, Suidas: ΕΛΙΝΥΟΝΤΑΣ. Διατρίβοντας. Idem ἐλινύοντας ἄγειν et ἐλινύειν. Poetæ more ſuo Ἐλιννύειν vocant.† Apollonius Rhodius apud Suidam: ΑΝ ΕΛΙΝΝΥΟΝ. ΕΝΕΔΙΔΟΥΝ. Ἀνεπαύοντο. Διέτριβον.

—— Δηρὸν δ' ἂν ἐλίννυον αὖθι μένοντες.

Ita ſcribendus videtur iſte locus, de quo nos ſupra ad v. Ἀνελίνυν. Etymol. Magn. Ἐλινύω. ΕΝΔΙΔΩΜΙ. Σημαίνει ἡ λέξις τὸ στρατεύειν (lege στραγγεύειν) διατρίβοντας. Quod τριβάζειν vocat Sophocles Antig. ver. 587.

——— Μὴ ΤΡΙΒΑΖΕΤ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' εἴσω δμῶες ——

Ne moras nectatis, ſed eam intro ducatis.

Vulgo nullo ſenſu legitur, μὴ τριβὰς ἔτ' ἀλλά νιν, quod et futiliſſime exponunt nonnulli. Sed noſtra lectio veriſſima et elegantiſſima eſt. Ut a σχολὴ σχολάζειν, ſic a τριβὴ τριβάζειν. Quod probum et Lexicographis commendandum.

ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ. Πλακούντων εἶδος. Ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Locus Demoſthenis, quem reſpexit Suidas, exſtat p. 569. Ed.

* Vide nos ſupra in Præfat. ad Emend. P. III.

† De hujus vocis ſcriptura vide Brunck Emend. in Analect. vol. iii. p. 240. et Erneſtum ad Callimachi Hymn. in Cererem. ver. 48. qui nugantur.

Taylor.

PARS III.

Taylor. Καὶ κιττοφόρος, καὶ λικνοφόρος, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων, ἔνθρυπτα, καὶ στρεπτοὺς, καὶ νεήλατα. Ita ſcribendus iſte locus. Huc alluſit Julian. Epiſt. ad Sarapion. p. 393. Καὶ οὔτε ΕΝΘΡΥΠΤΟΝ, οὔτε ΣΤΡΕΠΤΟΝ, οὔτε ΝΕΗΛΑΤΟΝ, οὔτε ἄλλο καρυκείας γένος οὐδὲν ἔσται ἥδυσμα ἴσον.* Recte autem et feſtive noſter Rhetor, Κιττοφόρος καὶ Λικνοφόρος. Nam utrumque, tum κιττὸς, tum λίκνον, in Bacchi ſupellectile. Legunt quidem nonnulli, ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ καὶ λικνοφόρος. Quo reſpexit fortaſſe Suidas: ΚΙΣΤΟΦΟΡΟΣ. Ἔοικε δὲ τὰς ΚΙΣΤΑΣ ἱερὰς εἶναι τοῦ Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν. Quod et Kuſtero placuit. Placuit et Tayloro noſtro. Sed vulgatam lectionem agnoſcit Ulpianus. Agnoſcit et Libanius, quod viros doctos fugit, vol. i. p. 108. Ἀνὴρ δὲ γενόμενος χοροὺς εἶχε γραῶν, μέγα ποιούμενος εἰ ΚΙΤΤΟΦΟΡΟΣ ἀκούσειε· καὶ ταῦτα ὑπέμεινε ὑπὲρ ΝΕΗΛΑΤΩΝ καὶ ΣΤΡΕΠΤΩΝ· οὗτος γὰρ ἦν ὁ μισθός. *Jam vir factus cœtus habebat vetularum, magni æſtimans ſi hederifer vulgo audiret: idque ſuſtinuit pro recens molitis mellitiſque farinis: hæc enim fuit merces.* Qui locus egregius eſt, et

---

* Ariſtides in Vol. ii. p. 307. Edit. Jebb: Εἰ δέ τις αὐτῶν περὶ τῆς ἐγκρατείας διαλεγομένων ἀπαντικρὺ σταίη ἔχων ΕΝΘΡΥΠΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΕΠΤΟΥΣ, ἐκβάλλουσιν τὴν γλῶτταν ὥσπερ ὁ Μενέλεως τὸ ξίφος.

ad

PARS III.

ad Demosthenem expressus. Cæterum notanda Ulpiani interpretatio: Κιττοφόρος, ἐστεμμένος κιττῷ. Λικνοφόρος, παρὰ φύλαξι τιμώμενος. Quæ mirificissima sunt, et viris doctissimis minus perspecta. Tu, si sapis, mecum rescribe: ΛΙΚΝΟΦΟΡΟΣ, παρὰ ΦΛΥΑΞΙ τιμώμενος. Quibus innuit Ulpianus, Λικνοφορίαν locum atque ministerium esse honorificum, sed apud φλύακας tantum, sive homines temulentos et nullius pretii. Quod omnino verum est. Athenæus, lib. xiv. p. 621. *Σικυώνιοι μὲν γὰρ φαλλοφόρους αὐτοὺς καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ αὐτοκαβδάλους, οἱ δὲ* ΦΛΥΑΚΑΣ *ὡς Ἰταλοί*. Hesych. ΦΛΥΑΞ, *μέθυσος, μεθυαστὴς, γελοιαστής*. Cujusmodi homines in Bacchi comitatu: quod satis norunt eruditi. Idem fere mendum apud Suidam supra: *Ἰακχάζουσι. Φυλάττουσι*. Scribendum sine dubio, ΦΛΥΑΤΤΟΥΣΙ. Quod verbum in hoc negotio disertissimum est. Glossæ Herodoteæ: *Ἰακχάζουσι, φλυαροῦσι*. Quod perinde est. Idem verbum restituendum Zosimo, lib. vi. p. 369. *Τοῦτον* ΕΦΛΥΑΤΤΕΝ *ὁ νοῦς τῶν τότε τὴν πολιτείαν οἰκονομούντων, θεοῦ προνοίας ἐστερημένων*. Ita scribendus est iste locus. Vulgo inepte legitur, *ἐφύλαττεν*. Quod et Cl. Wetstenio ad Matthæum animadversum video, cap. xix. 20.

ΣΤΡΟΦΙΟΝ. *Τὸ στρογγύλον ζωνάριον.* ——— *Ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην στρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκοσμημένην.*]

κεκοσμημένην.] Locus corruptus eſt, atque ita reſtituendus: Ἀλουργῇ ἀμπεχόμενος, καὶ κόμην ΤΡΕΦΩΝ χρυσῷ ΣΤΡΟΦΙΩι ΚΕΚΟΡΥΜΒΩΜΕΝΗΝ. Ita enim legitur apud Nic. Damaſcen. in Excerptis Valeſii p. 450. unde hoc fragmentum decerpſit Suidas. Confer Noſtrum ſupra v. Κύρυμβοι, et v. Μάγνης. ubi auctior legitur hic locus. Cæterum uterque, tum Suidas, tum Damaſcenus, habet στρόφῳ. Nos recte correximus στρόφιῳ: Athenæus, lib. xii. p. 543. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plutarchus in Ariſtide: Τούτῳ γάρ τις, ὡς ἔοικε, τῶν βαρβάρων προσέπεσεν, οἰηθεὶς βασιλέα, διὰ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΟΦΙΟΝ, εἶναι. Porro, dum hoc agimus, corrigendum ſe offert Diodorus Siculus in Excerpt. Legat. p. 631. Ed. nov. Καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν πολυτελῆ κατέθετο, πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος καὶ κοινὴν, καὶ πώγωνα τρέφων περιῄει εἰς τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ὄχλους. Sermo eſt de L. Saturnino, ſed verba depravata ſunt: quod mirum nuperum Editorem fugiſſe. Scribendum utique et diſtinguendum: πιναρὰν δὲ μεταμφιασάμενος, καὶ ΚΟΜΗΝ καὶ πώγωνα ΤΡΕΦΩΝ. Idem in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 609. Περὶ τῆς τοῦ Μετέλλου φυγῆς ἐπ' ἔτη δύω γενομένων λόγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΚΟΜΗΝ ΠΑΡΑΤΡΕΦΩΝ ΚΑΙ ΠΩΓΩΝΑ, ΚΑΙ ΠΙΝΑΡΑΝ ΕΧΩΝ ΕΣΘΗΤΑ, περιῄει κατὰ τὴν ἀγορὰν, δεόμενος τῶν πολιτῶν. Qui locus geminus germanus eſt.

ΣΤΡΥΦΝΟΝ.

PARS III.

ΣΤΡΥΦΝΟΝ. Σκληρόν. Παῦσον αὐτῦ τὸ ϛρυφνὸν ϗ πρίνινον ἦθος.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Veſp. ver. 872.*

ΣΥΓΧΡΩΤΙΖΕΣΘΑΙ. Πλησιάζειν. Ζήνωνι γὰρ τῷ Κιτιεῖ ἐχρήσθη, πυνθανομένῳ περὶ βίυ, πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅ ἐϛι, τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τυτέϛι, μελέτην ἀσκεῖν, ϗ λόγοις τρέφειν ψυχὴν τὴν βασίλειαν.] "Idem refert Laertius in vita Zenonis Citiei ſub initium.† Scribendum autem τὴν ψυχὴν, expuncta ultima voce βασίλειαν, quæ nihil ad rem facit." *Kuſter*. Verba poſtrema corrupta eſſe nemo non videt. Putabam legendum: Καὶ λόγοις τρέφειν τὴν ψυχὴν ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ. Ita locutus eſt Lucian. adverſus Indoct. ΠΑΛΑΙΩΝ ἀνδρῶν

* Vox ϛρυφνὸς occurrit etiam in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 276. Eſt autem in quendam Cynicum, qui abſtinere a lupinis et raphanis in convivio, quod virtuti obeſſent, ſed bulbos eſitare voluit. Epigramma ipſum in gratiam eruditi lectoris ſubſcribitur.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Τῦ πωγωνεφόρυ Κυνικῦ τῦ βακτροπροσαίτυ
Εἴδομεν ἐν δείπνῳ τὴν μεγάλην σοφίην.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέχετο ϗ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δυλεύειν γαϛρὶ λέγων ἀρετήν.
Εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βολβὸν
Στρυφνὴν, ὐ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον·
Ἤτησεν παρὰ προσδοκίαν, ϗ ἔτρωγεν ἀληθῶς,
Κὐδὲν ἔφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

† Huc etiam adludit Suidas ſupra, v. Αἰγυπτία κληματίς.

ΛΟΓΟΥΣ

ΛΟΓΟΥΣ καὶ ποιήματα. Sed jam video meliora, quæ ego probo, et tu, ſat ſcio, probabis. Unius literæ mutatione res reſtituenda eſt. Scribendum, Καὶ ΛΟΓΟΙΣ——ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Et animum alere Scriptis Evangelicis.* Λόγοι τῆς βασιλείας ſunt *verba Evangelii. Verba ſalutis.* Sunt autem hæc verba alicujus Chriſtiani, qui reſpexerit ad Matthæum xiii. 19. Παντὸς ἀκούοντος ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Atque hoc verum. Cæterum, aut plurimum fallor, aut veſtigia iſtius Oraculi deprehendiſſe videor apud Schol. ad Ariſtoph. Nub. ver. 144. ubi de *Oraculis trimetris* agit, ſed ita detrita et proculcata, ut vix veſtigia agnoſcas. Καί ἐστι δὲ παρὰ κωμικῶν τινι·

Πῆ συγκεχωρῆσθαι τῷ χρησμῷ δύναται.

Hæc nec trimetrum, nec tetrametrum referunt. Proculdubio ſcribendum :

Εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Sed hoc hariolari eſt. Huc manifeſto reſpexit Bato Comicus apud Athenæum lib. xiv. p. 662.

Α. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν.
——————— Β. Εὕρηκας δὲ τί;
Α. Τὰ μέγιστα. Β. Πόσα ταῦτα; Α. Πόσα;
ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos fruſtra exercuit. Interrogatus homo, Nunquid in Veterum Scriptis inveniſſet? reſpondet, *nil niſi mortuos.* Hæc mens Comici eſt.

ΣΥΚΟΝ.—— Τὸ σῦκον καὶ μόνον ἀλεξιφάρμακόν ἐστι.] "Scribendum puto, Καὶ μόρον. i. e. *mo-* "*rum.*" *Kuſter.* Legebam aliquando, Τὸ σῦκον ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ. *Ficus aſſata facit adverſus venena.* Sic mox Noſter: Καὶ ἰσχάδες σὺν πηγάνῳ ΟΠΤΩΜΕΝΑΙ, καὶ νήστεις διδόμεναι, ὁμοίως σὺν γλήχωνι. Sed jam nihil mutandum eſſe video. Nimirum aliud eſt σῦκον, aliud ἰσχάς. Hæc cum ruta et pulagio prodeſt, illud ſolum et per ſe facit contra venena. Hic ſenſus loci eſt. Huc apprime facit Julian. Epiſt. 24. ad Sarapion. Σῦκον δὲ ἐκ αἰσθήσει μόνον ἡδὺ, ἀλλὰ καὶ ἀναδόσει κρεῖττόν ἐστιν. Οὕτω δέ ἐστιν ἀνθρώποις ὠφέλιμον, ὥστε καὶ ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΥΤΟ ΠΑΝΤΟΣ ΟΛΕΘΡΙΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ φησὶν Ἀριστοτέλης εἶναι. *At ficus non ſolum guſtu eſt dulcis, verum etiam digeſtione antecellit. Quin etiam adeo utilis hominibus eſt, ut remedium ad quævis venena Ariſtoteli videatur.* De locutione autem καὶ μόνον, vide nos ſupra, ad v. Ἴσαν.

ΣΥΚΟΝ——Σῦκόν τε μελάνδρυγές.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 59.

ΣΥΚΟΦΑ-

ΣΥΚΟΦΑΣΟΥΣ. Συκοφάντας. PARS III.

Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσεις ἀδίκως.] Ad hunc locum silet Kusterus. Atqui illud συκοφάσεις ne Græcum quidem est. Scribendum, Συκοφάσεις, συκοφαντίας. Hesych. Φάσεις, συκοφαντίαι. Est autem Pentameter iste pars Epigrammatis, quod legitur apud Laertium in vita Aristotelis: nec ineptum id quidem. En Carmen integrum:

Εὐρυμέδων ποτ' ἔμελλεν Ἀριστοτέλην ἀσεβείας
Γράψασθαι, Δηοῦς μυστίδος ὢν πρόπολος.
Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε. Τοῦτ' ἀκονιτὶ
Ἦν ἄρα νικῆσαι ΣΥΚΟΦΑΣΕΙΣ ἀδίκους.

ΣΥΛΛΑΒΩΝ. Εἰς νοῦν λαβών. Ὁ δὲ Πεισίστρατος συλλαβὼν χρηστήριον, καὶ φὰς δέχεσθαι τὸ χρησθέν.] Hæc sunt verba Herodoti lib. i. § 63. quod doctissimos Editores fugisse video.

ΣΥΛΟΝΥΧΑΣ. Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ ψήκτραν ἄκιτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιποκόπους φασγανίδας.] Hæc repetuntur infra apud Suidam v. Φάσγανον, ubi legitur, λιποκόπρους. Sed neutra lectio vera est. Rescribendum omnino: ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ. Φασγανίδες λιπόκωποι sunt *cultelli manubriis destituti*. Idem poeta apud Suidam v. Φάρσος.

Φάρσος ἅμα στελεοῦ χῆρον ἐλαϊνέου.

De quo nos infra. Confer etiam Cl. Salmasium ad Simmiam Rhodium p. 206. Quod vero

PARS III. exhibent MSS, Λιποκόπτους ſive Λινοκόπτους, ne Græcum quidem eſt. Quod viros doctiſſimos non animadvertiſſe miror. Cæterum de iſto Epigrammate conſulendus Cl. Kuſterus ad Suidam v. Ἄκιλιν. et in Diatrib. Anti-Gronoviana. Conſulendus etiam Cl. Reiſkius in Anthol. p. 61. Carmen ipſum, quia doctum et elegans in primis eſt, hic in gratiam lectoris eruditi, emendatum apponam. Eſt autem Phaniæ in tonſorem, qui, relicta arte ſua, et taberna, in hortum Epicuri tranſierat.

Εὐγαθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
  Σινδόνα, καὶ πελάσου ΦΑΡΣΟΣ ἐπιξυρίου,
Καὶ ψῆκτραν δονακῖτιν ἀπέπτυσε, καὶ ΛΙΠΟΚΩΠΟΥΣ
  Φασγανίδας, καὶ τοὺς συλόνυχας στόνυχας.
Ἔπτυσε δ' ΕΙΣ ΑΛΑ καὶ ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου,
  Κούρειον προλιπὼν, ἅλατο κηπολόγου.
Ἔνθα λύρας ἤκουσεν ὅπως ὄνος· ὤλετο δ' ἂν που
  Λιμώσσων, εἰ μὴ στέρξε παλινδρομίαν.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, in quo emaculando viri doctiſſimi fruſtra fuerunt. In primo Pentametro legendum, πελάσου ἐπιξυρίου, non ὑποζυρίου. Πέτασος ἐπιξύριος eſt *pileus tonſorius. A ſhaving cap*. In tertio Hexametro MSS. Ἔπτυσε δ' Ἰταλίας. Nos veram lectionem vidimus. Nimirum tonſor noſter, jam philoſophus futurus, artis ſuæ inſtrumenta in mare projecit.

projecit. Ita autem locutus eſt Philippus in Epigram. Anthol. lib. i. p. 60. PARS III.

Ἰςὸς δὲ πᾶς ὤλιοθεν ΕΙΣ ΑΛΑ ΠΤΥΣΑΣ.

ΣΥΛΩ.

Ἀμφοτέρȣς ἤχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος. Ἐν Ἐπιγράμματι.] Integrum Epigramma legitur ſupra, v. Ἀμφιφορῆα. Legitur etiam, idque emendatius, apud Reiſk. in Anthol. p. 48.

ΣΥΜΒΑΛΟΝΤΑ. Τȣτέςι, τὸν δανεισάμενον. Ὁ δὲ ἦλθε παρὰ τὴν βασιλίσσαν, τὸν συμβαλόντα αἰτιασόμενος, δεηθῆναι αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια.] Hæc ſunt verba Procopii Arcan. Hiſt. p. 69. Καί ποτε τις τῶν πατρικίων —— τῶν αὐτῇ ὑπηρετȣντων τινα ὀφείλοντα οἱ χρήματα μεγάλα, εἰσπράξασθαι ȣχ οἷός τε ὤν, εἰσῆλθε παρ᾽ αὐτὴν, τόν τε συμβάλλοντα (lege συμβαλόντα) αἰτιασόμενος, ΚΑΙ ΔΕΗΘΗΣΟΜΕΝΟΣ αὐτῷ βοηθῆσαι τὰ δίκαια. *Quinetiam vir ordinis Patricii, cum a Theodoræ familiari grave æs creditum exigere non poſſet, eam adivit, debitorem interpellaturus, illamque, ut ſe æquo jure complecteretur, rogaturus.* Ad hanc normam caſtigandus eſt Suidas. Notandum autem noſtri Lexicographi interpretamentum. Συμβαλόντα. Τον δανεισάμενον. Quod rectum et egregium eſt: id quod ex ſenſu loci patet. Nimirum verba συμβαλὼν, χρήςης, δανειςὴς, ambiguo ſenſu gaudent, et nunc de *creditore*, nunc de *debitore*

 uſurpantur:

PARS III. usurpantur: de quo nonnulla post Mausaacum adnotavit vir præstantissimus Henricus Valesius ad Harpocrat. Vide et quæ scripsit doctissimus Salmasius de Usur. p. 496.* Suidas: Χρήστης καὶ ὁ δανείζων, καὶ ὁ δανειζόμενος. Procopius, Hist. Arcan. p. 70. Οὐκοῦν, ὦ δέσποινα, εἰσί μοι ΧΡΗΣΤΑΙ, οἱ μὲν ΔΑΝΕΙΣΑΝΤΕΣ τὰ σφέτερα αὐτῶν, οἱ δὲ ΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝΟΙ. Ubi rectissime Interpres, *Sum ego quidem, domina, in ære alieno, in meo sunt alii.* Vox Χρήστης in hoc postremo sensu exstat apud Jensium in elegantissimo Epigrammate, quod hic pace eruditissimorum virorum, qui in sole caligarunt, emendatum adscribam.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ὤιχεο ἀσκίπων, Κινησία, Ἑρμοῦ λάτρις,
Ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον,
Γῆρα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων· ΧΡΗΣΤΗΝ δέ δίκαιον
Εὑρών σε, στέργει πάντοβίης Ἀχέρων.

Ita legendum et distinguendum istud Epigramma. In primo Hexametro MS. Ἑρμοῦ ἄγρις. Quod recte emendavit Cl. Reiskius; sed cum reddit *Mercurii sacerdos*, mentem poetæ minus adsecutus videtur vir doctissimus. Cinesias

* Dionys. Halicarnass. lib. v. 64. p. 314. Τί δ' ἡμῖν ἔσται πλέον, ἐὰν νικήσωμεν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, εἰ τοῖς δανεισταῖς ἀγώγιμοι πρὸς τὰ χρέα γενησόμεθα;

fœnerator

ſœnerator fuit ſive τραπεζίτης. Hinc non male Ἑρμῆ λάτρις appellatus. Nam Mercurius menſæ argentariæ præſes. Sic Euripides, Πιερίδων λάτρις. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 394. PARS III.

——— Ὡς ἂν ὁ ΛΑΤΡΙΣ
Πιερίδων ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.*

Deinde reſtituimus, Γῦα ἔτ' ἄρτια. Vulgo nullo ſenſu legitur Γήρα.† Poſtremo recte diſtinximus, Εὑρών σε, στέργει. Quod non intellexerunt Inter-

---

* Ita et in alio Epigrammate apud Cl. Reiſk. N°. 789. quod adſcribitur.

ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Καρφαλέος δίψει Φοίβε ΛΑΤΡΙΣ εὖτε γυναικὸς
Εἶδεν ὑπὲρ τύμβε κρωσσίον ὀμβροδόκην.
Κλάγξεν ὑπὲρ χείλευς, ἀλλ' ὁ γένυς ἥπτετο βυσσῦ·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκληρονόμεις.
Χερμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἅρπαγι χείλει
Ἔφθανε, μαιμάσσων πελυλίλακτον ὕδωρ.

In hoc Epigram. confer Cl. Brunck. Analect. vol. ii. p. 155.

† Forſan recte Γῆρα. Notat *ſenem* fœneratorem, ſed membris integris. Quare Γῦα intelligendum. Recte tamen Γῦα ἔτ' ἄρτια Nam vox ἀσκίπων *ſenem vegetum* notat: quæ occurrit etiam in pulcherrimo Epigram. Anthol. lib. i. p. 9. Scriptum eſt εἰς τυφλὸν ἀναβάντα εἰς τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἱερόν.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Σκίπων με πρὸς νηὸν ἀνήγαγεν, ὄντα βέβηλον
Οὐ μῦνον τελετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠελίυ.
Μύστην δ' ἀμφοτέρων με θεαὶ θέσαν, οἶδα δ' ἐκείνῃ
Νυκτὶ καὶ ὀφθαλμῶν νύκτα καθηράμενος.
ΑΣΚΙΠΩΝ δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, ὄργια Δηῦς
Κηρύσσων γλώσσης ὄμματι τρανοτέρῳ.

 pretes.

PARS III. pretes. Στέργει, *gaudet*, *contentus est*. Euripides in fragmentis apud Barnes. p. 510.

——— Ζεὺς, εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος ΣΤΕΡΓΕΙΣ* ———

Est autem scriptum hoc Epigramma in Cinesiam, fœneratorem quendam celebrem, qui membris integris obiit, atque adeo morti, quæ debuit, integra omnia persolvit. Hinc χρήστην δίκαιον vocat Poeta. Hæc est mens hujus Epigrammatis, quod omnes Interpretes fefellit. Huc facit Libanius Epist. 644. Δεήσει με ΧΡΗΣΤΗΝ ἔντα περινοστεῖν, ἀδυνατοῦντα ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΕΚΤΙΣΑΙ. *Circumvagari me oportet, instar debitoris qui solvendo non est.* Dum hæc scribo, commodum se offert Furius Bibaculus apud Suetonium de Illust. Gramm. cap. xi. quem hic in transitu emendabo. Nam viri doctissimi, qui ad locum commentati sunt, operam luserunt.

Catonis modo, Galle, Tusculanum
Tota creditor urbe ventitabat.
Mirati sumus unicum magistrum,
Summum grammaticum, optimum poetam,

---

* Aristophanes in Eccles. v. 292.

ΣΤΕΡΓΩΝ σκοροδάλμη ———

Ubi Schol. Ἡδόμενος σκορόδοις. Athenæus p. 234. Ὁ εἴ τε Σάμιος, ἢ Σικυώνιος, εἴτ' Ἀθηναῖος ὀνομαζόμενος χαίρεις.

Omnes

Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum DEFICERE *expedire nomen.*
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis. PARS III.

Ita ſine dubio ſcribendus eſt iſte locus. *Deficere* eſt *non poſſe.* Ἀδυνατεῖν vocat ſupra Libanius.* Suetonius in Auguſto cap. 84. *Neque apud milites locutus eſt unquam niſi meditata et compoſita oratione: quamvis non* deficeret *ad ſubita, extemporali facultate.*

ΣΥΜΠΑΝ. Ὃ λέγομεν κόσμον. Τὸ σύμπαν τόδε.] Ita locutus eſt Agathias lib. ii. p. 64. Καὶ εἰ ΤΟΔΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ἀτελεύτητον ἔσαι. Item Orpheus Hymn. 10.

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν θεὸν, ΚΟΣΜΟΙΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

Verſus laborat. Repono, ni fallor, certiſſime:

Πᾶνα καλῶ ΚΕΡΟΕΝΤΑ ΘΕΟΝ ——

Antipater in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 506.

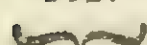
Μάρτυς ὁ Μαινάλιος ΚΕΡΟΕΙΣ ΘΕΟΣ ——

ΣΥΜΠΑΡΑΙΝΕΣΑΣ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ, Παρῄνεσα.] Scribendum, ἀντὶ τοῦ, Συμπαρῄνεσα. Ariſtoph. Av. ver. 853.

---

* Laertius in Xenocrate ſub finem: Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπίπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ΑΔΥΝΑΤΟΥΝΤΑ θεῖναι. Hæc verba citat Suidas ad v. Μέτοικοι, ſed corrupte. Corrigendus igitur ex Laertio.

Ὁμορ-

PARS III.

Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
Συμπαραινέσας ἔχω.

Ubi Schol. Ἀντὶ τῦ, συμπαρῄνεσα. Huc respexit Suidas. Restituenda obiter hæc locutio Herodoto i. 120. Καὶ γὰρ δορυφόρες, καὶ θυρωρὲς, καὶ ἀγγελιηφόρες, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ΔΙΑΤΑΞΑΣ ΕΙΧΕ. Ita recte MS. Archiepisc. non ἦρχε. *Ille autem omnia, quæ fiunt a justis regibus, hic perfecit. Nam et satellites, et janitores, et internuncios, et reliqua omnia, quæ ad regnum pertinent, instituit.* Haud aliter Herodotus infra, ii. 52. Θεὲς δὲ προσωνόμασάν σφεας ἀπὸ τῦ τοιέτε, ὅτι κόσμῳ ΘΕΝΤΕΣ τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ΕΙΧΟΝ.

ΣΥΜΦΕΡΕΤΑΙ. Δοτικῇ· Συμμίγνυται. Συνανακεραται. Συμμιαίνεται.] Legendum vel ex ordine literarum, ΣΥΜΦΥΡΕΤΑΙ. Συμμίγνυται. Hesych. Φύρει, μολύνει, μιγνύει. Φύρεσθαι, μίγνυσθαι. Idem: ΣΥΝΕΦΥΡΟΝΤΟ, συνεμολύνοντο. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 340. Τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην ΣΥΜΦΥΡΗΣΕΣΘΑΙ ΤΗι ΓΗι συμβήσεται. Corrigendus hac occasione Agathias lib. iv. p. 134. Πεφύκασι πρὸς τἀναντία πολλάκις ΣΥΜΦΥΡΕΣΘΑΙ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν δοκηθέντων ἐκβάσεις. Scribendum, πρὸς τἀναντία ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ. *Solent nonnunquam res hominibus, ei quod animo destinarant, in contrarium ferri.*

Sed

Sed hæc verba ſæpius confunduntur. Quod docti notabunt. PARS III.

ΣΥΜΨΗΣΑΙ. Συντρίψαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισαμένους συμψῆσαι, καὶ
προνοῆσαι
Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν γε.]

Hi verſus leguntur apud Ariſtoph. Nub. ver. 971. Poſterior autem laborat, atque ita certo certius ſublevandus eſt:

Εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

Cæterum verbum συμψῆσαι uſurpat Eupolis apud Suidam v. Ἀργυρεῖος.

Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.*

ΣΥΝΔΕΤΑΣ. Συνδεδεμένους.

Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας,
Μορφῶν τὸ κάλλος τοῦ σοφοῦ γεωργίου.]

" Fragmentum hoc, quod ex Mythographo " quodam depromptum eſſe puto, propter " brevitatem eſt admodum obſcurum." *Kuſter.* Interpres ita vertit, *Formans pulchritudinem ſapientis ſegetis.* In quo ridiculus eſt. Scribendum,

* Heſychius: Συρματὶς στατιά. Ἡ τὰ ΣΥΜΨΗΜΑΤΑ καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα.

PARS III. bendum, τοῦ σοφοῦ Γεωργίου. *Sapientis Georgii.* Sunt autem hi verſus Georgii Piſidæ: quod ex ſtilo manifeſtum eſt. Dicit autem poeta ſe plus ſatis in corpore ſuo formando et expoliendo occupatum fuiſſe. Qui mos noſtrorum hominum eſt.

ΣΥΝΔΙΟΙΣΕΙΣ. *Συνδιάξεις Συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῷ.*] Depromptus eſt hic locus ex Syneſio Epiſt. 118.

ΣΥΝΕΣΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ. *Συγκεκλεισμένοι εἰς στενότητα. Συνεσπειράμενοι ἀμύνεσθαι οὐκ ἠδύναντο, οὔτε τοξεύειν αὐτοῖς εὐπετὲς ὑπῆρχε, τῷ μηδὲ χώραν εἶναι τοῖς βέλεσι.*] Hæc male diſtincta ſunt. Scribendum: *Συνεσπειράμενοι. Συγκεκλεισμένοι. Εἰς στενότητα συνεσπειράμενοι ἀμύνεσθαι οὐκ ἠδύναντο.* Ita enim legitur apud Agathiam, lib. v. p. 159. unde hoc fragmentum deſcripſit Suidas.

ΣΥΝΕΥΝΕΤΗΣ. *Σύγκοιτος. Συνεύνιον. Σύγκοιτον.*] Scribendum, *Σύνευνον, σύγκοιτον.* Reſpexit Suidas ad Sophocl. Aj. ver. 1319.

Ἴσχει ΣΥΝΕΥΝΟΝ *μητέρ'* ——

Philodemus in Epigram. apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 137.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέπτουσα ΣΥΝΕΥΝΟΝ
Ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψεκάδι.

Τοὔνεκ'

Τἄνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κἄχὶ λαλεῦντες
Εὔδομεν, ὡς εὕδειν τοῖς φιλέἄσι θέμις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma: quo dicit puella ſe media de nocte ad Philodemum clam marito veniſſe, ſed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. Quod ἐν ἀπρήκτοις καθῆσθαι eleganter vocat Philodemus. Hæc eſt mens poetæ, quam minus percepit Cl. Editor.* Haud aliter Phryne apud Laertium in Xenocrate: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαρἄσαν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ ἀναστῆναι. Quod imprimis notandum.†

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον. Ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖσον, καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τἂ πολέμε ἑλέσθαι.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 91.

ΣΥΝΟΙΣΟΝ. Συμφέρον.——Καὶ αὖθις· Αὐτός τε γὰρ τῷ ἐπιβόλῳ τῆς φύσεως ἐγίνωσκε τὸ συνοῖσον εὐστοχώτατα.] Agathias, lib. v. p. 162. Αὐτός τε γὰρ ΟΙΚΟΘΕΝ τῷ ἐπιβόλῳ τῆς φύσεως εὐστοχώτατα ΔΙΕΓΙΝΩΣΚΕ τὸ συνοῖσον. Quæ haud

* In primo verſiculo Cl. Brunck legit κλέψασα.

† Ita et Paulus Silentiarius in Epigram. apud Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 678.

Φροντίδες ΑΠΡΗΚΤΟΙΟ πόθε τάδε ———

Sed integrum Epigramma videas apud nos ſupra, v. Παναώριος. p. 18.

paulo

PARS III. paulo elegantiora ſunt. Sed ſic ſolet noſter Suidas.

ΣΥΡΦΑΞ. Συρφετώδης. Ὀχλώδης. Ἔχαιρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν, τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον.—— Οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν, ὡς Πύῤῥος ἢ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ γυναικομανὴς ἦν, ὡς Πάρις.] "Hæc ſunt verba "ſcriptoris anonymi de Harmato, ut diſcimus ex ipſo Suida ſupra, v. Ἁρμάτος, ubi "locus hic auctior legitur. Scribendum autem, ὁ Ἀχιλλέως, i. e. *Achillis filius.*" *Kuſter.* Apud Suidam v. Ἁρμάτος, legitur: Οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύῤῥος, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν ὡς Πάρις. Quod omnino rectum. Cæterum hunc locum, qui in elegantiſſimis eſt, Henricus Valeſius, in notis ad Evagrium, Damaſcii eſſe putat in vita Iſidori. Ego Candido Hiſtorico adſignaverim, cujus Excerpta leguntur apud Photium. Quod, ut alia taceam, ex ſtilo veriſimile eſt. Sed hoc eſt hariolari. Illud vero certiſſimum, nec Valeſium, nec Kuſterum, veram hujus ſcriptoris manum deprehendiſſe. Locum pulcherrimum adſcribam: Ὁ δὲ Ἁρμάτος ἔκ τε φορᾶς χρημάτων, καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθεὶς, οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς

εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. Ἐξῆρε δὲ τοῦτον πρὸς τοιαύτην μαίνεσθαι δόξαν τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. Hæc non uno malo laborare video. Primum Græci περιβαίνειν ἵππον dicunt, non περιβαίνειν εἰς ἵππον. Plutarch. in Pyrrho: Καὶ ΠΕΡΙΒΑΝΤΑ ΝΙΣΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ ἡγεῖσθαι. Idem in Alexandro: Μικρὰ δὲ οὕτω παρακαλπάσας καὶ καταψήσας ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ, ὡς ἑώρα πληρούμενον θυμοῦ καὶ πνεύματος, ἀποῤῥίψας ἡσυχῇ τὴν χλαμύδα, καὶ μετεωρίσας αὐτὸν, ἀσφαλῶς ΠΕΡΙΕΒΗ. Heliodor. Æthiop. lib. ix. p. 432. ΠΕΡΙΒΑΙΝΕΙ ΤΟΝ ΙΠΠΟΝ οὐκ αὐτὸς ἐφαλλόμενος, ἀλλ' ἑτέρων διὰ τὸ ἄχθος ἀναλιθεμένων.* Hinc Schol. ad Hom. Odyſſ. E. 130. Περὶ τρόπιος βεβαῶτα. ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΟΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΠΙΝ. Deinde verba illa φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου corruptiſſima eſſe nemo non videt. Apud Suidam ſupra, v. Ἄλη, legitur, φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου· quod nihilo ſanius eſt. Æmilius Portus, in hac palæſtra princeps verſatus, legendum putabat, φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον. Quod Kuſtero non diſplicebat. Equidem nullus dubito, quin ita auctor reliquerit:

---

* Apion apud A. Gellium lib. vii. 8. Καὶ ἱππηδὸν περιβεβηκότα μέχρι διακοσίων ἀνῆγε σταδίων· ἐξεχεῖτο δ' ἄρα ἡ Ῥώμη καὶ πᾶσα ἡ Ἰταλία θεάσασθαι ἰχθὺν νηχόμενον ὑπὸ ἔρωτος. Caſaubonus ἀντὶ τοῦ, νηχόμενον, legit νικώμενον. Sed Jac. Gronovii eſt vera lectio, ἡνιοχούμενον. Quem vide.

Καὶ

Καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον ΚΑΤΑΦΡΥΑΤΤΕΣΘΑΙ ΤΟΥ ΟΧΛΟΥ. Quæ elegans et ſignificantiſſima locutio. Καταφρυάττεσθαι τοῦ ὄχλου. *Ferocius atque inſolentius ſe gerere adverſus populum.* Nimirum Harmatus ita ſe efferebat, ut Achillis habitum indueret, et equo vectus per circum diſcurreret, et hominum capitibus inſultaret. Hic ſenſus loci eſt. Verbum, quod rarius eſt, peropportune agnoſcit Suidas: Καταφρυάττομαι· γενικῇ.* Atque hinc obiter explicandus inſignis locus Achillis Tatii in Eroticis lib. viii. p. 495. in quo fruſtra ſudavit magnus Salmaſius: Ἔπειτα κἂν τοῖς γυμνασίοις ἑωρῶμεν, πῶς τὸ σῶμα ὑπηλείφετο, καὶ πῶς πλῆκτρον ΠΕΡΙΕΒΑΙΝΕΝ, καὶ τοὺς μὲν νεανίσκους οἷς προσεπάλαιεν, πρὸς τοὺς ἀνδρειοτέρους μάλιστα συμπλεκόμενος. Idem τὸ πλῆκτρον περιβαίνειν, et τὸν κάλαμον περιβαίνειν. Plutarch. in Ageſilao: Καὶ περὶ ἐκείνου λέγουσιν, ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις οὖσι, ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΕΒΗΚΩΣ ὥσπερ ἵππον, οἴκοι συνέπαιζεν. Ælian. Var. Hiſt. xii. 15. Ἀγησίλαος δὲ ΚΑΛΑΜΟΝ ΠΕΡΙΒΑΣ ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ παιδὸς ὄντος. Idem de Socrate narrat Valerius Maximus, lib. viii. 8. Horatius Serm. ii. 3.

---

* Photius in Epiſt. xviii. p. 78. Οἱ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόρεστον ἐνδεικνύμενοι, καὶ πρὸς πάντα διαπλωθῆναι φιλονεικήσαντες, τῆς τε ἰδίας κεφαλῆς καὶ εὐεργέτιδος τολμῶσι ΚΑΤΑΦΡΥΑΤΤΕΣΘΑΙ, καὶ τὸν τοῦ Σαλμωνέως μῦθον εἰς ἔργον προάγουσιν.

Ludere

Ludere par impar, equitare in arundine longa. PARS III.

Notanda autem verba Tatii, ϗ πλῆκτρον περιέβαινεν. In quibus festiva ἀμφιβολία est. Nam πλῆκτρον est *arundo*. Anglice: *A rod*. Est et πλῆκτρον *ea pars viri sine qua non*. Hinc jocus de adolescente qui equitabat, et inequitabatur scilicet. Hæc mens Achillis est, quam nemo Interpretum intellexit.* Cæterum idem est Περιβαίνειν et Περιβάδην καθῆσθαι. Nos Angli; *To ride astride*. Achilles Tatius in Erot. p. 7. Ἡ παρθένος μέσοις ἐπεκάθητο τοῖς νώτοις τῦ βοὸς, ἐ ΠΕΡΙΒΑΔΗΝ, ἀλλὰ κατὰ πλευράν. Qui locus elegans est.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ. Καὶ, Συςαθῆναι. Ὁμοδίαιτον καὶ φίλον γενέσθαι. Ἐλθόντα δι' ἀπορίαν ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριςίππυ συςαθῆναι.] Legitur hic locus apud Laertium in Æschine. Legitur etiam totidem verbis in Platone. Ita autem se res habet: Φασὶ δὲ αὐτὸν δι' ἀπορίαν ἐλθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, ϗ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀριςίππυ συςαθῆναι. *Aiunt vero Æschinem inopia adactum, venisse*

---

* Τὴν ψωλὴν περιβαίνειν, quæ locutio occurrit apud Aristoph. in Lysist. v. 978. idem est. Hinc Venus Περιβασὼ sive Περιβασίη dicta. Vide Cl. Potter. in Clem. Alexand. Cohort. p. 33. et Hesych. ad v. Περιβασώ.

in

PARS III. *in Siciliam ad Dionyſium, atque a Platone deſpectum, ab Ariſtippo fuiſſe illi commendatum.* Notandus autem Suidas: Συϛαθῆναι. Ὁμοδίαιτον ϗ φίλον γενέσθαι. Quæ interpretatio nulla eſt. Putabam aliquando noſtrum Lexicographum, ut eſt caput feſtivum, binas voces confudiſſe, συϛαθῆναι et συνεϛιαθῆναι. Quod et alibi non ſemel feciſſe comperi. Sed jam intellexiſſe videor, quid homo voluerit. Nempe Ariſtippus ita commendabat Æſchinem, ut dignum ſcilicet, qui in contubernium atque amicitiam Dionyſii admitteretur. Quod unice verum, et ad mentem Suidæ adcommodatum.

ΣΥΦΕΟΣ. Τόπος, ὅπȣ οἱ σύες τρέφονται. Λέγεται δὲ ϗ συφεών. Ἀγαθίας· Εἰ μὴ καταγέλαϛον εἰπεῖν, ὥσπερ ἐν συφεῶσι ϗ μάνδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεμενήκει ϛρατεύματα. *Niſi ridiculum ſit dictu, Romanorum legiones in ſuilibus et ovilibus ſtationem habuiſſe.*] Hic locus negligenter admodum deſcriptus eſt a compilatore noſtro. Neque ſane Kuſterus Agathiæ librum, ex quo hæc deprompta ſunt, inſpexiſſe videtur. Ita autem legitur apud Agathiam lib. v. p. 152. Ed. Vulc. Ἀλλὰ μήτε κυνῶν ὑλακὴν ἀκȣ́εσθαι, εἰ μὴ λίαν καταγέλαϛον εἰπεῖν, ὡς γȣ̃ν ἐν συφεῶσι ϗ μάνδραις. Τὰ γὰρ τῶν Ῥωμαίων ϛρατεύματα ȣ̓ τοσαῦ-

τα διαμεμενηκότα, ὁπόσα τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων ἐξεύρηλαι, ἐς ἐλαχίστην δὲ τινα μοίραν περιελθόντα, ἐκ ἔτι τῷ μεγέθει τῆς πολιτείας ἐξήρκεν. *Quinetiam ne canum quidem latratus audiebatur, nisi quod ridiculum dictu est, in suilibus aut ovilibus. Romanorum enim exercitus non tanti, atque olim sub veteribus imperatoribus fuerant, permanserunt; sed ad minimam quandam portionem redacti, non amplius magnitudini imperii pares erant.* Ad hunc locum respexit Suidas, sed ita ut Agathiam male repræsentaverit, et rem totam pessundederit. PARS III.

ΣΥΧΝΑΙΣ. Συνεχέσι. Καὶ, Συχνὴν ἐσίαν, τὴν πολλήν.] Aristoph. Plut. ver. 754.

Ὅσοι δ' ἐπλέτεν, ΟΥΣΙΑΝ τ' εἶχον ΣΥΧΝΗΝ.

Ad hunc locum respexit Suidas.

ΣΦΑΙΡΑ —— Καὶ σφαῖραν ἀείβολον. Τὴν ἀεὶ βαλλομένην.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis quod legitur apud Reisk. in Anthol. p. 44. Carmen ipsum, quod Theodori est, subjiciam:

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντε τριχὸς ἄμνε,
　Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
Καὶ δίβολον περόναν, ϗ στλεγγίδα, ϗ τὸ τανυσθὲν
　Τόξον, ϗ τριβάκην γλοιοπότιν χλαμύδα,

PARS III.

Καὶ χίζας ϗ ΣΦΑΙΡΑΝ ΑΕΙΒΟΛΟΝ. Ἀλλὰ σὺ δέξαι
Δῶρα ΦΙΛΕΥΤΕΥΚΤΟΥ, δαῖμον, ἐφημοσύνας.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma, quod Cl. Editorem torſit. Hexameter ſecundus exſtat apud Suidam v. Περόνη. In verſu poſtremo MS. φιλευτάκτȣ. Nos eleganter emendavimus. Φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη eſt *jaculatio quæ a ſcopo aberrare non ſolet.* Heſych. Ἡμοσύνη, βλῆσις, ἀκόντισις.* Cæterum huc egregie facit Ariſtophanes ἐν Γήρα apud Suidam v. Στλεγγίς.

Εἰ παιδαρίοις ἀκολȣθεῖν δεῖ, ΣΦΑΙΡΑΝ ΚΑΙ ΣΤΛΕΓΓΙΔ' ἔχοντα.

ΣΦΑΙΡΑ———Τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀριστόνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξάνδρȣ τȣ̃ βασιλέως συσφαιριστής.†] Ita locutus eſt Athenæus, lib. i. p. 14. Διαβόητοι δὲ ἐπὶ ΣΦΑΙΡΙΚΗι Δημοτέλης ὁ

* Epigram. in Anthol. Reiſk. p. 24.

Τόν τε ΦΙΛΕΥΠΕΚΤΟΙΟ κόμας σφιγκτῆρα——

Ita ſcribendum; vel φιλοπλέκτοιο cum Cl. Kuſtero apud Suidam v. Κεκρύφαλοι, ubi legitur integrum Epigramma. Vulgo male, φιλοπέκτοιο.

† Hinc corrigendus Ptol. Hephæſtion lib. i. ſub init. p. 306. Edit. Gale. Ἐφεξῆς δὲ περὶ Ἀλεξάνδρȣ τȣ̃ βασιλέως φησὶν, ὡς ἐν Ἐφέσῳ θεασάμενος Παλαμήδην δολοφονȣ́μενον ἐν πίνακι, ἐθορυβήθη· διότι ἐῴκει τῷ δολοφονȣμένῳ Ἀριστόνικος ὁ ΣΥΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ Ἀλεξάνδρȣ. Vulgo, σφαιριστής.

Θεόγνιδος

Θεόγνιδος τῦ Χίυ σοφιςῦ ἀδελφὸς, καί τις Χαιρεφάνης. Perperam uterque. Aliud eſt σφαιρικὴ, aliud σφαιριςική. Quæ vox utrique redonanda eſt. Athenæus infra: Πολὺ δὲ τὸ σύντονον ϗ καμαἶηρὸν τῆς περὶ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἁμίλλης. Confer Noſtrum v. Ὄρχησις et v. Χορείαν, ubi recte legitur, τὴν δὲ ΣΦΑΙΡΙΣΤΙΚΗΝ ἔπαιζεν. Ludi ejus meminit Philoſophus in Rhetor. i. 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδὺ, ἀνάγκη ϗ τὰς παιδιὰς ἡδείας εἶναι, τὰς μαχητικὰς, ϗ τὰς αὐλητικὰς, ϗ ἐριςικὰς, (lege ϗ ΚΙΘΑΡΙΣΤΙΚΑΣ) καὶ ἀςραγαλίσεις, καὶ ΣΦΑΙΡΙΣΕΙΣ. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus: de quo non eſt quod dubitent viri eruditi.

PARS III.

ΣΦΕΔΑΝΩΝ. Στεῤῥῶν. Ἰσχυρῶν.

——Ὄμμα δ' ἑλίξας
Βρυχᾶτο σφεδανῶν ὄμβριμον ἐκ γενύων.]

Hæc leguntur apud Anthol. lib. vi. p. 561. ubi recte ὄβριμον. Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Heſych. Ὄβριμος, ἰσχυρός.

ΣΧΟΙΝΟΣ. Μέτρον γεωργικόν.] Scribendum, μέτρον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Zachar. ii. 1. Ἰδὲ, ἀνὴρ ϗ ἐν τῇ χειρὶ αὐτῦ σχοινίον ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ. Recte Etymologus: Τὸ δὲ σχοῖνος ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ.

PARS III.

T.

TAΓΟΣ.

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖο βόστρυχον εἰκόνα θήρης,
Ἔννεπε τῦ ταγῦ μνῆμα Λεωνίδεω.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis in Leonidam, quod legitur Anthol. lib. iii. p. 297. ad quem locum conſulendus Henricus Stephanus. Conſulendus et vir doctus ad Carm. Sepulch. p. 12. Sed veram lectionem neuter vidit. Scribendum proculdubio:

Ἦν δ' ἐσορῇς ἐπ' ἐμεῖ' ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ εἰκόνα ΘΗΡΟΣ.

Epigramma Anthol. lib. vii. p. 606.

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβεῖς ΕΥΒΟΣΤΡΥΧΟΝ αἴγλην.

De quo nos ſupra ad v. Σοβεῖ. Eſt autem εὐβόστρυχος εἰκὼν θηρὸς, *leo bene jubatus*. Quod fortitudinis Leonidæ ſignum. Huc referendus Herodotus in Polymnia, § 225. Ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκου νῦν Ο ΛΙΘΙΝΟΣ ΛΕΩΝ ΕΣΤΗΚΕ ΕΠΙ ΛΕΩΝΙΔΗι.

ΤΑΝΑΧΑΛΚΟΣ. Πολύχαλκος.

——— Ταναχαλκόν τε λέβητα
Σὺν πελέκει, καὶ ταν ἐτνοδόκον τορύναν.]

Vox

Vox τανάχαλκος inepta eſt et κακȣ κόμματος. Quod neminem Interpretum animadvertiſſe miror. Reſcribendum ſine dubio: PARS III.

——— ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ τε λέϐητα.

Leonidas in Epigramm. apud Reiſk. p. 61.

Καὶ ΤΑΝ ΕΥΧΑΛΚΩΤΟΝ εὔγναμπτόν τε κρεάγραν,
Καὶ κνῆςιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.

Hæc ſcripſeram, et vere quidem ſcripſeram. En ipſum Epigramma, quo reſpexit Suidas. Eſt autem Anthol. lib. vi. p. 571.

Χύτρόν τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
Κλεῖδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν,
Καὶ πτερίναν ῥιπῖδα, ΤΟΝ ΕΥΧΑΛΚΟΝ ΤΕ ΛΕΒΗΤΑ,
Σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,
Ὀψοπόνος Σπινθὴρ Ἑρμῇ τάδε σύμϐολα τέχνας
Θήκατο, δȣλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

ΤΑΡΙΧΑ. Ὄψα πολυτελῆ —— Καὶ παροιμία·
Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχη ςερκτέον.]

Legebam aliquando, ὄψα ΕΥΤΕΛΗ. *Obſonia parvi pretii.* Quod ex proverbio ſubjecto firmari videtur. Suidas infra: Φασηλιτῶν θῦμα. Ἐπὶ τῶν ΕΥΤΕΛΩΝ τίθεται. Φασηλίτας γὰρ ΤΑΡΙΧΟΝ τῷ Καλαβρῷ θύειν. Schol. ad Ariſtoph. Equit. 1244. Οὐ ΤΟ ΤΑΡΙΧΟΣ ὤνιον. Ὅτι ΤΑ

 ΕΥΤΕΛΗ

PARS III. ΕΥΤΕΛΗ πωλεῖται. Atque hæc ſpeciem quidem habent ſpecioſiſſimam. Sed vulgata lectio ſatis ſana eſt. Salſamentum aliud εὐτελὲς, aliud πολυτελὲς eſt. Quod notabunt Critici. Athenio Comicus apud Athenæum, lib. xiv. p. 661.

Λάχανον, ΤΑΡΙΧΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ, χόνδρον,
μέλι.

Ἐλευθερίου τάριχος vocat Antiphanes apud Athenæum, lib. viii. p. 370. *Such as a Gentleman can eat.** Verba ejus ſunt:

Ἐλευθερίου ΤΑΡΙΧΟΣ, ἐν δ' ἡδύσμασι
Ἀρνεῖα, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς
Τεταραγμένη, καὶ ΛΕΠΑΔΕΣ ἀνθρώπων φθοραί.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quo nullus in Athenæo minus intellectus. Mira autem locutio, καταπεπλησμένου δὲ θρυμματὶς. *What a man may eat when his belly is full.*† Eſt autem θρυμματὶς ex cupediarum ſive placentarum genere. Ejus meminere Pollux et Heſychius. Photius Patriarcha: Θρυμματὶς, σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεον (lege σεμιδαλεων) καὶ συκαλλίδων. Τεταραγμένην, ſive *probe intritam et commiſtam*, vocat Antiphanes. Verbum ταράττειν in

* Athenæus p. 192. Ἐλευθέριος καθέδρα.

† Vide et eundem Comicum apud Athenæum lib. xiv. 23. p. 661.

Σικελῶν δὲ τέχναις ἡδυνθεῖσαι δαιτὸς διαθρυμματίδες.

in hoc negotio ſignantiſſimum eſt: de quo conſulendus Cl. Caſaubon. ad Athen. vii. 21. Idem Photius in Lex. MS. Κυκᾷν, ΤΑΡΑΤΤΕΙΝ ΤΑ ΑΛΦΙΤΑ. Dicitur autem Θρυμμαλὶς καλαπεπλησμένȢ ut Τάριχος ἐλευθερίȢ. Sed hæc obiter, et præter captum vulgarem. Vides jam nihil mutandum eſſe apud Suidam. Quod vero ad proverbium attinet, perpulchre huc facit Antiphanes Comicus apud Athenæum lib. ii. p. 60. PARS III.

Οὐδεὶς ΚΡΕΩΣ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ἐσθίει θύμον,
Οὐδ' οἱ δοκȢ̃ντες Πυθαγορίζειν.

Notanda autem vox Τάριχα, quæ vel proba vel improba eſt.

ΤΑΡΙΧΕΥΕΙΝ. Ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν.] Hæc ſunt verba Platonis in Sympoſ. p. 322. ubi ita legitur: Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ζεὺς, ἔτεμνε τȢ̀ς ἀνθρώπȢς δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξίν. Quæ manifeſto depravata ſunt. Scribendum, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες. Quod et vidit, et egregie quidem vidit, elegantiſſimus et amiciſſimus noſter Ruhnkenius ad Timæi Lexicon, p. 136. qui de *ſorbis ſectis* conſulendus omnino eſt. Sed Platonis locus nondum ſanus eſt. Repono, ὥσπερ οἱ ΤΑ ΟΑ τέμνοντες —— ἢ ὥσπερ οἱ ΤΑ ΩΑ ταῖς θριξὶ ΔΙΑΙΡΟΥΝΤΕΣ.

PARS III. ΡΟΥΝΤΕΣ. Huc reſpexit Plutarch. in Erot. p. 770. Καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ὠὸν αὐτῶν ΤΡΙΧΙ ΔΙΑΙΡΕΙΣΘΑΙ τὴν φιλίαν.

ΤΑΡΙΧΕΥΕΙΝ——Λέγεται καὶ ταριχηρά. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε, καὶ οἶνον, καὶ κρέα ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν.] Arrian. Exped. Alex. lib. iv. p. 289. Καὶ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον τῶν ἐν τῇ πέτρᾳ ἀποθέτων, κρέα τε ταριχηρὰ κατὰ σκηνήν. Hinc Suidas ſua deprompſit.

ΤΑΥΤΑ πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν. Κρατῖνος Ὥραις. Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ποιούντων.] "Non video quem ſenſum ex verbis hiſce "exſculpere poſſis. Quare ſcribendum potius puto,

"Ταῦτα πράσσων, φάσκ' ἀνὴρ, οὐδὲν ποιεῖς.

"Hanc lectionem in verſione expreſſi." *Kuſter.* Nec morbum, nec medelam hujus loci, perſpectum habuit Kuſterus. Primum illud φάσκε in morem atque conſuetudinem Atticorum peccat. Deinde ſenarius capite deminutus eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione:

Τί ταῦτα ΠΡΑΣΣΩ, φάσκ' ἀνὴρ, οὐδὲν ποιῶν;

Cur iſta ago, inquiebat ille, cum nihil ageret?

Quod feſtivum et κωμικώτατον eſt. Sophocl. Elect. ver. 321.

Φησίν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΤΕΓΓΕ.

ΤΕΓΓΕ. Βρέχε. PARS III.

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε·
Φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης.]

Hæc ex Anacreonte decerpta esse putat Kusterus. Sed fallitur. Prior versiculus Alcæi est. Laudant Plutarchus, Athenæus, Macrobius, alii. Quin ex duobus non optimis versiculis unus exsurgit pulcherrimus Hexameter:

Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθερείης.

Quemadmodum et apud Suidam scribendum est.

ΤΕΗΝ. Τὴν σήν. Τεὴν διφῶσα καλιήν.] Hoc hemistichium legitur apud Hesiod. Op. ver. 374.

ΤΕΙΝ. Σοὶ. Δωρικῶς. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Νικήσας ἀνέθηκε τεὶν περικαλλὲς ἄγαλμα.]

Hexameter iste est pars veteris Epigrammatis, quod exstat apud Herodot. v. 60. Huc allusit Lucianus in Epigramm. Anthol. lib. iv. p. 463.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

ΤΕΘΡΙΑ. Ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά.] Noster supra, v. Ἀποτεθρίακεν. Ἀποτεθριωμένοι. Ἀπηγριωμένοι. Εἴρηται

δὲ

PARS III. δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τ̃ ΤΕΘΡΙΩΝ, ἅπερ ἐστιν ἄγρια κ̀ ἄγονα φυτά. Quæ nauci non ſunt. Illud enim τέθρια vox nulla eſt. Eandem tamen cantilenam canit Timæus in Lex. Plat. Ἀποτεθρυωμένοι. Ἀπηγριωμένοι. Εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τ̃ ΤΕΘΡΥΩΝ, ἅπερ ἐστιν ἄγρια κ̀ ἄγονα φυτά. Reſpexit autem uterque ad Platonem in Republ. lib. vi. p. 473. Quod et recte admodum adnotavit Cl. Ruhnkenius. Verba Platonis ſunt: Πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε κ̀ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω κ̀ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε κ̀ ΑΠΟΤΕΘΡΥΩΜΕΝΟΙ διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσι. Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, ἀποτεθρυμμένοι. Sed Timæi lectio elegantiſſima eſt, et Platonem, neſcio quomodo, ſapit mirifice. Quæ et Cl. Hemſterhuſii ſententia eſt. Sed vim et venuſtatem vocis nemo perſpexit. Nam quod habent Grammatici, ἄγρια κ̀ ἄγονα φυτὰ, plane ſterile eſt, et nullius frugis. Οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι ſunt, *qui animas habent demiſſas, et in terram, more junci paluſtris, declinatas.* Nam ΘΡΥΟΝ eſt *juncus paluſtris:* juncorum autem capita in terram prona. Hinc metaphora ἀπὸ τῶν ΘΡΥΩΝ ducta. Quod omnino verum, et imprimis notandum. Huc apprime facit Eſaias, lviii. 5. הלכף כאגמן ראשו. *A day for a man to afflict his ſoul.* TO BOW DOWN HIS HEAD AS

AS A BULRUSH. Quem locum minus recte sollicitavit Cl. MANNUS. Interpres Græcus: Οὐδ' ἂν κάμψης ΩΣ ΚΡΙΚΟΝ τὸν τράχηλόν σȣ. Egregie, ut solet, Hesychius: Κίρκοι, κρίκοι, ἅρπαγες. Πάντα τὰ ΕΠΙΚΑΜΠΗ κίρκοι λέγονται. Huc referendus Persius ii. 61. PARS III.

O CURVÆ *in terras animæ* ——

ΤΕΛΕΑΣ —— Καὶ Πλάτων ἐν Σύρφακι περὶ τȣ Τελέȣ φησί· Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται.] "Versus hic Platonis in legem "metri peccat, qui apud Schol. ad Aristoph. "Av. ver. 168. sic legitur:

"Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

"Recte: dummodo expungas particulam δὲ, "quæ tenorem metri interpellat." *Kuster.* Nihil vidi infelicius. Primum illud δὲ postulat Hellenismi ratio. Deinde senarius turpiter hiat. Repone,

Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει.

Respexit Plato ad Homer. Iliad. I. 313.

Ὅς γ' ἕτερον ΜΕΝ κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο ΔΕ βάζει.*

Sed hæc minutiora sunt fortasse. Restituendus hac occasione Herodotus, loco omnium

* Hunc versum Homericum citat Eunapius in Excerptis de Legationibus p. 14. Edit. Hœschelii.

vexa-

PARS III. vexatiſſimo, et quem neutiquam expediunt viri erudititiſſimi. Eſt autem lib. ii. cap. 100. ubi de NITOCRIDE Ægyptiorum regina agit ſenex jucundiſſimus: Ποιησαμένην γάρ μιν οἴκημα περίμηκες ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. Hæc minime ſana ſunt. Nam illud καινοῦν putidum eſt, et nullius ſalis. Alii καινὸν, alii κοινοῦν. Neutrum recte. Reſcribo ex vi et ductu ſententiæ: ΞΕΙΝΩΝΑ μὲν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι. *Verbo quidem ξενῶνα, animo autem aliud machinari.* Mendum ortum ex affinitate literarum. Ξεινῶν. Κείνων. Καινοῦν. Sic error errorem parit. Eſt autem ξενὼν, *diverſorium*, ſive *locus ad hoſpites excipiendos adcommodatus.* Heſych. Ξενὼν, κατάλυμα, ἢ ΜΕΓΑ ΑΝΩΓΕΩΝ. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo in corruptiſſimis eſt. Lucas xxii. 11. Ποῦ ἐστι τὸ ΚΑΤΑΛΥΜΑ—— Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ΑΝΩΓΕΟΝ ΜΕΓΑ. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. ii. p. 48.

Ἀλλὰ ΞΕΝΩΝΑΣ οἶγε, καὶ ῥαῖνον δόμους.

Diodorus Siculus, lib. xiii. 20. p. 608. Ὁ δὲ τῶν Ἀκραγαντίνων σχεδὸν πλουσιώτατος ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον Γελλίας, ὃς κατὰ τὴν οἰκίαν ΞΕΝΩΝΑΣ ἔχων πλείους, πρὸς ταῖς πύλαις ἔταττεν οἰκέτας, οἷς παρηγγελμένον ἦν ἅπαντας τοὺς ξένους καλεῖν ἐπὶ ξένια.*

* Themiſtius in Orat. xxiv. p. 347. Edit. Harduin. Καὶ ἐκκενώσας τὸ ταμιεῖον τοῖς σοφισταῖς, ΞΕΝΩΝΑ κατεσκευάσατο.

Joſephus

Josephus de Bell. Jud. lib. v. 17. p. 330. ubi de regia Hierosolymitana loquitur: Πύργοις διείληπτο, ἀνδρῶσί τε μεγίστοις, καὶ εἰς ΞΕΝΩΝΑΣ ἑκατοντακλίνους. Ita scribendum, non ἑκατονταεκλίνους. Athenæus, lib. xii. p. 538. Ἦν δὲ ὁ οἶκος ΕΚΑΤΟΝΤΑΚΛΙΝΟΣ. Hujusmodi ξενῶνα, sive cœnaculum amplum et περιμήκεες se ædificare dicebat Nitocris, sed alia animo volvebat fœmina dolosissima. Quod ex sequentibus patet: Καλέσασαν δέ μιν Αἰγυπτίων, τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδεε, πολλοὺς ΕΣΤΙΑΝ, ΔΑΙΝΥΜΕΝΟΙΣΙ δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι᾽ αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου. *Et convocatis* AD CONVIVIUM *multis, quos præcipue noverat fraternæ cædis auctores, per occultum magnum canalem immisisse flumen* DISCUMBENTIBUS. Quæ nostram emendationem egregie confirmant.

PARS III.

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ. Ὁ τόπος, προπερισπωμένως. Τελώνιον δὲ, προπαροξυντόνως. Πισίδης·

Ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος
Ἐν τῷ στενῷ σου προβαλεῖν τελωνίῳ.]

Idem τελώνιον et τελωνεῖον, ut στενώπιον et στενωπεῖον. De quo nos supra ad v. Στενωπός. Locus autem Pisidis, vel metro postulante, ita rescribendus est:

Ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος
Ἐν τῷ στενῷ σου ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ τελωνίῳ.

Plutarch. de Garrul. p. 512. Ἔνιοι γὰρ οὐδὲ δεόμενοι, διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς ἐρωτήσεις;

PARS III. ἐρωτήσεις, ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΣΙ τοῖς τοιούτοις, καὶ ἀνακινοῦσιν αὐτοῖς τὸν λῆρον.

ΤΕΝΟΝΤΑΣ.

———— Ἐκ δὲ τενόντων

Ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. Confer Noſtrum ſupra, v. Γένυσι.

ΤΕΩΣ —— Καὶ τὸν βωμὸν, ἐφ' οὗ τέως ἱλεοῦντο τὸν δαίμονα, ἀνέστρεψαν.] Hæc ſunt verba Æliani. Suidas ſupra: Περιέσπασαν. Ἀτίμως περιεῖλον. Αἰλιανός. ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΣΤΡΕΨΑΝ, καὶ τὸν κόσμον, ὅσος ἦν περικείμενος, τοῦτον περιέσπασαν. Atque hinc locus Æliani egregie ampliandus eſt. Quod Editores noviſſimos fugiſſe video.

ΤΕΤΑΜΕΝΟΝ ΦΩΣ, εὐθὺ, οἷον κίονα.] "Locus hic obſcurus eſt, et, ut videtur, corruptus; cujus illuſtratio ex ipſis fontibus, unde iſta hauſit Suidas, dummodo inveſtigari poſſint, petenda eſt." *Kuſter*. Hæc ſunt verba Platonis de Republ. lib. x. ſub finem. Quæ ſequuntur apud Suidam, ex commentatore aliquo ad locum petita ſunt. Quærant quibus otium, et emendent. Nam nos in hiſce titivilitiis immorari nolumus.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ. Εὐσταθής. Ἑδραῖος. Δαμάσκιος· Σεμνὸς δὲ ἦν καὶ εὐσχήμων τὰ πάντα, καὶ τετράγωνος,

γων☉, ϗ ἄνευ ψόγȣ τεταγμένος, ὡς φάναι κατὰ τὸν Σιμωνίδην.] Locus Damafcii nonnihil corruptus eft. Scribendum, ϗ ἄνευ ψόγȣ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. *Et totus fine nævo factus.* Ita locutus eft Simonides apud Plat. in Protagora: Λέγει γάρ πȣ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος ὑὸν τȣ̃ Θετταλȣ̃, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε ϗ ποσὶ ϗ νόῳ τετράγωνον, ΑΝΕΥ ΨΟΓΟΥ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΝ. Huc refpexit Julian. in Cæfar. p. 333. Δοκεῖ γὰρ εἶναί μοί πως ἀνὴρ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ἄνευ ψόγȣ ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ. Sed Homerus fons lectionis eft. Odyff. Υ. 366.

Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε ϗ ȣ̃ατα ϗ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν ϛήθεσι ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ ȣ̓δὲν ἀεικής.*

Cæterum ad hoc Simonidis dictum adludit Philofophus in Rhetor. iii. 11. Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ, μεταφορά.†

ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ. Ποσὶ ϗ χερσίν. Οἱ δὲ τετραποδητὶ τρόπον τινὰ περιπλεξάμενοι, ἐβιάζοντο.] Kufterus

* Hinc forfan legendum apud D. Lucam in Act Apoft. xiii. 48. Καὶ ἐπίϛευσαν ὅσοι ἦσαν ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΙ εἰς ζωὴν αἰώνιον. *Qui mente et animo inftructi*, vel, *formati erant.* D. Matth. xiii. 52. Πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ȣ̓ρανῶν. Elegantiffima lectio. Sed aliter hunc locum tractat Cl. Markiandus in Explicat. Vet. Auctorum.

† Huc quoque refpexit Sopater apud Stobæum Serm. clii. p. 530. Edit. Francofurt. 1581. Τίς ȣ̃ν ȣ̃τω, κατὰ τὸν Σιμωνίδȣ λόγον, ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΣ, ὃς κατὰ πᾶσαν τύχην, ϗ πραγμάτων μετάςασιν ἀσφαλῶς ἐςήξεται, συναρμόζων μὲν ἑαυτὸν τοῖς τε ἄρχȣσι καὶ ἀρχομένοις, ϗ πρὸς ἑαυτὸν ἁρμόζων ἅπαντας· πᾶσαν δὲ πάντων διαφορὰν, πρὸς ἕνα τὸν τȣ̃ καλȣ̃ συνυφαίνων λόγον;

PARS III. terus malit, τετραποδιςί. Sed perperam. Sunt autem hæc verba, quod nemo vidit, Polybii, lib. v. p. 563. qui ita habet: Διὰ τὸ τὲς μὲν ἄλλες τόπες, εἰ μὴ ΤΕΤΡΑΠΟΔΗΤΙ τρόπον τινα προσπλεκόμενοι βιάζοιντο, τήν γε διὰ τῶν κλιμάκων προσβολὴν μὴ προσίεσθαι παράπαν. *Nam cæteræ quidem partes, nisi quis more quadrupedum incedens, atque interim cum hoste confligens vi locum aliquem occupaverit, scalarum ope omnino invadi non possunt.* Hic sensus loci est. Atque hinc videas, quam belle, et nulla Græcismi ratione habita, se expediverit noster Interpres. Ita enim vertit: *Illi vero manibus pedibusque constrictis, vi abstrahebantur.* Nimirum homo festivus illud Terentii in animo cogitabat:

Cura adservandum vinctum, atque, audin'? quadrupedem constringito.

ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ. Καταπεπονημένον.

Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμμένον ἐργατίνην βοῦν
"Αλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων ———

" Scribendum erat τετριμμένον, idque suo loco " ponendum. Nam in Anthol. lib. vi. cap. " 7. ubi integrum Epigramma, ex quo se- " quens fragmentum decerptum est, exstat, " recte legitur τετριμμένον, non vero τετρυμμένον."
Kuster.

Kuster. Alii τέ|ριμμένον, alii τέ|ρυμένον, ſive τέ|ρυμμένον. Quæ verior atque elegantior lectio. Epigramm. Anthol. lib. iii. p. 323. PARS III.

Γήρα| κ̀ πενίη ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΣ——

Sed hæc ſunt Librariorum παίγνια. Ipſum Epigramma, quo reſpexit Suidas, quia haud inelegans eſt, hic emendatum adſcribam. Eſt autem Addæi, hominis in hoc ſtadio neutiquam ignoti.

Αὔλακι κ̀ γήρα ΤΕΤΡΥΜΕΝΟΝ ἐργα|ίνην βȣ̃ν
ΑΛΚΩΝ ȣ̓ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
Αἰδεσθεὶς ἔργων. Ὁ δέ πȣ βαθέη ἐνὶ ποίη
Μυκηθμοῖς ἀρότȣ τέρπετ' ἐλευθερίη.

Eleganter poeta, ἀρότȣ τέρπετ' ἐλευθερίη. Proverbium: Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. Cujus meminere Zenobius, Heſychius, Suidas, alii. Nimirum et homo cantando, ſic bos mugiendo otium ſuum oblectabat. Hæc mens poetæ eſt. Recte autem Suidas, Ἄλκων. Alco eſt nomen agricolæ: quod vel ex Horatio notum. Atque hoc imprimis notandum. Nam apud Anthol. p. 555. perperam legitur Ἔλκων.

ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ. Κα|απεπονῆσθαι — Καὶ τέτρυσαι. Κα|απεπόνησαι. Ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτή τε τέτρυσαι.] Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 575.

PARS III. Verbum autem τετρύσθαι usurpat Herodotus, i, 2. Καὶ τὸν λεῶν ΤΕΤΡΥΣΘΑΙ ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ. Atque huc spectat Suidæ nota.

ΤΕΥΧΕΑ, ΚΑΙ ΤΕΥΧΗ. Ὅπλα. Σκεύη. Εὑρίσκουσι δὲ ἀμφορέας καὶ ἄλλα τεύχεα κεράμεια κρεῶν μεστὰ τεταριχευμένων.] Xenoph. Exped. Cyr. lib. v. p. 353. Καὶ δελφίνων τε μάχη ΕΝ ΑΜΦΟΡΕΥΣΙΝ ΕΥΡΙΣΚΕΤΟ ΤΕΤΑΡΙΧΕΥΜΕΝΑ, καὶ στέαρ ΕΝ ΤΕΥΧΕΣΙ τῶν δελφίνων. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas; sed ita tamen ut rem pro libitu et imperio suo administrarit. Quod nostro Lexicographo solenne est.

ΤΕΥΧΩ. Τὸ κατασκευάζω. Ἔνθα δέ τοι κλυτὰ δώματα τετεύχαται βένθεσι λίμνης.] Hæc sunt verba Homeri, Iliad. N. 21.

Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.

Hinc Suidas corrigendus est.

ΤΗΘΕΑ. Ὄστρεα. Ἰστέον ὅτι καὶ τούτοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί· καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ἡδὺ καὶ ὠφέλιμον.] Descripsit hæc verba Suidas ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. Π. 747. Quod ex Eustathio ad locum patet.

ΤΗΛΕΦΟΣ. Περγαμηνὸς, Γραμματικός. Ἔγραψε καὶ αὐτὸς, ἐν οἷς παραδίδεται, πόσα χρὴ εἰδέναι

τὸν

PARS III.

τὸν γραμματικόν.] "Locus hic eſt mutilus, vi-
"deturque excidiſſe nomen operis alicujus; ut "ex ſequentibus illis, ἐν οἷς, haud obſcure col-
"ligitur. Præterea ſupervacaneæ ſunt duæ "hæ voculæ, καὶ αὐτός: quandoquidem nihil "præceſſit ad quod referri poſſint." *Kuſter.* Dormitavit hic Kuſterus. Ut Lucianus, ΠΩΣ ΔΕΙ ἱστορίαν συγγράφειν. *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* Sic Telephus, ΠΟΣΑ ΧΡΗ εἰδέναι τὸν γραμματικόν. *Quibus rebus inſtructum eſſe oporteat grammaticum.* Quod tenendum, et proinde Telephi ſcriptis adnumerandum. De voculis autem iſtis, καὶ αὐτος, confer quæ ſcripſerat, et recte quidem ſcripſerat, Cl. Kuſterus ad v. Ἰςρος Τιβεριεύς. Notandum autem verbum παραθέσθαι, quod haud protritum eſt. Παραθέσθαι eſt *locis veterum allatis rem explanare et confirmare.* De eo erudite, ut ſolet, Cl. Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum. Eleganter Lucas, Act. Apoſt. xvii. 3. Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν, διανοίγων καὶ ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΣ, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν. Diſerte Athenæus, lib. xi. p. 501. Καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν ΠΑΡΑΤΙΘΕΤΑΙ τὰ Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα. Ita ſcribendus iſte locus.*

* Eunapius in Diophanto p. 128. Παραθεῖναι τῇ γραφῇ. *To make remarks upon other mens writings.* Quod rarum et notandum. Nam Interpretes non intellexerunt.

PARS III.

ΤΗΚΕΔΟΝΙ. Φθίσει. Καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ.] Repetuntur hæc verba infra, v. Φρίκη. ubi legitur, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακροτάτῃ. Sed neutra lectio vera eſt. Scribendum, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην. Quemadmodum recte legitur ſupra, v. Ἱεροφάντης. Cæterum, quod nemo vidit, hinc facile ſuppleri poterit luculentiſſimum fragmentum Æliani, cujus particulas nobis conſervavit Suidas, v, Εὐνοῦχος, et v. Μέγαρον. Locum integrum quia elegantiſſimus eſt, hic conſarcinatum atque emendatum adſcribam. Eſt autem ex Æliani libris *de Providentia*, quos paſſim laudat noſter Lexicographus. Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθείς, καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλούνης τε καὶ γύννις, ὅσπερ ἐπιλαθόμενος, καὶ ὡς οὐ μέλει τῶν ἀνθρωπείων τῷ θεῷ δεῖξαι φλεγόμενος, ὤθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον φέρων, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν. Ἐπεὶ δὲ ἐτολμήθη οἱ τὸ μέγα τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, ΚΑΙ ΝΟΣΕΙ ΝΟΣΟΝ ΜΑΚΡΟΤΑΤΗΝ, καὶ τηκεδὼν αὐτὴν διεδέξατο. Καὶ ὅσα ἐτόλμησε βοῶν καὶ λέγων, καὶ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπων ἀσεβεστάτων ἐκτραγῳδῶν καὶ εὐχόμενος, τὴν ἐπίῤῥητόν τε καὶ κατάρατον ψυχὴν ΑΠΕΡΡΗΞΕ. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus, cujus ſenſus vel ſine Interprete ſatis manifeſtus eſt. Haud diſſimiliter Ælian. in Var. Hiſt. xiii. 2. Καὶ στρεβλούμενος ὡμολόγησεν ὅσα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν,

ἐν

ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΑΠΕΡΡΗΞΕΝ. PARS III.

ΤΗΚΤΑ. Οἷον κηρὸς καὶ πίττα. Τηκτά τε ὅσα καὶ χυτὰ ἐς πολεμίους σὺν πυρὶ ἐξ ὑπερδεξίων ἐβάλλετο· τάτε ἄλλα, καὶ τὴν σιδηρῖτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι, κατὰ τῶν ὑπιόντων τὸ τεῖχος ἔχειν ἔμελλον.] Cl. Kusterus legendum censet, ἐκχεῖν ἔμελλον, quod verum esse puto. Poteris etiam scribere, χέειν ἔμελλον. Idem κατὰ τῶν ὑπιόντων χέειν, et καταχέειν τῶν ὑπιόντων. Cæterum hoc fragmentum Josepho adsignat Kusterus: in quo aut verus aut falsus est. Sed structura, quod non vidit, labascit. Scribendum omnino: καὶ τὴν σιδηρῖτιν γῆν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἐργασάμενοι, κατὰ τῶν ὑπιόντων τὸ τεῖχος ἐκχεῖν ἔμελλον. Quæ Græcissima et integerrima lectio.

ΤΗΛΙΑ. Πῆγμα τετράγωνον, ἐφ᾽ οὗ ἤτοι τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται.] Respexit Suidas ad Æschin. contra Timarch. p. 31. Ed. Taylor. Διημερεύειν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ Η ΤΗΛΙΑ ΤΙΘΕΤΑΙ, ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΑΣ ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΣΙ. *In aleatorum circulis totos dies versatus est, ubi tabula ponitur, et galli gallinacei committuntur.* Huc facit Synesius, Epist. 32. Καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ΕΝ ΤΗΛΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΒΟΙΣ καὶ καπηλείοις καλινδηθείς.

PARS III.

ΤΙΒΕΡΙΟΣ——Τὺς πλεῖστα ἐπαίροντας ἄρχοντας ἐκόλαζε, λέγων· Κείρεσθαί μυ τὰ πρόβατα, ἀλλ' ὐ ξυρᾶσθαι βύλομαι.] "Plenius et planius Joannes Antiochenus in Collectaneis a Valesio editis, p. 801. Τοιῦτος δή τις ὢν τὺς ἄρχοντας, ὓς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκεν, ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας ἐκόλαζε." *Kuster.* Recte vir doctissimus. Quod pluribus verbis Antiochenus, paucis conclusit Suidas. Sic solet noster Lexicographus. Notanda autem vis verbi Ἐπαίρειν, quæ neutiquam obvia est, et viros doctissimos fugit. Περισσὰ ἐπαίρειν est; *Plus æquo sumere. Plus quam oportebat exigere. To take more than their due.* Quod publicani et præsides provinciarum lubenter faciebant. Πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον πράττειν vocat Lucas.* Verbum autem αἴρειν in hoc negotio usitatissimum est. Lucas vi. 30. Παντὶ δὲ τῷ αἰτῦντί σε δίδυ, καὶ ἀπὸ τῦ ΑΙΡΟΝΤΟΣ τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει. Idem xix. 21. Ἐφοβύμην γάρ σε ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· ΑΙΡΕΙΣ ὃ ὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ ὐκ ἔσπειρας. Dicitur autem αἴρειν, et ἐπαίρειν. Ut λαμβάνειν, et ἀπολαμβάνειν. Hesych. Ἐπαιρόμενον, ΑΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΝ. Idem: Περιελε, κό-

* Hinc forsan Plutarchus in Antonio p. 88. Edit. Bryan. ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ δὲ καὶ παραβόλως συναγαγὼν, ὅτε μυριάδας εἴκοσι ταλάντων ἡ Ἀσία δέδωκε, ταῦτα εἶπεν, Εἰ μὲν ὐκ εἴληφας, ἀπαίτει παρὰ τῶν λαβόντων· εἰ δὲ λαβὼν ὐκ ἔχεις, ἀπολώλαμεν.

ψον,

ψον, ΕΠΑΙΡΟΝ, ἀφελῆ. Περιελόμενος, ΕΠΑΙΡΑΣ. Ita ſcribendus iſte locus. Reſtituendum hoc verbum Heſychio: Ἀείροις, ἀπείροις. Fruſtra hic ſudant viri doctiſſimi. Tu ſcribe, ne litera mutata: Ἀείροις, ΕΠΑΙΡΟΙΣ. Lexic. Reg. MS. Ἀείρας, ΕΠΑΙΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 332. Ἀραμένη, ΕΠΑΙΡΑΣΑ τὴν ὑδρίαν. Quomodo verbo utitur Sophocles, Elect. ver. 635. PARS III.

ΕΠΑΙΡΕ δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παρῦσά μοι.

Cæterum, quod monendum, verba αἴρειν, ἐπαίρειν, φέρειν, βαστάζειν, et ſi quæ alia ejuſdem furfuris vocabula, nunc *ferre*, nunc *auferre* ſignificant. Quo poſtremo ſenſu accipiendus videtur Joannes xii. 6. Εἶπε δὲ τῦτο, ὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, ϗ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, ϗ τὰ βαλλόμενα ΕΒΑΣΤΑΖΕΝ. *Judas was a* THIEF, *and had the bag, and* STOLE *what was put therein:* de quo conſulendus elegantiſſimus Menagius ad Laertii Lacydem.*

ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Ὁ δὲ πρέσβυς ἔςαλε πρὸς τὺς Μεγαρέας, παρακαλῶν ἔτι ϗ νῦν τιθεσθαι τὰ πράγμα-

---

* Eodem ſenſu uſurpat Archedicus vocem αἴρειν apud Athenæum p. 467. Sed vide Suidam ad v. Ἑρμῆν.—— Λέγυσι δὲ αὐτὸν (Ἑρμῆν) καὶ τῦ κέρδυς αἴτιον, ϗ τῶν ἐμπορίων ἔφορον· ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτῦ ἱςῶσι ΒΑΣΤΑΖΟΝ ΜΑΡΣΥΠΟΝ.

τα,

PARS III. τα, ϗ μὴ κινδυνεύειν τοῖς ὅλοις. Ἀντὶ τȣ̃, συγκαταλίθεσθαι.] Hoc fragmentum proculdubio Polybio adjudicandum eſt, qui ita loquitur, lib. viii. p. 735. Ταχὺ δὲ ϗ τȣ̃ κήρυκος παραγενομένȣ πρὸς τὴν Λαοδίκην, ϗ διασαφέντος τὰ περὶ τὸν Ἀχαιὸν, ϗ κελεύοντος ΤΙΘΕΣΘΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Quem locum minus intellexerunt viri eruditi. Optime Suidas, συγκαταλιθέσθαι exponit. Latini, *componere*. Rem ſatis dilucidatam dabit Dexippus in Excerptis Hœſchelii, p. 5. Κράτιςον δὴ τȣ́των ἕνεκα δι' εἰρήνης αἱρεῖσθαι ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς ὁμονοίας ὠφελείας, ϗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΝ ΗΜΙΝ ΤΙΘΕΣΘΑΙ. Quod egregium et perſpicuum eſt.

ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ —— Ἐκπεσὼν δὲ τῆς σχολῆς διὰ τὸ παῤῥησιαςὴς εἶναι ἐν ἀγρῷ διῆγε Τȣσκλάνῳ λεγομένῳ. Ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, ἐμέσαι βȣληθεὶς μετὰ δεῖπνον ϗ σφηνωθείς.] Verba illa, ἐτελεύτησε δὲ ἐν Δαβάνῳ, vel emendanda, vel explicanda ſunt. Interpres, homo naſutus, *mortuus eſt Dabani*. Qui vellem nos certiores aliquantum feciſſet de iſto *Dabano*, ubi vitam cum morte commutavit Timagenes. Emendabat vir doctiſſimus, quod me per literas monuit Cl. Taylorus, ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαλανείῳ. Quod ingenioſum quidem eſt. Cicero pro Deiotaro: *Cum te* vomere *poſt cœnam velle dixiſſes*, in balneum *te ducere cœperunt*. Sed lenior emendatio in

in proclivi eſt. Repono, ne litera quidem mutata: Ἐτελεύτησε δὲ ἐν ΑΛΒΑΝΩι. *Mortuus eſt in Albano.* Nimirum degebat noſter Timagenes ut plurimum in *Tuſculano*, cœnabat autem, ut fors ferebat, cum amico in *Albano.* Hic σφηνωθεὶς diem ſupremum obiit. Quod veriſſimum eſt. Sueton. in Domitiano: *Celebrabat et in* Albano *quotannis Quinquatria Minervæ.* Ubi Caſaubonus, *In Albano accipiendum ut in Tuſculano. Albanum ſeceſſum Tranquillus nominat, cap.* xix. Dio in Tiberio, cap. xxiv. Αὐτὸς μὲν, καί τοι περί τε ΤΟ ΑΛΒΑΝΟΝ καὶ περὶ ΤΟ ΤΟΥΣΚΟΥΛΟΝ διατρίβων, οὐκ ἐσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.*

ΤΙΜΑΣΘΑΙ. Προτιμᾶν. Ἐξέχεσθαι καὶ μὴ πιεῖν ἀνέχεσθαι οἴνου, μηδὲ τιμᾶσθαι τοσούτου τὸν βίον τὸν λοιπὸν, ἵνα τὸν φθάνοντα, φησὶν, ἀφανίσῃ, καὶ ἐγκρατῇ διαίτης ὀλίγης πιοῦσα οἶνον· καὶ τὸν βίον ἡ γενναία κατέστρεψε.] "Portus legebat, ἐξέρχεσθαι, eamque vocem "de exitu ex hac vita, ſive morte accipiendam putabat: quod non diſplicet." *Kuſter.* Eſt locus elegans, ſed quem nec Portus nec Kuſterus intellexit. Ἐξέχεσθαι, eſt *perſtare, priſtino inſtituto adhærere.* Euſeb. Demonſt.

---

* Timagenis vitam ſcripſit Evagoras Lindius. Suidas ad v. Εὐαγόρας. Ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων. Ζητήσεις κατὰ στοιχεῖον. Ita ſcribendum et diſtinguendum eſt.

Evang.

PARS III. Evang. lib. iii. p. 70. Προὔτρεπον οὐδὲν ἄλλο, ἢ τῶν περὶ Μωσεῖ νενομοθετημένων ΕΞΕΧΕΣΘΑΙ. *Nihil aliud hortabantur prophetæ, nisi ut Mosis institutis adhærescerent.* Dio Chrysost. Orat. xlvi. p. 514. Μαίνεσθε καὶ παραφρονεῖτε τοιούτων ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΙ σφόδρα οὕτως. *Insanitis et deliratis, talibus ita vehementer inhærentes.** Et hoc rectum. Sed mendum subest, quod non vidit Kusterus. Repono, καὶ ἐκτραπῆ διαίτης ΛΙΤΗΣ πιοῦσα οἶνον. Porphyrius de Abstin. lib. iv. p. 150. ΔΙΑΙΤΑ δὲ ΛΙΤΗ καὶ ἀφιλής. ΟΙΝΟΥ γὰρ οἱ μὲν οὐδ᾽ ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγεύοντο. Quare locus Suidæ ita tandem interpretandus est: *Mulier autem in instituto suo perstabat, nec bibere vinum sustinebat, neque tanti reliquam vitam faciebat, ut priorem obscuraret et a tenui victu, vinum bibens, recederet.* Qui perfectissimus sensus. Cæterum hunc locum Æliano adsignandum esse puto. Quod, ut alia taceam, ex verbo τιμᾶσθαι, quo libenter utitur Ælianus, collegisse videor. Suidas infra: Τιμησαίμην. Αἰλιανός· ΤΙΜΗΣΑΙΜΗΝ ΤΟΝ ΒΙΟΝ πάντα τριτημορίου, εἰ μὴ ἔχοιμι τοὺς ἐμοὺς κηδεμόνας.

ΤΙΜΑΣΙΩΝ.——Ὁ δὲ ἐκλιπὼν Ναύκρατιν, περὶ Μέμφιν διῃτᾶτο, καὶ ναῦν δὲ ἐκέκτητο ἤδη, καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ.] Depromptum esse hunc lo-

* Synes. de Provid. p. 107. Τῆς περιενεχθείσης μερίδος καὶ τὸν πλησίον ἐλθούσης αὐτὸς ΕΞΕΧΟΜΕΝΟΣ.

cum

cum ex Philoſtrat. Apollon. vi. 2. recte monuerunt viri doctiſſimi Kuſterus et Pearſonus, caſtratum vero eſſe et male acceptum ne viderunt quidem. Apud Philoſtratum ita legitur: Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο. Ubi vide illud ἄτοπον, quod aperte vitioſum eſt. Sed vera lectio in vicinia eſt. Reſcribo, Καὶ ναῦν δὲ ἤδη ΠΟΤΑΜΙΟΝ ἐκέκτητο. *Atque illic navicula fluviatili comparata, in Nilo naucle-rum agebat.* Quod undequaque arridet. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. p. 415. Πορθμεῖα ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΙΩΝ προεὐτρεπισμένα, ἃ κατὰ ῥοῦν τῆς διώρυχος ἐκ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ φερέσθαι συγχωρήσας, καθελκύσας εἶχε. Priſcus in Excerptis Hœſchelii, p. 28. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἴσιδος διάβασιν, ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθμεύεται.* Emendabat vir quidem doctiſſimus ad Timæi Lexicon, ναῦν ἀπόστολον. Sed noſtra emendatio ſaluberrima eſt.

ΤΙΤΘΗ. Τρόφος. Μάμμη. Ὅσα δὲ ἀργία μεμάρανται, ἢ ῥαθυμία διέφθαρται μειράκια ταῖς τίτθαις ἀπομύττειν, ἢ ταῖς γυναιξὶ λοιπὸν ἀποπέμψατε,

* Eunapius in Ædeſio p. 62. Edit. Commelin. Τοῖς δὲ ἐξήγησι ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΠΛΟΙΑ μετὰ ῥᾳστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες.

καὶ

PARS III. καὶ θρυπτόμενα παρὰ ταύταις στωμύλλεσθαι, καὶ λαλεῖν περὶ κρόκης καὶ στημόνων ἐάσωμεν.] Scribendum, περὶ κρόκης καὶ στημόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν. Quomodo recte legitur supra, v. Πλαγγόνων. Cæterum hoc fragmentum, cujus cujus fuerit, laudat Scholiastes ad Aristoph. Equit. v. 713. ex quo bona fide deprompsit Suidas. Huc referendus Aristides, vol. ii. p. 356. Ἀλλ' οἶμαι τοὺς μὲν τοιούτους λόγους καὶ μύθους ΤΑΙΣ ΤΙΤΘΑΙΣ ἄμεινον παριέναι, τοῖς παιδαρίοις, ἐπειδὰν ὕπνου δέηται, διηγεῖσθαι. Est autem Τίτθη vox probrosa et subturpicula.* Menander apud Stephanum Byzantinum in v. Δωδώνη·

Ἐὰν δὲ ΚΙΝΗΣΗι μόνον τὴν Μυρτίλην
Ταύτην τις, ἢ ΤΙΤΘΗΝ καλῇ, πέρας οὐ ποιεῖ
Λαλιᾶς. ——

Quem locum minus perspexisse videtur Cl. Bentleius.

ΤΙΤΤΥΒΙΖΕΤΕ. Ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάβριος.

———— Ἔπη χελιδόνος
Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης.]

Babrii versiculi, qui choliambi sunt, nonnihil laborant. Nam postremum locum versus

* Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Ναννίου θυγάτηρ, τὸ τῆς ΤΗΘΗΣ ἀναφέρουσα ΕΚ ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα.

prioris

prioris occupat iambus: quod contra artem est. Rescribo, idque eleganter: PARS III.

——— ———Ἔπη χελιδόνος ΤΑΥΤΑ
ΤΑΥΤΗΣ ἀκούσας μικρὰ τιτ͂λυβιζούσης.

Quod omnino verum.

ΤΙΤΩ. Ἡ ἡμέρα.] Verbi sedes est apud Callimachum. Tzetxes ad Lycoph. p. 135. Τιτοῦς, τῆς ἡμέρας. Ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος·

Τόφρα δ' ἀνισχοῦσι Βοοστὸς λόφον ἔγρετο ΤΙΤΩ.

Locus corruptissimus, quem expedire non potuit Bentleii sagacitas. MS. ἀνίσχουσα Βοοστόν. Rescribo certissime:

Τόφρα δ' ἀνίσχουσα ΒΛΟΣΥΡΟΝ ΛΟΦΟΝ ἔγρετο
ΤΙΤΩ.

Interea efferens jubar aureum experrecta est dies.

Ἀνίσχειν est *efferre, oriri.** Callimachus apud Etymol. Magn. in v. Φιαρός.

——— Φιαρὴ τῆμος ΑΝΕΣΧΕΝ ΕΩΣ.

Idem apud Orion. Theb. MS.

Οἱ δ', ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ΑΝΕΣΧΕΝ.

---

* Theocritus in Idyll. xviii. 57.

Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ΑΝΑΣΧΩΝ εὔτριχα δειρήν.

Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus. Sermo eſt de Hercule et Iolao circa Hydram occupatis. Quod miror viros doctiſſimos ad Callimachum non animadvertiſſe. Verbum autem βλοσυρὸν, quod hic appoſitiſſimum eſt, uſurpat Callimachus, Hymn. in Cer. ver. 53.

——Τᾶς φαντὶ πέλειν ΒΛΟΣΥΡΩΤΑΤΟΝ ΟΜΜΑ.

De Callimachi autem fragmentis hic agens, quæ non ita pridem recenſuit doctiſſimus Erneſtus, haud ἄμουσον, opinor, fuerit, ſi nonnulla ſummi poëtæ ἀποσπασμάτια hinc illinc delibavero, et quæ eruditiſſimorum virorum acumen eluſerant, hic in tranſitu inſtauravero. ETYMOLOGUS. Ἄφενος. Ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τέτρατον Δαμασου παῖδα Νεστορίδη. Pentameter, ut vides, laborat. Emendabat Cl. Bentleius παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαΐδα Νεστορίδεω. Neutrum recte. Audacter repono:

Τετραένον ΔΑΜΑΣΟΥ παῖδα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ.

Homer. Odyſſ. X. 293.

Οὖτα ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ.

Huc egregie facit Etymologus. ΔΑΜΑΣΟΣ ὄνομα κύριον. Καὶ ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ. Hoc verum. GALENUS in Lexico Hippocrat. Πολυγράω, πολυφάγω. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

μόνα. Καλλίμαχος, ἀντὶ τȣ͂, κατέφαγε. Corrigebat vir magnus:

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνα.

Et ſolus adoleſcentum comedebat tutorem.

Hominem ſane ingratum, qui tutorem comederit: quod Actæonis canes fecerunt ſcilicet. Eſt qui legat,

Καὶ κύνες Ἀκταίων' ἔγραον ἡγεμόνα.

Et fuit Actæon præda ſuis canibus.

Sed hoc ludere eſt. Etymol. Magn. Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθὴ, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλȣ͂ν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος. Quare pentameter iſte ita proculdubio eſt conſtituendus:

Καὶ ΒΙΟΝ αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος.

Et patrimonium adoleſcentum comedebat tutor.

Verba γόνος, μόνος, βίος ſæpius permutantur in libris ſcriptis. Scite autem, ἔγραε κηδόμενος· non conſervabat, prout debuit, ſed comedebat: id quod non raro uſu evenire ſolet. Reſpexit autem Callimachus ad Homer. Odyſſ. I. 160.

——— ΒΙΟΤΟΝ νήποινον ΕΔΟΥΣΙΝ
Ἀνέρος ———

Heraclides de Alleg. Homer. p. 491. Καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον.

PARS III. Ἀφάρωτος οἷον γυνή. Ubi tres poſtremæ voces ex iambis Callimachi petitæ ſunt. Etymol. MS. Bibl. Reg. Par. Ἀφάρωτος, ἡ ἀναροτρίαστος γῆ. Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις.——Ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου.* Sed mendum ſubeſt, quod nemo vidit. Scribendum,

Ἀφάρωτος οἷον —— ΓΥΗ.

Habes jam caput et caudam ſenarii. Eſt autem ἀφάρωτος γυὴ, *ager ſterilis* ſive *incultus*. *Inaratam terram* vocat Virgilius Georg. i. 83. Idem autem γυὴ et γῆ. Sophocles, Antig. ver. 576.

ΑΡΩΣΙΜΟΙ γὰρ χἀτέρων εἰσὶν ΓΥΑΙ.

Atque hoc omnino rectum. Quare hoc fragmento quali quali ampliandus Callimachus. Schol. ad Eurip. Phœniſ. ver. 868. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Νῦν τὸν Κάματον, ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον· ἄλλοι δὲ αἶπος, (lege αἶπος) τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς το μῆκος, ὡς καὶ πῶς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Ubi quid ſibi velit πῶς ὀλέθριος neſcit Bentleius. Neſcierunt omnes. Nos ne literula mutata priſtinam lectionem revocavimus: ὡς καὶ ΑΙΠΥΣ, Ο ΟΛΕΘΡΙΟΣ, ἐν Καλλιμάχῳ. Opportune Suidas: Αἰπύς. Ὁ ὀλέθριος. Homer. Iliad. Λ. 174.

* Excidit vox Θέων. Vide Etymol. Mag. v. Ἀσυρόν.

—— Ἀναφαίνεται

——— Ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. PARS III.

Ubi Schol. Αἰπύς. Ὑψηλὸς, μέγας, καὶ ΟΛΕΘΡΙΟΣ. Addam unum locum, non ut emendem, ſed ut ab emendaturientibus vindicem, atque eum quidem ex Suida noſtro petitum. SUIDAS. Ἀράχνη. Θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον. ——— Καλλίμαχος· ΕΡΓΟΝ ΑΡΑΧΝΑ. Hæc nullo modo ſollicitanda ſunt. Sed viri doctiſſimi non intellexerunt. Idem ἀράχνα et ἀράχνου. Ut ἰπνίτα et ἰπνίτου. De quo nos ſupra ad v. Ἰπνός. Quare ἔργον ἀράχνα nihil aliud eſt quam, *tela araneæ*. Ἀράχνης μίτον vocat Clemens Alexandrinus. Quod omnino verum. Atque hæc ſufficiant ad Callimachum.

ΤΟΜΙΑΣ. Εὐνοῦχος. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, τομίας ἦν, καὶ τῆς εὐγλωττίας αὐτῷ οὔτι μάλα μετῆν, οὐδὲ παιδείας.] Hæc ſunt verba Agathiæ lib. i. p. 22. ut recte monuit Kuſterus. Sed quæ paulo rectius exhibentur ſupra in v. Ναρσῆς. Atque hinc reſtituendus Agathias, apud quem male legitur, οὔτι μάλα ΜΕΣΤΩΣ. Idem mendum infeſtat Libanium in Orat. de Ulciſcend. Juliani nece pag. 180. Ed. Fabric. Προκαλοῦμαι τοίνυν αὐτοὺς εἰς ἔλεγχον, καὶ ἀξιῶ δεῖξαι τοῖς εἰρημένοις ἀληθείας τι μεστόν. Scribendum, ἀληθείας τι ΜΕΤΟΝ. *Ipſos itaque ad probandum provoco, rogoque ut veritatis aliquid*

PARS III. *inesse dictis ostendant.** Corrigendus etiam hac occasione Euripides in Supplic. ver. 432.

> Ὅπȣ, τὸ μὲν πρώτιστον, ȣ̓κ εἰσὶν νόμοι
> Κοινοὶ, κρατεῖ δ᾽ εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος
> Αὐτὸς παρ᾽ αὐτῷ· ϗ τοδ᾽ ȣ̓κετ᾽ ἔστι σοι.

Verba postrema manifesto corrupta sunt. Rescribo, idque vix literula mutata:

> ——— ϗ τόδ᾽ ȣ̓ ΜΕΤΕΣΤΙ σοι.

Unus vero legem tenet, et nulla pars ejus tecum communis est. Hæc mens loci est. Euripides in Erectheo v. 45.

> ——Τί παίδων τῶν ἐμῶν ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ;

Dicitur autem, Τȣ͂δε μέτεστί σοι, et Τόδε μέτεστί σοι. Thomas Magister v. Μέλει. Ὥσπερ μέλει μοι τȣ͂δε, ϗ μέλει μοι τόδε φαμὲν, ȣ̔́τω ϗ μέτεστί μοι τȣ͂δε, ϗ ΜΕΤΕΣΤΙ ΜΟΙ ΤΟΔΕ. Quoniam autem de Euripidis *Supplicibus* hic sermo est, operæ pretium fuerit locum unum atque alterum elegantissimæ fabulæ, qui in conclamatis sunt, hic in gratiam φιλελλήνων emendare atque in pristinum nitorem restituendos curare. Nam viri summi ad hæc levia parum attenderunt. Primum igitur videamus quod legitur v. 321.

---

* Eunapius in Maximo p. 71. Edit. Commelini: Εἰ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΤΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ὦ φίλε Χρυσάνθιε, πρὸς αὐτὸν ἔφη, φράσον μοι σαφῶς, τίς ὁ ἐπίλογος ȣ̔͂τος τῆς ἐξηγήσεως.

Ὁρᾷς,

Ὁρᾶς, ἄβȣλος ὡς κεκερ]ομημένη
Τοῖς κερτομȣ͂σι, Γοργόν' ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πα]ρίς. Ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξε]αι.

Eſt locus illuſtris, ſed minus hactenus perſpectus. Nam quæ ſcripſerunt viri eruditiſſimi, fruſtra ſcripſerunt. Lego et diſtinguo:

Ὁρᾶς, ἄβȣλος ὥς, κεκερ]ομημένη
Τοῖς κερ]ομȣ͂σι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
Σὴ πα]ρίς ——

Nimirum vis verbi ἀναβλέπει omnes Interpretes fefellit. Eſt autem ἀναβλέπειν, *ſuſpicere*, *oculos erigere*. Nos Angli; *To look up*. *To hold up ones head*. Quo ſenſu uſurpat Longinus περὶ Ὕψȣς § 44. Ταῦτα γὰρ ὅτως ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ΑΝΑΒΛΕΠΕΙΝ. Quod egregium et ad normam antiquorum eſt.* Recte autem diſtinximus, ἄβȣλος ὥς. Quod ſatis uſitatum eſt. Homer. Iliad. Θ. 94.

Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, ΚΑΚΟΣ ΩΣ, ἐν ὁμίλῳ; †

---

* Eunapius in Procemio p. 12. Ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσαν τε καὶ εἰσὶ βίοι τὰ γράμματα, τοσαύτης ἀνάμεστα παιδείας καὶ θεωρίας, ἔς τε ἠθικὴν ἀρετὴν, καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ΑΝΕΒΛΕΨΕ φύσιν τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολȣθεῖν, ὡς ἀχλύν τινα, σκεδάσασα.

† Hic verſus Homericus citatur a Theophylact. Epiſt. x. p. 16. Edit. Meurſii.

 Ita

PARS III. Ita ſcribendus iſte locus, quem minus recte ſollicitavit vir doctiſſimus. Heſychius ex emendatione noſtra: Μελα νῶτα βαλὼν, μελαβαλὼν τὰ νῶτα. Cæterum ἀβελίας nomine male audiebant Athenienſes. Quod ex Suida v. Ἀθηναίων δυσβελία, et Ariſtophane notum. Atque hoc primum. Deinde illud vide, quod legitur ver. 1089.

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν.

Locus terſus, ſi quis alius, et ſubtilis, ſed Librariorum manibus peſſime commaculatus. Vox enim τέκνων male geminatur. Reponendum omnino:

Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται ΚΑΚΟΝ,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, ΚΑΚΟΥ.

Si vero eo veniſſem, et fuiſſem expertus
Quantum ſit malum patrem privari liberis,
Nunquam veniſſem profecto eo, ubi nunc ſum, mali.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Recte illud, Οἷον γίγνεται κακόν. Menander apud Stobæum ex emendatione Bentleii pag. 159. Ed. Cler.

ΟΙΟΝ τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν ΚΑΚΟΝ.

Deinde

Deinde optime reſcripſimus, Οὐκ ἂν εἰς τόδ' ἦλθον κακȣ̃. *Non perveniſſem huc uſque mali.* Quod rarum et elegans in primis eſt. Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 124. PARS III.

Πῶς ȣ̃ν ὁ λῃςὴς, εἰ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ΕΣ ΤΟΔ' ΑΝ ΤΟΛΜΗΣ ΕΒΗ.*

Quin et, dum hoc agimus, addere libet tertium locum ejuſdem δράματος, celeberrimum quidem eum, et a viris celeberrimis contrectatum. Eſt autem ver. 1212.

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεȣ̃.

Fruſtra diſputant hic viri doctiſſimi de *dea Iſthmia*, ſive *deo Iſthmio*, qui quidem nulli, vel hactenus parum noti. Audacter repono:

Μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας ΧΘΟΝΟΣ.

Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 949.

Τύραννον αὐτὸν ȣ̔ 'πιχώριοι ΧΘΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΘΜΙΑΣ ςήσȣσιν ———

Atque hæc hactenus.

---

* Item Euripides in Hippolyto v. 1332.

Ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβȣμένη,
Οὐκ ἄν ποτ' ΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΤΟΔ' ΑΙΣΧΥΝΗΣ ἐγὼ,
Ὥς' ἄνδρα πάντων φίλτατόν γ' ἐμοὶ βροτῶν,
Θανεῖν ἐᾶσαι ———

PARS III.

ΤΟΛΥΠΕΥΜΑ. Συναγωγή. Τὸ καταcκευαςὸν ϰ) πεφιλοκαλημένον ἔριον.] Schol. ad Homer. Odyſſ. Δ. 490. Τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Τολύπη, ἡ ἐργασία. Τολυπευτὸν, καταcκευαςὸν ϰ) πεφιλοκαλημένον ἔριον. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΥ ΠΟΙΕΙΝ.—Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Ἄνδρας σοφὲς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὡς καλῶς εἰς δύναμιν τίθεσθαι.] De hoc loco nonnulla adnotavit doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Necyomantiam. Sed virum optimum metri ratio ſefellit. Locus Cratini ita ſcribendus eſt:

——— Ἄνδρας σοφὲς

Ἐχρῆν τὸ παρὸν πρᾶγμ' εἰς δύναμιν θέσθαι καλῶς.

Viros ſapientes oportuit rem præſentem ex uſu ſuo pro viribus adminiſtrare. Egregie Marcus Antoninus apud Dion. Caſſ. lib. lxxi. 27. p. 1192. Ἔγωγε τᾶτ' ἂν μόνον ἐκ τ͂ παρόντων κακῶν κερδάναιμι, εἰ ΔΥΝΗΘΕΙΗΝ ΚΑΛΩΣ ΘΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ, ϰ) δεῖξαι πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι ϰ) ἐμφυλίοις πολέμοις ἐςὶν ὀρθῶς χρήσασθαι. *Hæc ſola mihi ex malis præſentibus foret utilitas, ſi poſſem, re bene compoſita, oſtendere cunctis hominibus, licere civilibus etiam bellis recte uti.* Quod ex Cratino adumbratum videtur. Confer nos ſupra ad v. Τίθεσθαι. Huc ſpectat Horatius:

—— QUOD ADEST *memento*

Componere æquus.

ΤΟΣΙΒΙΣ.

TOΣΙΒΙΣ. Θεὸς τῶν.] Locus mutilus eſt, quem ita ſupplebat doctiſſimus Reineſius: Θεὸς τ̃ Σολύμων, vel τ̃ Λυκίων. Quomodo et ante eum Vigerus ad Euſeb. Præpar. lib. v. p. 188. Quam emendationem probat Kuſterus. Sed neuter ſcopum attigit. Scribendum ſine dubio: Τόσιβις. Θεὸς τ̃ ΣΚΛΗΡΩΝ. *Unus ex iis deis, qui* σκληροὶ *nominantur.* Reſpexit autem Suidas ad Plutarch. de Oracul. Defectu p. 421. ubi ita legitur: Ἐπεὶ ϗ Σολύμους πυνθάνομαι τοὺς Λυκίων προσοίκους ἐν τοῖς μάλιστα τιμᾶν τὸν Κρόνον· ἐπεὶ δὲ ἀποκτείνας τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν Ἄρσαλον καὶ Δρύον καὶ Τροσωβιὸν, (lege Ἄρυον ϗ Τόσιβιν) ἔφυγε ϗ μετεχώρησεν ὁπηδήποτε· τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν· ἐκεῖνον μὲν ἀμεληθῆναι, τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἄρσαλον ΣΚΛΗΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ προσαγορεύεσθαι· Καὶ τὰς κατάρας ἐπὶ τούτων ποιεῖσθαι δημοσίᾳ ϗ ἰδίᾳ Λυκίους. Ita ſcribendus iſte locus. Θεοὺς σκιροὺς ſive σκιῤῥοὺς vocant Euſebius et Theodoritus. Quod perinde eſt. Sophocles Oedip. Tyr. ver. 35. PARS III.

Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολὼν,
ΣΚΛΗΡΑΣ ΑΟΙΔΟΥ δασμὸν, ὃν παρείχομεν.

Theocritus Idyll. iv.. 40.

Αἲ αἲ ΤΩ ΣΚΛΗΡΩ μάλα ΔΑΙΜΟΝΟΣ ὅς μ' ἐλελόγχει.

Oenomaus apud Euſeb. Præpar. lib. v. p. 229. Οἷον εἰ ϗ Κάνθαρός τις γεννηθεὶς οὐκ ἐνεβίω, οὐδ' ἐνεγήρασεν

PARS III. ῥασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ, ἀλλ' ἐχθρῷ ἀνέμῳ περιέτυχε, καὶ Κανθαρίῳ ΔΑΙΜΟΝΙ ΣΚΛΗΡΩι, ὃς αὐτὸν μετέωρον ἄρας βίᾳ, ἀπήνεγκεν ἐπί τινα ἄλλην γῆν, καὶ ἄλλην κοπρίαν. Auctor Proverb. xxvii. 16. Βορέας ΣΚΛΗΡΟΣ ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται. Quo respexit Hesychius: Βόῤῥας, ἄνεμος ψυχρὸς. Παγώδης καὶ ΣΚΛΗΡΟΣ, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται, καὶ σημαίνει ΤΟΝ ΔΙΑΒΟΛΟΝ. Quæ egregia sunt, et ex Basilio descripta. Quod viris doctis notatum.* Cæterum qui hic Τόσιβις, is Theodorito, qui hunc locum Plutarchi laudat Græcar. Affect. lib. iii. p. 46. Τόσαβις dicitur. Quod ex Suida et Eusebio corrigendum.

ΤΩΝ ἄλλων μοι πάντων ἧττον μέλει. Ἀντὶ τοῦ, οὐδαμῶς.] Aristoph. Plut. ver. 1119.

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει.

Huc Suidæ nota referenda est.

ΤΡΕΣΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, φυγὼν, φοβηθεὶς, δειλιάσας.

Τρέσας δ' οὐκέτι ῥίμφα φέρον πόδες.——]

"Locus est corruptus. Portus legit, Τρέσαντ' "οὐκέτι ῥίμφα — Sic saltem metro consuletur. "At ego propter fragmenti brevitatem ni-

* Harpocration in Lexico: Κόβαλοι. Δαίμονές εἰσί τινες ΣΚΛΗΡΟΙ περὶ τὸν Διόνυσον.

"hil

" hil certi de hoc loco ſtatui poſſe cenſeo." *Kuſter.* Feſtinanter nimis vir doctiſſimus. Eſt verſus Homeri Iliad. N. 515. ubi ita legitur: PARS III.

Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.

Quemadmodum et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum nomine iſto inſigniebatur Ariſtodemus apud Ælian. de Anim. iv. 1. Ἀριστόδημος δὲ Ο ΤΡΕΣΑΣ, καὶ Κλεώνυμος ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, καὶ ὁ δειλὸς Πείσανδρος οὔτε τὰς πατρίδας ᾔδουντο, οὔτε τὰς γαμετὰς, οὔτε τὰ παιδία.

ΤΡΙΓΕΡΩΝ. Τρεῖς γενεὰς βιοὺς.
——————— Νέστωρ
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.]

Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod nobis exhibet Cl. Kuſterus ſupra, ad v. Γενεά.

Ἡδυεπὴς Νέστωρ πολιὸς, Νηλήϊος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Sed vera lectio eſt, ΠΥΛΙΟΣ, Νηλήϊος ἥρως. Quomodo recte legitur apud Reiſk. Anthol. p. 73. Nimirum Neſtorem Pylo et natum et ſepultum eſſe indicat Epigramma. Epigram. Anthol. lib. i. p. 72.

——— Ἔθανεν χὼ ΤΡΙΓΕΡΩΝ ΠΥΛΙΟΣ.

Horatius Carm. i. 15. 22. *Pylius ſenex.* Reſtituenda iſta vox Sophocl. Philoct. ver. 426.

PARS III.

A. Τί δ'; ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ Ο ΠΥΛΙΟΣ ἐστιν; ὗτος γάρ τά γε
Κείνων κάκ' ἐξήρυκε βȣλεύων ΣΟΦΩΣ.
B. Κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φρȣ̂δος, ὅσπερ ἦν ΜΟΝΟΣ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatus admodum eſt. Quomodo locutus eſt Ariſtophanes Pac. 699. qui ad eandem normam reformandus eſt:

Τί δὲ; Κρατῖνος ὁ σοφός ἐστιν; Ἀπέθανεν.
Quid? vivitne Cratinus? Mortuus eſt.

Cæterum huc reſpexit Propertius ii. 13.

Nam quo tam dubiæ ſervetur ſpiritus horæ?
Neſtoris eſt viſus POST TRIA SECLA *cinis.*
Quis tam longævæ meminiſſet fata ſenectæ
GARRULUS *Iliacis miles in aggeribus?*
Non ille Antilochi *vidiſſet corpus humati,*
Diceret aut, o mors, cur mihi ſera venis?

Vulgo inepte legitur, *Gallicus miles*. Nos recte emendavimus. Eleganter autem Propertius, *Garrulus miles:* quippe qui *lingua*, non *manu* militaret. Quod de Neſtore verum eſt. Plutarch. de Garrul. p. 513. Οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοὶ, καὶ ΤΟΝ ΝΕΣΤΟΡΑ ὁ ποιητὴς τοιȣ̂τον εἰσάγει, τὰς αὐτȣ̂ πολλάκις ἀριστείας καὶ πράξεις διηγȣ́μενον. *Bellicoſi multi ſunt in bellis narrandis:*

*dis: talemque facit Homerus Neſtorem, ſæpenumero prælara ſua recenſentem facinora.** PARS III.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΔΕΣ. Ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας πότοι συνεχεῖς ἐγίνοντο.] Bacchi Trieterides ſatis notæ. Meminit præter alios Ariſtodicus in Epigram. apud Reiſk. p. 138.

Δαμὼ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν ΤΡΙΕΤΗΡΙΣΙΝ *ἥρω*
Εὔφρονα λυσαίταν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
Ζωὰν ἀρνήσαντο, τανυπλέκτων δ' ἀπὸ μιτρᾶν
Χερσὶ ΔΕΡΑΙΟΥΚΟΥΣ *ἐκρεμάσαντο βρόχους.*

Ita ſcribendum, non δερεούχους. *Orgia trieterica* vocat Virgilius.† Per hoc feſtum Bithyni vino epuliſque vacabant, idque ἀφ' ἡμέρας. Scribendum putat Cl. Kuſterus, ἐφ' ἡμέρας. Sed fallitur vir doctiſſimus. Senſus ſcriptoris eſt: *Bithynos per totum diem (from morning to night) poculis indulgere.* Quod ἀφ' ἡμέρας πίνειν vocant Græci.‡ Polybius, lib. viii. p. 741. Ὁ Γάϊος ἀνε-

---

* In loco Propertii, qui ſupra ſcribitur, ita forſan legendum et diſtinguendum ſecundum diſtichon:

QUI SI TAM LONGÆ MINUISSET *fata ſenectæ*
GARRULUS Iliacis miles in aggeribus;

† In primo verſu hujus Epigrammatis MS. Muſgrave. ἀντὶ τοῦ, ἥρω, legit ἥρας. Recte.

‡ Ita Plutarchus in Dio. p. 198. Edit. Bryan. Ὁ γὰρ Νύψιος ὁρῶν οὐδὲν ὑγιαῖνον ἐν τῇ πόλει μέρος, ἀλλὰ τὸν μὲν ὄχλον αὐλήμασι καὶ μέθαις εἰς νύκτα βαθεῖαν ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ κατεχόμενον, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐπιτερπομένους τε τούτῳ τῷ πανηγυρισμῷ, καὶ προσάγειν ἀνάγκην μεθύουσιν ἀνθρώποις ὀκνοῦντας, ἄριστα τῷ καιρῷ χρησάμενος, ἐπεχείρησε

τῷ

PARS III. παύϛο μεθύων, ὡς εἰκός ἐςι τὺς ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ πίνοντας. Idem p. 740. Τῶν δὲ ταχέως ἐξαναςάντων διὰ τὸ γεγονέναι τὸν πότον ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. ver. 1094. Καὶ κωθωνίσαι, μεθύσαι. Ὡς τό· Ἐρῶν καὶ κωθωνιζόμενος ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ. Quæ verba ſunt Polybii in Excerptis Valeſii, p. 117. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τῦ βίυ, προορώμενος ὐδὲν τῶν μελλόντων, ΕΡΩΝ ΔΕ ΚΑΙ ΚΩΘΩΝΙΖΟΜΕΝΟΣ ΑΦ' ΗΜΕΡΑΣ, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. Latini; *De die convivari.* Terent. Adelph. v. 9.

——— Obſonare cum fide,
Scortum adducere, apparare DE DIE *convivium.*

Catullus Carm. xlviii. 5.

Vos convivia lauta ſumptuoſe
DE DIE *facitis.* ———

Ad quem locum conſulendi Interpretes.

ΤΡΙΓΛΙΣ. Εἶδος ἰχθύος. — Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς, καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν,
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι Θῆρις ὁ δικτυβόλος.]

τῷ τειχίσματι. Ælian. in Var. Hiſt. lib. xii. 30. ἐξ ἑωθινῦ vocat: Ταραντίνοις ἐν ἔθει πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθυσαν ἀγοράν. Ubi vide Kuhnium. Confer et Kuſterum ad Suidam, v. Ἀγορᾶς ὥρα.

Ita

Ita quoque Suidas ſupra v. Λιμενῆτιν. Sed vera lectio eſt Λιμενῖτιν. Quomodo recte legitur apud Anthol. lib. vi. p. 550. Leonides in Epigrammate:

Ταῦτ᾽ ὁ Πρίηπ☉ ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ὁ ΛΙΜΕ-
ΝΙΤΗΣ.

Damaſcius apud Photium in Excerptis p. 1060. Τί τοῦτο, ἔφη, ποιεῖς, ἄνθρωπε; ἁλώσῃ δὲ ὑπὸ τῶν ΛΙΜΕΝΙΤΩΝ φυλακτήρων. Notandum autem illud, Τρίγλαν ἀπ᾽ ἀνθρακιῆς. Quæ locutio reſtituenda Euripidi in Cyclop. ver. 357.

Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ
Ἀνασόμου τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν.

Emendabat Joſephus Scaliger, κατ᾽ ἀνθρακιᾶς. Quod nihilo melius eſt. Tu, ſi ſapis, ſcribe mecum:

——— ὡς ἕτοιμά σοι
Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν.

Id eſt, χναύειν ἀπ᾽ ἀνθρακιᾶς. Quod omnino verum. Heſychius: Χναύματα βρώματα, καὶ τὰ τῶν κρεῶν ΑΠΑΝΘΡΑΚΙΣΜΑΤΑ. Quin et eadem opera reſtituendus Philemo Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 288. cujus locum, quia ſatis feſtivus eſt, hic emendatum adſcribam. Eſt autem ex fabula Στρατιώτης inſcripta: ubi coquus ita loquitur:

Νὴ

PARS III.

Νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἐστ' εὐημερεῖν
Ἐν ἅπασιν· ἰχθὺν ΑΦ' ΑΛΟΣ οἷος γέγονέ μοι,
Τοῖον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
Τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον.

Ita ſcribendus videtur iſte locus. In ſecundo verſiculo vulgo legitur, ἰχθὺς ἁπαλός. Quod putidum eſt, et nullius ſalis. Nos recte ſcripſimus, ἀφ' ἁλός. *As it came out of the water.* Quod elegans et κωμικώτερον eſt. Cæterum τρίγλαν ſive *piſcem mullum* Dianæ ſolenniter offerebant piſcatores. Nauſicrates Comicus apud Athenæum lib. vii. p. 325.

A.——Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
Αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικὸς
Πασῶν ἀρίστας ΕΝΤΟΠΟΥΣ παιδεύεται.
Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι ΦΩΣΦΟΡΟΝ ΚΟΡΗΝ,
Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ΝΑΥΤΙΛΟΙ.
B. ΤΡΙΓΛΑΣ λέγεις.——

Ita ſcribendus iſte locus. Ἐντόπους παιδεύεται, *indigenas alit.* Interprètes minus ceperunt. Phurnutus de Nat. Deor. p. 232. Καθιέρωσαν δὲ καὶ ΤΡΙΓΛΑΝ αὐτῇ (Ἀρτέμιδι) διὰ τοὔνομα. *Dianæ autem* τρίγλαν *nominis ratione ducti dedicarunt.* Quo reſpexiſſe videtur Phurnutus ad Dianam ΤΡΙΓΛΗΝΟΝ ſive τρίμορφον apellatam. Athenæus lib. vii. p. 325. Τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδοται Η ΤΡΙΓΛΗ διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα. Τριοδῖτις

γὰρ

γδ ϗ ΤΡΙΓΛΗΝΟΣ. Tergeminam vocant Latini. Virgil. Æn. iv. 511. PARS III.

Tergeminamque Hecaten, TRIA VIRGINIS ORA DIANÆ.

Ea quippe erat vis et poteſtas hujus deæ, ut non modo apud ſuperos, ſed apud inferos etiam magna haberetur. Hinc μεγάλη θεὸς dicta. Heſychius, Μεγάλη θεὸς, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν. Θρακία γὰρ ἡ θεός. Idem: Βένδις, Η ΑΡΤΕΜΙΣ. Θρακιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Ejus feſti præter alios bene multos, de quibus conſulendus Cl. Meurſius, meminit Plato de Repub. lib. i. Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος προσευξόμενος τε τῇ θεῷ, ϗ ἅμα τὴν ἑορτὴν (Βενδίδεια) βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν, ἅτε ϗ νῦν πρῶτον ἄγοντες. Quo reſpexit Origenes contra Celſum lib. vi. p. 277. Ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ ΤΗι ΑΡΤΕΜΙΔΙ, ϗ ὀψόμενοι τ̀ ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Quid? Judæi Βενδίδεια celebrabant. Nugæ. Scribendum proculdubio: τὴν ὑπὸ ΙΑΔΩΝ ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Veteres Athenienſes Ἴωνες dicebantur. Hinc Atticas mulieres, quæ Dianæ faciebant, non ſine riſu et contemptu, ΙΑΔΑΣ vocat Origenes. *An aſſembly of old women.* Plutarchus in Pericle: Φασὶ δὲ αὐτὴν Θαργηλίαν τινὰ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΙΑΔΩΝ ζηλώσασαν

λώσασαν

PARS III. λώσασαν ἐπιθέσθαι τοῖς δυναλωτάτοις ἀνδράσι. Vir quidem doctissimus, et in hisce literis exercitatissimus, legendum censebat, τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Sed nostra emendatio verissima est. Inter omnes autem longe eminebat Diana Ephesina, sive Epheso culta.

—— *Hic illius arma,*
Hic currus fuit. ——

Nota vox Demetrii ἀργυροκόπου, apud Lucam in Actis Apost. xix. 28. ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Locus est illustris, et dignus non uno nomine, qui hic adscribatur: Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ. Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρείχετο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην· Οὓς συναθροίσας, καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστι. Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται. Ἀκούσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον, λέγοντες· ΜΕΓΑΛΗ Η ΑΡΤΕΜΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ. Hunc locum omnes

legunt

legunt releguntque. Sed omnes fugit crassissimus solœcismus. Τῦτο τὸ μέρος κινδυνεύει —— μέλλειν τε καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα. Quod miror non animadvertisse Editores. MS. Alexand. Μέλλει — τῆς μεγαλειότητος. Omnino recte. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime: Οὐ μόνον δὲ τῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς ὐδὲν λογισθῆναι. ΜΕΛΛΕΙ ΔΕ καὶ καθαιρεῖσθαι ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΑΥΤΗ, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκυμένη σέβεται. *Non solum periclitatur hæc pars opificii nostri ad nihilum reduci, sed et templum magnæ Dianæ flocci haberi. Quin et futurum, ut ipsa dea majestate sua exuatur, quam non modo Asia, sed et reliqua pars mundi colit et veneratur.* Quæ mollissima atque elegantissima oratio. Nimirum nostros Editores fefellit locutio paulo rarior, καθαιρεῖσθαι τῆς μεγαλειότητος.* Ita autem locutus est nescio quis apud Suidam, v. Πατρίκιος. Διὸ καὶ ΚΑΘΗιΡΗΘΗ ὁ Πραιπόσιτος ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη. Item Olympiodorus in Excerptis apud Photium, p. 181. Καὶ μὴ πειθόμενος Ἄτταλος Ἀλαρίχῳ ΚΑΘΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ. *Deinde Alaricho minus obsecutus*

PARS III.

* Nicharcus in Epigram. Anthol. p. 154.

Οὕτω Βέβασις καταλύεται ——

Quod perinde est.

 Attalus

PARS III. *Attalus imperio dejicitur.** Nihil verius hac emendatione. Recte autem Demetrius, Τȣ̃το τὸ μέρος. *This part of our business. This branch of our trade.* Interpretes non intellexerunt. Polybius, lib. xvii. p. 1038. Ἦν γὰρ εὔθικτος, καὶ πρὸς ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπȣς. *Erat enim dicax, et ad hoc egregie natura factus, ad homines scilicet subsannandos.* Quod haud absimile est.*

ΤΡΙΚΟΡΥΣΙΑ. Αἰλιανός· Καὶ τὸ τȣ̃ Μενάνδρȣ, ἵνα τι καὶ παίσω, Τρικορυσία βασίλισσα, καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι τȣ̃ Πόντȣ ἐθέλȣσα.] Locus Æliani nonnihil auctior legitur supra, v. Παίσωμεν. Quæ-

---

* Item et Eusebius in Demonst. Evang. lib. viii. p. 374. Ἡ δὲ τȣ̃ Ἰȣ́δα φυλὴ αὐτῷ ἔθνει παντὶ, τȣ̃ ἐξ αἰῶνος ΑΡΧΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΙΣΑ, τοῖς ἔτι καὶ νῦν κρατȣ̃σιν ἐξ ἐκείνȣ καὶ εἰς δεῦρο δȣλεύει Ῥωμαίοις. Theophylact. Simocatta in Histor. lib. iii. 8. p. 73. Ὁρμίσδȣ δὲ καταπολεμηθέντος ὑπὸ Βαράμ, ΤΗΣ ΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΟΣ, Χοσρόȣ τε τȣ̃ νεωτέρȣ τȣ̃ Ὁρμίσδα παιδὸς κατασασιασθέντος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀναρρήσεως, κἀντεῦθεν προσκεχωρηκότος Ῥωμαίοις, ὁ γέρων ἐκεῖνος καὶ Περσικὸς διαλύεται πόλεμος, εἰς δύο δεκάδας διατείνας ἐνιαυτῶν. Idem lib. iv. 3. p. 94. Ὁ δὲ τȣ́τȣ παῖς ὁ Χοσρόης ΚΑΘΑΙΡΕΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ τὸν Ὁρμίσδαν ἀκηκοὼς, τȣ̀ς εἰθάδας χώρȣς ἀπολιπὼν, ἐπὶ τὸ Ἀδραβιγάνον τὴν ἀπόδρασιν ἐπεποίητο.

† Idem in Excerptis p. 1480. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τȣ̃ σκάμματος ὢν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐδύνατο λῆξαι τῆς περὶ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ἀναισχυντίας, καὶ παροινομίας ὁ προειρημένος. Ita Aristides in Orat. vol. ii. p. 370. Edit. Jebb: Κἀγώ φησιν ὁ Ἡσίοδος, ΤΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΜΕΡΟΣ, εἰμὶ τȣ́των εἷς. *Quod ad Musas attinet. In Musarum negotio.*

nam ſit autem Τρικορυσία βασίλισσα ſive βασίλιννα, parum intellexere Interpretes. Eſt autem Τρικόρυθος pagus Atticus, cœnoſus et paluſtris, ranis, culicibus, atque id genus aliis refertus. Hinc Τρικορυσία ἐμπὶς Ariſtophani in Lyſiſt. ver. 1031. Ubi recte Schol. Ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος ὁ τόπος. Quin et Τρικορύσιοι infimæ ſortis homines et male audiebant. Quod ex Scholiaſta notum. Quare per Τρικορυσίαν βασιλίσσαν nihil aliud intelligendum quam *Reginam mendicabulorum. The queen of the beggars.* Quod feſtivum et κωμικώτατον eſt.

ΤΡΙΠΟΣ. Ἠ τρίπος ἠὲ γύνη.] Hæc ſunt verba Homeri, Iliad. X. 164.

Ἠ τρίπος ἠὲ γυνὴ ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος.

ΤΡΙΤΑΛΑΝΤΟΝ. Βάρος τριῶν ταλάντων. Τριτάλαντον βάρος δεινότατ᾽ ἀπειλοῦντας ἐπῶν.] Ariſtoph. Lyſiſt. 335.

Ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας
Ἄνδρας ἔῤῥειν στελέχη
Φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας
Ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος
Δεινότατ᾽ ἀπειλοῦντας ἐπῶν.

Hinc Suidas notam ſuam deprompſit.

ΤΡΟΠΙΑΣ ΟΙΝΟΣ. Ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Καὶ Ἐκτροπίας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Τάχυνον πότον καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.]

PARS III. Ariſtophanis verſiculus nonnihil corruptus eſt. Photius in Lex. MS. Ταχὺ νῦν πέτȣ. Quod et placet viris eruditis. Sed perperam et nulla elegantia. Scribendum utique:

> ΤΑΧΥΝΟΝ, ΠΕΤΟΥ, καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.
>
> *Feſtina, vola, et vinum non vapidum affer.*

Verba ſunt heri ad ſervum. Verbum autem ταχύνειν uſurpat Ariſtoph. Eccleſ. ver. 578.

> Ὡς τὸ ΤΑΧΥΝΕΙΝ χαρίτων μετέχει ΠΛΕΙ-
> ΣΤΩΝ παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

Ita legendus iſte locus. Vulgo πλεῖςον. Lucian. in Amoribus, xxxi. Ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, ΠΛΕΙΣΤΩΝ ἁψάμενος ΧΑΡΙΤΩΝ. Atque hinc vindicandus Menander apud Clericum p. 234. quem male ſollicitavit Cl. Bentleius:

> Οὐκ ἐν γυναικὶ φύεται ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ.

Lucian. in Timon. xxxvi. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ ΠΛΕΙΣΤΗ ΧΑΡΙΣ τῆς ἐπιμελείας.* Cæterum de *vino* τροπίᾳ conſule Cl. Pierſon. ad Mœrin, p. 373. Recte autem Suidas ἐξεςηκότα exponit. Οἶνον παρεξεςηκότα vocat Lycophron in Menedemo apud Athenæum, lib. x. p. 420. cujus elegantiſſimos verſus hic adſcribendos eſſe duxi:

---

* Euripides in Hippolyto v. 95.

A. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔςι τις ΧΑΡΙΣ;

B. ΠΛΕΙΣΤΗ γε ——

—Ἀλλὰ

—— Ἀλλὰ ϗ κυλίχνιον
Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου
Ἀτρέμα ΠΑΡΕΞΕΣΤΗΚΟΤΟΣ, ἀλιτήριος
Καὶ ΔΗΜΟΛΟΙΧΟΣ ἐπεχόρευε δαψιλὴς
Θέρμος πενήτων ϗ τρικλίνου συμπότης.

Ita ſcribendi iſti verſiculi, qui vulgo depravatiſſimi ſunt, et viros doctiſſimos eluſerunt. Θέρμος δημολοιχὸς eſt *lupinus lardo unctus*. Optime expreſſit Horatius:

Uncta ſatis pingui ponentur oluſcula lardo.

Dicitur autem δημολοιχὸς, ut κνισολοιχός. De quo nos ſupra. Vulgo inepte legitur, δημόνικος. Feſtive vero, τοῦ πεντωβόλου ἀτρέμα παρεξεστηκότος. *Vini viliſſimi et ſubvapidi. Five farthings a bottle.* Interpretes hic nihil viderunt. Verbo utitur Ariſtides, vol. i. p. 255. Πάντα γὰρ ἤδη μετὰ τοῦτο τὸ ὕδωρ γίνεται πειρωμένοις, οἷον εἴ τις μετὰ ἀνθοσμίαν οἶνον ΤΩΝ ΕΞΕΣΤΗΚΟΤΩΝ τινὰ πίνοι. *Qui enim hanc guſtaverint, iis alia jam aqua quævis ſordet, ut ſi quis poſt vinum fragrans* VAPPAM *bibat. Vinum fugiens* vocant Latini. Cicero, Offic. iii. 23. *Qui* vinum fugiens *vendat ſciens, debeatne dicere?* Atque hinc explicandus Nicander Ther. ver. 603. quem nemo Interpretum intellexit:

Πῖνε δὲ μιξάμενος κυάθῳ τρὶς ΑΦΥΞΙΜΟΝ ΟΙΝΟΝ.

PARS III. Ubi Schol. Ἀφύξιμον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν. Quod ridiculum, et hominis imperitiſſimi eſt. Οἶνος ἀφύξιμος eſt *Vinum non fugiens*. Ariſtophanes: Οἶνος μὴ τροπίας. Heraclides in Alleg. Homer. p. 456. οἶνον ΑΚΛΙΝΗ vocat. Virgilius *vinum firmum*, Georg. ii. 97.

Sunt etiam Ammineæ vites, firmiſſima vina.

ΤΡΩΚΤΗΣ. Ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνων. Οἷον ἀποτρώγων.] Homer. Odyſſ. Ξ. 289.

Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
ΤΡΩΚΤΗΣ ——

Ad hunc locum reſpexit Suidas. Conſulendus autem Euſtathius et veteres Grammatici ad Homerum. Hinc Πολυτρώκτης Antiphani in Epigrammate venuſtiſſimo apud Jenſium, p. 310. Carmen integrum, quod miſere corruptum eſt, et viros in hac arte primarios fruſtra exercuit, hic, in gratiam lectoris eruditi, emendatum ſubjiciam:

Εἴ τινα μὴ τέρπει λωτῦ ΜΕΛΟΣ, ἢ γλυκὺς ἦχος
Ψαλμῶν, ἢ τριγέρων νεκτάρεος Βρόμιος·
Ἢ πεῦκαι, ΚΩΜΟΙ, στέφανοι, μύρα, λιτὰ δὲ δειπνῶν
ΛΑΘΡΑ ΠΟΛΥΤΡΩΚΤΑΣ χερσὶ τίθησι τόκυς·
Οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν· ΑΕΙΝΗΣΤΙΝ δὲ παρέρπω
Νεκρὸν, ἐς ἀλλοτρίυς φειδόμενον φάρυγας.

Eleganter

Eleganter poeta τόκες πολυθρώπας, *usuras edaces*, quas *clanculum* scilicet digitis computabat noster Alfius. Deinde recte et subridicule, νεκρὸν ἀείνηστιν, de homine qui genium suum defraudat, et, dum vivit, mortuus est.* Quod ex sequentibus patet. Vocem autem νῆστις, ut alios taceam, usurpat Matro ὁ παρῳδὸς apud Athenæum, lib. iv. p. 134.

PARS III.

ΝΗΣΤΙΣ ΑΛΛΟΤΡΙΩΝ εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων.

Cætera plana et perspicua sunt. Confer nos supra, ad v. Ἄκρατος.†

ΤΡΥΜΗ. Ὁ τετρυμμένος σφόδρα καὶ πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασιν.] "Aristoph. Nub. ver. 447.

Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη.

"Ad quem locum Scholiastes: Τρύμη. Ὁ πε-"ριτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι." *Kuster.* Observavimus non semel Suidam Scholiis antiquioribus esse usum, atque iis haud paulo elegantioribus, quam quæ nunc habemus. Quod ex hoc loco manifestum est. Eleganter Suidas, ὁ τετρυμμένος, sive, τετριμμένος καὶ πεπερονημένος

* Id quod ΝΕΚΡΟΒΙΟΝ vocat Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 555.

† In supra scriptum Antiphanis Epigramma vide Brunck Analect. vol. iii. p. 178.

PARS III. μένος ἐν τοῖς πράγμασι. Nam Τρύμη eſt περόνης, ſive *fibulæ* foramen. Τὴν ὀπὴν exponit Scholiaſtes. Quod non animadvertit Kuſterus. Hinc πεπερονημένος ἐν τοῖς πράγμασι. *Qui negotiis affixus et exercitatus eſt. Button'd to buſineſs.* Iſta eſt vis voculæ ἐν, quam minus perſpectam habuerunt viri eruditi.* Vide nos infra, ad v. Χοιροκομεῖον. Verbo προσπερονᾶν utitur Xenophon, Exped. Cyr. lib. vii. 3. 10. Καὶ ἄρτοι ζυμῖται μέγαλοι ΠΡΟΣΠΕΠΕΡΟΝΗΜΕΝΟΙ ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.†

ΤΡΥΧΩΘΕΙΣ. Πιεσθείς. Ἢ Φανερωθείς.] "Sic "etiam Photius in Lexico inedito. At inter"pretatio non parum eſt ſuſpecta." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Recte Suidas, Τρυχωθεὶς, ΦΑΝΕΡΩΘΕΙΣ. Idem τρυχοῦν, ſive τρύχειν, et τρίβειν. Heſych. Τρίβοντες, λεαίνοντες, ἢ ΦΑΝΕΡΑΝ ποιοῦντες. Quare Suidæ interpretatio minime rejicienda eſt.‡

ΤΟΙΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, σοί. Δωρικῶς. Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων τοῖιν. Ἀλλ' ἐπένευε.]

---

* Syneſius in Epiſt. cxxi. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκαταλελειμμένον ἐν πράγμασιν.

† Item Plato in Phædon. § 33. p. 224. Edit. Forſter. Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν (ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΟΝᾼ, καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ, δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῇ.

‡ Sed ἀντὶ τοῦ, φανερωθεὶς, forſan legendum φθαρείς. Suidas ſupra: Ἐκτρυχωθείς. Ἐκπιασθείς. ΕΚΦΘΑΡΕΙΣ. Ita Heſych. Ἐκτρυωθεὶς, (lege Ἐκτρυχωθεὶς) ΦΘΑΡΕΙΣ.

"Imo

PARS III.

" Imo Dorienses τεὶν dicunt pro σοὶ, non vero " τοῖιν. Quare nota hæc inutilis est. Cæ-" terum exemplum sequens ex Anthologia " Epigrammatum depromptum est; quamvis " locus nunc non succurrat." *Kuster*. Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod legitur apud Anthol. lib. vi. p. 573. Ipsum Carmen apponam:

Ὤριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
  Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. Εὔχετο δ' οὕτως
  Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.

Quæ sequuntur apud Nostrum, ad tertium distichon pertinent, quod hodie desideratur. Scribendum autem videtur:

Τοῖινδ'. Ἀλλ' ΕΠΙΝΕΥΕ ——

Ἀπὸ κροτάφοιν τοῖινδε. *Ab hisce temporibus.* Idem τοῖινδε et τῶνδε. Quomodo locutus est Crinagoras in Epigrammate gemello apud Reisk. p. 38.

——Καὶ αὐτίκα ΤΩΝΔ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

Verbo utitur Homerus, Iliad. N. 66.

ΤΟΙΙΝ Δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.

Quæ sequuntur, Ἀλλ' ἐπίνευε, sunt verba Lyconis

PARS III. conis, ſive poetæ ad Phœbum. Quod in hujuſmodi titivilitiis uſitatum eſt.*

ΤΥΛΑ ΚΑΙ ΤΥΛΟΣ——Πολύβιος· Τῆς πέτρας αὐτοῖς δυσχρηστίας παρεχούσης, διὰ τὸ δεῖν τρῆμα ποιεῖν ἐν αὐτῇ τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σύριγγα τὴν προσαγομένην.] Locus Polybii alibi non exſtat. Scribendum autem, δυσχρηστίαν. Quomodo recte exhibere video Editionem Mediolanenſem. Οἱ τύλοι ſunt *fulcra*, ſive *retinacula* ſyringos. Τοὺς ΕΞΕΧΟΝΤΑΣ ἥλους recte interpretatur Photius. Κραταιούτας vocat Homer. Il. I. 214. Cæterum vox Τύλος proprie uſurpatur de *humeris calloſis* ſive *oneri geſtando induratis*. Heſych. Τύλοι, τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων τυλώματα. Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 860. Τύλον δὲ ἀρσενικῶς ἔλεγον ΤΟΥ ΩΜΟΥ ΤΟ ΤΕΤΥΛΩΜΕΝΟΝ καὶ πεπιλημένον, καὶ τεθλιμμένον· ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τοῦ βαστάζειν τι συνεχῶς. Ita legendus iſte locus, auctoritate Suidæ.

* Vide Cl. Brunck in Analect. vol. ii. p. 114. qui integrum hoc Epigramma ita dedit ex Cod. Vat. unde Suidas emendandus.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Κειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων πρῶτον γέρας. Εὔξατο δ' οὕτως
Καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων.
Τοίην ἀλλ' ἐπίνευε· τίθει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
Ὡς αὖτις πολιῷ γήραϊ νιφόμενον.

Hinc

Hinc ὦμοι ἀτύλωτοι Callimacho in Dian. ver. 213. PARS III.

———ΑΤΥΛΩΤΟΙ δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.

Ita ſcribendus eſt iſte locus; qui omnes Criticos eluſit. Vulgo legitur, ἀσύλωτοι. Quod ne Græcum quidem eſt. Nos veram atque elegantem lectionem abſque controverſia Callimacho reſtituimus. Ὦμοι ἀτύλωτοι ſunt *humeri oneris immunes*. Quales Dianæ atque ejus ὁμοθήρων. Notanda autem vox Ἀτύλωτος, quam haud alibi temere reperias.*

ΤΥΝΟΥΤΟΝΙ. Δεικτικῶς. Ἀντὶ τοῦ, μικρόν.] Scribendum, Τυννουτονί. Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Nub. ver. 876.

Εὐθὺς γέ τοι παιδάριον ὢν ΤΥΝΝΟΥΤΟΝΙ.

Ut a τοῖος τοιοῦτος, ſic a τυννὸς τυννοῦτος. Qua voce utitur non ſemel Ariſtophanes. Heſych. Τυννὸς, μικρός. Idem, Τυννοῦν, τὸν μικρόν. Scribe, ΤΥΝΝΟΥΤΟΝ, μικρόν. Cæterum voce τυννὸς utitur Callimachus apud Apollon. Dyſc. in Excerpt. p. 433. Μοῦσαι νιν ἑοῖς ἐπίτυννον ἔθεντο. Quæ ita reformanda et ſupplenda ſunt:

* Sed in iſta voce apud Callimachum τὸ λ duplicari debet ob metrum. De quo Athenæus lib. ii. 24. p. 65. Ἀλίσκονται δ' αὗται (συκαλίδες) τῷ τῶν σύκων καιρῷ· διὸ βέλτιον ὀνομάζοιτ' ἂν δι' ἑνὸς λ. Διὰ δὲ τὸ μέτρον Ἐπίχαρμος διὰ λλ δυοῖν εἴρηκεν.

———Μοῦσαι

PARS III.

——Μῦσαι νιν ἑοῖς ἔπι ΤΥΝΝΟΝ ἔθεντο
Γῦνασι——

Theocrit. Idyll. xiii. 53.

Νύμφαι μὲν σφετέροις ΕΠΙ ΓΟΥΝΑΣΙ κῦρον ἔχοισαι.

ΤΥΠΟΣ. Χαρακτήρ. Πρόσειπε τῦτῳ πολλὰ παρ' ἐμῦ. Ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην Ἑρμῦ λογίυ τύπον εἰς ἀνθρώπυς ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. *Huic meo nomine dic plurimam ſalutem: quem ſi, ut ante Ariſtidem, ſic hunc Mercurii eloquentiæ præſidis typum dixerim, vix eum pro meritis laudem. Eſt enim plus quam typus.*] "Locus non ſatis ſanus mihi "videtur, cujus neſcio an verum ſenſum in "verſione expreſſerim." *Kuſter.* Deprompſit hunc locum Suidas ex Syneſii Epiſt. ci. p. 240. Ed. Petavii, ubi ita legitur: Πρόσειπε παρ' ἐμῦ πάνυ πολλὰ τὸν σεβασμιώτατον Μαρκιανὸν, ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην Ἑρμῦ λογίυ τύπον εἰς ἀνθρώπυς ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. *Salutem meo nomine etiam atque etiam impertias venerabili imprimis Marciano, quem,* ſi ante Ariſtidem, *Mercurii eloquentiæ præſidis typum ad homines perveniſſe dixiſſem, non eſſem ejus merita adſecutus. Eſt enim plus quam typus.* Atque hinc videas quam longe aberrarit in Græcis vertendis Cl. Kuſterus. Reſpexit autem Syneſius, quod nemo vidit,

ad

ad Ariſtidem Sophiſtam, vol. ii. p. 307. Καὶ τολμῶσι καὶ περὶ Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ΕΡΜΟΥ ΤΙΝΟΣ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΤΕΛΘΕΙΝ, ὅ, τι ἂν τύχωσι βλασφημεῖν. *Atque etiam de Demoſthene, quem tanquam Mercurium aliquem in terras deſcendiſſe arbitror, nihil non audent effutire.** Huc facit Julian. Orat. vii. Βούλει τὸ μετὰ τοῦτο τὴν πάνσοφον ὑπαγορεύσω σειρῆνα, ΤΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ ΕΡΜΟΥ. Item Eunapius in Proæreſio: Οἱ δὲ θεὸν ἔφασκον, οἱ δὴ ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΝ. Damaſcius, in vita Iſidori apud Photium p. 1029. Τὸ μὲν πρόσωπον ὀλίγου τετράγωνον ἦν, ΕΡΜΟΥ ΛΟΓΙΟΥ ΤΥΠΟΣ ΙΕΡΟΣ. Cæterum notandum, hujus phraſeos, quæ a viris doctis tantopere celebrata eſt, auctorem exſtitiſſe Ariſtidem. Quod ex Syneſio manifeſtum eſt.

PARS III.

ΤΥΡΒΑΖΗι. Ἑτοιμάζῃ. Οἱ δὲ, φροντίζεις.] Reſpexit, ut videtur, Suidas ad Lucam x. 41. Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ΤΥΡΒΑΖΗι περὶ πολλά. *Turbaris*, ſive *multis negotiis circa res domeſticas diſtineris*. Quomodo Ariſtophanes in Pac. 1007.

Καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ΟΨΩΝΟΥΝΤΑΣ ΤΥΡΒΑΖΕΣΘΑΙ.

* Vide Wyttenbach. Epiſt. Crit. p. 37.

Atque

PARS III. Atque hinc intelligendus Alexis Comicus apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

ΤΥΡΒΑΖΕ, Μάνη· γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον.

Cura, Manes, ut ſint omnia ad cœnam parata.

Stir about, Manes. Μανης eſt nomen ſervi. Hic ſenſus loci eſt, quem perperam accepit magnus Caſaubonus. Verbo utitur Sophocles apud Plutarchum, De Audiend. Poëtis:

Τυφλὸς γὰρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
ΣΥΟΣ προσώπῳ πάντα ΤΥΡΒΑΖΕΙ κακά.

Quibus Æſchylum imitatus eſt apud Athenæum, lib. ix. p. 375.

Θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ΥΟΣ,
Ἣ πολλά γ' ἐν δόμοισιν εἴργασαι κακὰ,
Δονοῦσα καὶ τρέπουσα ΤΥΡΒ' ἄνω κάτω.

Ubi notanda vox Τύρβα, quam non alibi legiſſe meminit doctiſſimus Animadverſor. Idem τύρβα et σύρβα. Heſychius: Σύρβα, μετὰ θορύβου. Zenobius, Proverb. vi. 1. Συρβήνης χορός. Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Ἀπὸ τοῦ τινὰς ΤΟΙΣ ΥΣΙΝ ἐπιφωνεῖν ΣΥΡΒΑ.

ΤΥΡΟΦΟΡΟΝ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα, καὶ πλακόεντα
Παῖς Ἡγησιδίκου, πίονα, τυροφόρον.]

Hoc

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 573. ubi legitur, ἀπέθυσεν. PARS III.

ΤΥΦΗΡΕΑ. Τυφωνικήν.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνε τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ.]

Integrum Epigramma, ex quo diſtichon hoc decerptum eſt, legitur Anthol. lib. vi. p. 561. Quod et recte monuit Kuſterus. Carmen ipſum, quod Antipatri eſt, hic ſubjiciam:

Λαμπάδα κηροχίτωνα Κρόνε τυφήρεα λύχνον,
Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ,
Ἀντίπατρος Πείσωνι φέρει γέρας. Ἢ δέ μ᾽ ἀνάψας
Εὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκεσσόθεον.

Percommode adnotarunt viri docti hunc cereum Piſoni dono dari Saturnalibus. Quod verum eſt. Saturno enim cereos accendere erat moris. Quod ex Macrobio conſtat.* Hinc Κρόνε λύχνος. *A Chriſtmas candle.* Quid ſit autem λύχνος τυφήρης nemo Interpretum explicavit. Intelligendus autem lychnus ἐκ τύφης factus. Ut a κλίνη κλινήρης, ſic a τύφη τυφήρης. Eſt autem τύφη, *herba paluſtris*, quæ lucernis faciendis inſerviebat: de qua Strabo, lib. v. p. 346. ΤΥΦΗ τε καὶ ΠΑΠΥΡΟΣ, ἀνθήλη τε πολλὴ

* Vide et Joſ. Scaliger. ad Varro. p. 180.

καλακομίζεται

PARS III. καλακομίζεσθαι ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Ad quem locum consulendi Interpretes: consulendus et Cl. Salmasius ad Solinum, p. 75. Cæterum in versu postremo scribendum ἀκουσίθεον. Quomodo recte legitur apud Suidam in v. Confer etiam Nostrum supra, v. Πάπυρος.

ΤΥΦΟΣ. Ἀλαζονεία. Μανία. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἀγνοεῖ καὶ ὡς τετύφωται.] Polybius, lib. iii. p. 322. Ὡς εἴ τις οἴεται κυριώτερόν τι μέρος εἶναι στρατηγίας τοῦ γνῶναι τὴν προαίρεσιν καὶ φύσιν τοῦ τῶν ἐναντίων ἡγεμόνος, ΑΓΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ. Ad hunc locum proculdubio respexit Suidas. Haud dissimile illud Pauli ad Timotheum, Epist. i. vi. 3. Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις—ΤΕΤΥΦΩΤΑΙ ΜΗΔΕΝ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ.

ΤΥΦΩΣ.

Καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.]

Scribendum, γενναῖος. Quomodo recte legitur apud Aristoph. Eq. ver. 508. Idem autem τυφῶς et τυφῶν. Græci magistri ἄνεμον καταιγιδώδη non male interpretantur. Hinc ἄνεμος τυφωνικός. Angl. *A hurricane.* De quo Lucas, Act. Apost. xxviii. 14. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Ubi MS. Alexand. Εὐρακύλων. Quod Grotio

et

et Bentleio noſtro in primis adriſit. Sed neutra vox proba eſt. Utramque ſpuriæ notæ manifeſto arguit forma vitioſiſſima. Nam, ut aït Poëta, PARS. III.

Deſinit in piſcem mulier formoſa ſuperne.

Bentleii autem lectio, tum forma, tum ſenſu plane deſtituta eſt. *There aroſe againſt it a tempeſtuous wind, called the north-eaſt wind.* Quiſquamne credat ita ſcripſiſſe Lucam? Sed vera lectio in vicinia eſt. Reſcribo, ut mihi quidem videtur, certiſſime: Ἄνεμος τυφωνικὸς ὁ καλȣ́μενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *Ventus turbulentus* Euryclydon *vocatus.* Quemadmodum recte exhibere jam video MS. Petavianum. Nimirum ventus τυφωνικὸς *longe lateque* fluctus ciet: hinc non ineleganter Εὐρυκλύδων appellatus. Dicitur autem Εὐρυκλύδων, ut Εὐρυλόγος, Εὐρύχωρος, Εὐρύκολπος, Εὐρυλείμων, atque alia ejuſdem notæ ſexcenta. Vocem, quod gaudeo, agnoſcit Etymologus, cujus verba adſcribam: Τυφών. Παρὰ τὸ τύφω, τὸ καίω· τύφων γάρ ἐςιν ἡ τȣ̃ ἀνέμȣ σφόδρα πνοή. Ὃς ϗ ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ καλεῖται. Nihil verius aut elegantius. Sed aliud hic eſt, et exquiſitius quidem; quod omnes Interpretes fugit. Μετ' ȣ̓ πολὺ δὲ ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικός. Ubi neſciunt viri eruditi, quonam referendum ſit illud αὐτῆς. Joannes Boiſius, vir doctiſſimus, et Canoni-

 cus

PARS III. cus quondam Elienſis, vocem πρώρας hic ſubaudiendam exiſtimavit. Sed fallitur vir optimus. Eleganter Lucas, ἔβαλε κατ' αὐτῆς, ſcil. προθέσεως. Quæ vox modo præceſſit. Idem ἔβαλε κατ' αὐτῆς, et κατέβαλεν αὐτῆς. *De propoſito dejecit.** Sic Lucas infra: Ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλεύματος. Quod perinde eſt. Quare locus ita tandem ſcribendus et interpretandus videtur. Ὑποπνεύσαντος δὲ νότου, δόξαντες ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ κεκρατηκέναι, ἄραντες ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ΕΒΑΛΕ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος ΕΥΡΥΚΛΥΔΩΝ. *But when the ſouth wind blew ſoftly, ſuppoſing that* THEY HAD OBTAINED THEIR PURPOSE, *looſing thence they ſailed cloſe by Crete. But not long after there aroſe a tempeſtuous wind, called* EURYCLYDON, WHICH TOTALLY DISCONCERTED THEM. Qui ſenſus integerrimus eſt.

---

* Eunapius in Ædeſio p. 58. Ὁ μὲν——θεὸν ᾠήθη, καὶ τῆς ἐπιβουλῆς ἐπαύσατο, καταγελάσας τῆς προθέσεως ὅ,τι καὶ ἐνεχείρησεν. Polybius apud Suidam, v. Ἀπέστησεν. Ἐκεῖνον γὰρ οὔτε σκότος, οὔτε χειμῶνος μέγεθος ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως. Sed imprimis Euripides in Her. Fur. v. 759.

Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν,
Ἄφρονα λόγον ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ
ΚΑΤΕΒΑΛ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσι θεοί;

PARS III.

Υ.

ΥΔΩ. Τὸ ᾄδω. Ὕδειν ἔοικε. Καὶ Ὑδέοιμι, ἀντὶ τοῦ, ὑμνοῖμι.

Αἴθρην τε εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.]

Verſus laborat. Reſcribo,

Αἴθρην ΤΗΝ *εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.*

Eſt autem Callimachi, ni fallor, in Hecale. Æthra enim mater Theſei: de quo Callimachus in Hecale. Verbum autem ΥΔΕΙΝ alibi uſurpat noſter Poëta. Hymn. in Jov. ver. 76.

Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ΥΔΕΙΟΜΕΝ *Ἡφαίστοιο.**

ΥΔΩΡ ΔΙΑΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἐσκεδασμένον καὶ παντελῶς ἄχρηστον. Δαβίδ.] Reſpexit Suidas ad Pſalm. lviii. 6. Ἐξουδενωθήσονται ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον. *Like water that runneth apace.*

ΥΔΡΟΧΕΙΑ. Δεξαμεναί. Ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν.] Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 124.

ΥΕΤΟΣ. Τὸ υ μακρόν. Ἄγων μέγαν ὑετὸν ἔστη.] Inepte Interpres: *Ingentem pluviam admirans*

* De his locis Callimachi vide nos in Cur. Noviſſ. ad v. Ὕδω.

 ſtetit.

PARS III. *ſtetit.* Scribendum, Ἄγων. Eſt autem pars poſtrema Hexametri: de quo nos ſupra ad v. Μᾶσον.

ΥΜΕΝΑΙΩΝ. Γαμικῶν ὕμνων. Ὑμέναιος γὰρ ἐκείνων Λυδὸς ἄδεται.] Ex quo fonte hoc fragmentum deprompſerit Suidas, equidem neſcio et poſteri forſan neſcibunt. Quid ſit autem ὑμέναιος Λυδὸς, ſive Λύδιος, nemo Interpretum intellexit. Rem ſatis manifeſtam dabit Apuleius de Aſino: *Jam feralium nuptiarum miſerrimæ virginis choragium ſtruitur. Jam tædæ lumen atræ fuliginis cinerem arceſſunt, et ſonus tibiæ Zygiæ mutatur in* QUERULUM LYDIÆ MODUM. Vox autem Ὑμέναιος, quod jam moneo, formæ adjectivæ quodammodo eſt. Hinc nunc de *deo nuptiarum præſide,* nunc de *hymno nuptiali* uſurpatur. Ὑμέναιος θεός. Ὑμέναιος ᾠδή. Recte autem Ὑμέναιος ἄδεται. Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1440. Ὑμὴν ὦ Ὑμέναιε. Ἤιδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. Charito Aphrodiſienſis, lib. i. ΥΜΕΝΑΙΟΣ ἨΙΔΕΤΟ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ita quoque locuta eſt Erinna in Epigram. apud Jenſium et Wolfium. Quod et exhibet Cl. Reiſkius, in Antholog. p. 123. et ante eum Cl. Heringa in Obſervat. Crit. p. 197. Sed depravatum omnes et neutiquam intellectum. Nos Carmen integrum, quod elegans

elegans in primis eſt, idque emendatum, hic ſubjiciemus: PARS III.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμὶ, πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ.
Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα. Τὰ δέ τοι καλὰ ΜΕΥ ΠΟΘΟΡΩΝΤΙ
Ὄμματα τὰν Βαύκους ἀγγελέοντι τύχαν,
Ἢ τὰν παῖδ', Ὑμέναιος ἐφ' αἷς ΠΟΛΥΣ ΗιΔΕΤΟ πεύκαις,
Τᾶδ' ἐπὶ ΚΑΔΕΥΤΑΣ ἔφλεγε πυρκαϊάς.
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθαρμόσαο.

In Hexametro ſecundo legebat Cl. Reiſkius, τῷ κοθορῶντι. Quod ne Græcum quidem eſt. Quin et hominem fefellit vocula τοι, quæ Dorum eſt. Nos veram lectionem vidimus. Tertius Hexameter mutilus erat. Nos recte ſupplevimus, πολὺς ἥδετο. Quod elegans eſt, et ſupra captum Librariorum. Homer. Iliad. Σ. 493.

——ΠΟΛΥΣ Δ' ΥΜΕΝΑΙΟΣ ὀρώρει.

Deinde recte MS. καδευτᾶς, ſive κηδευτᾶς. Quod viros doctiſſimos admodum torſit.* Idem Κη-

* Sed MS. Muſgrave legit καδιςάς.

PARS III. δευτᾶς et Δακρυτᾶς. Epigram. Anthol. lib. iii. p. 342.

—— ΔΑΚΡΥΤΑ καλὰ χθονὸς ΗΡΙΑ τεῦχον.

Denique Hexameter poſtremus in MS. mutilus eſt. Nos vocem προκέλευθον ex ingenio ſupplevimus. Nec fruſtra id quidem. Epigram. Anthol. lib. vii. p. 598.

Κιχλίζεις χρεμέτισμα ΓΑΜΟΥ ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἱεῖσα.

Bauco autem eſt puellæ mater, quæ qualem filiam amiſerit et in rogum impoſuerit, indicant oculi venuſti *Baucidis*. Hæc mens Epigrammatis eſt, quam nemo Interpretum perſpexit. In Hymenæo autem celebrando αὐλὸς in primis uſitatus. Heſychius: Ὑμέναιος, τὸ τοῖς γαμοῦσιν ΕΠΑΥΛΟΥΜΕΝΟΝ. Achilles Tatius, in Amor. lib. v. p. 315. Ἐμοὶ μὲν ΥΜΕΝΑΙΟΝ ἄγειν (lege ᾄδειν) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων ΑΥΛΗΜΑΤΑ. Lucian. in Dial. Meretric. ii. Καὶ ΑΥΛΗΤΡΙΔΑΣ καὶ θόρυβον καὶ ΥΜΕΝΑΙΟΝ ΑΙΔΟΝΤΑΣ. Atque hinc corrigendus Orpheus, Argon. ver. 1337.

Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κύριον ἄνθος
Αἰνόγαμος Μήδεια ΔΥΣΑΥΛΗΤΟΙΣ ΥΜΕΝΑΙΟΙΣ.

Vulgo legitur δυσαινήτοις. Sed noſtra emendatio

proculdubio

proculdubio vera eſt.* Porro duplex erat Hymenæus, ſive *hymnus nuptialis*, κατακοιμητικὸς et διεγερτικός. De hoc intelligendus Æſchylus ἐν Δαναΐσιν, apud Schol. ad Pindar. Pyth. iii.

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρω πρευμενὴς τοὺς νυμφίους
Νόμοις ἀοιδῶν σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Ita locum iſtum legendum monuit Cl. Heathius. Sed Schol. Νόμοισι θέντων. Quod antiquum eſt, et Æſchylum ſapit. Legebam aliquando,

Νόμοις ΓΕΡΟΝΤΩΝ, σὺν Κόροις τε καὶ Κόραις.

Quod pulchrum. Callimach. Del. 304.

Οἱ μὲν ὑπαείδουσι ΝΟΜΟΝ Λυκίοιο ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Sed illud verius. Οἱ θέντες ſunt *præcentores*. Alcman apud Hephæſt. p. 22.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός·
Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Ἐπὶ δ' ἵμερον
Ὕμνον καὶ χαρίεντα ΤΙΘΕΙ χορόν.

Hinc Νομοθέτης. Ὑμνοθέτης. Αὐλοθέτης. Quo nomine gaudet Minerva, in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 570.

---

* Sophocles ἐν Τρωΐλῳ, apud Schol. ad Pindar. Nem. iii. p. 350.

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ΑΦΘΟΓΓΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ.

Ὅσον

PARS III.

῞Οοσον γὰρ μύσαις ἐςέργμεθα, τόοσον Ἀθήνη
Ἐξ ἡμέων. Ἡ γὰρ παρθένος ΑΥΛΟΘΕΤΕΙ.

Quem locum minus recte acceperunt Editores. Minerva tibiarum inventrix: hinc αὐλοθετεῖν dicta. Quin et aliud restat, quod doctissimum Heathium fugit. Scribendum utique:

Κἄπειτ' ΑΝΕΙΣΙ λαμπρὸν ἡλίου φάος.

Suidas: Ἄνεισι. Ἀνέρχεται. Locus ita vertendus est:

Deinde oritur splendidum solis jubar,
Et placida Aurora sponsos suscitat
*Modis poëtarum, cum pueris et puellis.**

De Hymenæo autem κατακοιμητικῷ sive *vespertino* eleganter admodum Martianus Capella de Nupt. Philol. p. 305. *Itaque Hymenæus alacri tandem vigore luminatus, nec ipse jam renuente Tritonide, sic cœpit:*

---

* Hunc locum Æschyli aliter legit atque vertit Causinus in Horapol. Hieroglyph. p. 244. Edit. Pauw.

Κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
Ἕως τ' ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους
Νομοῖσι θέντων, σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Deinde vero prodit lucidum solis jubar,
Interim excito benevolos conjuges
Legibus eorum, qui statuerunt (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Aurea

Aurea flammigerum cum Luna subegerit orbem,
Rosis jugabo lilia.
Virgo deusque sacro sociabunt fœdera lecto:
Fulcris parate cinnama.
Hesperus intactam servet licet usque puellam,
Nuptam videbis, Phosphore.
Nec matris lacrymæ, pressi nec viribus ungues
Nexus valebunt rumpere.
Ne thalamos metuas, eris hoc quod Juno Tonanti est,
Quæ nunc sorore dulcior.

PARS III.

Carmen amœnissimum et venustissimum, sed non sine nævo. Primum scribendum,

Nec MATRIS *lacrymæ, pressi nec* VIRGINIS *ungues:*

Horatius in Carm. i. 6. 17.

——*prælia* VIRGINUM
Strictis in juvenes UNGUIBUS *acrium.*

Deinde repone, meo periculo:

—— *eris* HUIC *quod Juno Tonanti est.*

Huic, i. e. *marito.* Nihil verius hac emendatione.

ΥΠΑΓΩΓΑΣ. Τὰς ἀναχωρήσεις—Καὶ πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μελανίσασθαι. *Eosque ultra modum formidantes sese recipere jussit.*]

Hoc

PARS III. Hoc fragmentum legitur apud Agathiam, lib. ii. p. 55. quem vide. Nam noster Interpres haud parum hallucinatus est.

ΥΠΑΡΧΩΝ. Προκατάρχων.—Τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, καὶ προεῖναι, φθάνειν. Μένανδρος· Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς· δεῖ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο.] "Est fragmentum mutilum et lacerum: cujus proinde versionem consulto prætermisimus." *Kuster.* Prior pars fragmenti hujus conclamata est, posterior facile instauranda. Repono, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΥΝΟΕΙΝ. Poteris etiam scribere, Δεῖ γὰρ ὑμῖν ΟΥ ΝΥΝ ΕΙΝΑΙ, ἀλλὰ ὑπάρχειν τοῦτο. Quod verissimum videtur, et ad Suidæ mentem perquam adcommodatum. Aristoph. Eccles. ver. 114.

ΗΜΙΝ Δ' ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΥΤΟ κατὰ τύχην τινά.

ΥΠΑΤΗ.

Νοῦσον ὅτ' εἰς ὑπάτην ὠλίσθανε, τέρμα τ' ἄφυκτον,
  Οἶδεν ἀριστείην ἐμφανὲς εἰς ἰδίην·
Πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἑὸν ξίφος—]

"Distichum hoc est pars Epigrammatis, quod "integrum exstat Anthol. lib. iii. cap. 5. Ibi "autem pro οἶδεν ἀριστείην rectius legitur εἶδεν "ἀριστείην." *Kuster.* Utrum legas οἶδεν an εἶδεν, hilum

hilum non intereſt. Sed illud ἐμφανὲς vitii manifeſtum eſt. Lego et diſtinguo: PARS III.

——τέρμα τ' ἄφυκτον

Εἶδεν, ἀριστείην ΕΔΡΑΜΕΝ εἰς ἰδίην.

Illud ἔδραμεν quantivis pretii eſt. *Ad virtutem ſuam recurrit. Had recourſe to his valour.* Philippus Epigram. in eundem Anthol. lib. iii. p. 290.

Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος ΕΔΡΑΜΕ θυμῷ
'Ες προτέρων ἔργων ἄρσενα μαρτυρίην.

Hinc eleganter, ut ſolet, Maximus Tyrius xvi. 8. Εὖ πεφυκὼς ἀνὴρ, καὶ ΠΡΟΣ ΑΡΕΤΗΝ ΕΥΔΡΟΜΩΤΑΤΟΣ.

ΥΠΑΤΟΝ. Μέγαν. Ὑψηλόν. Ὕπατοι καὶ εἶδος ἰχθύος κητώδους, οἱ καλοῦνται καὶ πρόβατα καὶ πρέποντες. Ἀριθμοῖτο δὲ τούτοις καὶ ὁ ὄνος.] Antiquum hic obtinet noſter Suidas. Duas enim voces pro more confundit. Scribendum, ΗΠΑΤΟΙ καὶ εἶδος ἰχθύος. Athenæus, lib. iii. p. 108. Ἔστι δὲ καὶ ἰχθύς τις ΗΠΑΤΟΣ καλούμενος, ὅν φησιν αὐτὸς Εὔβουλος ἐν Λάκωσιν οὐκ ἔχειν χόλην. Ælian. Hiſt. Anim. lib. ix. cap. 38. Φωλεύει δὲ καὶ ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς θαλάττης διαιτᾶται ΤΟ ΠΡΟΒΑΤΟΝ, καὶ οἱ καλούμενοι ΗΠΑΤΟΙ, καὶ ὥσπερ οὖν φιλοῦσιν ἁλιεῖς ὀνομάζειν ΠΡΕΠΟΝΤΑΣ. —— Ἀριθμοῖτο δ' ἂν ἐν τούτοις καὶ Ο ΟΝΟΣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

ΥΠΑΙΜΑΚΕ.

PARS III.

ΥΠΑΙΜΑΚΕ. Διέφθειρεν. Οὔ σε κυνῶν γένος εἶλ' Εὐριπίδη, ἀλλ' αἴδης ϗ γῆρας ὑπαίμακεν.] "Vox ὑπαίμακε est corrupta: pro qua Anthol. "lib. iii. p. 396. rectius legitur, ὑπέκβαλε. "Sic enim ibi:

Οὔ σε κυνῶν γένος εἶλ', Εὐριπίδη, ὐδὲ γυναικὸς
Οἶςρος, τὸν σκολίης Κύπριδος ἀλλότριον,
'Αλλ' αἴδης ϗ γῆρας ὑπέκβαλε ——

Kuster. Recte vir doctissimus.* Sed aliud quid restat, quod fefellit Kusterum. Rescribo certissima, opinor, emendatione:

Οὔ σε ΚΥΝΩΝ ΓΕΝΥΣ εἶλ', Εὐριπίδη ——

Non te canum ora dilacerarunt, Euripides, sed fata et senectus sustulerunt. Quod omnino verum. Epigram. Anthol. lib. i. p. 70. de leone:

Χὼ μὲν ἐνέκλεισεν ΦΟΝΙΑΝ ΓΕΝΥΝ ——

Restituendus obiter Euripides in Ion. ver. 1427.

---

* Legendum vero γῆρας ὑπέρβαλε. Euripides apud Polybium lib. xii. p. 929.

Δέδοικα δὲ μὴ
Πρὶν ὑπερβάλῃ με γῆρας,
Πρὶν ἂν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρυς ἀοιδὰς,
Φιλοςεφάνυς τε κώμυς.

Alciphron in Epist. XL. Lib. III. Ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. Vide nos in Cur. Noviss. ad v. Ὑπαίμακε.

Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένυ
Δώρημ' Ἀθάνας ———

Scribendum ſine dubio,

——— ΠΑΓΧΡΥΣΟΙ ΓΕΝΥΝ.

Quod elegans in primis eſt. Huc egregie facit Epigramma apud Laërtium in Diogene, quod noſtram emendationem abunde confirmat:

Διόγενες, ἄγε λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
Ἐς ἅιδος; ἔλαβέ με ΚΥΝΟΣ ΑΓΡΙΟΝ ΟΔΑΞ.

ΥΠΕΔΥΣΑΝ. Ἐδεδύκεσαν. Παραυτίκα ἐπιτίθενται οἵπερ πάλαι ὑπέδυσαν, ἐπετίθεντο.*] Interpretatio Suidæ frigida eſt, et nihil agit. Reſcribendum omnino: Ὑπέδυσαν. ΕΔΕΔΟΙΚΕΣΑΝ. Qui ſequitur locus elegans eſt, atque ita vertendus: *Confeſtim aggreſſi ſunt eos, quos ante ob timorem aggredi detrectaverant.*

ΥΠΕΛΘΕΙΝ. Ὑποδέξασθαι. Καὶ Ὑπελθούσης, ἀντὶ τοῦ, ἀπατησάσης. Οἱ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτῆς οὕτως ὑπελθούσης, οὐδένα ὑπονοήσαντες δόλον, ἀπῆλθον.] Accuſativus deſideratur ante verbum ὑπελθεῖν. Quare legendum, tum ſenſus tum Græciſmi gratia, τῆς γυναικὸς ΑΥΤΟΥΣ οὕτως ὑπελθούσης. Herodot. lib. vi. cap. 134. Καὶ πρόκα τε Φρίκης ΑΥΤΟΝ ΥΠΕΛΘΟΥΣΗΣ, ὀπίσω τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἱέσθαι. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 104.

* Fortaſſe ἐπείθοντο.

Ὁ

PARS III. Ὁ τότε εἰληχὼς δαίμων οἱονεὶ προσωπεῖον ΑΥΤΗΝ ΥΠΗΛΘΕ. Confer nos infra, ad v. Ὑπέρχεται.

ΥΠΕΜΕΙΝΑΝ. Προσεδόκησαν. Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοί.] Hæc ſunt verba Pſalmographi cxix. 95.

ΥΠΕΡΑΚΟΝΤΙΖΕΙΣ. — Φρύνιχος Μονοτρόπῳ·

—— Ἀλλ' ὑπερβέβληκε πολὺ τὸν Νικίαν
Στρατηγίας πλήθει τε καὶ εὑρήμασι.]

Poſterior Phrynichi ſenarius corruptus eſt et hiat turpiſſime. Quod miror non animadvertiſſe Kuſterum. Reſcribendum omnino:

ΣΤΡΑΤΗΓΙΩΝ πλήθει τε ΚΑἹΞΕΥΡΗΜΑΣΙ.

Id eſt, καὶ ἐξευρήμασι. Quod omnino verum eſt. Locus ita interpretandus eſt: *At ſuperavit longe Niciam numero præturarum et artibus imperatoriis*. Ariſtoph. Equit. ver. 882.

Τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐ πώποτ' ἐπενόησεν,
Καί τοι ΣΟΦΟΣ κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέν τοι
Οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ΕΞΕΥΡΗΜΑ τοῦ χιτῶνος.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo perperam, σοφόν. *In hujuſmodi artibus excellebat Themiſtocles*. Nihil verius. Atque hinc emendandum ſe offert Euripides in Supplic. ver. 903.

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς, σοφιστὴς πολλὰ τ' ΕΞΕΥΡΕΙΝ σοφά.

Verba

Verba ſunt de *Tydeo*, ſed verſus poſtremus futilis eſt, et male diſtinctus. Reponendum videtur:

Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
Δεινὸς σοφιστὴς, πολλὰ Δ' ἐξευρεῖν ΣΟΦΟΣ.
Non in verbis erat clarus, ſed in armis.
Acer ſophiſta, ſed re, non lingua ſophiſta.

Quod quidem elegans in primis, et Euripideum eſt. Δεινὸς σοφιστὴς, ſed in re et artibus belli, non verbis, σοφιστής. Hæc mens poëtæ eſt.*

ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΝ. Πλήρη. Οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον.] Interpres ita reddit: *Illi autem vento pleno navigantes, ad inſulam tuto appulerunt.* Hoc *interpretari* non eſt. Vir doctiſſimus ad Luciani Timon. emendabat, ποιησάμενοι τὸ πλοῖον. Sed vulgatam lectionem agnoſcit Suidas: quod ex interpretatione ejus conſtat. Dici autem videtur vox ὑπεράντλος nunc de *nave*, nunc de *curſu navis*, nunc de *naviculario ipſo* denique. Quo poſtremo ſenſu uſurpat Diphilus Comicus apud Athenæum, lib. vii. p. 292.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν
Τὸν ἱστὸν, ἢ ΠΗΔΑΛΙΑ συντρίψας νεὼς,
Ἢ φορτία γ' ἐκρίψας ΥΠΕΡΑΝΤΛΟΣ γενόμενος.

---

* Confer Cl. Valcken. in Eurip. Hippol. p. 262. ubi de hoc loco agit. Sed ἀντὶ τοῦ, ἐξευρεῖν, forſan legendum, ΕΞΑΙΡΕΙΝ.

PARS III. Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo imperite admodum legitur, πηδάλιόν τι. Atque hinc corrigendus venit locus vexatiſſimus Maximi Tyrii, Diſſert. i. pag. 3. Ed. novæ: Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τῶν πλεόντων οἱ δυσάντιδες καὶ θαλάττῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες. *Nec faciet quod nauſeabundi facere ſolent.* Ita reddit Interpres. Sed illud δυσάντιδες ne Græcum quidem eſt: quod et recte vidit Cl. Marklandus. Verum de loco reſtituendo inter nos non convenit. Corrigebam, Δύσαντλοί τινες. Cl. Marklandus, Δύστηνοί τινες. Sed neutrum verum.* Legendum ſine controverſia: Ὥσπερ τῶν πλεόντων ΟΙ ΔΥΣΑΛΚΙΔΕΣ. Eſt autem Δύσαλκις *homo imbellis et ignavus, qui ad omnia imparatus et inidoneus eſt.* Id quod de nautis recentibus, et mari minus adſuetis, omnino verum eſt. Τοὺς φαύλους τῶν πλεόντων vocat Lucianus in Jove Tragœdo. Dicitur autem Δυσάλκιδες ut Ἀνάλκιδες. Quam vocem uſurpat Homerus, Odyſſ. Δ. 334.

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ΑΝΑΛΚΙΔΕΣ αὐτοὶ ἐόντες.

Quoniam autem de Maximo Tyrio, homine ſane haud ineleganti, hic agitur, libet unum

---

* Recte tamen Cl. Marklandus. Ita Ariſteas apud Longinum § x. p. 29. Edit. noſtræ, 4to.

ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ ΕΙΣΙΝ ———

Vide nos ad locum, p. 178.

atque

atque alterum locum ejuſdem ſcriptoris, qui in difficilioribus ſunt, et eruditiſſimos viros fruſtra exercuerunt, hic emendatos ſubjicere. Primus legitur Diſſert. xix. p. 231. Ὡς ἀπὸ τῆς Αἴτνης τὸ πῦρ ῥεῖ, ὡς ἐξ Αἰθιοπίας ὁ λοιμὸς ῥεῖ· καὶ τὸ μὲν πῦρ ἐπὶ γῆν ῥεῖ, καὶ ὁ λοιμὸς μέχρι τῶν Ἀθηνῶν προελθὼν ἔστη. *Ex Ætna ignis, ex Æthiopia peſtis defluit; ignis in terram, peſtis Athenas uſque defertur.* Quam *terram?* Locus manifeſto corruptus eſt, quem ita certo certius reſtituendum eſſe video: Καὶ τὸ μὲν πῦρ ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ ῥεῖ. *Ignis in Catanam fertur.* Eſt autem Catana urbs Siciliæ, ad radices Ætnæ. Hermog. de Invent. p. 169. ΡΕΙ ἀπὸ τῆς Αἴτνης ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ τὸ πῦρ συνεχῶς. Quæ gemina germana ſunt. Hinc intelligendus Tertullian. Apolog. p. 429. *Empedocles totum ſeſe Catanenſium Ætnæis incendiis donat.* Atque hoc rectum. Nunc videamus alterum. Eſt autem Diſſert. xxiv. p. 297. ubi ita legitur: Ἡσιόδῳ δὲ ἀείδουσιν αἱ Μοῦσαι τι ἄλλο, ἢ γυναικῶν ἔρωτας καὶ ἀνδρῶν, καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ βασιλέων καὶ φυτῶν; *Jam apud Heſiodum quid aliud Muſæ canunt, quam virorum mulierumque amores, amores fluviorum, regum, ac plantarum?* Hæc ridicule depravata ſunt. Mendum quidem viderunt viri eruditiſſimi, ſed nihil ultra. Cl. Daviſius legit, ἀνέμων καὶ φυτῶν. Cl. Marklandus, θαλασσῶν καὶ φυτῶν. Neuter recte. Tu reſcribe, meo periculo:

PARS III.

PARS III. riculo: Καὶ ποταμῶν ἔρωτας καὶ ΑΛΣΕΩΝ καὶ φυτῶν. *Amores fluviorum, et* NEMORUM, *et plantarum.* Moschus in Epitaphio Bionis, ver. 2.

> Καὶ, ΠΟΤΑΜΟΙ, κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα,
> Νῦν, ΦΥΤΑ, μοι μύρεσθε, καὶ ΑΛΣΕΑ, νῦν γοάοισθε.

ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΝ ΧΩΡΙΟΝ. Εἶχον δ' ὑπερδέξιον, οἷον χαλεπώτατον.] Hæc sunt verba Xenophontis in Exped. Cyr. lib. iv. p. 339. ubi recte legitur, Εἶχον δ' ὑπερδέξιον ΧΩΡΙΟΝ. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

ΥΠΕΡΕΠΥΡΡΙΑΣΕΝ. Ἀριστοφάνης· Ὁ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασεν. Ἀντὶ τοῦ, πυῤῥὸς ἐγένετο.] Locus Aristophanis exstat in Ran. ver. 310.

> Ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

ΥΠΕΡΕΥΔΟΚΟΥΜΕΝΟΙ. Ὑπεραρεσκόμενοι. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑπερευδοκούμενοι κατὰ πάντα τρόπον τῇ τοῦ Σκιπίωνος ὁμολογίᾳ, καὶ τῷ χωρισμῷ τῶν πραγμάτων.] Hæc Interpres ne vertit quidem: in quo judicium ejus laudandum est. Nam locus corruptus est, sed ita ut facile redintegretur tamen. Rescribendum omnino: καὶ ΤΩι ΧΕΙΡΙΣΜΩι τῶν πραγμάτων. Est autem χειρισμὸς τῶν πραγμάτων, *rerum administratio.* Suidas infra, v. Χειρισμόν. Ὥστε μὴ μόνον ἀλόγιστον, ἀλλὰ καὶ μανιώδη φαίνεσθαι ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. *Ut administratio illa non solum imprudens,*

imprudens, sed etiam insana videretur. Polybius, lib. iii. p. 321. Τὸν δὲ Φλαμίνιον ὀχλοκόπον μὲν ϗ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, πρὸς ἀληθινῶν δὲ ϗ πολεμικῶν ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ἐκ εὐφυῆ. Idem, p. 1002. ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ἐπίλυχῆ ϗ ζηλωτόν. Idem in Excerptis Valesii, p. 1475. Ὅτε δὲ εἰς ΤΟΝ ΧΕΙΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ τις βλέψειε, τ̀ ἀγεννίαν καταπλήτ]εσθ᾽ ϗ τ̀ ἀνανδρίαν. Quare utrumque fragmentum sine dubio Polybio adjudicandum est. PARS. III.

ΥΠΕΡΘΕΝ. Ἐπάνω. Ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Οἴκϐ ϗ κλεάνων χεῖρας ὕπερθεν ἔχειν.

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 573.

ΥΠΕΡΘΟΡΩΝ. Ὑπερπηδῶν. Τῆς Δήμητρ☉ ϐ δυνάμενος ὑπερθορεῖν τὰς θύρας· θορϐντα δὲ ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον.] " Vel scribe θορϐν]α, vel θορόν]α." *Kuster.* Nihil hic vidit vir doctissimus. Sunt hæc verba Herodoti, lib. vi. cap. 134. de Miltiade, ubi ita legitur: Τὸν δὲ ἀπικόμενον ἐπὶ τὸν κολωνὸν τὸν πρὸ τ̃ πόλιος ἐόν]α, ἕρκος θεσμοφόρϐ Δήμητρος ὑπερθορέειν, ϐ δυνάμενον τὰς θύρας ἀνοῖξαι· ὑπερθορόν]α δὲ ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον. *Miltiades ad collem, qui ante urbem est, accedens, cum fores Cereris legiferæ aperire nequiret, septum transiluit; et deinde in delubrum penetravit.* Quod hominis irreverentis est, et tangentis non tan-

 genda.

PARS III. genda. Cæterum ad hanc normam caſtigandus eſt Suidas.

ΥΠΕΡΚΥΠΤΩ. Αἰτιαἰικῇ. Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπἰω, ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει αἰτιαἰικὴν, ϗ ὁ Πλȣ́ταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια γενικῇ· Ὑπερκύψανἰες τȣ͂ ὄρȣς. *Sciendum eſt* τὸ ὑπερκύπἰω *apud nonnullos ſcriptores, ut et apud Plutarchum, cum accuſativo poni: apud Heliodorum vero, cum genitivo.*] "Nota hæc ſalebroſa eſt, in qua "vertenda non tam verborum, quam ſenſus "rationem habui." *Kuſter.* Nihil hic video, quod quenquam moretur. Kuſteri autem interpretatio futiliſſima eſt. Nimirum non intellexit vir doctiſſimus quid ſit ἡ ἔσω γραφή. Deinde Græca nonnihil laborant. Scribendum omnino: Ἰςέον δὲ, ὅτι τὸ ὑπερκύπἰω ἡ μὲν ἔσω γραφὴ ἔχει ΑΙΤΙΑΤΙΚῌ, ϗ ὁ Πλȣ́ταρχος· ἡ δὲ Χαρίκλεια ΓΕΝΙΚῌ. Dicit Suidas verbum ὑπερκύπἰειν apud τȣ̀ς ἔσω, et Plutarchum, accuſativo gaudere: apud Heliodorum vero, genitivo. Quod verum eſt. Ἡ ἔσω γραφὴ eſt *Scriptura Chriſtiana,* ſive *Scripta Patrum Chriſtianorum.* Opponuntur ſcilicet οἱ ἔσω et οἱ ἔξω. Paulus in Prima ad Corinth. v. 12. Τί γάρ μοι ϗ ΤΟΥΣ ΕΞΩ κρίνειν; Οὐχὶ ΤΟΥΣ ΕΣΩ ὑμεῖς κρίνεἰε; ΤΟΥΣ ΔΕ ΕΞΩ ὁ Θεὸς κρινεῖ. Ad quem locum conſulendi Interpretes. Conſulendus et Cl. Kuſterus ad Suidam, v. Ἀμφισϐήτησις. Atque hinc intelligendus

Marcus

Marcus iv. 11. ΥΜΙΝ δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ ΤΟΙΣ ΕΞΩ ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. Verbum autem Ὑπερκύπτειν cum accuſativo uſurpat Baſilius Magnus Homil. de Invidia: ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα. Item Euſebius, Demonſt. Evang. i. 5. ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ τὴν ὁρωμένην ἅπασαν κτίσιν.* Addo Plutarchum in Lycurgo: Ταῦρον ἐκτίνει μέγαν, ὃς ΥΠΕΡΚΥΨΑΣ τὸ Ταΰγετον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα πίεται. Locus autem Charicleæ, ad quem reſpexit Suidas, legitur apud Heliodor. Æthiop. lib. i. ſub initium: Ἄνδρες ἐν ὅπλοις λῃστρικοῖς ΟΡΟΥΣ ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Atque hæc ad Suidam complanandum et illuſtrandum ſuffecerint.

PARS III.

ΥΠΕΡΟΥ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗ. — Πλάτων Ἀδώνιδι·

Εἶτ᾽ οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γένηται.]

Platonis ſenarius claudicat, atque ita eſt ſublevandus:

Εἶτ᾽ οὐχ ὑπέρου περιτροπή μοι γίνεται;

Quid? nonne hæc mihi piſtilli circumactio eſt?

---

* Idem in Præpar. Evang. lib. i. 6. Οἱ διανοίας καθαρωτάτοις ὄμμασι πᾶν τὸ ὁρώμενον ΥΠΕΡΚΥΨΑΝΤΕΣ. Origen. Περὶ εὐχῆς, § 24. p. 46. Ἐπαιρόμενοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διανοητικοῦ ἀπὸ τοῦ προσδιατρίβειν τοῖς γηΐνοις, —— καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὑψούμενοι, ὥστε καὶ ΥΠΕΡΚΥΠΤΕΙΝ τὰ γεννητά.

PARS III.

ΥΠΕΡΠΑΙΕΙΝ. Ὑπερβαίνειν. Πλεονάζειν. Διὰ τὸ γεγονὸς ἐδὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰκάσαι δυνατὸν ὂν ἐδενὶ τῶν ὄντων ἐςίν. Οὕτως ὑπερπαίει πάσας τῇ δεινότητι τὰς προειρημένας πράξεις.*] "Fragmentum hoc "salebrosum est, nec sensum satis planum ha-"bet." *Kuster.* Scribendum videtur: ΔΙΟ τὸ γεγονὸς — εἰκάσαι δυνατὸν ἐδενὶ τῶν ὄντων ἐςίν. *Quare factum illud a nullo quidem mortalium satis æstimari potest.* Τὸ γεγονὸς, est, *id quod acciderat.* Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Ἐξαυτῆς. Βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς τὸν Περσέα, διασαφῆντα ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. *Tabellarium ad Perseum miserunt, qui, quod acciderat, ei significaret.* Atque hinc restituendus venit Diodorus Siculus, lib. i. p. 28. Ἔπειτα παραλαβόντων τῶν μυθογράφων καὶ ποιητῶν ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, ἐμπεπλῆσθαι τὰ θέατρα, καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις ἰσχυρὰν πίςιν καὶ ἀμετάθετον γενέσθαι. *Quod cum factum accepissent mythographi et poetæ, omnia theatra impleverunt, et posteris ut rem indubitatam tradiderunt.* Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Quem-

* In hoc fragmento recte legitur, ὑπερπαίει. Plutarch. de Iside et Osiride lxxii. p. 167. Edit. Squire. Τὸ μὲν γὰρ εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τὲς Θεὲς τὸν Τυφῶνα δείσαντας μεταβαλεῖν, οἷον ἀποκρύπτοντας ἑαυτὸς σώμασιν Ἴβεων καὶ Κυνῶν καὶ Ἱεράκων, πᾶσαν ΥΠΕΡΠΕΠΑΙΚΕ τερατείαν καὶ μυθολογίαν. Cl. Editor malit, ΥΠΕΡΒΕΒΗΚΕ. Sed nihil muta. Aristocles citatus ab If. Casaub. in Notis ad Laertii Aristotelem p. 71. Πάντα δ' ΥΠΕΡΠΑΛΑΙΕΙ μωρίᾳ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα τῦ λέγοντος εἶναι Πυθαγορικὸν ἑαυτόν. Legendum, ΥΠΕΡΠΑΙΕΙ,

admodum

admodum non semel scribit Diodorus. Vulgo nullo sensu legitur τὸ γένος. Hæc scripseram; cum, ut fors ferebat, incidi in ipsum locum, quem laudavit Suidas. Est autem Polybii, lib. xiv. p. 949. ubi ita legitur, prout emendaveram.

PARS III.

ΥΠΕΡΧΕΤΑΙ. Αἰτιατικῇ· ἀντὶ τοῦ, ὑπάγεται τὸν δῆμον καὶ ὑποτρέχει.—Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

—— Εἶδέ σοι ὑπέρχεται,
Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.]

Monuimus modo supra verbum ὑπελθεῖν accusativo gaudere: quod ex hoc loco patet.* Locus autem Comici, qui male sanus est, ita, tum sensu tum Græcismo postulante, rescribendus est:

——— Εἶδες οἷ' ὑπέρχεται,
Ὥσπερεὶ γέροντας, ἡμᾶς ΚἘΚΚΟΒΑΛΙΚΕΥΕΤΑΙ.

Vides quomodo nos, tanquam senes, circumvenit et deludit.

Est autem ὑπέρχεσθαι, *subrepere*, *subblandiri*, *ludificari*.† Schol. ad Sophoclis Oedip. Tyr.

* Ita et Ὑποδύεσθαι apud Plutarch. in Pompeio p. 446. Edit. Bryan. Οὗτος δὲ (Καίσαρ) συνηγόρει τῷ νόμῳ, Πομπηΐου μὲν ἐλάχιστα φροντίζων, ΥΠΟΔΥΟΜΕΝΟΣ ΔΕ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ἐξ ἀρχῆς ἑαυτῷ καὶ κτώμενος.

† Andocides in Orat. iv. p. 301. Edit. Han. 1619. Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσιν οἱ κριταὶ ΥΠΕΡΧΕΣΘΑΙ Ἀλκιβιάδην, ὁρῶντες Ταυρέαν τοσαῦτα μὲν χρήματα ἀναλώσαντα, προπηλακιζόμενον.

ver.

PARS III.

ver. 404. Ὑπέρχομαι, τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κολακεύω. Οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑπὸ γῆν σχηματίζονται. Vide omnino Schol. ad Soph. Elect. ver. 60. Siculi Ὑπονέμεσθαι vocant. Hesychius: Ὑπονέμεσθαι, ἐξαπατᾷν. Epicharmus Siculus apud Polluc. ix. 82.

—— Ὥσπερ αἱ πονηραὶ μάντιες,
Αἵθ᾽ ΥΠΟΝΕΜΟΝΤΑΙ γυναῖκας μωρὰς ——
—— Καὶ πάντα γιγνώσκοντι τῷ τι λόγῳ.

Versus postremus mutilus est, atque ita supplendus:

——Καὶ πάντα γιγνώσκοντι ΚΩΤΙΛΩι ΛΟΓΩι.

Cl. Bentleius ad Phalar. emendabat, τῷ τηνᾶν λόγῳ. Sed nostra emendatio verissima et elegantissima est. Vox κωτίλος usitata est de *muliebri garrulitate* et *sermone fraudulento*. Hesiod. Op. ver. 373.

Μηδὲ γύνη σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
Αἱμύλα ΚΩΤΙΛΛΟΥΣΑ ———

Theocritus in Syracusiis, ver. 64. 87.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι ———
Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ.

Idem, ver. 89.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δέ τιν εἰ ΚΩΤΙΛΑΙ εἰμές;

Suidas: Κωτίλη. Ἡ λόγοις ἀπατῶσα. Καὶ Κωτίλος. Ὁ πανοῦργος, ἢ κόλαξ, ἢ ἀπατεών. Καὶ Δαβὶδ· ΚΩΤΙΛΟΙΣ

ΤΙΛΟΙΣ κέχρηται ΛΟΓΟΙΣ φενακίσαι πειρώμενος. Quæ noſtram emendationem egregie confirmant. PARS III.

ΥΠΕΣΧΕΝ. Ὑπέκλινεν. Ἔδωκεν. Οὐδὲ τὴν ἀκοὴν ὑπέσχε τοῖς διαβάλλουσιν, οὐδὲ φόνον ἄδικον εἰργάσατο ἑκών γε εἶναι.] Hæc ſunt verba Procopii in Vandal. lib. i. p. 94. Leguntur etiam ſupra apud Noſtrum, v. Ἰωάννης.

ΥΠΗΝΕΜΙΑ. Ὡς ἡμεῖς λέγομεν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·

Ἐνίοτε πολλοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.]

" Idem fragmentum Ariſtophanis citat Athe-
" næus lib. ix. p. 374. Sed qui τὸ ἐνίοτε non
" agnoſcit; et pro πολλοὶ rectius habet πολλαὶ,
" genere fœminino." *Kuſter*. Hos ſenarios Platoni ἐν Δαιδάλῳ adſignat Scholiaſtes ad Ariſtoph. Nub. ver. 663. Nam uterque Comicus in Dædalo laudatur: de quo Cl. Erneſtus ad locum. Veram autem lectionem, pace viri eruditi, ſubminiſtrat Suidas:

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
Ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

Interdum MULTÆ *gallinarum* MULTA *ova inania vi excludunt*. Ita interpretandi ſunt iſti verſiculi. Βίᾳ τίκτουσι, *vi et præter naturam pariunt*.

PARS III. *pariunt.* Hæc eſt mens Comici, quam minus perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Huc facit Varro de Re Ruſt. lib. ii. p. 62. *In fœtura res incredibilis eſt in Hiſpania, ſed eſt vera: quod in Luſitania ad Oceanum in ea regione ubi eſt oppidum Olyſippo, monte Tagro, quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic* GALLINÆ *quoque ſolent, quarum* OVA ΥΠΗΝΕΜΙΑ *appellant.**

ΥΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ, Ὑπονοῶν. Ἐχθραίνων.] Sic quoque totidem verbis Heſychius. Uterque reſpexit ad 1 Reg. xviii. 9. Καὶ ἦν Σαοὺλ ΥΠΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

ΥΠΟΓΥΟΝ, Ἐγγύτερον. Πρόσφατον.—Ὀλισθηρὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος ἐξ αἵματος πεπηγότος, ὑπόγυύ τε καὶ πολλοῦ· ὡς τῶν φευγόντων ἀπελείποντο καὶ ἄκοντες.] Hæc ſunt verba Appiani in Libycis p. 127.

ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ. Διασύροντες. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν.] Locus Xenophontis legitur Memorabil. lib. ii. cap. i. De eo nuperrime egerunt viri doctiſſimi ad Mœrin. Sed omnes fefellit elegantiſſima locutio. Interpretatio autem Suidæ futiliſſima eſt.

* Heſych. Ζεφύρια. Ὑπηνέμια ᾠά.

eſt. Ὑποκορίζεσθαι non eſt διασυρόντων, ſed blandientium. Quod ex Damaſcio in vita Iſidori patet.* Ita autem ſcribit Damaſcius apud Phot. p. 1032. Πρόχειρος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν. Διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουσεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν ΤΗΝ ΚΑΚΙΑΝ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ. *Ad reprehendendum proclivis erat: quare etiam multos offendit, quod vitia eorum verbis extenuare non poſſet.* Ariſtides vol. ii. p. 112. Οὔτε ΤΑΣ ΚΑΚΙΑΣ ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν, τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ προστεθέντα. *Nec vitiis virtutis titulo blandiri, nec virtutes, vitii nota affixa, calumniari.* Quare locus Xenophontis, ad quem uterque, tum Damaſcius, tum Ariſtides, re-

PARS III.

---

* Ita Plato de Repub. lib. iii. p. 200. Edit. Maſſey. Οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Plutarch. in Solon. p. 189. Edit. Bryan. Ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ΥΠΟΚΟΡΙΖΕΣΘΑΙ, τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις,—— καλοῦντας. Libanius in Orat. xxxi. p. 651. Καλοῦμεν δὲ τῶν μὲν δούλων ἡμᾶς αὐτοὺς δεσπότας· τοὺς δὲ ἡμῶν αὐτῶν δεσπότας ἄρχοντας, ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ τὴν ἀνάγκην εὐφήμῳ ῥήματι. Vide et eundem ſupra, p. 605. Athenæus lib. x. 6. p. 585. Φιλάργυρος δέ τις ἐραστὴς ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΣ αὐτὴν (Φρύνην) εἶπεν· Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους· Ἡ δὲ, Σὺ δ' Ἔρως Φειδίου. Ita et Alexis verbum Ὑποκόρισμα uſurpat apud Athenæum p. 421. quem vide; et Plutarch. in Galba p. 387. Καὶ παρέσχεν ἑαυτὸν οὐκ ἄχαριν οὐδὲ ἐπαχθῆ τοῖς ὑπηκόοις, εἰδὼς φυγῆς ΥΠΟΚΟΡΙΣΜΑ καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην. Qui locus notandus.

ſpexit,

PARS III. ſpexit, ſine dubio corruptus eſt, atque ita, ut mihi quidem videtur, reſcribendus: Οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μισοῦντές με, ΜΗ ΥΠΟΚΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ, ὀνόμαζουσι Κακίαν. *Qui me amant, Felicitatem appellant; illi vero qui oderunt, neutiquam blandientes, Infelicitatem me vocant.* Nihil verius hac emendatione. Μὴ ὑποκοριζόμενοι. *Nihil diſſimulantes. Neutiquam ſubblandientes.* Quod faciunt qui amant ſcilicet: de quo nos ſupra ad v. Σαβακῶν. Hinc emendandus Alciphron lib. iii. p. 346. ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ δὲ ἱππόπορνος μεθ' ΥΠΟΚΟΡΙΣΜΩΝ ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς ἐκπιοῦσα. *Parthenium autem nobile illud ſcortum impenſe colitur, quæ totum te cum tuis agris devoravit.* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus, qui viros doctiſſimos fruſtra habuit. Vulgo ineptiſſime legitur, παρθενίαν. Sed Παρθένιον eſt nomen ὑποκοριστικὸν, in quo tota vis et venuſtas hujus loci conſiſtit. *Suavicula illa puella, quæ tota tota virgo eſt.* Non potuit feſtivius noſter Alciphron.

ΥΠΟΚΡΕΚΟΝΤΩΝ. Κρουόντων. Ἐγγιζόντων.] Vox poſtrema nonnullis ſuſpecta videtur. Sed perperam. Pindar. Olymp. ix.

Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν
Μανίαισιν ΥΠΟΚΡΕΚΕΙ.

Intempeſtive

Intempestive gloriari
Ad insaniam accedit.

Recte Schol. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τῆς κιθάρας κρεμῶν. (Lege κρεμάτων.) Πρότερον γὰρ τῆς κιθάρας ὑφαπτόμενοι ΥΠΟΚΡΕΚΟΥΣΙ.*

ΥΠΟΠΥΘΜΙΔΙΟΝ. Τὴν εἰς τὸ πυθμένα καταληφθεῖσαν. Οὐκ εὐοίνου σταφυλῆς ἀποσπάδα πεντάῤῥαγον.] Fragmentum hoc est pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita dedit Cl. Kusterus supra ad v. Ἀνειρύσω. Dedit et Cl. Reiskius Anthol. pag. 60. Sed poetæ manum neuter adsecutus est. Nos Carmen integrum et emendatum adscribemus. Est autem Leonidæ.

ΛΑΦΡΙΗ ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ ταύτην χάριν, ἔκ τε πενέστεω
    Κὴξ ὀλιγησιπύου δέξο Λεωνίδεω.
Ψαιστά τε πιήεντα καὶ εὐθήσαυρον ἐλαίαν,
    Καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ΑΠΟΚΡΑΔΙΟΝ,
Κ' εὐοίνου σταφυλῆς ἐχ' ἀποσπάδα πεντάῤῥαγον,
    Πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.
Ἣν δέ με γ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
    Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ita scribendum istud Epigramma. In primo versiculo vulgo legitur Λαθρίη ἐκ πλάνης, quod

---

* Suidas: Κρέκειν. Καὶ κρεκόντων, κρουόντων τὴν κιθάραν. ΕΓΓΙΖΟΝΤΩΝ.

plane

PARS III. plane nihili eſt, et contra metrum. Nos veram lectionem exhibemus. Poteris etiam ſcribere, Λαφρίη ἐκ σπανίης. Quod idem ſonat. Sed illud ſuavius. Epigram. Anthol. lib vi. p. 555.

ΕΚ ΠΕΝΙΗΣ, ὡς οἶδα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

Quod Epigramma plane gemellum eſt. *Dianæ* autem LAPHRIÆ meminit Pauſanias in Achaicis. Suidas: Ἄρτεμις ΛΑΦΡΙΑ. Ἡ θεός. Idem: Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι ΤΗΝ ΛΑΦΡΙΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. Confer etiam Antonin. Liberal. Metamorph. cap. xl.* In ſecundo autem Pentametro MSS. σῦκον ἀποκρίδιον. Quod ne Græcum quidem eſt. Interpres autem, homo feſtivus, *ficum delectam.* Nos recte reſtituimus, σῦκον ἀποκράδιον. *Ab arbore ficum.* Quam proinde χλωρὸν vocat Poeta. Getulicus in Epigrammate, Σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων. Quod idem eſt. Verbum Ἀποκραδίζειν uſurpat Nicander Alexiph. ver. 316.

—— Ὁπόσσαις ΑΠΟΚΡΑΔΙΣΕΙΑΣ ἐρινοῦς.

Ubi Schol. Ἀποκραδίσειας. Ἀπὸ τῆς κράδης κόψειας, οἷον ἀποσυκίσειας. Ἐρινοὺς δὲ, τοὺς κλάδους τῆς συκῆς. Nihil verius hac emendatione. Notanda

* Vide autem Cl. Brunck, Emend. in Analect. p. 48. qui ἀντὶ τοῦ, Λαφρίη, malit Λαθρίη.

autem

autem vox Ἀποκεφάλιος, quam alibi fruſtra quæſiveris. PARS III.

ΥΠΟΣΤΑΣ. Ὑπομείνας. Θαῤῥήσας. Ξενοφῶν· Ὅς τις ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορευέσθω.—Ὑφίστανται δὲ τῶν μὲν ὁπλιτῶν Ἀριστώνυμος.] Delenda iſta virgula, et locus uno tenore ſcribendus. Quemadmodum recte legitur apud Xenoph. Exped. Cyri, lib. iii. p. 319. unde hoc fragmentum deprompſit Suidas.*

ΥΠΟΤΕΜΕΣΘΑΙ. Ἀφελέσθαι. Ξενοφῶν· Ἢν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμεῖνται ἡμᾶς πάλιν ἐκεῖνοι. Ἡμῖν δὲ οὔπω ἡ ἰσχὺς πάρεστιν.] Hic locus legitur apud Xenoph. Inſtit. Cyri, lib. i. p. 18.

ΥΠΟΤΕΙΝΕΙ — Ὑποδεικνύει. Ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. Φιλόστρατος φησίν.] Fallitur Suidas. Hæc enim ſunt verba Syneſii, Epiſt. cv.

ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. Ἀπὸ γνώμης. Ἀπὸ κρίσεως μιᾶς.] Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 270.

Μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
Πάσας ΥΠΟ ΨΗΦΟΥ ΜΙΑΣ. ———

Ad hunc locum reſpexit Suidas.

---

† Eunapius in Ædeſio p. 64. Οἵ τινες ἅμα φραξάμενοι κατὰ λίθων καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα ἀλλόμενοι, πολέμου δὲ μήτε ἀκοὴν ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο.

ΥΠΟΦΟΝΙΑ.

PARS III.

ΥΠΟΦΟΝΙΑ. Τὰ ἐπὶ τῷ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην, Ὑποφόνια καλεῖται.] Hæc manifesto interpolata sunt. Idem ἐπεξιέναι et ἐπεξέρχεσθαι. Quare alterum alterius glossema est. Quod miror non animadvertisse Kusterum. Cæterum vox ὑποφόνια occurrit apud Aristidem, vol. ii. p. 436. Ἡδέως ἂν σοῦ πυθοίμην, εἰ τότε αὐτὴν παραλαβὼν Ἀγαμέμνων ἀπέκτεινεν, ἢ καὶ παρὰ σοὶ μένουσαν, τί χρὴ ποιεῖν αὐτὸν νῦν, ἢ πόσα τὰ ΥΠΟΦΟΝΙΑ καταθέντα, εὐμενοῦς τυχεῖν. *Age vero, dic nobis, quæso, si illam, sive adhuc in contubernio tuo commorantem, sive mox ereptam, occidisset Agamemnon; quanam hodie ratione, quantave mulcta cædem expiare, teque placare posset.*

ΥΠΤΙΟΣ — Ἐν Ἐπιγράμματι· Ὧι πολὺν ὕπτιον ὕπνον ἐγύμνασε.] Festive admodum Interpres: *Qui multum somnum supinum dormivit.* Quod de Endymione quidem verum est. Atqui, mi homo, hic alia res agitur. Scribendum utique:

Ὧι πολύπλιον ΙΠΠΟΝ ἐγύμνασε ——

Est autem pars Epigrammatis, quod integrum dedit vir doctissimus in Miscell. Lips. vol. ix. p. 465. et ante eum Cl. D'Orvillius ad Cha-

rit.

rit. p. 158. Ipſum Epigramma, quod neuter intellexit, hic apponendum eſſe duxi. Eſt autem Aſclepiadæ in Lyſidicen: PARS III.

Λυσιδίκη σοὶ, Κύπρι, τὸν ἱππαστῆρα μύωπα
Χρυσέον εὐκνήμου κέντρον ἔθηκε ποδός.
Ὧι πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασεν, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
Μηρὸς ἐφοινίχθη κοῦφα τιναοσομένης.
Ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος. Οὕνεκεν ὅπλον
Σοὶ κατὰ μεσοπύλης χρυσέον ἐκρέμασεν.

In altero Hexametro Cl. Reiſkius legendum cenſebat, *Ὃς πολὺν ὕπτιον ἵππον.* Sed ſenſus loci hominem fefellit. Nimirum Lyſidice, mulier continentiſſima, et quæ nullum commercium cum viro haberet, ſuas res ipſa agebat. Nunc vero, vel anus vel uxor facta, inſtrumentum artis ſuæ, ut mos erat, Veneri ſuſpendit. Quare legendum omnino:

Ὧι πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασε ——

Quod planum et pulcherrimum eſt. Heſych. *Ἵππον, τὸ μόριον τῆς γυναικός.* Sed de hoc ſatis. Neque enim in his quiſquiliis immorari volumus. Cæterum exſtat Epigramma apud Athenæum et Laertium, quod alii Platoni, alii Aſclepiadæ noſtro adſcribunt. Carmen ipſum, quod venuſtum in primis eſt, hic emendatum adponam:

 Ἀρχεάνασσαν

PARS III.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν,
Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ἕζετο πικρὸς ἔρως.
Ἆ δειλοὶ, νεότατος ἀπαντιάσαντες ἐκείνης
ΠΡΩΤΟΒΟΛΟΥ, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, quod corruptum magis magiſque corruperunt viri eruditiſſimi Salmaſius ad Achillem Tatium et D'Orvillius ad Charitonem. Notandum antitheton, ἐπὶ ῥυτίδων —— νεότητος ἐκείνης ἀντιάσαντες. Quod viros doctiſſimos fugit. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 549.

—— Τρομεροῦ ΓΗΡΑΟΣ ΑΝΤΙΑΣΑΣ.

Recte autem πρωτοβόλου. Metaphora a plantis novo vere turgeſcentibus et πρωτοβόλοις. Philodemus, in Epigram. Anthol. lib. vii. p. 608.

Οὔπω σοὶ καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
Βότρυς ὁ παρθενίους ΠΡΩΤΟΒΟΛΩΝ χάριτας,
Ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσιν ἔρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φεύγωμεν δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.
Μάντις ἐγὼ πολλῆς αὐτίκα πυρκαϊῆς.

ΥΣΣΟΣ. Ἀκόντιον.—Τῶν δὲ ὑσσῶν οἱ μὲν εἰσὶ παχεῖς, οἱ δὲ λεπτοί.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Polybio, lib. vi. p. 653.

ΥΦΕΡΠΟΝΤΑ. Ὑπερχόμενον. Παραγινόμενον. Ἐπεσκότει γὰρ αὐτῶν ταῖς γνώμαις διὰ τὰς παρανομίας

μίας ὁ Θεὸς, καὶ τὸν ὑφέρπονλα λιμὸν αὐτοῖς ἐκ ἔβλεπον.] Hæc ſunt verba Joſephi de Bell. Judiac. lib. v. p. 344. PARS III.

ΥΦΕΙΣ. Ἐνδὲς. Ὑποχαλάσας. Ὁ δὲ ὑφεὶς τῦ φρονήματος, ἔπεμψεν ἱκετεύων μὴ πολεμηθῆναι.] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Dion. in Excerpt. Legat. ab Urſino editis, p. 403.

Φ.

ΦΑΓΕΙΝ ΖΩΝ. Ἰένιος ὄνομα εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαίμων καὶ ταγηνοκνισοθήρας.] Locus hic auctior legitur ſupra, v. Ἰένιος. Sed mutilus et corruptus, qui ita ope MS. Pariſ. ſupplendus et refingendus eſt: Ἀνὴρ Ἰένιος ὄνομα, εἰς τὴν ἱππάδα τελῶν, καὶ φαγεῖν ζῶν, συνήθης ἦν τοῖς ὑπάτοις, κοιλιοδαίμων, καὶ ταγηνοκνισοθήρας· βέλομαι γὰρ τὰ τῆς κωμῳδίας τὲς τοιέτες εἰπεῖν, ἐδεμιᾷ, μὰ τὸν, ἀπειροκαλίᾳ· ὃς ἔνειμε τὴν γαςέρα τοῖς τρισὶ πλεσίοις, τοιαύταις καὶ τοσαύταις ἐπιπηδῶν τραπέζαις λύκε τινὸς δίκην ἢ ἰκτίνε ἢ ἁρπύας, ἵνα τὶ καὶ παίσω. *Vir quidam, Junius nomine, equeſtri ordine, ventri natus, familiaris Conſulibus,* Κοιλιοδαίμων *et* Ταγηνοκνισοθήρας*: amo enim verbis Comici tales appellare; idque recte mehercule et neutiquam præter decorum; quippe qui tribus diviti-*

 bus

PARS III. *bus ventrem ſuum collocaret, tot tantiſque menſis tanquam lupus, aut milvus, aut Harpyarum aliqua, ut ita dicam, inhians et involans.* Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Eſt autem, quod nemo vidit, Æliani. Quod et res et ſtilus indicat. Notandum illud, *ἵνα τὶ καὶ πάισω.* Quod Ælianeum eſt. Vide nos ſupra, ad v. *Τρικορυσία.**

---

* Notandum et iſtud, *ἀδεμιᾷ*, MA TON, *ἀπειροκαλίᾳ*. Sic Philo vol. ii. p. 271. Edit. Mangey: Εἰώθασι γὰρ *ἀναφθεγξάμενοι τοσοῦτον μόνον νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν παραλαβόντες, ἐμφάσει τῆς ἀποκοπῆς, τρανὸν ὅρκον οὐ γενόμενον.* Ad hunc locum vide Cl. Koen. in Gregor. de Dialectis p. 65. qui addit: *Per Deam jurantes dicebant μὰ τὴν, et νὴ τήν.* Vide Schneider Pericul. Crit. p. 36. et Suidam v. Νὴ τὴν et v. *Λαχάνοις*. Eadem locutio occurrit in Epigram. quod legitur Anthol. p. 300. et apud Laertium in Lycon. Ita etiam loquitur Philodemus in Epigram. Miſcell. Lipſ. p. 141. et Ariſtophanes Ran. v. 1421. Μὰ τὸν — Ubi Schol. *Ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. Καὶ οὕτως ἔθος ἐστι τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν, εὐλαβείας χάριν. Εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι, ἐπευφημιζόμενοι· ὥστε εἰπεῖν μὲν, μὰ τόν· ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι* Hinc obiter intelligendus eſt inſignis locus Plutarchi in Cleomen. p. 319. Edit. Bryan. *Μέγας οὖν τῷ φρονήματι γεγονὼς ὁ Κλεομένης, ἐθρασύνετο πρὸς τοὺς πολίτας, καὶ τῶν παλαιῶν τινὸς αὐτοὺς ἀνεμίμνησκε βασιλέων εἰπόντος· Ὅτι,* MA THN, *Λακεδαιμόνιοι πυνθάνονται περὶ τῶν πολεμίων οὐ πόσοι εἰσίν, ἀλλὰ ποῦ εἰσίν.* Hinc etiam intelligendus Damaſcius apud Photium p. 1038. Edit. Schott. *Γυναῖκα παιδοποιὸν ἄγεται· ὡς δ' οὐκ ἐπείθετο τὸ δαιμόνιον τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν λόγοις ἡμερωτέροις, ὅρκῳ αὐτὸ ἐπηνάγκαζεν ὁ Θεοσέβιος, καίτοι οὔτε μαγεύειν εἰδὼς, οὔτε θεουργίας* MA THN *μελετήσας.* Hodie nullo ſenſu legitur *μάτην* et in Damaſcio et Plutarcho: quod viros eruditiſſimos admodum exercuit. Nos utrique ſuam lectionem reſtituimus.

ΦΑΓΕΙΝ.

ΦΑΓΕΙΝ. Γενικῇ. Ἔλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων.] Hæc leguntur Proverb. ix. 5. PARS III.

ΦΑΙΟΣ. Μένιππος ὁ Κυνικὸς ἐπὶ τοσοῦτον τερατείας ἤλασεν, ὡς Ἐριννύος ἀναλαβεῖν σχῆμα, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι τῶν ἁμαρτανομένων ἐξ ᾅδου, καὶ πάλιν κατιὼν ἀπαγγέλλειν ταῦτα τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν.] Hæc fabula de Menedemo, Cynico, narratur apud Laertium. Noster Menippo tribuit: quocum facere videtur Lucian. in Necyomantia. Sed de hoc viderit Suidas. Fuit autem Menippus facetissimi et dicacissimi ingenii. Hinc Varro MENIPPEUS, et Varronis Satiræ MENIPPEÆ dictæ. De quo Athenæus, et Gellius ii. 18. *Alii quoque non pauci servi fuerunt, qui post Philosophi clari extiterunt. Ex quibus ille Menippus fuit, cujus libros M. Varro in Satiris æmulatus est: quas alii Cynicas, ipse appellat Menippeas.* De Menippi libris alii aliter, ut mos est istorum hominum, judicabant. Laërtius in Menippo: Ἔνιοι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ, οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου Κολοφωνίων· οἳ τοῦ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες, ἐδίδοσαν αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι. Ubi inepte Interpres, *velut censori idoneo dederunt.* Διαθέσθαι est *distribuere, venum exponere. To dispose of them about the country.* Ulpian. ad Demosth. Olynth. ii. Διαθέσθαι, πωλῆσαι. Laërtius in Zenone Citieo: Ἔνιοι δὲ ΔΙΑΘΕΜΕΝΟΝ Ἀθήνησι

PARS III. τὰ Φορῖία, ὅτω τραπῆναι πρὸς Φιλοσοφίαν. Ἀνακάμπ]ων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ σοᾷ ΔΙΕΘΕΤΟ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Qui locus elegans eſt et minus intellectus. Zeno prius διαθέτης φορ]ίων, nunc διαθέτης λόγων. Quo ſenſu intelligendus Herodotus vii. 6. Ἔχοντες Ὀνομάκριτον, ἄνδρα Ἀθηναῖον, χρησμολόγον τε καὶ ΔΙΑΘΕΤΗΝ χρησμῶν τοῦ Μυσαίου. Ubi recte Gronovius: *Muſæi ſortium venditorem.* Nos Angli: *A ballad-ſinger. A retailer of prophecies.** In quibus Cynicus noſter. Nam Menippus ex balatronum et mendicabulorum collegio: id quod deprehendiſſe videor ex Laërtio in Menippo: Ἀ]ηρότερον δὲ αὐτῶν ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἴσχυσε Θηβαῖος γενέσθαι. Quæ verba prius emendanda, quam interpretanda ſunt. Scribendum omnino: ΑΡΤΟΝ δὲ αἰτῶν ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἴσχυσε Θηβαῖος γενέσθαι. *Menippus cum turpis lucri gratia mendicaret, tandem aliquando civis Thebanus factus eſt.*† Ita locutus eſt Laërtius in Cleanthe: Τοιοῦτος δὲ ὢν ΕΞΙΣΧΥΣΕΝ αὐτὸς διαδέξασθαι τὴν σχολήν. Eſt autem

---

* Apollonius in Hiſt. Mirabil. cap. iv. Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων· ἔγραφε δὲ καὶ χρησμοὺς ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ περιερχόμενος, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες. Ita legendum, Vulgo, ταῖς χώραις περιερχόμενος. Abaridis iſtius meminere Strabo p. 803, Jamblichus in Vit. Pythag. § 90, et alii bene multi. Vide Meurſium ad locum Apollonii.

† Diphilus Comicus apud Athenæum lib. iii. 29. p. 111.
Ἄρτους σποδίτας χρυσοειρήτας περιφέρει.

Morbum

PARS III.

ἄρτον αἰτεῖν, *mendicando victum quærere. To beg his bread.* Longus Paſtor. lib. iii. p. 97. ΑΡΤΟΥΣ ΑΙΤΗΣΟΜΕΝΟΣ ἧκον. D. Matth. vii. 9. Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν ΑΙΤΗΣΗι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ΑΡΤΟΝ, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; Scriptor neſcio quis apud Suidam v. Ἀρτίδιον. Ὁ δέ τινα τὸν βασιλικῶν παίδων ΑΙΤΗΣΑΣ ΑΡΤΙΔΙΟΝ κατεχρήσατο. Ariſtoph. in Pac. 119.

Ἡνίκ' ἂν ΑΙΤΙΖΗΤ' ΑΡΤΟΝ πάπάν με καλοῦσαι.*

Quare Menippus noſter ex ſervo philoſophus, et ex mendico civis Thebanus. Quod omnino verum. Eleganter, ut ſolet, Lactantius, Epit. Div. Inſt. cap. 39. *Diogenes cum choro canum ſuorum, mendicare victum maluit, quam honeſto labore conquirere.*

ΦΑΚΑΙ. Τὸ ἕψημα τοῦ Φακοῦ. Θηλυκῶς, ἡ ἑψηθεῖσα. Ἀρσενικῶς δὲ, ἡ ἀνέψητος. Καὶ παροιμία·

Ἔπειτα πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ,
Πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντα κατήσθιεν.]

Scribendum, ΦΑΚΗ. Τὸ ἕψημα τοῦ Φακοῦ. Etymol. Magn. Φακὸς μὲν, ὁ ὠμός· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα.

Morbum vidit magnus Caſaubonus in hoc verſiculo, ſed ſanare non potuit. Legendum,

Ἄρτους σποδίτας ΧΡΥΣΕΡΑΣΤΗΣ περιφέρει.

* Plutarchus in Bruto p. 242. Λειποθυμοῦντος δὲ τοῦ Βρέτου, καὶ μηδενὸς ἔχοντος ἐν τῷ στρατοπέδῳ μηδὲν ἐδώδιμον, ἠναγκάσθησαν οἱ περὶ αὐτὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους καταφυγεῖν· καὶ ταῖς πύλαις προσελθόντες, ἄρτον ᾔτουν τοὺς φύλακας.

PARS III. θεῖσα. Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 192. Φακός ἐστιν ὁ ἀνέψητος· ΦΑΚΗ δὲ, ἡ ἑψημένη. Qui ſequuntur verſiculi, leguntur apud Comicum in Pluto, ver. 1004.

Δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τὶς οὐ μοχθηρὸς ἦν,
Ἔπειτα πλουτῶν οὐκ ἔθ' ἥδεται φακῇ·
Πρὸτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ΕΠΗΣΘΙΕΝ.

Fuit, ut videtur, iſte adoleſcens moribus haud immorigeris,
Deinde dives factus non amplius delectatur lente:
Ante vero, cum pauper eſſet, omnia devorabat.

Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus, quem perperam ſollicitarunt viri eruditiſſimi. *The young man was very obliging, it ſeems, before he grew rich.* Iſta eſt vis τοῦ, μοχθηρός. Quod doctiſſimos Interpretes fefellit. Corrigendus obiter, dum calamo ludimus, Pherecrates Comicus in Corianno apud Athenæum, lib. iv. p. 159. ubi de iſto edulio agitur:

A. Φέρε δὴ καλακλινῶ. Σὺ δὲ τράπεζάν μοι φέρε,
Καὶ κύλικα, ΚΑΙ ΤΡΑΓΗΜ', ἵν' ἥδιον πίω.
B. Ἰδοὺ κύλιξ σοὶ καὶ τράπεζα καὶ ΦΑΚΟΙ.
A. Μή μοι φακοὺς, μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἥδομαι.
Ἦν γὰρ τράγῃ τὶς, τοῦ στόματος ὄζει κακόν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Vulgo legitur, καὶ κύλικα κἂν τραγεῖν. Quod magnum Caſau-

bonum

bonum frustra habuit. Nos veram lectionem sine controversia restituimus. Lycophron apud Diogenem Laertium in Menedemo: PARS III.

Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ ΚΥΛΙΞ
Αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον· ΤΡΑΓΗΜΑ δὲ
Ὁ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Cæterum hac occasione explicandus Theocritus, Idyl. x. 54. cujus venustatem viri doctissimi minus perspectam habuerunt:

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, ΤΩΣ ΦΑΚΟΣ ΕΨΕΙΝ.
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καλαπρίων τὸ κύμινον.

Verba κάλλιον, ἄμεινον, λῷον, non sine singulari elegantia usurpant Græci. Notum illud Hesiodi:

Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, ΟΥ ΓΑΡ ΑΜΕΙΝΟΝ.

Qua formula non semel utitur Herodotus.* Quare Bucolici nostri (et noster fortasse erit) sensus est: *Quin tu* POTIUS *id agis, ut lentes coquantur, et ventri probe consulatur. You had* BETTER *go home, master, and boil the pot for supper; and take care you don't cut your fingers in* MINCING *the matter.* Verba sunt messoris ad operis dispensatorem, hominem

* Confer Galen. Protrept. p. 241. Edit. Bentleii.

perparcum,

PARS III. perparcum, et qui genium ſuum defraudaret. Sed in Theocrito ſexcentæ ſunt veneres, quas nemo adſequitur.

ΦΑΡΑΓΞ. Τὸ τῆς γῆς βάραθρον, ὅπερ, ὅταν ὕδωρ δέξηται, ἀφανίζει αὐτό.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Equit. ver. 248.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΣ. Τȣ̀ς οἰνοχόȣς. Τȣ́σδε ἡγησάμενοι φαρμακεῖς, ϗ πιςεύσαντες τεθνάναι τȣ̀ς καθεύδοντας, τȣ̀ς Αἰτωλȣ̀ς ἀπέκτειναν.] "Interpretatio mira "et prorſus inſolens; ad quam confirman-"dam nihil faciunt exempla ſubjuncta." *Kuſter.* Locus ita legendus et diſtinguendus eſt: Φαρμακεῖς. Τȣ̀ς οἰνοχόȣς τȣ́σδε ἡγησάμενοι φαρμακεῖς, ϗ πιςεύσαντες τεθνάναι τȣ̀ς καθεύδοντας, τȣ̀ς Αἰτωλȣ̀ς ἀπέκτειναν. *Cum pocillatores iſtos veneficos eſſe exiſtimaſſent, et crederent eos, qui dormiebant, eſſe mortuos, Ætolos interſecerunt.* Nempe pharmacum letale pro vino datum, atque inde mortuos eſſe, qui bibiſſent, non ſopitos, exiſtimabant. Quæ cauſa fuit, ut οἰνοχόȣς iſtos pro veneficis haberent. Hic ſenſus loci eſt. Quod et jam recte obſervaſſe video Cl. Boſ. in Animadverſ. ad Suidam. Accedit opportune noſter Lexicographus, in v. Προσήκων. Καὶ οἱ τȣ́τοις προσήκοντες ΤΟΥΣ ΟΙΝΟΧΟΟΥΣ ΤΟΥΣΔΕ ἡγησάμενοι φαρμακεῖς ἀπέκτειναν.

Atque

Atque hinc locus, qui proculdubio Polybii est, nonnihil ampliari possit.* PARS III.

ΦΑΡΣΟΣ. Κλάσμα. Τρύφος. Ῥάκος. Πτερύγιον. Ἀκρωτήριον.

——Καὶ Φιλοδέπυ

Φάρσος ἅμα ςελεῦ χῆρον ἐλαΐνεϐ.]

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud Reisk. in Antholog. p. 58. Legitur et partim apud Suid. v. Ἀγρεῖφνα. Sed cujus mentem nemo Criticorum perspexit. Nam quæ disputant viri doctissimi Reiskius et Kusterus, ineptissima sunt et nullius frugis. Scribendum, φιλόδυπον. Per φάρσος φιλόδυπον nihil aliud intelligitur, quam

* Vide Schol. ad Homer. Iliad. X. v. 29. Edit. Valcken. Sed locus pulcherrimus est, et dignus ut hic integer adscribatur. Ἰκάριος γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, εἶχε δὲ θυγατέρα Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε· ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβεν ἀπ᾽ αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα, καὶ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιῄει τὴν γῆν, προφαίνων τὴν τοῦ Διονύσου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. Γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως, βουκόλοις οἶνον παρέσχεν. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, ΟΙ ΜΕΝ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΥΠΝΟΝ ΕΤΡΑΠΗΣΑΝ, ΟΙ ΔΕ ΠΕΡΙΛΕΙΠΟΜΕΝΟΙ ΝΟΜΙΣΑΝΤΕΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΟΜΑ, ΠΛΗΣΣΟΝΤΕΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝ ΤΟΝ ΙΚΑΡΙΟΝ. Μεθ᾽ ἡμέραν δὲ νηψάντων αὐτῶν, καταγνόντες αὐτῶν εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. Ὁ δὲ κύων ὑποστρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην, δι᾽ ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. Ἡ δέ μαθοῦσα τὸ ἀληθὲς, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Νόσου δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς· οἱ καὶ καταστερισθέντες, Ἰκάριος μὲν, Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ, Παρθένος. Ὁ δὲ Κύων τὴν ἑαυτοῦ ὀνομασίαν ἔσχεν.

securis.

PARS III. *securis*. Quod ex sequentibus manifestum est. Est enim στελεὸς, sive στελεὸν, *securis manubrium*. Hesych. Στελεὸν, τὸ τοῦ πελέκυος ξύλον. Babrius apud Suidam v. Στελεόν.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς ΣΤΕΛΕΑ πάντα τίκτητε,
Οὐκ ἂν γεωργὸς ΠΕΛΕΚΥΝ ἐν δόμοις εἶχε.*

Quare nemini dubium esse potest, quin hic intelligenda sit *securis manubrio destituta*. Quod proinde non male φάρσος vocat Phanias. Est enim φάρσος *fragmen*, sive *frustum*, rei alicujus. Etymol. Magn. v. Ἀφάρωτος. Φάρος παρὰ τὸ ΦΑΡΣΑΙ, ὅ ἐστι σχίσαι. Καὶ γὰρ Διαφάρους φασὶ χιτῶνας, τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους. Καὶ ΦΑΡΣΟΣ τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος. Phanias in Epigrammate apud Reiskium: Φάρσος βότρυος. *Part of a bunch of grapes*. Φάρσος πετάσου. *A piece of an old hat*. De quo nos supra, ad v. Συλόνυχας. Est et φάρσος *pinna*, sive *penna*, *quidquid in modum alæ formatur*. Τὸ πτερύγιον exponit Suidas. Hinc Latini BIPENNIS de *securi* utrinque pennata, sive fastigiata. Quod in primis tenendum. Recte autem φιλόδουπος de *securi* dicitur. Virgil. Æn. xi. 135.

——*ferro* SONAT *alta bipenni*
Fraxinus———

---

* Leonidas in Epigrammate in Anthol. Reisk. p. 24.

————καὶ ΕΣΤΕΛΕΩΜΕΝΟΣ ἔτος
Ἐμβριθὴς, τέχνας ὁ πρύτανις, ΠΕΛΕΚΥΣ.

Quæ

Quæ vox reſtituenda obiter Orpheo, Hymn. lxiv. 3.

Ἄρες, ἄναξ ΦΙΛΟΔΟΥΠΕ, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί.

Vulgo legitur, δολόδυπε. Corrigebat vir doctiſſimus in Veriſimilibus lib. i. 6. p. 45. ὁπλόδυπε. Sed noſtra emendatio veriſſima eſt.

ΦΑΣΗΛΙΣ. Ὄνομα νήσυ. Καὶ Φασηλίτης, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νήσυ. Καὶ παροιμία· Φασηλιτῶν θῦμα. Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ϗ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν, φησὶ Καλλίμαχος ἐν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις.] "Quis ſit ille Deus Calaber, "haud ſane mihi conſtat. Mich. Apoſtolius "habet, Κολάβρῳ. At Zenobius ſimpliciter, "τοῖς Θεοῖς." *Kuſter*. De hoc loco nonnulla quoque ſcripſit Petrus Pantinus ad Apoſtolium. Sed veram lectionem nemo vidit. Legendum, ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι. Quod magnum Bentleium ad Callimachum fugiſſe miror. Eſt autem *Cylabras* nomen viri, cui quotannis rem ſacram faciebant Phaſelitæ: de quo Heropythus apud Athenæum, lib. vii. p. 297. Ἡρόπυθος γῦν, ἐν Ὅροις Κολοφωνίων περὶ τῆς κτίσεως ἱςορῶν τῆς Φασηλίδος, φησὶν, ὅτι Λάκιος ὁ τὴν ἀποικίαν ςείλας, μισθὸν ἔδωκε τῦ τόπυ Κυλάβρᾳ ποιμένι νέμοντι πρόβατα, ταρίχυς, ἐκείνυ τῦτο αἰτήσαντος. Προθέντες γὰρ αὐτῷ τῦ Λακίυ λαβεῖν τῦ χωρίυ (lege, ἀντὶ τῦ χωρίυ) ἢ ἄλφιτα,

PARS III. φίλα, ἢ ταρίχους, εἵλετο ὁ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τοῦτο ΟΙ ΦΑΣΗΛΙΤΑΙ ἀνὰ πᾶν ἔτος ΤΩι ΚΥΛΑΒΡΑι ἔτι καὶ νῦν ΤΑΡΙΧΟΝ ΘΥΟΥΣΙ. *Heropythus in libro de Colophoniorum finibus, ubi narrat quo pacto Phaselis condita fuerit, tradit, Lacium, qui eo coloniam deduxit, Cylabræ pastori, soli in quo urbem ædificavit, pretium dedisse salsamenta, quæ ille popoſcerat. Nam cum pro fundo Lacius propoſuiſſet vel polentam vel ſalſamenta, prætulit ſalſamenta Cylabras; ideoque Phaſelitæ ſalſamentis quotannis Cylabræ etiamnum faciunt.*

ΦΑΣΗΛΙΣ. ——

Ἄφελε τῶν φασηλῶν, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.]

Decerptus eſt hic verſiculus ex Ariſtoph. Pac. ver. 1144. ubi ita legitur:

Ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt. Cæterum hoc exemplum pertinet ad v. Φάσηλος.

ΦΑΥΛΟΝ. Τὸ ἁπλοῦν. Εὐχερές. —— Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· Ὅτι μὲν τοίνυν οὐ μετρίας τιμὰς, καὶ φαύλας λαβὼν πληγάς.] Vocem τιμὰς non agnoſcit Demoſthenes: quare delendam cenſet Kuſterus. Verum fallitur. Scribendum proculdubio, οὐ μετρίας ΤΙΝΑΣ. Quod elegans in primis

primis eſt.* Damaſcius apud Photium, p. 1037. Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο ΜΕΤΡΙΑΝ ΤΙΝΑ καὶ ἀθρυπτον. Dio in Auguſto, p. 641. Ἐκεῖνοι συμμίξαντες τῇ Κλεοπάτρᾳ, καὶ ΜΕΤΡΙΑ ΤΙΝΑ διαλεχθέντες. Nihil verius hac emendatione.

ΦΑΥΛΩΣ ΠΑΝΥ. Ἀντὶ τοῦ, εὐχερῶς. Ἀριστοφάνης·

Καὶ πρῶτα μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ'
ὑπὸ χειρός.]

" Eſt verſus Anapæſticus, ſed claudicans: " quippe qui in ſede ſecunda Iambum habet " pro Dactylo vel Anapæſto." *Kuſter*. Imo pro *Spondæo*. Ariſtoph. Veſp. ver. 654.

Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις,
ἀλλ' ΑΠΟ χειρός.

Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΦΑΙΑΞ. Ῥήτωρ. Ἀριστοφάνης·

Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιός τ', οὐκ ἀπέθανε.]

---

* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. vi. 23. p. 345. Εἰ δὲ μήγε, κώλυσιν τῆς ἀπαγωγῆς τῶν ὑπερημέρων κατὰ τὸ παρὸν, παρακλήσει τε μᾶλλον ἢ ἀνάγκῃ τοὺς πένητας ἐπὶ τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον ἄγειν, καὶ τὰς ΤΙΜΩΡΙΑΣ κατὰ τῶν ἀπειθέντων μὴ χαλεπὰς ποιεῖσθαι καὶ ἀπαραιτήτους, ὡς ἐν ὁμονοούσῃ πόλει, ΜΕΤΡΙΟΥΣ ΔΕ ΤΙΝΑΣ καὶ ἐπιεικεῖς. Et ſic quoque Plutarchus in Artaxerxe p. 306. Οἰόμενος οὐ χαλεπὴν ἀλλὰ ΜΕΤΡΙΑΝ ΤΙΝΑ καὶ παιδιᾷ μεμιγμένην ταύτην λήψεσθαι ΔΙΚΗΝ παρὰ τοῦ παιδός.

PARS III. Senarius iſte exſtat apud Ariſtoph. Equit. v. 1374. ubi legitur, δεξιῶς. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior. *Phæax homo ſapiens, et ingenioſus mortem effugit*. De Phæace autem iſto, quem δεινὸν ῥήτορα vocat Scholiaſtes, conſulendus doctiſſimus Taylorus in Lect. Lyſiac. cap. 6. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Φαῖ, δῆμος. Utraque vox corrupta eſt. Reſcribo certiſſima, opinor, emendatione: ΦΑΙΑΞ, δημαγωγός. Phæax enim rhetor et demagogus. Quod ex Comico liquet. Quæ vox reſtituenda eſt etiam Heſychio, v. Κρωβύλος. Οὕτω δὲ ὁ ῥήτωρ Ἡγησίππος καὶ δῆγος ἐκαλεῖτο. Repono, καὶ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ ἐκαλεῖτο. Suidas, v. Πώγων. Οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα ἔχων, ἐκαλεῖτο ΣακεσΦόρος. Ἦν δὲ ΡΗΤΩΡ ΚΑΙ ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ.

ΦΑΙΚΑ. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Φαικὰ δ' αὖτ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν.]

Scribendum,

Φαικάδα δ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν.

Quemadmodum recte legitur apud Reiſk. in Anthol. p. 47. Confer etiam Cl. Kuſterum ſupra, ad v. Θέλετρον. Eſt autem Φαικὰς, vox τῶν ἅπαξ λεγομένων. Nam qui eam uſurpet præter noſtrum Epigrammatiſtam, equidem novi neminem.

minem. Idem autem videtur Φαικὰς et Φαικάσιον, cujus meminit Eratoſthenes apud Pollux. vii. 90.

Πέλμα ποδιῤῥάπτεσκεν ἐλαφρῦ ΦΑΙΚΑΣΙΟΙΟ.

Meminere et Plutarchus in Antonio, Clemens Alexandrinus, Seneca, Petronius Arbiter, alii. Eleganter deſcribit Appian. Bell. Civ. lib. v. Ὑπόδημα ἦν αὐτῷ λευκὸν Ἀττικὸν, ὃ καὶ Ἀθηναίων ἔχουσιν ἱερεῖς καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ καλοῦσι ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ. Cæterum Epigramma integrum, quia haud protritum eſt, et eruditiſſimorum virorum acumen fruſtra exercuit, hic emendatum adponam. Eſt autem Myrini in Statyllium quendam, qui nec vir nec fœmina ſcilicet, ſed in utriuſque confinio verſabatur: quem quidem hominem Poeta cum apparatu ſuo eleganti accuratiſſime depinxit. En ipſum Carmen:

Τὴν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῦν
    Ἕλκειν εἰς ἀΐδην ἡνίκ' ἔμελλε χρόνος,
Τὰκ κόκκου βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
    Καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους,
Φαικάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀσφαγάλοισι γελῶσαν,
    Καὶ τὴν ΓΡΥΤΟΔΟΚΗΝ κοιτίδα βαμβακίδων,
Αὐλοὺς θ' ἡδὺ πνέοντας ἑταιρείοις ἐνὶ κώμοις,
    Δῶρα Πριηπείων θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

 Ita

PARS III. Ita legendum et distinguendum videtur istud Epigramma, quod Myrini est. Dicitur autem Μυρῖνος ut Μαρῖνος· Χαρῖνος, Κυρῖνος, atque alia ejusdem notæ sexcenta. Nonnulli hominem vocant *Myrinam* sive *Murenam*. Sed illud verum. In primo Hexametro *Statyllium* vocat μαλακὴν δρῦν Παφίης, quod non intellexerunt Interpretes. Quidquid annosum est, δρῦν appellant Græci. Artemidorus, lib. ii. cap. 25. Δρῦς δηλοῖ καὶ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ διὰ τὸ πολυετές. Statyllius in stadio Veneris sinistræ insenuit. Hinc δρῦν μαλακὴν vocat Myrinus. In tertio Pentametro MS. τρυτοδόκην, quod nihili est.* Nos vere emendavimus, γρυτοδόκην. Est autem κοιτὶς γρυτοδόκη *cista* sive *arcula*, in qua mulieres supellectilem suam adservabant. Quam non male γρυτοδόκην vocat Poeta. Nam Græci ejusdem mercimonia γρύτην appellant; de quo magnus Salmasius ad Flavium Vopiscum. Optime, et ad rem nostram Hesychius: Γρυμαία, ἐσθὴς, καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη ΕΝ ΩΙ Η ΓΡΥΤΗ. Ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ ΓΡΥΤΗΝ λέγομεν. Quæ vox restituenda Libanio in Epistola ad Basilium p. 725. Οὐ παύσῃ, Βασίλειε, τὸ ἱερὸν τοῦτον τῶν Μουσῶν σηκὸν μεστὸν ποιῶν Καππαδοκῶν, καὶ ταῦτα ἀποζόντων ΓΡΥΤΗΣ καὶ χίονος, καὶ τῶν ἐκεῖθεν καλῶν; Ita scribendum, non γρίτης, quam vocem frustra quæsivit Cl. Wolfius. Adlusit

* Eandem lectionem habet Suidas ad v. Τρυτοδόκη. Male.

autem

autem non ſine gratia Libanius ad merces illas minutas, quæ Ponto ſive Cappadocia advehi ſolebant. Perſius ver. 134. PARS III.

——— Saperdas advehe Ponto,
Caſtoreum, ſtuppas, hebenum, thus, lubrica Coa.

Scruta vocat Horatius. Idem *Scruta* et Γρύτη. Hinc Γρυτοπώλης. *A ſeller of ſmall wares.* Schol. ad Ariſtoph. Plut. ver. 17. ΓΡΥΤΗ, τὰ λεπτὰ σκεύη. Καὶ ΓΡΥΤΟΠΩΛΗΣ, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ῥωποπώλης. Deinde ſcripſimus βαμβακίδων, non παμβακίδων, in qua voce exponenda mirum quantum hallucinati ſunt viri in hac noſtra arte præſtantiſſimi. Eſt autem βάμμα, ſive βάμβα, *fucus muliebris*, ſive *tinctura*, qua homines molliuſculi et elegantiores in capillis colorandis et cute curanda uti ſolebant. Heſychius: ΒΑΜΒΑ, τὸ χρῶμα. Καὶ μύρου τι γένος. ΒΑΜΒΑ Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκωμῳδοῦντο ΕΠΙ ΜΑΛΑΚΙΑι. Βάμμα Σαρδιανικὸν, τὸ Φοινικοῦν. Διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. Etymol. Magn. Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι, διὰ τὸ τίλημα. Ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Ubi neſcit eruditiſſimus Sylburgius quid ſit τίλημα. Nec mirum. Scribendum, διὰ τὸ ΤΙΛΜΑ.* Verbum τίλλειν in

* Gloſſæ: Τίλμα. *Volſura.*

 obſcœnis

PARS III. obſcœnis eſt. Hinc τίλτριαι et παρατίλτριαι· *Mulieres depilatrices.* De quibus nos ſupra, ad v. Ἔφοροι. Theocritus in Syracuſ. ver. 19.

—— γραιᾶν ΑΠΟΤΙΛΜΑΤΑ πηρῶν.*

Hinc facile intelligendum quid ſit βάμμα κυζικηνόν. Atque hinc ΒΑΜΒΑΚΙΔΕΣ, mulieres *tinctrices* et *depilatrices*, quæ a cute et capillis erant ſcilicet. Βάπτριας vocat Eupolis apud Pollucem. Idem Βαμβακίδες et Βαμβακεύτριαι, ut Φαρμακίδες et Φαρμακεύτριαι. Heſych. ΒΑΜΒΑΚΕΥΤΡΙΑΙ, μαγγανεύτριαι. Οἱ δὲ φαρμακίστριαι. Τὸ δὲ ΒΑΜΒΑΚΕΙΑΣ χάριν, φαρμακείας χάριν. Ita legendum, non βαμβαχίας. Quare per κοιτίδα βαμβακίδων nihil aliud intelligendum, quam *ciſta tinctoria*, ſive *arcula*, qua mulieres iſtæ tinctrices pigmenta, unguenta, et reliquam ſuam ſupellectilem, quam γρύτην Græci appellant, recondebant. Quod veriſſimum eſſe vel ex ſenſu loci ſatis manifeſtum eſt. Reliqua hujus Epigrammatis per ſe clara ſunt.

ΦΗΜΗ.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχοῖς δείκνυσι γῆς. Εὐριπίδης φησί.] Legitur iſte ſenarius apud Æſchinem,

---

* Legendum omnino:

——γραιᾶν ΑΠΟΤΙΛΜΑΤΑ ΠΥΓΩΝ.

De quo nos ad iſtum locum Theocriti, vol. ii. p. 331. Edit. Warton.

in

in Orat. contra Timarch. p. 57. Ed. Taylor. ubi κἀν μυχῷ γῆς. Quod perinde eſt. Tangit Heſychius: Μυχοὶ, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι, ἔσχατα, ἢ τὰ ποιήματα. Lege, Καὶ ΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙΚΗΜΑΤΑ. *Sedes inferorum.* Quod omnino verum.

PARS III.

ΦΙΛΑΙΑΣ (εἰ ἢ Φιλέας) Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο· ὥσπερ οὐκ αὐτὸς ὢν ὁ τῆς Θεᾶς τὸ Γοργόνειον ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ὑφελόμενος.] "Ipſe Suidas ſcrip-"ſerat Φιλέας, ut vel ex ſerie literarum pa-"tet. Quæ vero ſequuntur parentheſi incluſa, "ab alio addita ſunt." *Kuſter.* Delenda iſta parentheſis, et locus ita ſcribendus: Φιλέας. Εἰ ἢ Φιλέας Ἀνδοκίδην ἱεροσυλίας ἐγράψατο. Quemadmodum recte legitur apud Syneſium in Encom. Calvit. p. 83. ex quo deſumpſit Suidas. Et ſic quoque recte exhibet Edit. Mediolanenſis. Confer etiam Noſtrum ſupra, v. Ὅμοιον. Cæterum hunc hominem, non ΦΙΛΕΑΝ, ſed ΦΙΛΕΡΓΟΝ, vocat Iſocrates Orat. contra Callimachum, de quo nuperrime vir doctiſſimus ad Æſchinem, p. 633.

ΦΙΛΕΨΙΟΣ. Ἦν δὲ φιλοπαίγμων. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους.] *Philepſium* τὸν Λαμπρέα laudat Demoſthenes, Orat. contra Timocrat. p. 413. Quin et *Philepſius* homo μυθολόγος, de quo Ariſtophanes in Pluto, v. 170. et Schol. ad locum.

PARS III. cum. Eſt et Φιλέψιος, φιλοπαίγμων. Hinc viri nomen ſcilicet. Atque hæc vox reſtituenda Heſychio: Φιλέθιος, φιλοπαίγμων, φιλοπάλαιστρος. Scribendum, ΦΙΛΕΨΙΟΣ, φιλοπαίγμων. Suidas: Ἔψια. Τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. Καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων. Auctor περὶ πνευμάτων a Cl. Valckènario editus: Σημείωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιά. Ἐξ οὗ καὶ ΦΙΛΕΨΙΟΣ, ὁ φιλοπαίγμων.

ΦΙΛΗΔΩΝ. Φιλῶν. Ἀγαπῶν. Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτος φιλόξενος, ἧ σὺ φιληδῶν οὕτως ἀρέσκει ὡς κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.] "Locus eſt corruptus, ex "quo ſenſum qualemcumque elicui." *Kuſter.* Scribendum,

Ἀλλὰ Κόρινθος ΕΔΕΚΤΟ ——

Senſum loci optime expreſſit Kuſterus. *Sed Corinthus hoſpitum amans te ſuſcepit; qua urbe adeo delectaris, ut illic etiam manere decreveris.* Eſt autem, quod monendum, pars Epigrammatis, quod legitur apud Laertium in Xenoph. Carmen ipſum ſubjiciam:

Εἰ καί σε, Ξενοφῶν, Κραναοῦ Κέκροπός τε πολῖται
Φεύγειν κατέγνων τοῦ φίλου χάριν Κύρου.
Ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἧ σὺ φιληδῶν,
Οὕτως ἀρέσκῃ, κεῖθι καὶ μένειν ἔγνως.*

* Poſtrema pars Epigrammatis ita legitur apud Bibliothec. Coiſlin. v. Ἡ. p. 234.

—— ἧ σὺ φιληδὸν,
Οὕτως γὰρ ἀρέσκει, καὶ μένειν ἔγνως.

Et

Verbum autem φιληδεῖν usurpat Aristophanes in Pac. ver. 1130. PARS III.

Οὐ γὰρ ΦΙΛΗΔΩ μάχαις,
Ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
Μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων.

Quem quidem locum nemo Interpretum intellexit. Neque enim quid sit διέλκειν videre potuerunt. Est autem ἕλκειν, *potare*. Antiphanes Comicus apud Athenæum, lib. xi. p. 459.

Ἕλκειν ἀμυστί ———

Epigram. Anthol. lib. vii. p. 619.

Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἄκρατον,
ΕΛΚΩΜΕΝ ———

Latini, *Ducere*. Horatius: *Succos* ducere *nectaris*. Hinc ΔΙΕΛΚΕΙΝ. Idem διέλκειν et διαπίνειν. Est autem Διαπίνειν, *sese poculis plusculum invitare. Certare mero.* Ista enim est vis τοῦ, διά, de quo præter alios nuperrime vir eruditissimus ad Herodot. lib. v. cap. 18. Plato de Republ. lib. iv. ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΥΡ ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑΣ καὶ εὐωχουμένους. Hinc jocus

Et aliter apud Suidam v. Ἢ νομίζεται.

——— ἢ σὺ φιληδῶν
Οὕτως ἀρέσκειν καὶ μένειν ἔγνως.

Supplendus et corrigendus uterque ex Laertio.

Aristophanis

PARS III.

Ariſtophanis Acharn. ver. 750. ΔΙΑΠΕΙΝΑΜΕΣ ἀεὶ ποτὶ τὸ πῦρ. Quod recte accepit Scholiaſtes. Ælianus apud Suidam, v. Ἀπίκιος. Ἁμιλλᾶσθαι ΔΙΑΠΙΝΟΝΤΑ πρὸς τοὺς νέους. *Cum adoleſcentibus bibendo certare.* Quare locus Comici ita interpretandus eſt: *Non juvat me pugnare, ſed ad focum cum amicis mero certare.* Qui optimus ſenſus.

ΦΙΛΗΤΑΙ —— Οἱ φιλοῦντες. Οἱ δὲ φιλητα οἵ ποτε θρυλλήστως ἐναντίον ἐρχόμενοι, νῦν μέγα πεφρίκασι.] Vocem θρυλλήστως corruptam eſſe vidit Kuſterus. Et nihil ultra. Nos, ſententia duce, legendum conjeceramus, οἵ ποτε τριλλίστως.* Nihil enim jucundius aut optabilius amatori, quam ἄντιον ſive *in conſpectum amatæ* venire. Nec mali harioli fuimus. Ita enim legitur in ipſo Epigrammate, quod integrum exhibet vir doctiſſimus in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 681. et ante eum Cl. Salmaſius

* Sic ἄλλιστος ἀΐδης. *Inexorabilis.* Occurrit iſta vox in pulchro Epigrammate apud Anthol. lib. iii. p. 339. quod hic quoque apponitur.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ὑμνίδα τὴν Εὐάνδρου ἐράσμιον, αἰὲν ἄθυρμα
Οἰκογενὲς, κούρην αἱμύλον ἐνναέτην
Ἥρπασας, ὦ ΑΛΛΙΣΤ' ἀΐδη· τί πρόωρον ἐφιεὶς
Μοῖραν τὴν πάντως σεῖο ποτ' ἐσσομένην;

Ita legendum cum H. Stephano. Sed vide Hagenbuch. Epiſt. Epigraph. p. 397.

masius in Exercitationibus ad Solinum, p. 539. Carmen ipsum, quod venustum in primis est, et elegantiam non vulgarem spirat, hic adponendum esse duxi. Est autem Macedonii, viri in hac palæstra non sine laude versati. PARS III.

Τήν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἴδεϊ θηλυτεράων,
Τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ
Γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος. Οἱ δὲ φιλῆται,
Οἵ ποτε τριλλίστως ἄντιον ἐρχόμενοι,
Νῦν μέγα πεφρίκασι. Τὸ δ᾽ αὐξοσέληνον ἐκεῖνο
Ἐξέλιπεν, συνόδου μηκέτι γιγνομένης.*

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ. Τῶν πολιτευομένων παρ᾽ Ἀθηναίοις εἷς ἦν. Ἐδόκει δὲ ἰσχνὸς εἶναι τὸ σῶμα. Διὸ καὶ Ἄλεξις πεφιλιππῶσθαι ἔφη, ἀντὶ τοῦ, λελεπτύνθαι.] Ita scribunt Ælianus, Athenæus, et Eustathius, quos inter nomen suum profitetur vir doctissimus Jacobus Perizonius ad Ælianum. Sic cæcus cæcum duxit. Verbum autem πεφιλιππῶσθαι tum metri, tum analogiæ ratio respuit. Quod viris doctis notatum. Locus autem Alexidis, ad quem respiciunt, ita certo certius rescribendus est:

---

* Notandum istud ἐν εἴδεϊ in primo Hexametro. Ita Stobæus Serm. clxxiii. p. 595. Κλῖναι μὲν ἐλεφάντιναι καὶ ἀργυραῖ, ΕΝ ΕΙΔΕΙ δὲ χρυσαῖ.

A.

PARS III. A. Καλῶς ἔχεις. Στρȣθὸς ἀκαρὴς, νὴ τὸν Δί', εἶ.
Πεφιλιππίδωσαι. B. Μή συ καινῶς μοι λάλει.
ΟΣΟΝ ΟΥ τέθνηκα. A. Τȣ̃ ταλαιπώρȣ πάθȣς.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra tentarunt viri ſummi Joannes Meurſius in Atticis Lectionibus, et Iſaacus Caſaubonus ad Athenæum. Ὅσον ȣ̓ τέθνηκα. *Pene enectus ſum.* Vulgo male legitur, Ὅσῳ μȣ. Nos vere emendavimus. Auctor neſcio quis apud Suidam: Ἐκεῖνον γὰρ ΟΣΟΝ ΟΥ βασιλεύειν τῆς Ἀσίας. *Illum enim fere totius Aſiæ regnum tenere.* Feſtivum autem illud, Στρȣθὸς ἀκαρὴς, νὴ Δί', εἶ. *By Jove, you are no bigger than a ſparrow.* Quin et ϛρȣθὸς avicula ſalaciſſima eſt. Hinc jocus de homine in palæſtra Veneris καταςκελετωμένῳ. Quod κωμικώτατον eſt. Erudite, ut ſolet, Heſychius: Στρȣθὸς, ὁ καταφερὴς ϗ λάγνος. Cæterum hujuſmodi homunculos, quos πεφιλιππιδῶσθαι hic dicit Alexis, Ἀιδοφοῖτας vocat Ariſtophanes in Gerytade apud Athenæum, lib. xii. p. 551. verſibus elegantiſſimis, quos hic emendatos ſubjiciam. Nam Caſaubonus, vir magnus, nihil hic vidit, et Cl. Hemſterhuſius ad Heſychium v. Ἀιδοφόλοι rem intactam dimiſit:

A. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα ϗ σκότȣ πύλας
Ἔτλη κατελθεῖν; B. Ἕνα γ' ἀφ' ἑκάϛης τῆς τέχνης
Εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας,
ΟΥ ΣΩΜΑΤ' ΟΝΤΑΣ, ἀϊδοφοῖτας ——

Ita

Ita scribendi sunt isti versiculi. Vulgo nullo vel metro vel sensu legitur, Οὐ σημαίνοντας. Eleganter autem Poeta homines macilentos, ἐ σώματ᾽ ὄντας, *formas et nihil præterea*, vocat. Haud aliter homo λεπτότατος apud Nicarchum in Epigrammate: PARS III.

Σωσίπατρος δ᾽ ἐβόησεν, ἐμὲ στεφανώσατ᾽· ἐγὼ γὰρ
Εἰ βλέπομ᾽ ἥττημαι· ΠΝΕΥΜΑ ΓΑΡ ΕΙΜΙ ΜΟΝΟΝ.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Κερκυραῖος, Φιλώτε υἱὸς, τραγικὸς, καὶ ἱερεὺς τε Διονύσε, ἐπὶ τε Φιλαδέλφου Πτολεμαίε γεγονώς· καὶ ἀπ᾽ αὐτε Φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο.] "Hic Φίλικος appellatur ab Hephæstione in Enchirid. p. 30. ubi ait: Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς Πλειάδος, ἐξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα. Et pag. seq. Τετο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι Φίλικος, λέγων·

Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκε, γραμματικοὶ,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

"En ipse Poeta se Philicum vocat, secunda brevi: quod merito movit magnum Vossium, ut in libello de Poetis Græcis verum Tragici hujus nomen Φίλικος fuisse contra Suidam pronuntiaret." *Kuster*. Fallitur uterque, tum Vossius, tum Kusterus. Quid, quod eadem quoque chorda oberravit doctissimus

PARS III. mus Salmasius ad Simmiam Rhodium? Nimirum, syllaba secunda τῦ, Φιλίσκος, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est: de quo nos supra nonnulla adnotavimus. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suidam, v. Νεανισκεύεται.

Αὕτη νεανισκευόντος ἐπεθύμησέ μου.

Quare auctor sum, ut PHILISCO nomen suum restituatur, et versus iste, qui choriambicus est, ita tandem rescribatur:

Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίσκου, γραμματικοὶ,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

Quod omnino verum est. Cum Suida nostro faciunt libri nonnulli et Scholiastes ad locum p. 93. cujus verba hic adscribam: Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι. Εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ υἱὸς Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος, καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

ΦΙΛΟΨΥΧΗΣΑΝΤΑ. Ἀντίγονον ἀγόμενον δέσμιον Ἀντωνίῳ, φιλοψυχήσαντα μέχρις ἐσχάτου διὰ ψυχρᾶς ἐλπίδος, ἄξιος τῆς ἡγεμονίας πέλεκυς διαδέχεται.] Scribendum, ἄξιος ΤΗΣ ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ πέλεκυς ἐκδέχεται. Quemadmodum recte legitur apud

apud Joseph. Bell. Jud. lib. i. 18. p. 99. unde hoc fragmentum deprompsit Suidas.* Scriptor ἀνώνυμος apud Nostrum supra v. Ἱμείρω. Τὸ ἱμείρειν τοῦ βίου καὶ φιλοζωεῖν τῆς μεγίστης ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ἐστὶ σημεῖον καὶ κακίας. Quem quidem locum Polybio adjudicandum esse censeo, qui ita loquitur in Excerptis Valesii, p. 1447. Οὐ γὰρ ἔλαττόν ἐστιν ΑΓΕΝΝΕΙΑΣ ΣΗΜΕΙΟΝ, τὸ μηδὲν αὑτῷ συνειδότα μοχθηρὸν προεξάγειν ἐκ τοῦ ζῆν αὑτὸν, τοῦ παρὰ τὸ καθῆκον ΦΙΛΟΖΩΕΙΝ. *Neque enim pusilli animi levius argumentum est, sibi ipsi mortem consciscere nullius conscium culpæ, quam vitæ desiderio plus quam par sit teneri.*

ΦΘΗΝΑΙ. Προλαβεῖν. Ἰώσηπος· Δυσφοροῦντος δὲ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῷ φθῆναι τὸν μισθὸν δεδωκέναι τοῖς Ἰσραηλίταις, παρῄνει ποιεῖν ὁ Προφήτης ὅ,τι τῷ Θεῷ δοκεῖ.] Hæc verba leguntur apud Josephum Antiq. Jud. lib. ix. 9. p. 495. Recte autem Suidas, φθῆναι, προλαβεῖν. Utramque vocem conjungit Heliodorus lib. i. p. 28. Ἡ δὲ βαρυμενιῶσαν ἐρῶσα, ἔγνω ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΚΑΙ ΦΘΗΝΑΙ.† Eleganter Alciphron lib. ii. p. 216. Ἐξ

* Huc facit Plutarchus in Antonio p. 101.—Ὡς Ἀντίγονον τὸν Ἰουδαῖον, ΟΝ καὶ προσαγαγὼν ἐπελέκισεν, οὐδενὸς πρότερον ἑτέρου βασιλέως οὕτω κολασθέντος. Ita legendum. Vulgo deest τὸ, ὄν.

† Item Plutarchus in Agesilao p. 414. Καὶ κελεύοντος αὐτοῦ διαμάχεσθαι τὴν ταχίστην, καὶ μὴ χρόνῳ πολεμεῖν πρὸς ἀνθρώπους ἀπείρους ἀγῶνος, πολυχειρίᾳ δὲ περιελθεῖν καὶ περισταφρεῦσαι, καὶ ΦΘΑΣΑΙ

πολλὰ

PARS III. ἐκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τἀγαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν· ἐσθῆτα, χρυσεῖα, θεραπαίνας, θεράποντας, Ἰνδοὺς, Ἰνδάς. Τἄλλα σιωπῶ. ΜΗΛΑ ΤΑ ΜΕΛΙΧΡΟΤΑΤΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ τὰς ὥρας, ἵνα μηδεὶς ΦΘΑΣΗι με γευσάμενος. Ita legendus et diſtinguendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Intelligendus autem Alciphron de *pomis dulciſſimis* et ὡραιοτάτοις. *The beſt and earlieſt of fruit.* Τὰ πρωτοφορήματα vocat Longus. Interpres non intellexit. Reſpexit autem Scriptor ad illud Horatii ii. Sat. v. 12.

———— DULCIA POMA,
Et quoſcunque feret cultus tibi fundus honores,
Ante Larem guſtet *venerabilior Lare dives.*

ΦΘΟΗ. Φθίσις. Ἡ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.] Idem φθόη et φθίσις. Hæc recentior, illa vox antiquior. Harpocratio in v. Τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Diodorus Siculus φθινάδα νόσον vocat. Cæterum hæc gloſſa legitur etiam apud Timæum in Lex. Platonico. Reſpexit autem, ut videtur, uterque ad Polybium lib. ii. p. 215. Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ κραυγῇ τῇ κατ' αὐτὸν κίνδυνον ἐκθύμως χρησάμενος, ΕΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ, καί τινα

πολλὰ καὶ ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ δυναμένους. Dionyſ. Halicarnaſs. lib. viii. 55. p. 504. ΕΦΘΑΣΕ γὰρ τῶν γυναικῶν τὴν παρουσίαν ΠΡΟΛΑΒΟΥΣΑ ἡ φήμη.

τοιαύτην

τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσὼν, μετ' ȣ̓ πολὺ νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε. *Sed quia in adhortando milite, et clamoribus inter dimicandum editis vehementiore voce contenderat,* ſanguinem rejicere cœpit, *contractoque ea ex re languore quodam, non ita multo poſt morbo eſt extinctus.** PARS III.

ΦΟΡΑΣ, ΦΟΡΑΔΟΣ. Ἡ ἵππος.] Hanc vocem corruptam eſſe putat Kuſterus, et legendum, Φορβάς. Sed fallitur vir doctiſſimus. Utraque vox proba eſt. Heſych. Φοράδες, αἱ θήλειαι ἵπποι. Artemidor. lib. iv. p. 233. Καὶ ἵπποι ΦΟΡΒΑΔΕΣ ΚΑΙ ΦΟΡΑΔΕΣ.

ΦΟΡΗΤΟΣ. Βασανίζεις. Τὰς δὲ πειτυλῶν καὶ δημεύων, Φορητὸς ȣ̓δαμῶς ȣ̓δαμῆ ἦν.] Hic locus auctior legitur ſupra v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος. Eſt autem Æliani, cujus fragmenta paſſim laudat noſter Lexicographus. Quod ex ſtilo manifeſtum eſt.

ΦΟΡΜΗΔΟΝ. Θȣκυδίδης· Ξύλα τέμνοντες ἐκ Κιθαιρῶνος, παρῳκοδόμȣν ἑκατέρωθεν Φορμηδὸν, ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπιπολὺ τὸ χῶμα.

---

* Dioſcorides lib. i. 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κυπαρίσσȣ) κοπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἁρμόζει ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΩΓΗΝ. Koen. in Gregor. Corinth. de Dialect. p. 261. ex Aretæo: Ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, — ἡ ἀπὸ τȣτέων φορὴ, ȣ̓ πλύσις, ἀλλ' ΑΝΑΓΩΓΗ καλέεται, τῆς ἄνω ἵξιος τȣ̃νομα ἔχȣσα. Ad hunc locum vide doctiſſimum Editorem.

Καὶ

PARS III. Καὶ αὖθις· Καὶ τοὺς νεκροὺς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες, ἀπήγαγον ἔξω τῆς πόλεως.*] De verbis φορμὸς et φορμηδὸν consulendi Græci magistri ad Thucydidem ii. 75. et iv. 48. qui rem pro modulo suo explicabunt. Sed omnes fallunt et falluntur. Nimirum quidquid ex tegete fit, φορμὸν vocant Græci. Hinc nunc pro *corbe*, nunc pro *funiculo* vox usurpatur.† Quo sensu occurrit apud Aristoph. Thesmoph. v. 1016.

Περ' ἐγὼ ξεινίγκι ΠΟΡΜΟΣ, ἵνα πυλάξῃ σοι.
Age afferam restem, ut vinciam te.

Ita interpretandus est iste versiculus, qui barbarus et Scythicus: quod ex sensu loci patet. Ut Andromeda ad rupem, sic Mnesilocus ad columnam alligatus. Sed hæc non intellexerunt viri docti. Atque hinc explicandus Laertius in Speusippo: Καὶ πρῶτος εὗρεν ᾧ ΤΑ ΦΟΡΜΙΑ τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσιν. Quem locum parum perspectum habuerunt viri eruditissimi. Τὰ φορμία τῶν φρυγάνων sunt, *fasciculi* lignorum

* Huc respexit Aristides vol. ii. p. 312. Οὓς οὐδὲν δεῖ κατ' ὄνομα ἐξετάζειν, ἀλλὰ ΦΟΡΜΗΔΟΝ ΕΦ' ΑΜΑΞΩΝ ΕΚΦΕΡΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ ΝΕΚΡΟΥΣ.

† Pro *corbe* usurpat vocem Polyænus in Strat. lib. iii. 10. p. 286. Edit. Maasvicii: Τιμόθεος ἐπολιόρκει Τορώνην· οἱ μὲν Τορωναῖοι μεγάλα ὕψη ἀνταιέστησαν, ΦΟΡΜΩΝ ψάμμου πληρουμένων· ὁ δὲ Τιμόθεος μηχανήμασι μακροτέροις ἐξ ἱστῶν ἀκίδας περιθεὶς, καὶ δρέπανα ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ ἐμβαλὼν, ταῖς ἀκίσιν τὰς διφθέρας διεῤῥήγνυεν· τοῖς δὲ δρεπάνοις ἀνέτεμνε τοὺς ΦΟΡΜΟΥΣ, ὥς τε ῥεῖν τὴν ἄμμον.

PARS III.

lignorum in usum foci. Faggots. Hinc Protagoras φορμοφόρος sive ξυλοφόρος dictus. Laertius in Protagora: Καὶ πρῶτος τὴν καλουμένην τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, εὗρεν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας. ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΣ γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός που φησί. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημόκριτον, ξύλα δεδωκὼς ὀφθείς. Quæ nemo Interpretum intellexit. Græca non uno loco corrupta sunt, atque ita refingenda: Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς Δημοκρίτου, ξύλα ΣΥΝΔΕΔΕΚΩΣ ὀφθείς. *Atque ita a Democrito evectus est, ob perspectam in lignis componendis et colligandis solertiam.* Suidas: Ἤρθη, ηὐξήθη. Nimirum Protagoras ex bajulo philosophus factus est. Hæc mens Laertii est. Rem omnem narrat Gellius v. 3. et deinde Athenæus lib. viii. p. 354. cujus verba adponam: Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ὁ Ἐπίκουρος καὶ Πρωταγόραν φησὶ τὸν σοφιστὴν ἐκ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΥ καὶ ξυλοφόρου πρῶτον μὲν γενέσθαι γραφέα Δημοκρίτου, θαυμασθέντα δὲ ὑπ' ἐκείνου ἐπὶ ξύλων τινῶν ἰδίᾳ συνθέσει, ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀναληφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. *In eadem epistola Epicurus scribit, Protagoram sophistam ex bajulo amanuensem primum fuisse Democriti, cum ejus solertiam in positura juncturaque lignorum admiratus est philosophus, hisque initiis in ejus familiaritatem admissum.* Quem locum minus recte accepit magnus Casaubonus.* Atque hinc videas quæ-

* Hesychius: Περιχαδόν. Τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα, ὡς πτωχὸν καὶ ΦΟΡΜΟΦΟΡΟΝ. Ita legendus iste locus.

PARS III. nam sint εὔογκα φορμία apud Laertium in Speusippo: de quibus supra. Interpretes de *vasculis majusculis* intelligunt: in quo falsi et futiles sunt. Εὔογκα φορμία sunt *fasciculi ita constructi et constricti, ut haud incommode portari queant*. Recte Suidas: Εὔογκον, εὐβάστακτον. Nos Angli; *Well bound. Well put together*. Quod ΦΟΡΜΗΔΟΝ vocant Græci. Quæ vox usurpatur de iis, quæ vel *colligantur* vel *coacervantur*. Quo sensu accipiendus Thucydides, et qui Thucydidem imitatur Procopius in Gotthicis lib. iv. p. 357. Οἱ δὲ συχνοὶ ἐς ταὐτὸ συνιόντες πρὸς ἀλλήλων ξυνεποδίζοντο. Εἴκασεν ἄν τις ΦΟΡΜΗΔΟΝ αὐτοῖς τὰ τῶν πλοίων ἰκρία ξυγκεῖσθαι. Eleganter Philo Judæus in Flacco, p. 530. Παννυχίαι ΣΩΡΗΔΟΝ προεκομίζοντο —— συνδεδεμένων δοράτων ΦΟΡΜΗΔΟΝ — ἁρμαμάξας μεστὰς πανοπλιῶν ΣΤΟΙΧΗΔΟΝ. Quo referendus videtur Apuleius Met. iv. p. 146. *Estur ac potatur incondite; pulmentis* ACERVATIM, *panibus* AGGERATIM, *poculis* AGMINATIM *ingestis*. Quæ plane gemella sunt. Notandum autem illud Philonis, συνδεδεμένων δοράτων φορμηδόν. *Bound in bundles*. Atque hinc quodammodo intelligendus Demosthenes apud Æschinem contra Ctesiph. p. 429. Edit. Taylor. quem Interpretes susque deque habuerunt: Ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τ῀ πραγμάτων, ΦΟΡΜΟΡΡΑΦΟΥΜΕΘΑ ἐπὶ τὰ στενά, τινὲς πρῶτον ὥσπερ τὰς βελόνας διείρουσι. Est locus insignis,

ſignis, quem laudavit, ſed corruptum itidem laudavit Dionyſius Halicar. in libello Περὶ Δημοσθένους δεινότητος. p. 320. ubi non male legitur, τὰ νεῦρα τοῦ δήμου. Sed recte illud et ſolenniter, τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. *The ſinews of war.* Laertius in Bion. Τὸν πλοῦτον ἔλεγεν εἶναι ΝΕΥΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Plutarch. in Cleomene: Ἀλλ' ὁ πρῶτος τὰ χρήματα ΝΕΥΡΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ προσειπὼν, εἰς τὰ τοῦ πολέμου τὰ μάλιστα βλέψας τοῦτο εἰπεῖν ἔοικε.* Eſt autem Φορμορῤαφεῖν, Φορμοῖς ſive Φορμηδὸν *conſtringere*; ut Νευροῤῥαφεῖν, νεύροις *conſtringere*. Quo verbo utitur Dionyſius Alexandrinus apud Euſeb. Præp. lib. xiv. p. 779. Συνεδέθη νευροῤῥαφουμένη. *Nervis colligata eſt.* Atque hoc omnino verum. Heſychius paulo aliter accepit. Sed nobis noſtra unice placent. Quæ ſequuntur apud Æſchinem conclamata ſunt. Nos veram

* Legendum tamen apud Dionyſ. Halicar. Τὰ νεῦρα τοῦ ΠΟΛΕΜΟΥ. Libanius vol. ii. Orat. xiv. p. 428. Δεῖ δὲ, ὦ βασιλεῦ, μὴ λίαν τῶν λίαν πεινώντων ἐπιμελεῖσθαι, πλέω τῶν ΝΕΥΡΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ποιούμενον πρόνοιαν. Schol. ad Pindar. Olymp. i. 4. p. 2. ΝΕΥΡΑ ΓΑΡ ΠΟΛΕΜΟΥ Ο ΧΡΥΣΟΣ. Quo reſpexit Suidas ad v. Μεγάνορος. Hac occaſione corrigendus Laertius in Socrat. p. 38. Ἐστρατεύσατο δὲ καὶ εἰς Ποτίδαιαν διὰ θαλάττης· πεζῇ γὰρ οὐκ ἐνῆν, ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΩΛΥΟΝΤΟΣ. Ubi Menagius legendum cenſet vel τοῦ πολεμίου, vel τοῦ Καλλίου, qui dux Athenienſium fuit eo in bello. Bryan in Plutarch. Alcibiad. p. 12. corrigit, πολεμάρχου. Sed utrumque fefellit vera lectio. Scribendum, ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΕΛΕΥΟΝΤΟΣ.

PARS III. lectionem extra omnem controversiam restituimus: Τινὲς ΤΩΝ ΓΛΩΤΤΩΝ ὥσπερ τὰς βελόνας διείρουσι. Quibus indicat Rhetor, omnia sibi impedita esse, et in angustias coacta, poplites succisos, manus constrictas, linguæ denique usum et potestatem præreptam. Ad hunc morem respexit Fulvia apud Dion. Cass. lib. 47. p. 496. Ἡ δὲ δὴ Φουλουΐα ἔς τε τὰς χεῖρας αὐτὴν, πρὶν ἀποκομισθῆναι, ἐδέξατο, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπί τε τὰ γόνατα ἐπέθηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διοίξασα, ΤΗΝ ΤΕ ΓΛΩΣΣΑΝ ἐξείλκυσε, καὶ ΤΑΙΣ ΒΕΛΟΝΑΙΣ, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐχρῆτο, ΚΑΤΕΚΕΝΤΗΣΕ. Hieronymus adversus Rufinum: *Fecerunt hoc et Fulvia in Ciceronem, et Herodias in Joannem, quia veritatem non poterant audire, et* LINGUAM *veriloquam* ACU *discriminali confodiebant.**

ΦΟΡΜΙΓΞ. Κιθάρα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίκτυα Φοίβῳ.]

Hexameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. p. 569.

ΦΟΡΤΙΑ. Τὰ ἀγώγιμα. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἐπεφέροντο Φορτία ἀράμενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα

* Plutarchus in Artaxerx. p. 290. Ἑτέρου δὲ πρὸς τῷ μετασῆναι ψευσαμένου καταβαλεῖν δύο τῶν πολεμίων, προσέταξε ΔΙΑΠΕΙΡΑΙ ΤΡΙΣΙ ΒΕΛΟΝΑΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΤΤΑΝ.

τοῖς

τοῖς τῦ λιβάνυ κλάδοις πῦρ ἀνάψαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα ἄτλα ῥήμαλα ὑπεψιθύριζον.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Menandro, non Comico quidem eo, ſed Hiſtorico: id quod conſtat ex Excerptis Hœſchelii p. 127. ubi ita legitur: Καὶ τοινυν ἅπανλα ὅσα ἄτλα ῥήμαλα ὑπεψιθύριζον. Egregie vero locum ſupplet et complanat Suidas, abſque cujus ope et ſubſidio perpetuo caligaremus. Quod futuris Editoribus notandum. Cæterum nonnulla hujus fragmenti laudantur etiam ſupra v. Ὑπεψιθυρίζετο. PARS III.

ΦΩΡΙΑ. Λαθραῖα.—Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſkium in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 474.*

ΦΡΙΚΗ. Τρόμος. Ἁλμός. Καὶ τολμηθὲν οἱ τὸ μέγα τόλμημα, φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεlαι, ϰ̀ νοσεῖ

* Ubi legendum ex MS. Ἡδὺ λαθεῖν. Vulgo, Ἡδὺ λαλεῖν. Sed Carmen integrum appoſuiſſe libet.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
Καὶ περιδηρίτην Κύπριδος ἐργασίην,
Ἡδὺ ΛΑΘΕΙΝ, φυλάκων τε παναγρέα κάνθον ἀλύξαι.
Φώρια δ' ἀμφαδίων λέκτρα μελιχρότερα.

Occurrit vox παναγρέυς in alio Epigrammate ejuſdem auctoris, quod legitur in noſtra Epiſt. ad Cl. Warton. p. 335. et in Emend. ad Charit. Aphrod. p. 77. ubi vide Cl. D'Orvill.

νόσῳ μακροτάτῃ.] Scribendum: Φρίκη. Τρόμος. ΠΑΛΜΟΣ. Suidas ſupra: Πάλμος. Τρόμος. Quod ſequitur fragmentum Æliani eſt. De quo nos ſupra ad v. Τηκεδόνι.

ΦΡΙΜΑΣΣΟΜΕΝΗ. Χρεμετίζουσα. Ἀγριουμένη. Ἡ ἀτάκτως πηδῶσα. Ἡ δὲ ἵππος ὀπισθόρμητα φριμασσομένη ἐχώρει καὶ ἀδύνατα εἶχεν ἐς τὰ ἄδενδρα ἐπιβῆναι.] Interpres ita vertit: *Equa vero hinniens retrocedebat, et loca arboribus vacua ingredi non poterat.* Sic vara vibiam, quod aiunt. Græca corrupta ſunt, atque ita ſcribenda: Καὶ ἀδύνατα εἶχεν ΕΣ ΤΑ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΑ ἐπιβῆναι. *Equi vero ægre ferentes retrocedebant, et loca ſylvoſa ingredi non poterant.* Quæ veriſſima lectio. Erit fortaſſe qui emendet, nam emendaturientium omnia plena, ἐς τὰ εὔδενδρα. Sed aliud eſt εὔδενδρος, aliud κατάδενδρος. Quæ vox huic loco apprime convenit. Diodorus Siculus lib. xvi. 31. Τὴν ὁδοιπορίαν ποιουμένων διὰ ΤΟΠΩΝ ΚΑΤΑΔΕΝΔΡΩΝ καὶ τραχέων. *Cum iter per ſilvas et aſpreta facerent.* Atque hinc corrigendus videtur Longus Paſtor. lib. i. p. 3. Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη κάτω βάτων, καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακή· καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ubi neminem non offendit illud κάτω. Scribendum proculdubio: Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη ΚΑΤΑΒΑΤΟΣ. Quæ vox nova et elegantiſſima. Eſt autem λόχμη κατάβατος, *locus dumis et ſpinis*

nis obſitus. Ejuſdem formæ κατάβατ☉ et κατάδενδρος, καλάκιστος, et ſi quæ alia.* Verbum autem Φριμάσσεσθαι, ut ad Suidam revertar, uſurpat Longus Paſtor. lib. i. p. 14. Καὶ ἀλγήσας ὁ τραγος, ΦΡΙΜΑΞΑΜΕΝΟΣ ἐς φυγὴν ἐτράπετο. Qui locus notandus. Præclare Heſychius: Φριμάσσεσθαι, σκιρτᾶν, ἐπεγείρεσθαι, φρυάττεσθαι, βριμαίνεσθαι. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo corruptiſſimus eſt.

ΦΡΥΞ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος.] Φρὺξ ἀνὴρ nunc pro *homine barbaro* et nullius pretii, nunc pro *lictore* ſive *miniſtro publico* uſurpatur. Quo ſenſu accipiendus Sophro apud Schol. ad Ariſtoph. Av. ver. 1223.

Η ΠΑΙΣΕΙ βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ.

Vel caput tibi lictor fuſte commitigabit.

Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus, quem minus intellexerunt viri eruditiſſimi. Cæterum Trochaicus iſte, quem laudat Suidas, Epicharmi eſt, vel hominis alicujus, qui Δωρίζειν noverat. Nam πλαγεὶς Dorum eſt. Quæ vox reſtituenda hic obiter Lyſiæ in Orat. de Cæd. Eratoſth. p. 15. Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὴς κατέπεσεν εὐθύς. Illud ποδηγὴς vox nihili eſt. Emendant alii παλαγεὶς, alii πρηνής. Nec

---

* Ejuſdem et ΚΑΤΑΚΟΜΟΣ. *Crinita.* Quam vocem uſurpat Pollux lib. iv. § 139.

hoc

PARS III.

hoc, nec illud verum. MS. Coisl. ποδηγεὶς. Quod vero proximum eſt. Reſcribendum omnino: ΠΛΗΓΕΙΣ κατέπεσεν. Quod et Cl. Valkenario ad Herodotum ſuboluiſſe video. Lyſias, p. 92. Καὶ μὴν οὐδεὶς γε ὑμῶν ἀγνοεῖ ὅτι θᾶττον ἂν ἐγχειριδίῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ἀπέθανεν, ἢ πὺξ παιόμενος. Plutarch. de Orac. Defect. p. 412. Καὶ λίθῳ ΠΛΗΓΕΙΣ ΕΠΕΣΕΝ.

ΦΥΤΑΛΙΖΕΙ. Φυτεύει. Πλησιάζει.] "Eſt verbum πλησιάζει interpretatio ſuſpecta: quamvis ſic etiam habeat Etymologus." *Kuſter.* Verbum φυταλίζειν ſive φυτεύειν tum de *plantis*, tum de *animalibus* dicitur. Quod πλησιάζειν interpretantur Grammatici. Honeſtiori vocabulo uti non potuit Suidas. Dicitur autem πλησιάζειν et πλησιασμὸς nunc de *viro*, nunc de *muliere*. Plutarch. de Educat. Ὥσπερ οἱ μνηστῆρες τῇ Πηνελόπῃ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ μὴ δυνάμενοι, ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις. Feſtive Heſychius v. Θηλυτεράων. Μόναι αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΣΙΝ ἀνδράσιν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν. Quæ petita ſunt ex Schol. ad Homer. Iliad. Θ. 520. Demoſthenes in Orat. contra Neæram p. 569. Edit. Taylor. Ὡς δὲ Νέαιρα αὕτη Νικαρέτης ἦν, καὶ εἰργάζετο τῷ σώματι, μισθαρνοῦσα τοῖς βουλομένοις αὐτῇ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙΝ, τοῦθ' ὑμῖν βούλομαι πάλιν ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ. *Neæram cutem fuiſſe Nicaretæ, et corpore feciſſe quæſtum, omnibus, qui cum ea congrédi*

congredi vellent, morigeram, hoc vobis iterum enarrabo. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus. Ἐπεξελθεῖν eſt *percurrere, enarrare.* Vulgo inepte legitur, πάλιν ἐπανελθεῖν.* Atque hac occaſione vindicandus Demoſthenes contra Neæram, p. 571. ubi de iſta muliercula denuo agit: Συνηκολούθει δὲ καὶ Νέαιρα αὕτη, ἐργαζομένη μὲν ἤδη τῷ σώματι, ΝΕΩΤΕΡΑ δὲ οὖσα, διὰ τὸ μηδέπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι. Quem locum minus perſpectum habuit, ut alios taceam, doctiſſimus Jurinus. Græca ita vertenda ſunt: *Comitabatur eas etiam Neæra, jam quidem vulgato corpore,* ſed non ita diu, *quia ætate nondum integra erat.* Νεωτέρα οὖσα. NEWLY *ſet up.* Iſta eſt vis τοῦ, νέος. Quod viros doctiſſimos fefellit. CÆTERUM, dum in hoc negotio verſamur, libet locum Plauti, qui ſane jucundiſſimus, et hujus argumenti eſt, ὡς ἐν παρόδῳ expedire. Nam profecto homines critici, qui hæc ludicra tractarunt, hic parum viderunt. Eſt autem in Milite Glorioſo, Act. iii. Sc. 1.

PARS III.

A. *Nam mihi, Deum virtute dicam, propter divitias meas*
Licuit uxorem dotatam, genere ſummo, ducere:
Sed nolo mihi oblatratricem in ædes intromittere.

---

* Æſchines contra Timarchum p. 69. Edit. Taylor. Οὐ γὰρ ΕΠΕΞΕΛΘΕΙΝ αὐτῶν ἕκαστον κατ' ὄνομα πικρῶς βούλομαι.

B.

PARS III. B. *Cur non vis? nam procreare liberos lepidum est onus.*

A. *Hercle vero, liberum esse, id multo est lepidius.*

De lepido isto onere, in quo re vera nullus inest lepor, frustra disputat doctissimus Gronovius. Rescribendum omnino:

——*Procreare liberos lepidum est* OPUS.

Id est, Procreandis liberis operam dare lepidum est. Quomodo locutus est Cicero de Offic. i. 35. *Liberis dare operam*, re honestum est, nomine obscœnum.* Ovid. Amor. iii. 14.

Indue cum tunicis metuentem crimina vultum,
Et pudor OBSCOENUM *diffiteatur* OPUS.

Hinc non ineleganter Lactantius Divin. Instit. i. 8. *Quid autem est tam remotum a Deo, quam* ID OPUS *quod ipse* AD PROPAGANDAM SOBOLEM *mortalibus tribuit?*

ΦΥΣΤΗ. Μάζα.

Φύστη ἐνὶ γρώνη μασσομένη παλάμαις.]

Pentameter iste est pars Epigrammatis, quod legitur apud Jensium Epigram. Græc. p. 341.

---

* Κύπριδος ἔργον vocat Theocritus in Epigram.

Παιδογόνῳ δυνατὸν ΚΥΠΡΙΔΟΣ ΕΡΓΑ τελεῖν.

Consulendus est Index Elmenhorsti in Apuleium v. *Opus perficere.*

Idem

Idem exhibent Reiſkius et Heringa. En tibi integrum Epigramma: PARS III.

Μὴ φθεῖρευ, ΩΝΘΡΩΠΕ, περιπλάνιον βίον ἕλκων,
Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος·
Μὴ φθεῖρευ, ΚΕΝΗ ΕΙ σε περιστέψαιτο καλιὴ,
Εἰ θάλπῃ μικκὸν πῦρ ἀνακαιόμενον·
Εἰ καί σοι λιτή τε ϗ̀ ἐκ εὐάλφιτος εἴη
ΦΥΣΤΗ ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις·
Εἰ καί σοι γλήχων, ἢ ϗ̀ θύμον, ἢ ϗ̀ ὁ πικρὸς
Ἁδυμιγὴς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

Ita ſcribendum iſtud Carmen, quod Leonidæ eſt.* Eſt autem φύστη, mazæ genus; de quo Ariſtophanes, Julius Pollux, Etymologus. Heſych. Φύστη. Μάζα ἄτριπτος. Athenæus lib. iii. p. 114. Παρ' Ἀθηναίοις μὲν ΦΥΣΤΗΝ τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην.† Harmodius Lepreates de Phigalenſium Inſtitutis apud Athenæum lib. iv. p. 149. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιῦτον, τυρὸς ϗ̀ ΦΥΣΤΗ ΜΑΖΑ νόμυ χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν τῶν παρά τισι καλυμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εἰληφότων τὴν ἐπωνυμίαν. Ubi notanda gloſſa maniſeſta, Φύστη

---

* Ἀντὶ τῦ, μὴ φθεῖρευ, MS. Muſgrave habet μὴ φθαρεῦ.

† Teles apud Stobæum p. 117. Οὐχ ὁρᾷς γραδιαιφύρτην φαγόντα τερετίζοντα; Ubi Interpres: *Non vides Gradiæphyrtam cantillando cænare?* Legendum, Οὐχ ὁρᾷς ΓΡΑΙΔΙΑ, ΦΥΣΤΗΝ φαγόντα, τερετίζοντα; *Nonne vides* VETULAS, *cum* MAZAM *cænaſſent, cantillare?*

μάζα.

PARS III. μάζα. Quæ vox poſtrema delenda.* Notandum etiam illud Harmodii, νόμȣ χάριν. Quæ ſolennis locutio eſt. Schol. ad Sophocl. Antig. 261. Οὐ κάτα βάθ@ ἦν τεθαμμέν@, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τȣ̃το δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας ΝΟΜΟΥ ΧΑΡΙΝ.

X.

ΧΑΛΕΠΩΤΑΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Κλέψαι δυναμένȣς.] Emendat Cl. Kuſterus, βλάψαι δυναμένȣς. Sed hoc hariolari eſt ſcilicet. Reſcribendum omnino, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένȣς. Reſpexit autem Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 539.

Πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτȣς λόγȣς
Ἤνεγκας ———

Ubi Schol. Λυπηρȣ̀ς, ΧΑΛΕΨΑΙ δυναμένȣς. Reſtituendum hoc verbum Nicandro in Semiambis apud Schol. ad Theriac. ver. 377.

Φύγωμεν ἐκ πϱοσώπȣ,
Μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς
Οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς
Βατηρίῃ ΧΑΛΕΨΗι.

---

* Fallor. Nihil delendum. Vide nos in Epiſt. Crit. ſub init. ubi conſtat ex Ariſtoph. Veſp. v. 608. Græcos dicere φύστην et φυστὴν μάζαν.

Fugiamus

Fugiamus abhinc longe, ne ſenex caput tibi baculo commitiget. Ita ſcribendus et vertendus iſte locus, qui non uno loco corruptus eſt. Vulgo legitur, Καλύψη.* Sed verbum χαλέπτειν in hoc negotio ſignificantiſſimum eſt. Homer. Odyſ. Δ. 423. PARS III.

——Θεῶν ὅστις ΣΕ ΧΑΛΕΠΤΕΙ.

Ubi Schol. Χαλέπτει. Βλάπτει.

ΧΑΛΙΚΡΗΤΟΣ.——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Χεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη.]

Pentameter hic eſt pars Epigrammatis quod integrum exſtat apud Reiſkium in Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 692. Cæterum nonnulla hujus Carminis leguntur apud Noſtrum v. Λέχριος. Λώπην. Ἁπλοΐς. Ad quem locum vide quæ adnotavimus.

ΧΑΛΚΕΥΤΗΣ.

Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρυύμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.]

Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur in Anthol. lib. iii. p. 393. ut recte monuit Kuſterus. Sed illud βαρυύμνων hic ferri nequit. Repugnat enim Græcæ linguæ genius:

* Vide Joſ. Barnes ad Anacreon. p. 262. qui hoc fragmentum Anacreonti adſignavit.

PARS III. nius: quod miror viros doctissimos non animadvertisse. Scribendum sine dubio:

——τὸν εὐαγέων ΒΑΡΥΝ ὕμνων
Χαλκευτάν——

Quomodo recte legitur apud Suidam supra v. Εὐαγής.* Cæterum hæc minus recte accepit Interpres, qui ita vertit: *Sanctorum hymnorum fabrum.* Οἱ εὐαγεῖς ὕμνοι sunt *hymni bene tornati.* Horatius Art. Poet. v. 441.

Et male tornatos incudi reddere versus.

Metaphora a re fabrili. Accedit Suidas: Εὐαγής. Περιηγμένος. Εὐπαλάμους ὕμνους vocat Aristophanes in Equit. 527.

Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.——

Dicitur autem Εὐαγὴς et Εὐάγητος, ut Περιηγὴς sive Περιαγὴς et Περιάγητος, de quo viri docti ad Hesychium et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristophanes Nub. v. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto:

Ἀέναοι Νεφέλαι
Ἀρθῶμεν φανεραὶ,
Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΝ.

---

* Pindarus Pyth, ii. et apud nos supra p. 103. ΕΥΑΧΕΑ ὕμνον. Quare forsan legendum,

——ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων.

Sed obstat Suidas v. Εὐαγής.

Ubi

Ubi aliud legendum monet Lamb. Boſius, aliud Cl. Bentleius noſter. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo Ἡγεῖν. Hinc Ἡγεῖαζ, Ἥγησις, Ἥγημα, Ἡγητὸς ſive Ἀγητὸς, et ſi quæ alia ejuſdem familiæ vocabula. Recte exponit Scholiaſtes: Εὐάγητον, πανταχοῦ φερομένην. Sed proculdubio vera lectio eſt Εὐάγητοι.

PARS III.

——— Νεφέλαι

Δροσερὰν φύσιν ΕΥΑΓΗΤΟΙ,

Quod rotundius. Huc facit Judas in Epiſt. ver. 12. ΝΕΦΕΛΑΙ ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΑΙ. CÆTERUM, quia mentio hic incidit antiqui verbi Ἡγέειν ſive Ἡγεῖν, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejuſdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conſervavit, et ſolum conſervavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe ſpectatiſſimum, MARMOR SIGEENSE. En ipſam inſcriptionem, qualem exhibuit vir doctiſſimus, Edmundus Chiſhullus:

ΦΑΝΟΔΙΚΟ : ΕΙΜΙ : ΤΟΗ

ΟΣΚΟΠΡΠ ΟΤ : ƸΟΤΑΡΚΟΜΡƎ

ΝΕΣΙΟ : ΚΑΓΟ : ΚΡΑΤΕΡΑ

ΜΘƎΗ ΙΑΚ : ΝΟΤΑΤƸΙΠΑΚ

ΟΝ : ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ : Ε

ΥƎΠƸ : ΑΜƎΝΜ : ΑΚΟΔ

ΕΥΣΙ : ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧ

PARS III.

ΟΕΔ : ΝΕΝΙΑΔΕΛΕΜ Ο
ΣΙΓΕΙΕΣ : ΚΑΙ ΜΕ ΠΟ
ΙΑΚ ΕΟΠΟΞΙΑΗ : ΝΑΞΙΕ
ΗΑΔΕΛΦΟΙ

Ita repræsentanda est ista inscriptio, quæ βȣστροφηδὸν exarata est. Notandum autem illud, Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν ΔΕΩ Σιγειεῖς. *Ego vero, si quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenses.* Hæc mens Phanodici, sive statuæ Phanodici, est, quam minus perspectam habuerunt viri doctissimi. Idem autem Δέω et Δέομαι, ut Ἡγέω et Ἡγέομαι. Hoc recentiorum, illud antiquiorum. Nihil verius hac lectione.

ΧΑΡΙΣΙΟΝ. Χαριστήριον. —— Καὶ ΧΑΡΙΣΙΟΙ. Πλακȣ̃ντος εἶδος. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίȣς.] "Ut me-"tro consulatur, scribendum est, Πέμψω πλα-"κȣ̃ντας ἑσπέρας χαρισίȣς: ut recte monuit "incomparabilis Rich. Bentleius ad Frag. "Callim. 193. Cæterum fragmentum hoc "Aristophanis exstat etiam apud Athenæ-"um lib. xiv. p. 646. ubi sic legitur:

——— Ἐγὼ δὲ νῷν
Πέμψω πλακȣ̃νθ' ἑσπέραν χαρίσιον.

"Metrum et illic claudicat, quod modo "laudatus vir mihi amicissimus sic restituit:

"Πέμψω πλακȣ̃ντ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον."

Kuster.

Kuster. Locus Aristophanis, vel auctoritate Athenæi, ita proculdubio constituendus est: PARS III.

Πέμψω πλακοῦντ' ΕΣ ἑσπέραν χαρίσιον.

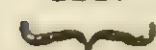
Alter versiculus est non nisi alterius corruptio. Hesychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων· οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων. Quæ aperte mendosa sunt. Corrigit Cl. Bentleius, ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Quod nihili est. Rescribendum omnino: ἀπὸ τῶν ΛΕΙΜΑΤΩΝ. *A panum reliquiis, e quibus constabant charisiæ.* Suidas supra: Ἀνάστατοι. Πλακούντων εἶδος. Ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι. Οὗτοι δὲ ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο. *Erant et placentæ Charisiæ vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis parabantur.* Quod egregium est, et nostram emendationem abunde confirmat.

ΧΑΡΜΑ. Χαρά. Ἡδονή. Πολύβιος· Τὸν δὲ ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλαβε φρένας.] "Merito Casaubonus dubitat, an hæc ex Polybio sumpta sint. Sunt enim ποιητικώτερα." *Kuster.* Diu est quod emendaveram:

Τὸν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ φρένας——

Et non male id quidem. Schol. ad Pindar. Nem. i. p. 339. Ὅμηρος· Δακρυόεν γελάσασα. Καὶ ἐν ἄλλοις. Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα. Uterque respexit ad Homer. Odyss. Τ. 471.

Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ΕΛΕ φρένα——

PARS III.

ΧΑΣΜΑΣΙΝ. Οἱ δὲ Πάρθοι τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσιν, ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι.] Hic locus luxatus eſſe videtur, quem ita reſcripſerim: Οἱ δὲ Πάρθοι ἐχρῶντο τοῖς τῶν θηρίων χάσμασι, τὰς κεφαλὰς ἁρμόσαντες τοῖς κράνεσι. *Parthi vero ferarum rictibus utebantur, capita earum galeis adaptantes.* Euripides in Rheſo ver. 209.

Καὶ ΧΑΣΜΑ ΘΗΡΟΣ ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ.
Et faciem feræ meo capiti adponam.

Ita ſcribendus iſte locus. Vulgo legitur, σχῆμα θηρός. Sed noſtra lectio veriſſima eſt. Eurip. Herc. Fur. ver. 363.

Δεινῷ ΧΑΣΜΑΤΙ ΘΗΡΟΣ.

Heſych. Χάσμα θηρὸς, ὄψις θηρός. Huc facit Longus Paſtor. lib. i. p. 19. Καὶ τῦ ϛόματος ΤΟ ΧΑΣΜΑ σκέπειν ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτȣ ΚΡΑΝΟΣ. Egregie, ut ſolet, Virgilius Æn. xi. 680.

——— *Caput ingens* ORIS HIATUS
Et malæ texere lupi cum dentibus albis.

ΧΑΙΡΙΣ. Κιθαρῳδός. Μνημονεύει δὲ αὐτȣ̃ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις·

Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιϛος ἐγένετο;
Πεισȣμελὴς μετὰ Μέλιτος ἦν. Ἔχ' ἀτρέμας.
Ἐγῷδα. Χαιρίς ἐϛι. ———

" Hæc corrupta ſunt. Apud enarratorem
" Comici Av. ver. 859. ſic legitur: Πεισίȣ
" Μέλης.

"Μέλης. Μεlà Μέλητα ἦν: Quod ſi ſequamur, "Meles fuerit Piſiæ filius." *Kuſter*. Alter Pherecratis verſiculus miſere laborat, atque ita ſublevandus eſt: PARS III.

A. Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιςος ἐγένετο;
B. Μέλης ὁ Πεισίȣ· A. Μεlà Μέλητα δὲ τίς ἦν;
B. Ἔχ' ἀτρέμας. Ἐγῷδα. Χαῖρίς ἐςι.——

Age videam, citharædus quis peſſimus fuerit?
Meles Piſiæ filius. Et quis poſt Meletem?
Tace. Ego novi. Chæris ſcilicet.

Ita ſcribendi iſti verſiculi. Recte Schol. *μετὰ* Μέλητα. *Poſt Meletem*. Noſti illud Homeri: *μετ' ἀμύμονα* Πηλείωνα. *Piſias* autem eſt nomen viri. Suidas: Πεισίας. Ὄνομα κύριον.

ΧΑΙΡΩ. ——Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὀρωπικοὶ ȣ̓́τω λέγȣσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·

Χαίρω τέ γ', ὦ βέλτιςε Ἀλκμήνης τέκος,
Τόν τέ μιαρὸν ἐξολωλότα.———]

Locus Euripidis ita ſcribendus et ſupplendus eſt:

Χαίρω τέ Σ', ὦ βέλτιςέ γ' Ἀλκμήνης τέκος,
ΕΛΗΛΥΘΟΤΑ, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Gaudeo te, optime Alcmenes fili, adveniſſe, et ſceleratum illum periiſſe. Quod Satyricæ vernilitatis eſt. Nam Siſyphus drama Satyricum. Hinc anapæſtus in quarto loco: quod in hu-

PARS III. jusmodi Tragicomicis haud inusitatum est. Nostram autem emendationem unice firmat Etymologus. Χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὠρωπικοὶ ὅτω λέγουσι, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ.* Recte autem, ὦ βέλτιστε τέκος. Callimach. Lavac. Pall. ver. 87.

———ΤΕΚΝΟΝ ΑΛΑΣΤΕ,
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας.

———*Unhappy boy,*
That saw'st the goddess naked.† ——

ΧΕΖΗΤΙΑΩΝ. Βουλόμενος χέσαι.—Ἀριστοφάνης·

Ἀντιθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ·
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.

Οὗτος ὁ Ἀντιθένης ἰατρὸς ἦν θηλυδρίας. Ἀπηλλάγη μὲν πολυχέσου νοσήματος.] Respexit Suidas ad Aristoph. Eccles. ver. 366. ut recte monuit Kusterus. Locum integrum adscribam, ut

---

* Euripides in Rheso v. 390.

Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα ——

Idem in Hippolyto v. 1339.

—— τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
Θνήσκοντας οὐ χαίρουσι ——

Ubi vide Cl. Valcken.

† Sed ita denique legendus est iste locus ex Sisypho:

Χαίρω δέ σ', ὦ βέλτιστε, τ' Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐληλυθότα ——

Vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 209. qui fallitur.

nonnihil

nonnihil emendatior incedat. Nam viri doctissimi in hoc ſtadio parum profecerunt. PARS III.

Τίς ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΡΩΚΤΟΝ δεινός ἐςι τ̃ τέχνην.
Ἄρ' οἶδ' Ἀμύνων, ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ ἕνεκά γε ςεναγμάτων,
Οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.

In primo verſiculo vulgo legitur, τῶν καταπρώκτων. Quod ejuſmodi eſt, ut non intelligam. Nos eleganter emendavimus: Δεινὸς τὴν κατάπρωκτον τέχνην. *An eminent glyſterpipe.* Deinde recte ſcripſimus, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ. Ut mox, Οὗτος ὁ Ἀντισθένης. Denique notandum illud ςεναγμάτων. Quo feſtive adluſit Comicus ad τὸ ςενὸν τοῦ πρωκτοῦ. Quod non animadverterunt Interpretes. Quod vero ſequitur apud Suidam, ἀπηλλάγη μὲν πολυχέσου νοσήματος, rariſſimæ elegantiæ eſt, et ex Scholiis antiquiſſimis petitum. Legebatur vox πολυχέσου apud Noſtrum ſupra v. Ἀπηλλάγησαν, ſed hodie neſcio quomodo ſedem ſuam amiſit. Ἀπηλλάγησαν. Ἐτελεύτησαν ἤ τινος ἐςερήθησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυνόσου νοσήματος. Ubi MS. Lugd. Bat. πολυχέσου νοσήματος. Et recte id quidem. Quin et ſcribendum, Ἀπηλλάγη μὲν. Nam ad hunc locum Scholiaſtæ manifeſto reſpexit Suidas. Monet autem vox iſta χεζητιῶν, ut alium locum ejuſdem fabulæ, feſtivum ſane et κωμικώτατον hic corrigendum proponam. Eſt autem ver. 313.

PARS III.

Ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
Τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ,
Καὶ θοιμάτιον· ὅτε δ' ἤδ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
Οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
Ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
Τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
Καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
Ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;

De hoc loco reformando ſcripſerunt viri doctiſſimi Tan. Faber, et Stephanus Berglerus; hic ſenario ſcilicet, ille ſenſui conſulens. Sed uterque lapſus eſt, et metri leges flagitioſiſſime violavit. Primum reſcribendum omnino,

——ὅτε δ' ΟΥΔ' ΕΚΕΙΝΟ ψηλαφῶν.

Quod venuſtum in primis eſt: *Poſtquam vero illud, ne manibus quidem ſtudioſe tentando, invenire potui.* Hæc mens Comici eſt. Deinde ſcribendum,

—— γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον.

Quod metri ratio poſtulat. Quod legitur in verſu poſtremo, ἐν καθαρῷ, recte accepit Kuſterus. Nos Angli: *The way is* CLEAR. Plutarch. in Numa: ψόφων τε καὶ πατάγων καὶ στεναγμῶν ΚΑΘΑΡΑΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ταῖς ἱερουργίαις παρέχοντας.* Callimachus in Epigrammate:

* Idem in Æmilio p. 185. Edit. Bryan. Ὑπηρέται τε πολλοὶ καὶ ῥαβδονόμοι τοὺς ἀτάκτως συῤῥέοντας εἰς τὸ μέσον καὶ διαθέοντας ἐξείργοντες, ἀναπεπταμένας ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ καὶ ΚΑΘΑΡΑΣ παρεῖχον.

Ἦλθε

Ἦλθε Θεαίτητος ΚΑΘΑΡΗΝ ΟΔΟΝ ——

Id eſt, *viam nulli tritam.* Interpretes non intellexerunt. Atque hinc intelligendus Jamblichi locus in Protreptico pag. 133. ubi de Symbolis Pythagoræ agit: Ἐν ὁδῷ μὴ σχίζε. *In via ligna ne ſindas.* Quod quidem rectum et commodum eſt.* Ego vero legendum cenſeo: Ἐν ὁδῷ μὴ ΧΕΖΕ. *In via ne caces.* Monet ſcilicet Pythagoras, ut onus ventris ἐν καθαρῷ deponant, ſive e via et publico ſecedant. Quod ἀποπατεῖν dicunt Græci. Cretenſes ἀπεκβῆναι. Heſych. Ἀπεξέβη, τὸ ἀποπατεῖν. Κρῆτες. Simile quid præcipit Heſiodus Oper. ver. 729.

Μήτ' ΕΝ ΟΔΩι, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην ΟΥΡΗΣΗιΣ.

Quod vero vulgo χέζειν, ἀποπατεῖν ſive ἀφοδεύειν dicebatur, alii honeſtiores ſcilicet, ἀφεδρεύειν, θακεύειν appellabant. Heſych. Θακεύουσι, κάθηνται εἰς τὰς χρείας. *Sit to do their buſineſs.* Quæ honeſtiſſima interpretatio eſt.† Proverb.

* Hinc etiam explicandus Athenæus lib. vi. 17. p. 259. Τὰς ὁδοὺς ἀνακαθαίρειν. *To clear the way.* Philo adverſus Flaccum p. 535. Κἀν τῷ ΚΑΘΑΡΩΤΑΤΩ, πάντες ἀνεβόησαν ὁμοθυμαδόν. Idem ſupra p. 525. Οἱ δὲ ἐξεχέοντο διὰ τὸ πλῆθος εἰς αἰγιαλοὺς, καὶ ΚΟΠΡΙΑΣ, καὶ μνήματα, πάντων στερόμενοι τῶν ἰδίων. *Loca deſerta. Out of the way.* Quem locum male ſollicitavit Mangey. Vide et Heſych. ad v. Ἐν Πυθίῳ χέσαι.

† Artemidorus cap. ii. p. 8. Ἐμεῖν, καθίζειν εἰς χρείας, θακεύειν. Κοιμᾶσθαι. Hic dele καθίζειν εἰς χρείας.

Vatic.

PARS III. Vatic. i. 82. Ἐνίȣς προσερεῖν κ̀ πλησίον ΑΦΟΔΕΥΕΙΝ τȣ̃ περιφράγματος· ἔγραψεν ȣ̃ν ὁ Πεισίστρατος, ὡς ἐάν τις ἁλῷ ΘΑΚΕΥΩΝ ἐν τῷ τεμένει τȣ̃ Ἀπόλλωνος, ἑαυτὸν αἰτιάσεται.* Atque hinc explicandus locus Plutarchi in Lycurgo et in Lacon. Apopth. p. 232. quem nemo Interpretum, quod ſciam, intellexit: Ἕτερος δέ τις ἰδὼν ΘΑΚΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ἐπὶ δίφρων ἀνθρώπȣς· Μὴ γένοιτο, εἶπεν, ἐνταῦθα καθίσαι ὅθεν ȣ̓κ ἔστιν ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ. Quæ ita interpretantur: *Alius ſellis curulibus ſedentes in diſceſſu nonnullos videns; Abſit, inquit, hic ut conſideam, unde aſſurgere nequeam ſeni.* Neſcivit homo feſtivus quid ſit θακεύειν ἐν ἀποχωρήσει. Eſt autem *conſidere ad alvum exonerandum.* Quod qui faciunt, nemini lubenter aſſurgunt. Sed hoc jocari eſt. Notanda autem vox Ἀποχώρησις, quæ in hoc negotio rariſſima eſt. Optime Grammaticorum doctiſſimus Heſychius: Ἄφοδος, ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ἀπὸ τὸ ἀφοδεῦσαι. Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra ſollicitavit Cl. Kuſterus.† Sed hæc hactenus. Nam in hoc ſtercore diutius verſari nolumus.

* Lambertos Bos in Obſervat. Crit. p. 54. ex Nicol. Damaſceno: Παρ' Ἰνδοῖς ἐάν τις ἀποστερηθῇ δανείȣ ἢ παρακαταθήκης, ȣ̓κ ἔστι κρίσις, ἀλλ' ΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΑΤΑΙ ὁ πιστεύσας. Syneſius in Epiſt. XXIX. Αὐτὸς σὺ ΣΑΥΤΟΝ ΑΙΤΙΩ. Eubulus apud Athenæum lib. ii. 27. p. 69.

—— ΣΕΑΥΤΗΝ ΑΙΤΙΩ.

† Notanda etiam vox Ἀπόκρισις, quæ occurrit in Anthol. lib. iv. p. 495. Χῶρος ἀποκρίσεως. *A houſe of office. A dung-pile.*

XIAZEIN.

ΧΙΑΖΕΙΝ. Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν.—Ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον· PARS III.

———Ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν βωμολοχεῦσαι,
Αὐτὸς δείξας ἐν ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.]

"Locus eſt obſcurus et corruptus, quem ſic "emendandum cenſeo, ἐπὶ χρήματι συντάξαι τὴν "ἰδίαν, etc. Hanc lectionem in verſione ſe-"cutus ſum. Fragmentum autem Comici "propter brevitatem obſcurum eſt, quod ex "aliqua fabularum Ariſtophanis hodie deper-"ditarum depromptum eſt." *Kuſter.* Locus inſignis, ſed quem minus intellexit Kuſterus. Ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, eſt, *veterem muſicam innovare, et verba ſua numeris molliuſculis exornare.* Id quod fecit Phrynis: de quo Ariſtophanes, et Heſychius v. Λέσβιος ᾠδός. Fecit et Timotheus, de quo exſtat Decretum Lacedæmoniorum apud Boëtium libro primo de Muſica: quod et repræſentat Scaliger ad Manilium, ſed corrupto, quod aiunt, corruptius: ubi dicitur Timotheus ΕΠΙ ΧΡΩΜΑΤΟΣ muſicam veterem dehoneſtaſſe. Quid ſit autem χρῶμα ſatis norunt Μουσικῶν παῖδες. Suidas v. Χρῶμα. Λέγεται γάρ τι καὶ κατὰ μουσικὴν χρῶμα. Τρία γὰρ μέρη τῆς μελῳδίας εἶναί φασιν, ας ἰδίως χρόας καλοῦσιν· Τὴν ἁρμονικὸν, τήν τε τοῦ μαλακοῦ χρώματος, καὶ τὴν διατονικοῦ χρώματος. Ita ſcribendus

PARS III. bendus iste locus, qui vulgo inquinatissimus est. Aristides Quintil. de Mus. lib. i. p. 18. Γένη δὲ μελῳδίας τρία. Ἁρμονία, χρῶμα, διάτονον. Quæ sequuntur apud Suidam corrupta admodum sunt, atque ita certo certius instauranda: ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον ὑποτείνει·

—— Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ'
Αὐτὸς δείξας, ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

Ut illud Aristophanis ostendit:

Quod si quis eorum scurriliter luserit, ipse nova introducens, et in cantilenis Chium aut Siphnium imitatus.

Ita legendus et vertendus iste locus, cujus mentem nemo Interpretum hactenus perspexit. Ita autem locutus est Aristoph. Nub. ver. 196.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν.

Quod plane egregium et gemellum est.* Quod vero dixit Comicus, χιάζων ἢ σιφνιάζων, manifesto respexit ad Democritum *Chium* et Theoxenidem *Siphnium*, qui sua poëmata numeris, atque iis quidem novis et mollioribus exornabant: id quod docet Pollux iv. 65. Τὸ μέντοι Σιφνιάζειν καὶ Χιάζειν, τὸ περιέργοις μέλεσι χρῆσθαι,

* Ista verba Aristophanis leguntur apud Aristidem, vol. ii. p. 162.

ἀπὸ

ἀπὸ Δημοκρίτȣ τȣ͂ Χίȣ, ϗ Θεοξενίδȣ τȣ͂ Σιφνίȣ, ὃς ϗ Ὑπερτονίδης ἐκαλεῖτο. Atque hinc intelligendus Heſychius: Χιάζειν, σιφνιάζειν. Cæterum de Muſicis iſtis antiquiſſimis Democrito Chio et Theoxenide Siphnio, et qui de utroque ſcripſerat Praxidamante noſtro, conſulendus omnino vir eruditiſſimus, et de noſtris literis præclare meritus, Joannes Jonſius de Scriptor. Hiſtor. Philoſ. pag. 76. cujus ſcrinia compilare nolo.

PARS III.

ΧΩΡΙΣ τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ ϗ τὸ καίρια.
Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

Τȣ͂τέςιν ἄλλο ἐςὶ τὸ φλυαρεῖν, ϗ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν.] Deprompti ſunt iſti ſenarii ex Sophocl. Oedip. Col. ver. 802. ubi legitur, ϗ τὰ καίρια. Attamen Suidæ lectio Cl. Gatakero placet. Placet et Cl. Heathio.* Sed neutra lectio vera eſt. Deſideratur enim articulus ad Græci ſermonis puritatem. Quin et alter verſiculus nonnihil corruptus eſt. Repono,

K. Χωρὶς τό,τ' εἰπεῖν πολλὰ, ϗ τὸ τὰ καίρια.
O. Ὡς δὴ σὺ βραχέα ταῦτα, κἀν καιρῷ λέγεις.

C. *Aliud eſt multa dicere, aliud opportuna.*
O. *Quam hæc breviter tu, et opportune dicis!*

* Æſchylus in Choeph. v. 580.

Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
Σιγᾶν θ' ὅπȣ δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.

XITΩN.

PARS III.

ΧΙΤΩΝ. Ἱμάτιον ἀνδρικόν. Χιτῶνά γ' ἔχων ὅλων ἐρίων ὑπένερθε, κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ παρὰ τοὺς ἰχθύας ἀνέκυψε. Τουτέστιν, ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπώλια. Τουτέστι, γλύφων εὑρίσκεται.] "Fragmentum hoc valde lacerum eſt, ſenſuſque ejus obſcurus: cui abſque ope meliorum codicum lucem afferre non poſſumus." *Kuſter.* Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Ran. ver. 1099. Quod et recte obſervaverat doctiſſimus Pierſonus. Hinc Suidas facile emendandus eſt.

ΧΟΙΡΟΚΟΜΕΙΟΝ.—Ὁ πάτταλος, ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους ἔτρεφον.] "Scribendum puto, ὁ τάλαρος, i. e. *qualus*. Quomodo enim in paxillo porcellos nutrias? Vel dicendum eſt, πάτταλος hic accipi pro vaſe aliquo ex viminibus texto; cujus ſignificationis tamen exemplum requiro." *Kuſter.* Quæ ad hunc locum adnotavit vir doctiſſimus, longe ineptiſſima ſunt, et a mente ſcriptoris alieniſſima. Ἐν πασσάλῳ δεσμεύεσθαι eſt *palo alligari.* Προσπατταλεύειν vocant Græci. Quod et vidit, aut vidiſſe ſe putabat vir eruditus Lambertus Boſius. Schol. ad Ariſtoph. Ran. ver. 631. Ἐν κλίμακι δήσας. Τὸ ἐν πρὸς τὸ δήσας. ΕΝΔΗΣΑΣ κλίμακι. Ἀντὶ τοῦ, ΕΙΣ ΚΛΙΜΑΚΑ ΔΗΣΑΣ. Quod in primis notandum. Confer etiam Ariſtoph. Theſmoph. ver. 937. Recte autem Suidas,

Χοιροκομεῖον,

Χοιροκομεῖον, ὁ πάτ]αλος. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 840. Χοιροκομεῖον. Ἐν τῇ Λυσιστράτῃ ϛ κλοιὸν μᾶλλον ἢ ΠΑΣΣΑΛΟΝ ἐμφαίνει. Reſpexit autem uterque, tum Suidas, tum Scholiaſtes, ad Ariſtoph. Lyſiſt. ver. 1075. ubi dicit Comicus legatos Spartanorum Athenas adveniſſe, χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντας. Ubi recte Scholiaſtes: Λέγει ΠΑΤΤΑΛΟΝ, ἐν ᾧ δεσμεύοντες τοὺς χοίρους τρέφουσι. Ἐπεὶ οὖν ΕΝΤΕΤΑΜΕΝΟΙ ἧκον, εἴκασεν αὐτοὺς ΠΑΤΤΑΛΟΙΣ. Ubi ſignanda vox ἐντεταμένοι. Adde q‸‸d χοῖρος et πάτ]αλος verba prætextata ſunt. Hinc joci fundus. Quod doctiſſimum Kuſterum fugiſſe miror.* Revocat autem in mentem hic jocus Comici de *Spartanorum legatis* ſimile quid Populi Romani de Antonii Senatoribus; de quibus Suetonius in Auguſto cap. 35. *Senatorum affluentem numerum deformi et incondita turba, erant enim ſuper mille, et quidem indigniſſimi, et* (lege *ut*) *poſt necem Cæſaris per gratiam et præmium allecti, quos Orcinos vulgus vocabat, ad modum priſtinum et ſplendorem redegit.* Fruſtra hic diſputant viri eruditiſſimi de *ſenatoribus orcinis.* Locus non interpretatione ſed emendatione eget. Scribendum ſine dubio: *quos* PORCINOS *vulgus vocabat.*

PARS III.

* Sic vocem πάσσαλος uſurpat Automedon in Epigram. Miſcellen. Lipſ. vol. ix. p. 143.

Nimirum

PARS III.

Nimirum ſenatores illi, turba incondita, non male vulgo *porcini* audiebant. *A herd of ſwine.* ‡ Ut a taurus *taurinus*, ſic a porcus *porcinus*. Petronius in Satyrico:

——— PORCINUM *numen adoret.*

Quid, quod *χοῖρος* ſive *porcus* turpe quid et vile ſonat? Hinc illud Auguſti apud Macrobium ii. 4. *Melius eſt Herodis* PORCUM *eſſe quam filium.* Atque hinc explicandus locus celeberrimus Æliani, quem minus recte ſollicitarunt viri eruditi. Eſt autem Ælian. Var. Hiſt. ii. xi. *Οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐγένετο τολμηρὸς, οὐδὲ ἀναίσχυντος τραγῳδίας ποιητὴς, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χοῖρον.* Ubi neminem fere Interpretum non offendit iſte Χοῖρος. Emendabat Cl. Holſteinius ἀποσφαττόμενον χορόν. Tanaquil. Faber ſatis ingenioſe, τὸν Ἶρον. Alii hoc, alii illud probant. Sed nihil mutandum. Nimirum porcum in ſcena jugulare res jocoſa, et hominis vere ἀναισχύντου eſt. Quod non animadverterunt Interpretes. Reſpexit autem Ælianus, ut videtur, ad Platon. Republ. lib. ii. Θυσαμένους οὐ ΧΟΙΡΟΝ, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον

‡ "Ita enim veteres, ut nos quoque hodie vulgo facimus, "homines pingues et obeſos, *porcos* vocabant." Hæc Joſeph. Scaliger in Varronem p. 17. Sed vide locum. Theocritus in Syracuſ. v. 72.

——— ΑΘΡΟΟΣ ΟΧΛΟΣ·

Ὠθεῦνθ' ὥστε ΥΕΣ ———

θῦμα.

θῦμα. Quare per χοῖρον apud Ælianum intelligendus homo infimæ ſortis et nullius pretii, cui nihil periculi a tyrannis. Quod omnino verum. Notandum autem illud Platonis, ἄπορον θῦμα. Quod viros doctiſſimos eluſit. Interpres, *pretioſam quandam raramque victimam.* Sic ſolent iſti homines. Tu, ſi ſapis, mecum lege; Θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ΑΠΥΡΟΝ θῦμα. Ita locuti ſunt Æſchylus in Agamemnone, et Euripides in fragmentis. Euſebius de Vit. Conſtant. lib. i. cap. 48. Τῷ πάντων βασιλεῖ Θεῷ εὐχαρίστους εὐχὰς, ὥσπερ τινὰς ΑΠΥΡΟΥΣ καὶ ἀκάπνους ΘΥΣΙΑΣ, ἀνεπέμπετο. *Preces cum gratiarum actione, tanquam* puras victimas, *ignis et nidoris expertes, Deo omnium regi obtulit.* Ἀναίμακτον θυσίαν vocant Patres Chriſtiani. *Sacrificium purum et incruentum.* Quod Plato recte opponit τῷ χοίρῳ, viliſſimæ et immundiſſimæ pecudi. Sed hæc non intellexerunt Editores.

ΧΡΕΙΑ. Πρόνοια. —— καὶ παροιμία·

Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφὸν
Καρχηδόνιον. ——

Τουτέστιν, ἐνδεχομένην ἐκ τοῦ καιροῦ ποιησάμενοι τὴν ἐπίνοιαν.] Legebam aliquando, χρεία, ΑΠΟΡΙΑ. Sed Kuſterus, ΠΕΝΙΑ. Quod verum videtur. Eripides in Elect. 375.

——— Ἀλλ᾽

———— Ἀλλ' ἔχει νόσον

ΠΕΝΙΑ· διδάσκει δ' ἄνδρα χ' ἡ ΧΡΕΙΑ κακόν.

Vitiosa est paupertas, et necessitas virum improbum facit.

Ita scribendus et vertendus iste locus, quem non intellexit Barnesius. Græci μουσικὸν, σοφὸν, κακὸν διδάσκειν, de quo Cl. Bentleius in Epistola ad Millium. Atque ad hunc Euripidis locum respexit, ut solet, Menander. Deinde lego, ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΝΟΙΑΝ. *Dicitur hoc proverbium de Carthaginiensi, quem usus et necessitas scilicet ingeniosum fecerat.* Hæc est mens Suidæ. Ita locutus est Polybius lib. i. p. 28. Οὐδ' ΕΠΙΝΟΙΑΝ οὐδέ ποτε ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΙ τῆς θαλάσσης. Eleganter Heliodorus Æthiop. lib. vii. p. 352. Ἀλλὰ τὶ δραστήριον ΕΠΙΝΕΝΟΗΚΕΝΑΙ μοι δοκῶ. Εὑρετὶς ἄρα ἐστὶ λογισμῶν ἡ ἀνάγκη. Est autem deprompta, ut videtur, ista παροιμία ex Menandri Καρχηδονίῳ, cujus præter alios meminit Athenæus lib. ix. p. 385. Μένανδρος Καρχηδονίῳ·

———— Ἐπεὶ δ'
Ἐπιθυμιάσας τῷ βορέᾳ λιβανίδιον,
Ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον, ΕΨΗΣΩ φακῆν.

Ita scribendi sunt isti versiculi. *Piscator, cum nihil obsonii haberet, lente vescebatur.* Quod solent

solent scilicet. Ἐπιθυμιᾶν autem est verbum solenne in hoc negotio. Fabulam vero istam Suidas v. Λιτυέρσης. Χαλκηδόνιον vocat. Sed perperam. Eam Latinam fecit Plautus in Pœnulo. PARS III.

CARCHEDONIUS *vocatur hæc comœdia,*
Latine Plautus Patruus Pultiphagonides.

Ubi notanda vox illa, nec Græca, nec Latina, *Pultiphagonides*. Quo respexisse videtur Plautus ad illud Menandri——ΕΨΗΣΩ ΦΑΚΗΝ. de quo modo supra. Est enim *Φακῆ cibus pulmentarius*, sive *ex* PULTE *confectus*. Hinc fabulæ nomen, PATRUUS PULTIPHAGONIDES. Cæterum παροιμία ista Menandri, quam laudat Suidas, est elegantissima parodia versiculi Euripidis in Telepho, cujus meminit Stobæus Florileg. p. 131. Edit. Grot.

Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος.
ΧΡΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, κἂν βραδύς τις ᾖ, ΣΟΦΟΝ.*

ΧΡΗΜΑ. Πρᾶγμα ἢ κλῆμα. ——Τὸ δὲ δωμάτιον ζοφῶδες ἦν καὶ ἀδιατύπωτον, καὶ ὥρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀνάρμοστον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἱρκτήν.]

* Huc adludit Plutarchus in Lysandro p. 444. vol. i. Edit. Lutet. Paris. 1624. Ἐπεὶ δὲ ἀναγνόντες οἱ ἔφοροι τὴν ἐπιστολὴν, ἔδειξαν αὐτῷ, καὶ συνῆκεν, ὡς οὐκ ἄρα Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνον. In primo autem versiculo forsan legendum cum Plutarcho:

ΟΥΚ ΑΡ' Ὀδυσσεὺς——

PARS III. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii p. 145. Ubi legitur: τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδές τε ἦν κ̕ διαπνευτον. Vox poſtrema corrupta eſt. Sed conjecturis nihil opus. Nam Menander proculdubio ex Suida corrigendus eſt. Δωμάτιον ζοφῶδες κ̕ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. *Domus tenebricoſa et incommoda. A dark diſmal hole.* Quod unice et elegantiſſime dictum. Vox occurrit apud Ocell. Lucan. de Univerſ. cap. 2. Καὶ ὁ ἀὴρ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΣ πρὸς ψόφον κ̕ πρὸς λέξιν καὶ μέλος.* Atque hæc ſcripſeram. Sed cum noſter Suidas, ut eſt homo ſuaviſſimus, et fidei parum Græcæ, nos non raro ludificetur, vide an Menander Menandro leviori manu reſtitui poſſit. Itaque lego, Τό,τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδές τε ἦν κ̕ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. Nimirum quicquid tectorum amplum et εὐρύχωρον eſt, Græcis διαπνεῖσθαι dicitur.† Heſychius; Ριπιςὰ, ΔΙΑΠΝΕΟΜΕΝΑ. Quo reſpexit ad Jerem. xxii. 14. Ωικοδόμησας σεαυτῷ οἶκον σύμμετρον, ὑπερῷα ΡΙΠΙΣΤΑ. Theophylact. Epiſt.

* Theophyl. Simocatta in Hiſt. lib. vi. 1. p. 144. Ἀλλότριόν τε, κ̕ ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Heſych. Ἀμόρφωτον. ΑΔΙΑΤΥΠΩΤΟΝ. Occurrit etiam eadem vox apud Philonem vol. ii. p. 269. Edit. Mangey.

† Jamblichus de Vita Pythagoræ Cap. xvi. p. 56. Edit. Kuſter. Κατέδειξεν τοῖς ἑταίροις ἐχεμυθίαν τε κ̕ παντελῆ σιωπὴν, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλὰ, σύντονόν τε καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασίν τε κ̕ ἀνάληψιν

p. 69.

p. 69. Καὶ τὰ ἐν Σούσοις ϗ Ἐκβατάνοις βασίλεια καλύβας ἀτεχνῶς πρὸς τὰ ἐμὰ πολυόροφα ϗ ΤΟΥΣ ΡΙΠΙΣΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ, οἷς ἐνθερίζων ἀναψύχω τὴν τ̃ ἐπιφαινομένων μοι σαρκῶν κάμινον. *Domum perflatilem* vocat Apuleius. Hinc recte Menander. Δωμάτιον ζοφῶδες καὶ ΑΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΝ. *Domus tenebricosa et imperflatilis.* Quod æstate præsertim perquam incommodum. Et hoc verum.* PARS III.

ΧΡΗΝ. Ἔδει. Χρῆν δὲ μὴ, τὸ λεγόμενον, ἄστροις τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνεσθαι, μηδὲ τί λέγει φήμη πυνθάνεσθαι.] Depromptus est hic locus ex Synesio Epist. 7. ubi recte legitur, τὰ καθ' ΥΜΑΣ σημαίνεσθαι. Dicitur autem hoc proverbium de iis qui longius peregrinantur, et in loca solitaria se conferunt, de quo Hesychius v. Ἄστροις σημαίνεσθαι. Triclinius ad Sophocl. Oedip. Tyr. ver. 805. Schol. ad Æschyl. Suppl. ver. 398. Theophylact. Epist. i. Ἐγώ τι κοινὸν ἔχειν πρὸς τὸν δῆμον δέχομαι. Ὅσγε οὕτως αὐτὸν πέφρικα τ̃ βριάρεον, ὥστε καὶ ΑΣΤΡΑ ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ. Lege, ἄστροις σημαίνεσθαι. quod proverbio signatum. Sensus est: *Ego vero scilicet rem habere cum populo cupio, qui istud monstrum ita horrui, ut*

---

* Ita in Fragment. Pythagoreorum p. 751. Edit. Gale. Καὶ ΟΙΚΗΣΙΣ δὲ μήτε ἄγαν ΠΕΡΙΠΝΕΟΜΕΝΑ, μήτε ἄγαν κατάστεγνος.

PARS III.

quam longissime effugerim. Eleganter Libanius vol. I. p. 347. Την δὲ ἐσχατιὰν καταλαβὼν, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπασάμενος, ἤμην ἐπ' ἐμαυτοῦ· τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ βῆμα, καὶ τοὺς ἐνταυθοῖ θορύβους ΑΣΤΡΟΙΣ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, τὸ λοιπὸν ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΕΝΟΣ. Quod geminum eſt.* Ælian. Hiſt. Anim. vii. 48. Ἧκε δὲ οὖν ἐς τὴν Λιβύην καὶ τὰς μὲν πόλεις ἀπελίμπανε, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ΑΣΤΡΟΙΣ ΑΥΤΑΣ ΕΣΗΜΑΙΝΕΤΟ, προήει δὲ ἐς τὴν ἔρημον. *In Africam venit, urbeſque quam longiſſime reliquit, in deſertiſſimum autem locum contendit.* Atque hinc elucidandus inſignis locus Æliani, qui viros doctiſſimos fruſtra exercuit. Eſt autem Hiſt. Animal. ii. 7. Τὸν δὲ ἐλθόντα κατὰ πολλὴν τὴν εἰρήνην δειπνεῖν· εἶτα αὖθις ἐπισυρίζειν, καὶ ἀπαλλάττεσθαι, τοὺς δὲ ἡμιόνους καὶ τὸ δεῖπνον τὸ ἐξ αὐτῶν ΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ τὸ ἐντεῦθεν, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ΑΣΤΡΟΙΣ. *Baſiliſcum vero eo profectum, nullo obſtante, mulorum corporibus veſci, deinde ſibilo repetito, in deſerta quam longiſſime diſcedere.* Ita ſcribendus et interpretandus eſt iſte locus. Senſum Æliani optime expreſſit Phædrus ii. 1. ubi de leone ſermo eſt:

———tunc diviſo tergore
Silvas petivit, homini ut acceſſum daret.

---

* Arrian. de Exped. Alex. lib. iii. 3. p. 185. 8vo. Σημεῖα οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ὁδὸν, οὔτε που ὄρος, οὔτε δένδρον, οὔτε γήλοφοι βέβαιοι ἀνεστηκότες, οἷστισιν οἱ ὁδῖται ΤΕΚΜΑΙΡΟΙΝΤΟ ἂν τὴν πορείαν, καθάπερ οἱ ναῦται ΤΟΙΣ ΑΣΤΡΟΙΣ.

ΧΡΗΣΤΟΝ.

ΧΡΗΣΤΟΝ. *Χρήσιμον. Ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.*] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Pac. ver. 562. PARS III.

ΧΡΩΜΑ.—*Τρία γὰρ μέλη τῆς μελῳδίας· ἁρμονικὸν εἶναί φασιν, ἃς ἰδίως χρόας καλοῦσι, τήν τε τοῦ μαλακοῦ χρώματος, καὶ τὴν διατονικοῦ χρώματος.*] "Locus hic ſalebroſus eſt, et proculdubio "corruptus, in quo vertendo non tam verba "quam ſenſum ſecuti ſumus." *Kuſter.* Vide nos ſupra ad v. *Χιάζων.* ubi hunc locum reſtituimus.

ΧΡΥΣΙΣ. Ἡ *χρυσῆ φιάλη.*

Οἴμ', ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων

ἀντὶ τοῦ ἥττων.] De hoc loco conſulendus Scholiaſtes ad Ariſtoph. Pac. ver. 424. Notanda autem *ἀμφιβολία* Comici, *ἐλεήμων τῶν χρυσίδων.* Nam *Chryſis* nomen meretricis. Terentius in Andria:

Dic, ſodes, Quis heri Chryſidem habuit?

Eſt et *χρυσὶς patera,* ſive *phiala aurea.* Athenæus lib. xi. p. 502. *Ἀθηναῖοι δὲ τὰς μὲν ἀργυρᾶς φιάλας ἀργυρίδας λέγουσι,* ΧΡΥΣΙΔΑΣ *δὲ τὰς χρυσᾶς.* Hermippus Comicus apud Athenæum.

Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν ὑφείλετο.

Ubi inepte Interpres:

Plenilunio vini Chryſidem ebibit, et ſurripuit.

Χρυσὶς πανσέληνος est *plenum poculum*. Virgil.

—— *Pleno se proluit auro.*

Πλήρη Φιάλην vocat Theopompus Comicus apud Athenæum, lib. xi. 14. p. 502.

> Λαβȣ̃σα πλήρη Χρυσέων μεσόμφαλον
> Φιάλην ——————

Ita disponendus est iste locus. Nimirum phiala tam auro, quam vino, ministrando inserviebat.* Quo sensu usurpat Herodotus in Thalia, loco insigni, et digno ob singularem elegantiam, qui hic adscribatur, et nostra tandem ope sublevetur. Nam viri doctissimi, qui ad has Musas commentati sunt, hic parum viderunt. Est autem lib. iii. cap. 130. ubi sermo est de Democede, medico præstantissimo, qui Dario morbo laboranti, vitam et salutem restituerat. Παράγοντες δὲ οἱ εὐνȣ̃χοι, ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκας, ὡς βασιλέϊ ȣ̃τος εἴη ὃς τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε· ὑποτύπτȣσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλῃ τȣ̃ χρυ-

* Cl. Piersonus ad Mœrin. p. 413. ἀντὶ τȣ̃, χρυσέων, legit χριστέαν. Non male. Sed libri χρυσέων. *Aureorum.* Quod verum. Plutarch. in Cimon. p. 121. Λέγεται γέ τοι Ῥοισάκην τινὰ βάρβαρον, ἀποστάτην βασιλέως ελθεῖν μετὰ χρημάτων πολλῶν εἰς Ἀθήνας, καὶ σπαραττόμενον ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν, καταφυγεῖν πρὸς Κίμωνα, καὶ θεῖναι παρὰ τὴν αὔλειον αὐτȣ̃ ΦΙΑΛΑΣ δύο, τὴν μὲν ἀργυρείων ἐμπλησάμενον ΔΑΡΕΙΚΩΝ, τὴν δὲ χρυσῶν· ἰδόντα δὲ τὸν Κίμωνα, καὶ μειδιάσαντα, πυθέσθαι τȣ̃ ἀνθρώπȣ πότερον αἱρεῖται, Κίμωνα μισθωτὸν ἢ φίλον ἔχειν· τȣ̃ δὲ φήσαντος φίλον, ȣ̓κȣ̃ν, φάναι, ταῦτ᾽ ἄπιθι μετὰ σεαυτȣ̃ κομίζων· χρήσομαι γὰρ αὐτοῖς ὅταν δέωμαι, φίλος γενόμενος.

τῦ σὺν θήκῃ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα· οὕτω δή τι δαψιλέϊ δωρεῇ, ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο, καὶ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη. Verba egregia, ſed non uno nævo deformata. Alii τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην. Alii τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ. Alii denique τοῦ χρυσοῦ συνθήκην. Perperam omnes. Quin Græci ὑποτύπτειν εἰς τὴν θήκην, non ὑποτύπτειν τὴν θήκην. Quare reſcribo, idque ut mihi videtur, certiſſime: Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτέων ἑκάστη φιάλη ΕΣ ΤΗΝ ΧΡΥΣΟΘΗΚΗΝ ἐδωρέετο τὸν Δημοκήδεα. *Unaquæque autem earum phialam in arcam nummariam ſubmittens, Democedem tam luculento munere donavit, ut* ——— Ita locutus eſt Herodotus lib. ii. cap. 136. Κοντῷ γὰρ ΥΠΟΤΥΠΤΟΝΤΕΣ ΕΣ ΛΙΜΝΗΝ, ὅ,τι προσέχοιτο τοῦ πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν. Eſt autem χρυσοθήκη *arca nummaria* ut ἀρτοθήκη *arca panaria*.* Et notanda vox, quæ elegantiſſima eſt. Θησαυρὸν χρυσοῦ vocant Græci recentiores. Matthæus ii. 11. Καὶ ἀνοίξαντες ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, ΧΡΥΣΟΝ, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν. Atque ita quoque intelligendus Lucianus in Timon. loco celeberrimo, ſed quem minus perſpectum habuerunt Interpretes. Ita autem loquitur

* Item χαλκοθήκη apud Athenæum p. 231. et ſupra p. 129. ἐν θήκῃ ἀργυρᾷ.

Plutus:

PARS III.

Plutus: Σέ φημι, ΘΗΣΑΥΡΕ ΧΡΥΣΟΥ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳὶ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ. Ita proculdubio scribendum. *Ego vero locum dabo, et de jure meo decedam.* Libanius vol. i. p. 373. Θησαυρῶν ΥΜΙΝ ΑΠΟΣΤΗΣΟΜΑΙ τῶν ἐμαυτοῦ. Quod geminum est.* Quare nihil ultra de hac lectione dubitandum. Emendandus hac occasione Curtius lib. iii. cap. 13. ubi agit de Damasci præfecto, qui ingentem Darii thesaurum hosti prodiderat. *Cæterum Dii tantæ fortunæ proditorem* SEPULTÆ, *celeriter debita pœna, persecuti sunt.* Ita legendus iste locus. Vulgo *sepulturæ.* Quod viros doctissimos admodum torsit. Nos recte emendavimus, *fortunæ sepultæ.* Horatius, *terris abditæ* quod perinde est.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ. Δείναρχός φησι· Πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας, παρὰ τούτῳ δηλονότι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῶν πράττειν ἢ πάσχειν.] De hoc loco non ita pridem Cl. Valckenarius ad Mœrin. Sed vis verbi ἀποφοιτᾷν virum doctissimum fefellit. Ἀποφοιτᾷν est *abire.*

---

* Polybius p. 1108. Τῶν μὲν ἀδύνατον εἶναι φασκόντων Ῥωμαίους ἐνίων ἀποστῆναι τόπων καὶ πόλεων· τῶν δὲ διοριζομένων, ὅτι τῶν μὲν ἐπιφανῶν εἶναι δοκούντων τόπων ἀποστήσονται.

Scholam

*Scholam derelinquere.** Euſtath. ad Homer. Iliad. Σ. p. 1227. Ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσιαν, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Ita legendum, non Λυσία. Ἀποφοιτᾶν παρά τινα, eſt, *alio relicto ad alium tranſire.* Quod fecit Æſchinis diſcipulus. Sed hæc viris eruditis parum perſpecta ſunt. Quare recte Dinarchus. Παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας. *Priore magiſtro derelicto, ad Æſchinem ſe contulit.* Quod omnino verum, et Græciſſimum eſt.† Deinde ſcribe, ἐς τὸ προκείμενον ΑΥΤΩι. Nimirum ad Æſchinem ſe contulit ad literas diſcendas, ſed fruſtra et conſilio irrito. Quod non raro evenire ſolet.

PARS III.

Ψ.

ΨΑΘΥΡΟΝ. Ξηρόν. Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.] Hæc verba leguntur Pſal. cii. 3.

ΨΑΙΣΤΑ. — Καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι·

——— Σοὶ τάδε πέμπω

Ψαιστία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης.]

---

* Heſych. Ἀποστάσης. Ἀποπεφοιτηκώς. Heliodor. in Æthiop. lib. iii. p. 148. Θεοὶ καὶ δαίμονες, εἶπεν, ὦ Κνήμων, ἐπιφοιτῶντές τε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποφοιτῶντες, εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπελάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπιπλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι. Sic ἀποπλεῖν ἐπὶ, de quo nos ſupra p. v. Πλοΐζει. Cornel. Nepos in Themiſt. *Domos ſuas diſcedere.* De quo vide Achillem Statium ad Catull. p. 245.

† Plutarch. in Lyſandro p. 8. Ἀπεφοίτων γὰρ οἱ πολλοὶ ΠΡΟΣ τοὺς πλέον διδόντας. Quod idem.

Hæc

PARS III. Hæc verba partem faciunt Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 102. Cæterum verbum Ψαιςὰ exponit Suidas, ἄλφιτα ὑπὸ μύλης καὶεψιλισμένα. Quæ poſterior vox manifeſto corrupta eſt. Noſter ſupra v. Οὐλοθυὶεῖν. Ἄλφιἰα ὑπὸ μύλης καὶεψηνισμένα. Nec hoc recte. Henricus Stephanus legebat, καὶεψηγμένα. Quod et probat Kuſterus. Sed vera lectio ſine controverſia eſt: ὑπὸ μύλης ΚΑΤΕΨΗΜΕΝΑ. Suidas: Ψᾶν. Ὁμαλίζειν. Λεπὶύνειν. Hinc Ψῆσις et Περίψησις. Noſter modo ſupra: Ψαιςὰ δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τȣ μύλȣ ΠΕΡΙΨΗΣΕΩΣ. Quæ vox rariſſima, et lexicographis notanda.

ΨΕΥΣΟΝ. — Καὶ ὁ Σοφοκλῆς·

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιȣσης ἐλπίδος.]

Anapæſtus in quarto loco. Quod Tragici averſantur. Sed nihil mutandum tamen. Sunt enim verba Ariſtophanis in Theſmoph. ver. 877. Decerpſit autem hanc notam Suidas ex Schol. ad Euripid. Hecub. ver. 225. Sed ita ut Tragicum pro Comico clanculum ſuppoſuerit. Quod Grammatico noſtro ſolenne eſt. Cæterum hunc verſiculum inter Sophoclis fragmenta auctoritate Suidæ nuperrime recenſuit vir doctiſſimus Benj. Heathius. Cujuſmodi quid ſupra animadvertimus ad v. Λογισμός.

ΨΕΦΗΝΟΣ.

ΨΕΦΗΝΟΣ. Σκοτεινός. Οὐκ ἐπιφανής. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος. Ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ ψεφηνός.] Ita quoque habet Etymologus. Interpres autem legebat, Ἦν δὲ καὶ ὁ ΑΗΡ ψεφηνός. Ita enim reddit: *Erat autem et* aer *obſcurus*. Sed fallitur vir bonus. Pindar. Nem. 3. p. 350. PARS III.

Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει ΨΕΦΗΝΟΣ ΑΝΗΡ.

ΨΗΚΤΗΡ.—Ὁ ψηκτὴρ καὶ δεινὸς λέγεται.] "Conjectore aliquo et Melampode opus eſt, qui "loci hujus ſenſum divinet. Adeo ne ulla "quidem ſani ſenſus veſtigia in hiſce appa"rent." *Kuſter*. Suidas ſupra: Δεῖνος. Ὁ ψηκτήρ. Ὃ παρ' ἡμῖν ψηκτήριον λέγεται. Perperam omnino. Confundit Grammaticus, ut ſolet, ψηκτήρ et ψυκτήρ. Reſcribendum ſine dubio: Δεῖνος. Ὁ ΨΥΚΤΗΡ. Ὃ παρ' ἡμῖν ΨΥΚΤΗΡΙΟΝ λέγεται. Heſych. ψυκτήριον, ποτήριον ὃ ἡμεῖς ΨΥΚΤΗΡΑ φαμέν. Idem autem Δεῖνος ſive Δῖνος et ψυκτήρ. Pollux vi. 99. Ὁ δὲ ΨΥΚΤΗΡ πολυθρύλλητος, ὃν καὶ ΔΙΝΟΝ ἐκάλουν, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἄκρατος. De utroque accuratiſſime diſſeruit Athenæus. Erat autem ψυκτήρ ſive δεῖνος vas vino temperando adcommodatum. Suidas infra: ψυκτῆρα. Ποτήριον μέγα. Ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν. *Quod vinum in eo cito refrigeretur*. Dicebatur etiam ΨΥΓΕΥΣ. Heſych. Ψυκτήρ, ὃν ἡμεῖς ΨΥΓΕΑ. Athenæus lib. xi. p. 503. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων,

PARS III. των, ΓΟΝ ΨΥΓΕΑ, φησὶν, ἐκάλȣν οἱ ἀρχαῖοι ΔΙΝΟΝ.

ΨΗΦΟΣ. Κρίσις. Ἀπόφασις. Διαλαλιά. Λόγος. Καὶ Ἀψήφιςον. Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιςον γνώμη, ἐπιτελεῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.] "Senſus hujus "fragmenti haud parum obſcurus eſt, de quo "nihil certi ſtatui poteſt, niſi quis ipſum fon-"tem, ex quo Suidas iſta hauſit, invenerit." *Kuſter.* ad v. Ἀψήφιςον. Eſt locus egregius, ſed corruptus. Nam vox διαλαλιὰ nihil ad Ψῆφον pertinet. Heſych. Ψῆφος, ἀπόφασις διὰ λαλιᾶς. Quod nihilo melius. Sed ad veram lectionem ducit. Scribendum ſine dubio: Ψῆφος, ἀπόφασις ΔΙΧΑ λαλιᾶς. Quod de eo dicitur, qui ſententiam ſuam non *viva voce*, ſed ψήφῳ ſive *calculo* aperit. Quod apud omnes homines uſitatum. Huc referendus Plutarchus in Lycurgo. Ἔβαλε ΣΙΩΠΗι καθάπερ ΨΗΦΟΝ. Quod in primis notandum.* Quæ ſequuntur non intellexit

* Sed vide Athenæum lib. viii. 7. p. 344. ubi ψῆφος φλεγυρά. Heſych. Ἀνεύθυνον. Ἀζήμιον. Ἀνέγκλητον. Longin. Περὶ Ὕψȣς, § ix. Ὅθεν καὶ ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ θαυμάζεταί ποτε ψιλὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον. Epigram in Append. Antholog. p. 30.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἄν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε· τί με βλεφάροισι δέδορκας;
Ἀλλ' ἐγὼ ȣ̓ βλεφάροις· ȣ̓ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἄν δ' ἐθέλῃς, λαλέω ΦΩΝΗΣ ΔΙΧΑ· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνὴ, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

tellexit Kusterus. Τὸ ἀψήφιστον est *lex naturæ*, quæ non hominum suffragiis nititur, sed constans et sempiterna est. Verbum legitur apud Secundum in Sententiis, et Aristoph. in Vespis. Ἄγραπτα νόμιμα vocat Sophocles in Antig. 179. Quare vult auctor, quisquis fuerit, Sacras Scripturas esse non nisi Republicationem legis naturæ; quam qui servat, omnem Scripturam servat. Hæc mens Scriptoris est. Sed de hoc viderint nostri Theologi. Cæterum, dum hæc scribo, succurrit locus Euagrii in Historia Ecclesiastica, quem viri eruditi parum perspectum habuerunt. Est autem lib. i. cap. 18. Καὶ Μεμνόνιος μὲν εὐπρεπῶς τε καὶ περιέργως τὸ καὶ πρὸς ἡμῶν ΨΗΦΙΟΝ ὀνομαζόμενον ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ, ὑπαίθριον αὐλὴν κατὰ τὸ μέσον ἐάσας. *Ac Memnonius quidem opus, quod a nobis* PSEPHIUM *dicitur, venuste et magnifice a solo instauravit, atrium relinquens in medio.* De voce ψηφίον frustra disputant viri doctissimi. Idem ψηφίον et ψηφεῖον. Ut a κύβος ΚΥΒΕΙΟΝ, *Locus ubi alea luditur*; sic a ψῆφος ΨΗΦΕΙΟΝ, *Locus ubi suffragia dantur.* Ψῆφον more Attico vocat Euripides in Iphigenia Taur. 197. De quo Cl. Piersonus ad Mœrin p. 352.

ΨΙΜΑΡΟΝ. Εὐδιαῖον.] Sic totidem verbis Hesychius. Sed ψίμαρον vox nulla est. Nec succurrunt nuperi Editores. Tu vero, si sapis, ita

PARS III. ita ſcribas, et in ſuam ſedem reſtituas: XIMAΡΟΝ. Εὐδιαῖον. Heſych. Εὐδιαῖον, τὸ γυναικεῖον μόριον· ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις γινομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους· οἱ δὲ τὸν πρωκτὸν ἢ τὸν ΧΕΙΜΑΡΡΟΝ εὐφημιζόμενοι. Idem: Εὐδιαιον. (lege ΕΥΔΙΑΙΟΝ) Οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον ΧΙΜΑΡΟΝ, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Idem χίμαρος et χείμαῤῥος, ut χίμετλον et χείμετλον. Utrumque ἀπὸ τοῦ χείματος ſcilicet. Atque hinc notandus luſus Theocriti Idyll. Α. 5.

Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἔς τε ΚΑΤΑΡΡΕΙ
Α ΧΙΜΑΡΟΣ* ———

Nam verbum καταῤῥεῖν de *lapſu aquarum* ſive χειμάῤῥου dicitur. Sed Theocritus ſemper feſtivus eſt. Vox autem Εὐδιαῖος legitur apud Plutarch. Sympoſ. vii. p. 699. Οὐδὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ ΕΥΔΙΑΙΟΣ, ἀμφοτέροις. Quæ vox reſtituenda Baſilio Patricio in Naumach. apud Fabric. Bibl. Græc. viii. p. 140. Καὶ θυρίς ἐστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, ἥτις εὐδίας καλεῖται. Repone, ἥτις ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Pollux i. 92. Ἡ δ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος ΕΥΔΙΑΙΟΣ καλεῖται. Quæ ex eodem fonte petita ſunt.

---

* Ἀντὶ τοῦ, καταῤῥεῖ, forſan legendum ΚΑΤΕΡΡΕΙ. Quod rarum.

ΨΩΖΑ. Νόσος τις. Εὔπολις Μαρικᾷ·

Ὃς θυμῆνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

Idem ψῶζα et ψώρα. Eſt autem ψῶζα *morbus cuticularis.* Angl. *The ſcurvy.* Verſus autem Eupolidis nonnihil corruptus eſt. Reſcribo,

——— ΛΙΜΟΝ καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

ΛΙΜΟΨΩΡΟΝ vocat Polybius lib. iii. p. 330. cujus locum, quia inſignis eſt, hic adſcribam. Ὡς ἂν γὰρ ὑπαίθρου τῆς παραχειμασίας γεγενημένης ἐν τοῖς κατὰ Γαλατίαν τόποις, ὑπό τε τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνηλειψίας, ἔτι δὲ τῆς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα διὰ τῶν ἑλῶν πορείας καὶ ταλαιπορίας ἐπεγεγόνει σχεδὸν ἅπασι τοῖς ἵπποις, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὁ λεγόμενος ΛΙΜΟΨΩΡΟΣ καὶ τοιαύτη καχεξία. *Quoniam enim ſub dio in Gallia Ciſalpina hibernantes, frigore, illuvie, ac ſqualore conflictati fuerant; deinde per paludes ingrediendo multa perpeſſi mala erant; omnes fere tum equi, tum et viri intemperie illa et genere morbi laborabant, quem Græci* LIMOPSORON *appellant.** Huc facit Polybius in Excerptis Valeſii p. 1469. Ἐταλαιπώρησε δὲ καὶ ΤΟ

* Plutarch. in Cæſare p. 144. νόσημα λοιμῶδες vocat. Τότε δὲ καί τι ΝΟΣΗΜΑ ΛΟΙΜΩΔΕΣ ἐλέχθη, τὴν ἀτοπίαν τῆς διαίτης ποιησάμενον ἀρχὴν, ἐν τῇ στρατιᾷ περιφέρεσθαι τῇ Καίσαρος. Memnon apud Photium Bibliothec. p. 748. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ λιμὸς αὐτοῖς ἐπιπεσὼν (εἴτε ἐκ τροπῆς ἀέρων, εἴτε ἐκ τῆς ἀσυνήθους διαίτης) ποικίλην ἐπὶ ποικίλαις παθημάτων ἰδέαις τὴν φθορὰν ἀπειργάζετο.

ΠΕΖΙΚΟΝ

PARS III. ΠΕΖΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ τῷ Πρυσίᾳ καλὰ τὴν ἐπάνοδον ὑπό τε ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ ΚΑΙ ΔΥΣΕΝΤΕΡΙΑΣ, ὥστε παρὰ πόδας ἐκ θεόπ͵ȣ δοκεῖν ἀπηντηκέναι μῆνιν αὐτῷ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας.* Nimirum uterque morbus, tum ψῶζα, tum δυσεντερία, ex pravo victu, five κακοχυμίᾳ, nafci folet: de quo eleganter Herodotus in Urania cap. 115. Sed de hoc viderint medicorum filii. Notandum autem illud, ἐκ θεόπ͵ȣ. Eft autem Θεόπτης *qui Deum videt*. Quo fenfu Mofes θεόπτης dictus. Eft et *divinus infpector*, five *qui, ut Deus, res humanas videt et gubernat*. Nam hujufmodi compofita, nefcio quomodo, nunc hoc, nunc illo modo, accipienda funt. Quod viros doctiffimos fefellit. Διὸς ὀφθαλμὸν vocat nefcio quis apud Stobæum Grotii p. 119.

* An legendum pro ἐκ θεόπτȣ, quod corruptum videtur, ἐκ θεοπέμπτȣ· *ex miffu divino?* An ἐκ θεῶν ὄντως; Ita Plutarchus in Nicia p. 229. Οὐκ ὀκτὼ δὲ νίκας ἀλλὰ πλείονας ἄν τις εὕροι Συρακουσίους νενικημένους ὑπ᾽ αὐτῶν, πρὶν ΕΚ ΘΕΩΝ ΟΝΤΩΣ ἢ τύχης ἀντίστασίν τινα γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ πλεῖστον αἰρομένοις δυνάμεως. Cl. Reifkius in Annotat. legit ἐκ θεῶν τȣ. *Ab aliquo deorum*. Quomodo locutus eft Ariftides vol. 1. p. 529. Ἀνεῖπε μὲν ὁ κῆρυξ ὁ Σπαρτιάτης, ὥσπερ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ καταπεμφθεὶς, ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα μεγάλων τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἄρξει. Idem, vol. ii. p. 508. Ἅπαντες μὲν ȣ̃ν οἱ ΕΚ ΘΕΩΝ ΤΟΥ κατεχόμενοι ἀξιοθέατοι δοκȣ̃σιν εἶναι. Sed non ita loqui folet Polybius. Vera tamen locutio eft ἐκ θεοπέμπτȣ. Sic Dionyf. Halicarnaff. lib. iii. 10. p. 140. Ἡμῖν μὲν, ὦ Τόλλε, τὴν μὲν πατρίδα καταλιπεῖν ȣ̓ δοκεῖ, ȣ̓δ᾽ ἐξερημȣ̃ν ἱερὰ πατρῷα καὶ προγονικὰς ἑστίας, καὶ τόπον ὃν ἐγγὺς ἐτῶν πεντακοσίων οἱ πατέρες ἡμῶν κατεῖχον, καὶ ταῦτα μὴ πολέμȣ κατειληφότος ἡμᾶς, μηδ᾽ ἄλλης ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΥ συμφορᾶς μηδεμιᾶς.

Οὐχ

——— Οὐχ εὕδει ΔΙΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΟΣ· ἐγγὺς δ' ἐςι καί περ ΩΝ ΑΝΩ. PARS III.

Ita legendus iste locus, quem pessime contaminavit doctissimus Grotius.

ΨΩΜΙΖΕΤΑΙ. — Ψωμιεῖς ἡμᾶς ἄρτον δακρύων.] Hæc sunt verba Psalmographi lxxx. 5.

ΨΥΧΕΤΑΙ. Ἀντὶ τοῦ, ψυχραίνεται. Μαραίνεται. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ φλὸξ ἐν τελέταις, ὅτε θύματα πάντα λαφύξει,
Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.]

"Brodæus ad Anthol. lib. vii. p. 592. legendum censet, φορβῆς ὀρφανίη, i. e. ob defectum vel inopiam pabuli: in quo assentientem habet Scholiastam anonymum, qui ad dictum locum Epigrammatis hæc notat: Ἴσως ἀντὶ τοῦ, ἡ μανίη, ὀρφανίη γραπτέον. Sed nego vocem ὀρφανίη hoc sensu accipi posse. Quare arridet emendatio acutissimi et vere eruditi Richardi Bentleii, qui de hoc loco a me consultus, unius literæ mutatione rescribendum censebat, φορβῆς ἠχανίη, i. e. *pabuli inopia*. Ἠχανία enim est ab ἠχάνω, quod Suidas in serie sua interpretatur πτωχεύω, i. e. *pauper* vel *inops sum*. Cum igitur ἠχανία esset vox raro occurrens, Librarii eam pro solita sua περιεργίᾳ corruperunt:

PARS III. "quod fatum et multæ aliæ ejus generis vo- "ces in veterum ſcriptis expertæ ſunt." *Kuſter*. Diſtichon hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vii. p. 592. Quod et recte vidit Kuſterus. Vocem autem *μανίη*, quæ proculdubio corrupta eſt, defendit, ſed defendit fruſtra illuſtriſſimus Huetius. Bentleii autem emendatio hoc infortunio laborat, quod ne Græca quidem ſit. Græci enim *ἀχηνία* dicunt, non *ἠχανία*: Æſchylus Choëph. ver. 229.

Καὶ προσπιέζει χρημάτων ΑΧΗΝΙΑ.

Reſcribo, idque certiſſima, opinor, emendatione:

Φορβῆς ΗΠΑΝΙΗι ψύχεται αὐτομάτος.

Eſt autem *φορβῆς ἠπανία*, *pabuli inopia*. Heſychius: ΗΠΑΝΙΑ, *ἀπορία*. Etymol. Magn. ΗΠΑΝΙΑ, *ἀπορία*, *σπάνις*.* Sophocles in Philoct. ver. 161. *φορβῆς χρείαν* vocat:

Δῆλον ἐμοί γ' ὡς ΦΟΡΒΗΣ ΧΡΕΙΑΙ
Στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.

Atque hic obiter emendandus inſignis locus Sophoclis Philoct. ver. 42.

Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν.

---

* Noſtram emendationem probat Cl. Brunck, Emend. in Analect. p. 247.

Ubi

Ubi quid ſit φορβῆς νόςος, equidem non intelligo. Audacter repono:

Ἀλλ' ἤ 'πὶ ΦΟΡΒΗΣ ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν.

Ἐπὶ φορβῆς μαςὺν, *ad quærendum cibum*. Nam cui domi non ſit, unde alatur, is alibi quærat neceſſe eſt. Quod fecit Philoctetes. Schol. ad Apollon. Rhod. Argon. i. 1353. Μαςεύοντες. Ζητοῦντες. Ἐξ οὗ καὶ ΜΑΣΤΥΣ, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος·

ΜΑΣΤΥΟΣ ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι ——

Hinc Ἐπίμαςος et Ἐπιμαςεύειν. Homer. Odyſſ. Υ. 377.

——Ἔχεις ΕΠΙΜΑΣΤΟΝ ἀλήτην,
Οἴνου καὶ σίτου κεχρημένον ——

Ubi recte Schol. ΕΠΙΜΑΣΤΕΥΟΝΤΑ καὶ ἐπιζητοῦντα τὴν τροφήν. Nihil verius hac emendatione. Atque hinc reſtituendus Theophraſtus apud Porphyr. de Abſtin. lib. ii. p. 53. Πλάνης καὶ ΜΑΣΤΗΡ ὁ ἄνθρωπος γιγνόμενος τῆς ἀναγκαίας ζωῆς. *Qui huc et illuc divagatur ad conquirendum cibum.* Ita ſcribendus iſte locus. Confer etiam Suidam v. Πλάνης. Cæterum locum Sophoclis, qui non ſimplici malo adfectus eſt, hic integrum atque emendatum adſcribam: Nam viri docti, qui hoc ſaxum volverunt, tanquam Siſyphi volverunt.

Ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
Κἄςτ' οὐχ ἑκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

PARS III.

Κῶλον παλαιᾶ κηρὶ προσβαίη μακράν;
Ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς ΜΑΣΤΥΝ ἐξελήλυθεν,
Ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ πε.
ΤΟΝΔ' ἂν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν
Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
Ἕλοιτό μ' ἢ τὰς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.*

Ita scribendus est iste locus, quo nullus tersior aut elegantior. Μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών. *Lest he come upon me unawares.* Quod Ulysseum est.†

ΨΥΧΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ.——Ἦν δὲ καὶ τῆς ὕστερον ἐπιβολῆς τὸ πλεῖον ψυχομαχία.] Hæc sunt verba Polybii lib. i. p. 84. ubi recte legitur, τὸ πλεῖστον. Quomodo et apud Suidam scribendum est.

---

* Ἀντὶ τοῦ, λαβεῖν, lege λαθεῖν.

† Xenophon. in Hist. Græc. lib. vi. p. 587. Edit. Leunclav. Πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς ΛΑΘῌ ΠΡΟΣΙΩΝ. Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 179. Κατὰ μίμησιν τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τοῦ κριοῦ φερομένου, ἐφ' ᾧτε διαδρᾶσαι τὸν Κύκλωπα, ὅτε τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ σπηλαίου, ἐφαπτόμενος αὐτῶν τῆς ῥάχεως πρὸς τῇ θύρᾳ τοῦ σπηλαίου καθήμενος, ἵνα ΜΗ ΛΑΘΩΝ ΕΞΕΛΘΗ κύπτων ὁ Ὀδυσσεύς. Aristoph. Vesp. v. 247.

Μή που ΛΑΘΩΝ τις ἡμᾶς ἐμποδὼν κακόν τι ΔΡΑΣῌ.

EMENDATIONUM

IN

SUIDAM

PARS QUARTA.

EPISTOLA CRITICA

AD

CELEBERRIMUM VIRUM

GULIELMUM

EPISCOPUM GLOCESTRIENSEM.

ΘΥΡΑΣ ΕΠΙΘΕΣΘΕ ΒΕΒΗΛΟΙΣ.

CELEBERRIMO VIRO

GULIELMO

EPISCOPO GLOCESTRIENSI

S. P. D.

JO. TOUPIUS.

ECCE iterum Crispinus! Ea est enim Suidæ nostri copia verborum, ea rerum et argumentorum varietas, tot ac tanta denique præstantissimorum scriptorum, quæ haud alibi temere reperias, *ἀποσπασμάτια*, ut, tanquam bonus ille in Evangelio paterfamilias, ex thesauris suis nunc nova, nunc antiqua depromens, nos mirum in modum alliciat, et incredibili voluptate perfundat. Verumenimvero ea fata sunt et conditio nostri Lexicographi, ut dum multus fluit, ut plerumque usu fieri solet, lutulentus fluat, atque ita lutulentus, ut interdum, quod mireris, vix Suidam in Suida agnoscas. Quare operæ

PARS IV.

PARS IV. operæ pretium fuerit, ſi, ſpicilegio inſtituto, pauca quædam loca ſeligamus, quæ noſtram vel explicationem vel emendationem admittere videantur: in quo nec intra leges omnino, nec extra leges verſabimur, ſed ita ut τάξις ἄτακτος, et ἀταξία, ut ille ait, ποίαν τινα περιλαμβάνη τάξιν. Quicquid autem hujus opuſculi eſt, tibi conſecratum eſſe volumus, præſtantiſſime WARBURTONE, Præſul doctiſſime; nam et noſtra lubenter legis, et hæc μυστήρια optime intelligis: quippe qui utraſque literas, tum ſacras, tum profanas, ita conjunxiſti, ut uberrimos fructus inde retuleris. Quod omnes norunt, qui tua ſcripta norunt: a quibus nunquam profecto niſi doctiores diſcedimus.

Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἃ τ' ὃ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.

Noſtro autem Lexicographo, ut ad Suidam revertar, non poſſum quin ex animo gratuler, quod eximium illum Criticum LUDOLPHUM KUSTERUM nactus fuerit: virum præſtanti eruditione et ingenio; qui Græce inſigniter doctus, omnia recte atque ordine præſtitiſſet, ſi res et tempus ſiviſſet. Sed has literas tanquam canis ad Nilum ſcilicet. Quare Criticos illud imprimis monitos velim, NE QUID TEMERE ET FESTINANTER NIMIS. Quo nomine

mine arguendus venit vir non indoctus Moses Solanus in notis ad Plutarch. Cimon. pag. 120. ubi ita legitur: Κριτίας δὲ τῶν τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται PARS IV.

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
Νίκας δ' Ἀγεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

Critias unus ex triginta tyrannis optat in Elegiis divitias Scopadum, magnanimitatem Cimonis, et Agesilai Lacedæmonii trophæa. Hæc satis plana et perspicua sunt. Quid vero ad hæc Moses Solanus? "Quinam hi Scopades "fuerint, enarrat nemo. Suspicor mendosam "esse vocem, legendumque Σκοπάδου. Ut "dives ille Thessalus intelligatur, cujus dic-"tum habes in M. Catone: quem locum si "legeris, mecum credo senties." Hæc ille. Atqui, mi homo, divitias Σκοπαδῶν, non Σκοπάδος, laudant Poetæ. Theocritus in Hierone:

Πολλοὶ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι.

Ubi Schol. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. Οἱ δὲ ΣΚΟΠΑΔΑΙ Κραννώνιοι τὸ γένος. Callimachus apud Suid. v. Σιμωνίδης, μεγάλους vocat:

———Ὅτε Κραννώνιος, αἲ, αἲ,
Ὤλισθεν ΜΕΓΑΛΟΥΣ οἶκος ἐπὶ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

Atque hæc περὶ Σκοπαδῶν. Quare nihil mutandum apud Critiam. Atque hoc nomine non

PARS IV.

non minus castigandus venit vir doctissimus Joannes Uptonus Animadvers. in Shakespear. pag. 198. ubi agit de loco Plutarchi in Cæsar. Verba Plutarchi sunt p. 122. Ἐπεὶ δὲ Βέλγας ἤκουσε δυνατωτάτους Κελτῶν, καὶ τὴν τρίτην ἁπάσης τῆς Κελτικῆς νεμομένους ἀφεστάναι, πολλὰς δή τινας μυριάδας ἐνόπλων ἀνδρῶν ἠθροικότας, ἐπιστρέψας εὐθὺς ἐχώρει τάχει πολλῷ, καὶ πορθοῦσι τοὺς συμμάχους Γαλάτας ἐπιπεσὼν τοῖς πολεμίοις, τοὺς μὲν ἀθρουστάτους καὶ πλείστους ΑΙΣΧΡΩΣ ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΥΣ τρεψάμενος διέφθειρεν, ὥστε καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς βαθεῖς τοῖς Ῥωμαίοις νεκρῶν πλήθει περατοὺς γενέσθαι. *Ut vero Belgas audivit Gallorum potentissimos, totiusque Galliæ tertiam sortitos partem rebellare, atque eos armatorum infinitas coegisse copias, confestim convertit se eo incredibili celeritate, et socios Gallos populantibus superveniens hostibus, maximum eorum globum* IGNAVITER PRÆLIANTIUM *fudit fugavitque, ut paludes et alta flumina ob cadaverum vim permearent Romani.* Hæc minus hactenus intellecta sunt. Nam quod dicit Interpres, Belgas rem *ignaviter* gessisse, falsum est et contra Historiæ fidem. *Audacissimos* vocat Cæsar. Hinc Cl. Uptonus noster emendabat, et speciose quidem emendabat, ΙΣΧΥΡΩΣ ἀγωνισαμένους. Sed fallitur vir doctissimus. Locus non emendatione, sed interpretatione sublevandus est. Αἰσχρῶς ἀγωνίζεσθαι est *impeditos et nullo ordine pugnare.*

nare. Quod tunc temporis fecerunt Belgæ. Cæſ. Bell. Gall. ii. 10. *Acriter in eo loco pugnatum eſt. Hoſtes* IMPEDITOS *noſtri in flumine aggreſſi, magnum eorum numerum occiderunt. Per eorum corpora reliquos* AUDACISSIME *tranſire conantes multitudine telorum repulerunt, primos qui tranſierant equitatu circumventos interfecerunt.* Optime et opportune admodum manum ſuam agnoſcit Plutarchus in Camillo: Ἐνταῦθα δὲ τῶν βαρβάρων ἐπιφανέντων, ΑΙΣΧΡΩΣ ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΙ, δι' ἀταξίαν ἐτράποντο. Quod geminum germanum, et ad inſtar commentarii eſt. Dum hæc ſcribo, ſuccurrit tertius locus Plutarchi, elegantiſſimus quidem ille, ſed nonnihil corruptus, quem hic in tranſitu ſublevandum curabo. Eſt autem in libello de Conſolat. ad Apollon. p. 114. Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρηνῶν, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαινῶν· οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς· οὐδὲ δακρύων ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν· εἴγε ὁ μετηλλαχὼς θειότερόν τινα βίον μετείληφεν. Ubi notanda illa, ἀστείων ἀπαρχῶν. Quæ plane feſtiva ſunt. Joannes Pierſonus, vir doctiſſimus, in Veriſim. p. 258. legendum cenſebat, ἀλλὰ θείων ἀπαρχῶν. Quæ nihilo meliora ſunt. Sed res nullo negotio inſtauranda eſt. Reſcribo, vel præeunte, vel non præeunte Cl. Reiſkio, ΑΛΛΑ ΕΤΕΙΩΝ ἀπαρχῶν. *Annuis primitiis.* Quod ſolenne ſcilicet, et pro more et ritu antiquo.

Locus

PARS IV. Locus ita vertendus eſt: *Vir bonus enim non lamentis, ſed hymnis et laude dignus eſt; non luctu, ſed recordatione honorifica; neque lacrymis a dolore extortis, ſed annuis primitiis; quippe qui divinioris cujuſdam vitæ jam factus eſt conſors.* Auctor neſcio quis apud Stobæum p. 469. Χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμᾷν, μὴ δακρύοις, μηδὲ οἴκτοις, ἀλλὰ μνήμῃ ἀγαθῇ καὶ τῇ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΩΡΑΙΩΝ ἐπιφορᾷ, ὡς ἀχαριστίας ὄσης πρὸς δαίμονας χθονίους λύπης ὑπὲρ τὸ μέτρον γιγνομένης. Quæ plane ex eodem fonte petita ſunt.* Confer etiam Porphyr. de Abſtin. lib. iv. p. 179.† Nec minori forſan temeritatis nota ſignandus vir idem doctiſſimus in notis ad Mœrin, p. 407. ubi laudatur locus Syneſii de Calvit. p. 80. qui ita legitur: Ἐν τούτῳ δὲ ὁ βασιλεὺς ἀπορίᾳ συνείχετο, γυμνοῖς ἐξιστάμενος οἷς ὡπλισμένοις ἦν ἀνυπόστατος, κἂν αἰσχρῶς ἀνέλυσεν ἐπὶ Κιλικίας Ἀλέξανδρος, καὶ ἐγένετο τοῖς Ἕλλησι καταγέλαστος τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Sermo eſt de Alexandro Magno cum Macedonibus ſuis, quibus pene exitio fuerat barba et capillitium ſuum. Rem feſtive narrat Syneſius, ſed vox Τριχομανία duriuſcula viſa eſt. Cl. Pierſonus legendum contendit, τῇ τριχομα-

---

* Sed ἀντὶ τοῦ, ἐπιφορᾷ, legendum fortaſſe, ΑΠΟΦΟΡᾼ. Ita Nymphodorus apud Athenæum lib. vi. 18. p. 266. Καὶ αὐτῷ ἔτι καὶ νῦν οἱ θεράπεται ΑΠΟΦΕΡΟΥΣΙΝ ΑΠΑΡΧΑΣ πάντων ὧν ἀφέλωνται.

† Vide et Cl. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 6.

χία

χίᾳ κεκρατημένος. Quod ſpeciem quidem habet, ſed ſpeciem ὕπυλον et inſinceram. Nam vulgata lectio ſana eſt, ut quæ ſaniſſima. Dicit Syneſius Alexandrum, tanquam alterum Achillem ſcilicet, τριχομανῆ fuiſſe, ſive inſano amore capillitii ita captum eſſe et occœcatum, ut ſe ſuoſque pene diſperdiderit. PARS VI.

Ex illo retro fluere et ſublapſa referri
Res Danaum ——————

Sed rem omnem reſtituit mirus quidam artifex, tonſor ſcilicet, qui καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς ita complanavit et capillitio ſuo denudavit, ut homines δυσαλώτους et plane ἀμάχους reddiderit. Syneſius infra: Καὶ καθίσας ἐν καλῷ τὸν στρατὸν, ἐπαφίησιν αὐτῷ τοὺς κουρέας. Οὗτοι μὲν οὖν δώροις ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀναπεισθέντες, πανδημεὶ τοὺς Μακεδόνας ἐξύρησαν. *Rex opportune poſitis caſtris tonſores immittit, qui muneribus pellecti, omnes Macedonas novacula deraſerunt.* Hiſtoriam hanc tangit Plutarchus in Theſeo. Recte autem, τῇ τριχομανίᾳ κεκρατημένος. Quomodo locutus eſt Syneſius infra: Ὁπότε κρατηθείη τῷ πάθει, διὰ πάσης ἀσχημοσύνης ἐβάδιζεν. Id quod de Alexandro quoque non minus verum eſt. Dicitur autem τριχομανία, ut γυναικομανία, δοξομανία, ἱππομανία, atque alia ejuſdem farinæ ſexcenta: de quo exſtat pulcherrimus locus Chryſippi apud Athenæum lib. xi. p. 464.

PARS IV.

p. 464. quem hic adſcribam. Τὴν δὲ μανίαν τοὺς πολλοὺς φησὶν ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείᾳ, τοῖς πλείστοις προσάπτεσθαι. Καλεῖσθαι γοῦν τὴν μὲν ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΙΑΝ, τὴν δὲ ΟΡΤΥΓΟΜΑΝΙΑΝ. Τινὲς δὲ καὶ ΔΟΞΟΜΑΝΕΙΣ καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΝΕΙΣ, καὶ τοὺς φιλόρνιθας ΟΡΝΙΘΟΜΑΝΕΙΣ, τὸ αὐτὸ σημαινόντων τῶν ὀνομάτων τούτων, ὥστε καὶ τὰ λοιπὰ μὴ ἀλλοτρίως καλεῖσθαι τὸν τρόπον τοῦτον. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἷον ΟΨΟΜΑΝΗΣ ἐστὶν, καὶ ὁ φίλοινος ΟΙΝΟΜΑΝΗΣ. Καὶ ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ὁμοίων· οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπιπλεῖον ἀπαρτωμένοις. Qui locus inſignis eſt, et ad Syneſium intelligendum plurimum facit.* Unum addam, Kuſterum noſtrum, virum egregium, ad Suidam, v. Πυθαγόρας, ubi ita legitur: Τῶν δὲ Κυάμων ἀπέ-

* Philo vol. ii. p. 501. Edit. Mangey: Ἀφθαρσίαν δὲ Θεοῦ ἀποβαλεῖν ἀδύνατον, κἂν αἱ ἀνθρώπων σοφίαι ΚΑΚΟΜΑΝΩΣΙ. Schol. ad Homer. Iliad. N. 130. Ἀνδρόμαχος ἐν ἐτυμολογικοῖς φησὶ κυρίως λέγεσθαι τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα, διὰ τὸ ΘΗΛΥΜΑΝΕΙΝ. Heſych. Ὑλομανὴς, ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων. Hinc πέδια ὑλομανοῦντα apud Strabo. lib. xiv. p. 1003. Edit. Amſtel. 1707. Τοπαλαιὸν ΥΛΟΜΑΝΟΥΝΤΩΝ τῶν πεδίων, ὥς τε κατέχεσθαι δρυμοῖς, καὶ μὴ γεωργεῖσθαι. Vulgo male ὑλομονούντων. Lucian. de Saltatione § 85. ſub finem: Εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἁλωσόμενόν σε, καὶ ΟΡΧΗΣΤΡΟΜΑΝΟΥΝΤΑ γε προσέτι. Ita legendum. Hodie perperam, ὀρχηστομανήσαντα. Vox denique πυριμανοῦντα occurrit apud Plutarchum in Alexandro p. 52. Edit. Bryan. quam fruſtra ſollicitat Moſes Du Soul.

χεσθαι, διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μάλιστα μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ, καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι ΜΗ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΑΣ τὰς γαστέρας. Quæ leguntur etiam apud Laertium viii. 24. Sed locutio paulo rarior viro doctiſſimo fraudi fuit. Quid, quod *mirum loquendi modum* vocat elegantiſſimus Menagius? Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt: quod et recte monuimus in Emendationibus noſtris ad Suidam. Addo nunc, ne quid dubii ſuperſit, Syneſium in Calvit. Encom. p. 67. Ἐκεῖναι σοφώταται τῶν κυνῶν, ὧν ὦτα καὶ γαστέρες ψιλαί· αἱ λάσιαι δὲ ἔμπληκτοι καὶ θρασεῖαι, καὶ ΒΕΛΤΙΟΥΣ ΕΙΣΙ ΑΠΟΥΣΑΙ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ. *Sagaciſſimi ſunt canes illi, qui auribus et ventre glabri ſunt: villoſi autem temerarii, ac venatione interdicti meliores ſunt.* Qui locus inprimis notandus. Atque hæc alii. NUNC noſtram ἀβλεψίαν vide; neque enim nos Oedipi ſumus. In Emendationibus noſtris ad Suidam in v. Πάγας, PARS IV.

Veſtibulum ante ipſum, primiſque in faucibus ——

error eſt, quem lubens agnoſco. Nam verba illa, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Αἰσχύλου, de Æſchylo *Tragico*, non *Parœmiographo* accipienda ſunt: quod pridem vidi, ſed ſerus vidi. Verſus Æſchyli in Myrmidonibus, ad quos reſpexit ſcriptor, quiſquis fuerit, quem deſcripſit Scholiaſtes,

exſtant apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 804. atque ita ſcribendi ſunt:

> Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος·
> Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν αἰετὸν
> Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,
> Τάδ'· Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς
> Ἁλισκόμεθα * ————

Confer Suidam v. Οὐχ ὑπ' ἄλλων. Huc reſpexit Athenæus lib. xi. p. 494. Καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ. Ad quem locum conſulendus Caſaubonus. Hoc primum. DEINDE in v. Σήσαμα legitur verſus Ariſtophanis in Av. 160.

> Καὶ μύρτα καὶ μήκωνας καὶ σισύμβρια.

Quid? ſpondeus in quarto loco? in ſilvis delphinus. Ubi vero oculi noſtri? ποῦ τὰς φρένας; Repone ocyus cum Suida,

> Καὶ μύρτα καὶ ΜΗΚΩΝΑ καὶ σισύμβρια.†

DENIQUE in notis noſtris ad v. Φύστη laudatur Harmodius Lepreates apud Athenæum, cujus verba ſunt: Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον, τυρὸς καὶ φύστη μάζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν τῶν παρά τισι

---

* Hæc poſtrema verba citantur a Philone vol. ii. p. 501. Confer Gul. Canter. in Nov. Lect. lib. iv. 27. p. 305.

† Huc reſpexit Scholiaſtes ad Ariſtoph. Pacem v. 869.

καλȣμένων μαζονόμων. Hæc ſatis plana ſunt. Sed notanda verba, φύϛη μάζα, quorum alterum alterius gloſſa videbatur. Sed res aliter ſe habet. Græci dicebant φύϛην et φυϛὴν μάζαν. Ariſtoph. Veſp. 608. a Suida laudatus: PARS IV.

Καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν ΦΥΣΤΗΝ
ΜΑΖΑΝ προσενέγκῃ.

Et hoc rectum. Sed feſtinamus omnes, nec quod ante pedes eſt ſemper videmus. Atque hæc hactenus. Nunc ad Suidam accedamus.

——— *Et eſt mihi ſæpe vocandus*
Ad partes, monſtrum nulla virtute redemptum
A vitiis —————

ΑΓΑΣΤΟΣ. Θαυμαϛὸς. Ἀγάϛȣ. Θανάτȣ.] "Qui hanc lectionem vitii non habebunt "ſuſpectam, diu fruſtra ſe torquebunt, do- "nec indagaverint rationem, quare Ἀγάϛȣ "per θανάτȣ hic exponatur. Quovis enim "pignore contendere auſim, locum hunc "operarum vel librariorum incuria eſſe cor- "ruptum, et ſcripſiſſe Suidam, Ἀγαϛȣ͂. Θαυ- "μαϛȣ͂. Quæ etiam Pearſoni conjectura eſt." *Kuſter*. Uterque fallitur, tum Kuſterus, tum Pearſonus. Removenda omnino odioſa interpunctio, atque ita ſcribendum: Ἀγαϛὸς. Θαυμαϛὸς. Ἀγαϛȣ͂ θανάτȣ. En exemplum verbi Ἀγαϛὸς, quod unde petitum ſit, ego

PARS IV. quidem nescio. Quærant quibus otium, et invenient. Huc in primis facit Ælian. Var. Hist. v. 6. Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ ΤΕΛΟΣ ἐπαινέσαι, ἄλλος δὲ ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ΑΓΑΣΘΗΝΑΙ. *Est et Calani Indi* MORS *digna quam non modo laudemus, sed etiam* ADMIREMUR. Quæ nostram conjecturam mire confirmant.

ΑΓΟΣΤΩι. Τῷ ἀγκῶνι. Ἐν Ἐπιγράμματι· Οὐκ ἔλαθε χάριτας, οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα. Τὴν ἐν ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.] Respexit Suidas ad Homer. Iliad. Λ. 425.

——— Ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.

Ubi Schol. Ἀγοστῷ. Τῷ ἀγκῶνι. Epigramma autem, quod hic subjungit Suidas, alii Anacreonti, alii Simonidi adjudicant; in quibus Leo Allatius in Diatrib. de Simeon. p. 214. Integrum autem dedit Cl. Reiskius in Anthol. p. 15. sed ita ut magis magisque corruperit. Quod viro doctissimo solenne est. Carmen ita scribendum est; nam Kusterus hic nihil vidit.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Στρόμβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες χάριτας,
Οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Hoc

Hoc Epigramma στήλῃ ſive baſi ſtatuæ inſcriptum fuerat, quam Mercurio dedicavit Leocrates in *ſinu* ſive *loco interiori* Academiæ: quod ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημίας, *in ulnis almæ matris*, vocat Poeta. Hæc mens Carminis eſt; quod omnes Editores fefellit. Verbum uſurpat Perſes in Epigram. apud Reiſk. p. 130.

——— Φίλας ὑπὸ ΜΗΤΡΟΣ ΑΓΟΣΤΩι.

Item Theocritus in Ptolemæo:

———— Τᾶς οὔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ΑΓΟΣΤΩι.

Confer Schol. ad Lycophron. v. 930.

ΑΓΥΡΤΗΣ. Πτωχὸς. Ὀχλαγωγὸς. Καὶ γάλλος καὶ μάντις. Ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμματι·

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης.]

Apionis Epigrammata nulla ſunt: ſed res facile componenda eſt. Diſtingue, καὶ μάντις ὡς Ἀπίων. Heſychius: Ἀγυρτικοὺς, συναθροιστικοὺς, ΜΑΝΤΕΙΣ ΩΣ ΑΠΙΩΝ. Ita ſcribendus eſt iſte locus, ad quem nuperus Editor turpiſſime ceſpitavit. Apion ſive Appion Grammaticus tis notus. Cæterum Hexameter iſte, quem laudat Suidas, eſt pars Epigrammatis, non Apionis, ſed Alcæi, quod legitur Anthol. lib. i. p. 70. ubi ſermo eſt de Gallo neſcio quo,

PARS IV. qui ſe eunuchizaverat, non ob *regnum Dei*, apage! ſed propter *matrem deorum* ſcilicet. Hinc μητρὸς ἀγύρτης, ſive μητραγύρτης dictus. Eleganter, ut ſolet, Lactantius lib. i. p. 74. *Deûm mater et amavit formoſum adoleſcentem, et eundem cum pellice deprehenſum exſectis virilibus ſemivirum reddidit, et ideo nunc ſacra ejus a Gallis ſacerdotibus celebrantur.*

ΑΚΑΡΙΔΙΟΣ. Ὁ βραχύτατος. Ἀκαρίδιος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.] Hæc ſunt verba Marci Antonini xi. 18. ubi legitur, ΑΚΑΡΙΑΙΟΣ ὁ ἀνθρώπειος βίος. Quo modo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ΑΚΡΙΣΙΑ. Ἡ ἀδιακρισία. Καὶ κακὴ κρίσις. Καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρίσια μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. Καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν.] "Hæc poſtrema verba aliis interpretanda lu-"bens relinquam. Meam enim aciem hic "obtuſam eſſe fateor." *Kuſter.* Hæc nemo Interpretum intellexit. Legendum omnino, Καὶ ΑΛΛΟΙ κατὰ μετριασμόν. *Atque alii verbo* ἀκρισία *in ſenſu temperato et mediocri utuntur.* Quod ἀδιακρισίαν ſive κατὰ μετριασμὸν vocat Suidas. Hic ſenſus loci eſt. Cæterum hoc fragmentum, quod nemo vidit, exſtat apud Libanium in Epiſtola ad Anatolium p. 6. Edit. Wolfii.

Wolfii. Refpexit autem Libanius ad Eurip. Herc. Fur. 165. PARS IV.

EXEI ΔE TOYMON ἐκ ἀναίδειαν, γέρον.

AKTAIH. Ἡ παραθαλασσία. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα παρ' ἀκταίης σοι τάδ' ἐπωφελίης.]

Pentameter ifte eft pars Epigrammatis, quod exftat in Anthol. lib. vi. p. 549. ubi legitur, ἀπ' ὠφελίης. Carmen integrum, quod nonnihil corruptum, et perperam hactenus acceptum eft, hic emendatum adponam.

MAIKIOY.

Αἰγιαλῖτα Πρίηπε, σαγηνευτῆρες ἔθηκαν
Δῶρα ΠΑΡΑΚΤΑΙΗΣ σοι τάδ' ἀπ' ὠφελίης,
Θύννων εὐκλώστοιο λίνε βυσσώμασι ῥόμβον
Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς,
Φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτεργητον ἐρείκης
Βάθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα.
Ὡς ἂν ὑπ' ὀρχηθμῶν λελυγισμένον ἔγκοπον ἴχνος
Ἀμπαύσης, ξηρὴν δίψαν ἐλαυνόμενος.

Diftichon fecundum laudat Suidas v. Βύσσωμα et v. Ῥόμβος. Ad quem locum lapfus eft, fed cum aliis lapfus eft Cl. Kufterus. Ῥόμβος θύννων eft *curfus vagabundus*, five *agmen* ῥομβοειδὲς *thynnorum*, quos retibus fuis interceperunt pifcatores. Ovidius in Halieuticis:

Et pavidi magno fugientes agmine thynni.

Κίνησιν

PARS IV. Κίνησιν non male exponit Suidas. Quocum facit Schol. ad Apollon. Argon. iv. 144. *Globum* piſcium vocant Latini. Nos Angli; *A ſhoal of fiſh*. Hæc mens Poetæ eſt, quem nemo Interpretum intellexit. Quæ ſequuntur, αὐτέργητον ἐρείκης βάθρον, laudat Suidas v. Αὐτέργητον. Βάθρον ἀσκέπαρνον vocat Sophocles Oedip. Col. 100.

——— Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον ———

Idem autem Ἄκτιος et Ἀκταῖος, Παράκτιος et Παρακταῖος. ATQUE hac occaſione corrigendus Nicænetus in Epigrammate celeberrimo apud Reiſk. Anthol. p. 31. et Weſſeling. Diſſert. Herod. p. 12.

Ἡρῷσσαι Λιβύων, ΟΡΟΣ ΑΚΤΙΟΝ αἵ γε νέμεσθε,
Αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
Τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλητίδος ἱερὰ ταῦτα
Δράγματα, καὶ ξηροὺς ἐκ καλάμης στεφάνους,
Ὡς ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε, δεσπότιδες.

Ita legendum, non ἄκριτον. Ὄρος ἄκτιον eſt *mons littoralis*, ſive *ad mare ſitus*, quem iſtæ heroides incolebant. Ita locutus eſt Lycophron Alex. 1334.

Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος ΑΚΤΑΙΟΝ Τ' ΟΡΟΣ.

Atque hinc Apollo Ἀκτίτης, ſive in *littore cultus*, in Epigrammate Quinti Mæcii apud Cl. Reiſk.

Reisk. p. 33. quod hic integrum adscribam, ut emendem. PARS IV.

ΑΚΤΙΤΑι Φοίβῳ, Βιθυνίδος ὃς τόδε χώρης
Κράσπεδον αἰγιάλοις γειτονέουσιν ἔχει,
Δᾶμις ὁ κυρτευτὴς ψάμμῳ κέρας αἰὲν ἐρείδων
Φρουρητὸν κῆρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραιὸς
Εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν ἀΐδην.

Ita scribendum est istud Epigramma.* Κέρας est *instrumentum piscatorium*. Homer. Iliad. Ω. 81.

Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς ΚΕΡΑΣ ἐμβεβαυῖα
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.

Ubi Schol. Βοὸς κέρας. Οἱ μὲν κυρίως, οἱ δὲ τὴν τρίχα· ἄμεινον δὲ νοεῖν κεράτιόν τι προκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὁρμιάν. Lege, προσκεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ cum Etymologo.†

---

* Strabo lib. xiii. p. 879. Ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος ΑΚΤΑΙΟΥ. Schol ad Theocrit. Idyll. v. 14. Τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. Apollonius Rhod. i. 403.

Νήεον αὐτόθι βωμὸν ΕΠΑΚΤΙΟΥ Ἀπόλλωνος,
ΑΚΤΙΟΥ ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον ——

Ubi Schol. ΕΠΑΚΤΙΟΣ, Ο ΕΝ Τῌ ΑΚΤῌ ΤΙΜΩΜΕΝΟΣ.

† Antigon. Carist, cap. lii. Τῶν ἰχθύων δὲ τὸν ἁλιέα καλούμενον βάτραχον, θηρεύειν τὰ ἰχθύδια τοῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμαμένοις, ὧν τὸ μὲν μῆκός ἐστι τροχοειδὲς, ἐπ' ἄκρου δὲ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ, ὥσπερ δέλεαρ, στρογγύλον.

Confer

PARS IV. Confer Hesychium, et Plutarchum de Solert. Animal. p. 976. Hinc Κεραϊστὴς, *piscator*. Hesych. Κεραϊστὴς, κομήτης, ΑΛΙΕΥΣ. Deinde κήρυξ est *piscis* τῶν ὀστρακοδέρμων, sive *ex genere testaceo*. Latini *muricem* vocant. Quem hic αὐτοφυεῖ σκόλοπι, *nativo corio* armatum, Phœbo littorali dedicavit Damis. Hæc mens Epigrammatis est. Cl. Editor hic plane cæcutiit. Quod non miror. Ejus piscis meminit Aristoteles de Animal. lib. v. p. 132. Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγίνονται ταῖς πορφύραις καὶ ΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἔχουσι δὲ καὶ τὰ ἐπικαλύμματα κατὰ ταὐτὰ ἀμφότερα, καὶ τὰ ἄλλα τὰ στρομβώδη, ἐκ γενετῆς πάντα. Meminit et Anaxilas comicus apud Athenæum lib. xii. p. 548. cujus locum, qui sane festivus est, et viris doctissimis parum intellectus, hic adscribam, ut emendatior legatur.

> Ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων,
> Χλανίδας δ' ἕλκων, βλαύτας σύρων,
> Βόλβους τρώγων, τύρους κάπτων,
> Ὠὰ κολάπτων, ΚΗΡΥΚΑΣ ΕΔΩΝ,
> Χῖον πίνων, καὶ πρὸς τούτοις,
> Ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν
> Ἐφεσήια γράμματα καλά.

Vulgo inepte legitur, κήρυκας ἔχων. Cæterum recte scripsimus, Ἀκτίτᾳ Φοίβῳ. Ut supra Αἰγιαλῖτα Πρίηπε. De piscatoribus enim hic sermo est.

est. Vox autem Ἀκτίτης occurrit apud Phaniam in Epigrammate, quod, quia haud vulgaris elegantiæ est, hic ὁλόκληρον subjiciam. Est autem Anthol. lib. i. p. 89. PARS IV.

ΦΑΝΙΟΥ.

ΑΚΤΙΤΑ καλαμευτὰ πολὺ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,
Καί με λάβευ ἀρχὰν πρώϊον ἐμπολέα.
Αἴ τε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴ τέ τιν' ἀγρεῖς
Μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρον, ἢ σμαρίδα.
Αὐτόν τ' αὐγάσσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
Τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάτην.
Χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς, φίλ', ἀκανθίδας, ἤ τινα θρίσσον,
Εὐάγρει· λιθίναν οὐ γὰρ ἔχω φάρυγα.

In hoc Epigrammate nonnulla occurrunt, quæ lectorem morentur, et tum emendatione, tum interpretatione indigent. Primus Pentameter futilis est, et Phaniam non sapit. Vide illud λάβευ, et illud ἀρχὰν: quorum neutrum hic locum habet. Appello ad quicquid usquam elegantiæ est, annon recte emendaverimus:

Καί με λάβ' ΕΥΑΡΧΟΝ πρώϊον ἐμπολέα.

Est autem Εὔαρχος idem quem Nostri appellant, *A hanseller.* Πρώϊον ἐμπολέα vocat Phanias. Nihil verius aut elegantius. Optime succurrit Etymologus: Εὔαρχος. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως. Καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς

πρώτους

PARS IV. πρώτȣς ὠνῆλας ΕΥΑΡΧΟΥΣ καλȣ̃σι. Qui locus egregius eſt, et imprimis notandus. Confer doctiſſimum Berkelium ad Stephanum v. Ἰσεῖον. Tertium diſtichon paulo obſcurius eſt, et Interpretes eluſit. Quo dicit Poeta ſe macello minime delectari, ſed mare plurimi facere, quod piſces, cibum jucundiſſimum, alat. Ψαφαρȣ̃ κλάσμαλος ἀπάτη, eſt, *cibus ſuaviſſimus et delicatus. A dainty bit.* Agathias in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 510.

Οἱ γὰρ Φασιανοί τε ϗ ἰχθύες, αἶθ᾽ ὑπὲρ ἴγδιν
Τρίψιες, ἥ τε τόση ΒΡΩΜΑΤΟΣ ΕΞΑΠΑΤΗ.

Atque hinc eleganter Nicarchus in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 250. quod viri eruditiſſimi minus perſpectum habuerunt.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα
Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναλαι.
Οὕτως ἡ Φύσις ἐςὶ Φιλόκνισος, ἀλλοἱριόχρως,
Καὶ ζητεῖ διόλȣ ΤΗΝ ΞΕΝΟΚΥΣΤΑΠΑΤΗΝ.

Ita ſcribendum iſtud Carmen: de quo nos nonnulla ad Suidam, v. Μίδας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.——Ἀνάςασις ȣ̃ν, ἡ δευτέρα ςάσις, ϗ ἡ τῆς μακροθυμίας τȣ̃ Θεȣ̃ παῦλα.] "Non "placet mihi vox παῦλα, quoniam non ſatis "video,

"video, quomodo ea loci hujus ſenſui conveniat." *Kuſter.* Hæc non intellexit vir doctiſſimus. Μακροθυμία Θεοῦ, quæ nunquam hactenus ceſſavit, poſt reſurrectionem tandem requieſcet ſcilicet. Hæc mens ſcriptoris, qui τῶν ἔσω eſt. Cæterum vox Ἀνάστασις nunc ἡ δευτέρα στάσις, nunc ἡ ἄνω στάσις eſt. Quod inprimis notandum. Hinc Εἰκόνων ἀνάστασις, *ſtatuarum erectio.* Τειχέων ἀνάστασις, *murorum inſtauratio.* Νεκρῶν ἀνάστασις, *mortuorum reſurrectio.* Οἰκετῶν ἀνάστασις, *ſervorum manumiſſio.* Polybius in Excerptis Valeſii, p. 1477. Τὴν δὲ τῶν ΟΙΚΕΤΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ καὶ τὸν ἐπισυρμὸν βαρέως ἔφερον, ὡς ἂν τῶν μὲν ἠλευθερωμένων ἄρτι, τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς τὴν ἐλπίδα ταύτην μεμετεωρισμένων. *Porro ſervos, alios armatos, alios in domeſticis muniis ſocordes, moleſte ferebant; cum illos quidem recens manumiſſos, hos vero eadem ſpe libertatis jam arrectos atque inflatos viderent.* Ita ſcribendus atque interpretandus iſte locus, quem minus intellexerunt viri doctiſſimi. Dicitur autem οἰκετῶν ἀνάστασις, et οἰκετῶν ἐπανάστασις. De quo Athenæus lib. vi. p. 272. Hæc *inſurrectio*, illa *ſurrectio* ſive *promotio* eſt. Atque hinc intelligendus inſignis locus Suetonii; de quo Cl. Marklandus in Epiſtola Critica, p. 23. Eſt autem in Suetonii Claudio cap. 38. *Ac ne ſtultitiam quidem ſuam reticuit, ſimulatamque a ſe ex induſtria ſub Caio, quod aliter evaſurus, perven-*

PARS IV. *perventurusque ad susceptam stationem non fuerit, quibusdam oratiunculis testatus est. Nec tamen persuasit: quum intra breve tempus liber editus sit, cui index erat* ΜΩΡΩΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ: *argumentum autem,* STULTITIAM NEMINEM FINGERE. Locus illustris, sed minus perspectus. Μωρῶν ἀνάστασις, est, *Stultorum exaltatio.* THE PROMOTION OF FOOLS.

—— *Dii! talem terris avertite pestem.*

Est autem hic titulus libelli in Claudium, quo subindicavit scriptor, quisquis fuerit, Claudium non specie, sed revera esse stultum; idque eo scilicet argumento, quod *nemo stultitiam fingeret.* Hæc mens et manus Suetonii est.

Stultus videtur Claudius, et est stultus.

Dicitur autem Μωρῶν ἀνάστασις, *The rise of fools*; ut Σοφῶν πτῶσις, *The fall of wise men.* De quo Nicetas in Manuel. Comneno, lib. vii. cap. 5. cujus verba adscribam: Λέγεται δὲ, ὡς τοῦ δόγματος τούτου ὑποκινουμένου, καὶ εἰς κοινὴν ἐπικρινομένου προτεθῆναι βάσανον, ἐξώρως ἐκραγῆναι βροντὴν ἐξαισίαν, ὑφ᾽ ἧς ϗ περικτυπῆναι τὰς ἀκοὰς τὸ συνὸν ἅπαν τῷ βασιλεῖ κατὰ Πελαγονίαν διατρίβοντι τότε, ὡς ἀπὸ τοῦ κτύπου πολλοὺς εἰς γῆν καταπίπτειν. Καί τινα τῶν λόγου τροφίμων, Ἠλίαν τοὔνομα, τὴν τύχην ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς, τοῦ στρατοῦ φύλακα, βίβλον ἀναπτύξαντα περὶ βροντῶν ϗ σεισμῶν διεξιοῦσαν, ϗ τὰ περὶ

περὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καθ᾽ ὃν ἐβρόντησεν ἐπελθόντα, φάσκοντα εὑρεῖν οὕτωσί· ΠΤΩΣΙΣ ΣΟΦΩΝ. Utrumque conjungit Lucas ii. 34. Ἰδοὺ, οὗτος κεῖται εἰς ΠΤΩΣΙΝ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ. *The* FALL *and* RISE *of many in Israel.* Ita interpretandus eſt iſte locus. Paulus in Prima ad Corinth. i. 27. Ἀλλὰ ΤΑ ΜΩΡΑ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα ΤΟΥΣ ΣΟΦΟΥΣ καταισχύνῃ. Quæ verba notanda; nam ad Lucam intelligendum plurimum faciunt.

ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ. Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος. Προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι.] Anatolii hujus, magiſtri militum ſub Theodoſio, meminit Evagrius Eccleſ. Hiſt. i. 18. Meminit et Joannes Malela in Theodoſio. Fuit et alius Anatolius, officiorum magiſter ſub Juliano, cujus non ſemel mentionem facit Ammianus Marcellinus. Quin et tertius memoratur Anatolius, illuſtrior longe et antiquior, Syrus, domi Berytius, qui præfecturam prætorii ſub Conſtantio ſummo ſtudio et ſingulari probitate adminiſtravit: de quo conſulendus vir doctiſſimus, et nulli fere Criticorum ſecundus, Henricus Valeſius ad Marcellinum. Eum impenſe laudant Libanius in Epiſtolis, et Eunapius in Proæreſio, cujus verba

PARS IV. verba ſunt: Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤνεγκεν ὁ βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὅμιλος ἄνδρα καὶ δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτοῦ πόλεως, καὶ Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο. Οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ καὶ ΑΖΟΥΤΡΙΩΝΑ ἐπίκλησιν ἔθεντο. Καὶ ὅ,τι μὲν τὸ ὄνομα σημαίνειν βούλεται, ὁ κακοδαίμων ἴστω τῶν θυμελῶν χορός. *Hac tempeſtate Imperatoris aula tulit virum, et gloriæ et eloquentiæ appetentem, Beryto Phœniciæ urbe oriundum, Anatolium nomine; cui* AZUTRIONIS *cognomen, qui ejus famæ inviderunt, impoſuerant. Quod nomen quid ſignificet, mimi et hiſtriones viderint.* Ita interpretandus eſt iſte locus. Notanda autem vox ΑΖΟΥΤΡΙΩΝ. Quam e ſcena petitam, vel ſcenicis bene notam eſſe ſcribit Eunapius, ſed manifeſto diſtortam et depravatam. Tanaquillus Faber, vir doctiſſimus et ingenioſiſſimus, vocem Latinam eſſe ait in ſonum Græcum deflexam. Nam Ἀζουτρίων nihil aliud eſt quam *Adjutor.* Quod verbum ſcenicum eſt. Horatius:

> *Magnum* ADJUTOREM *poſſet qui ferre ſecundas.*

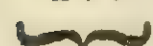
Quam explicationem veriſſimam et elegantiſſimam vocat Cl. Schefferus ad Phædrum. Sed uterque fallitur. Primum Græci non ita loqui ſolent. Deinde, ſi quid video, latet hic ſalſius quid, et opprobrio vicinius. Reſcribendum

ſcribendum proculdubio: Οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ ΣΑΛΟΥΤΙΩΝΑ ἐπίκλησιν ἔθεντο. *Qui ejus famæ inviderunt,* SALUTIONEM *appellabant.* Nimirum Anatolius ſtatura erat brevi, et forma deteriori. Quin et avidior habebatur, et ad rem ſuam nimis adtentus: quod ex Libanio conſtat. Hinc SALUTIO dictus. Erat autem *Salutio* homo hominum deſpectiſſimus et opprobrioſiſſimus, et qui per ſcenicas artes multas opes congeſſerat. MIMUM vocat Plinius vii. 12. *Ejuſdem familiæ Scipioni cognomen* Salutio mimus *dedit.* Ejus meminit Dio Caſſius, et Plutarchus in Julio. Suetonius in Jul. cap. 59. *Ad eludendas autem vaticinationes, quibus felix et invictum in ea provincia fataliter Scipionum nomen ferebatur, deſpectiſſimum quendam ex Corneliorum genere, cui ad opprobrium vitæ* SALUTIONI *cognomen erat, in caſtris ſecum habuit.* Ad quem locum conſulendi Interpretes. Atque hinc intelligendus Eunapius. Anatolius *Salutio* dictus. Salutio autem *mimus.* Quod ſcenicis ſive *thymelicis* bene notum. Huc facit Hedylus in Epigram. apud Athenæum, lib. iv. p. 176. PARS IV.

—— ΜΙΜΩΝ κὴν θυμέλῃσι χάρις.

Sed integrum Epigramma legere juvabit, quod hic noſtro Marte emendatum adponam. Nam quod legitur apud Athenæum longe inquinatiſſimum eſt.

PARS IV.

ΗΔΥΛΟΥ.

Τȣ͂το Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
Αὐλητὴς, μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως· εἶχεν ϗ Σκίρπαλον ὑὸν,
Νήπιον ΟΥΚ ΑΥΛΕΙΝ Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
Ἀείδειν αὐτȣ͂ τὰ γενέθλια. Τȣ͂το γαρ εἶχε,
Τȣ͂το πανημέριων ΗΔΥ ΜΑΣΗΜΑ νέων.
Ηὔλει δὲ γλεύκȣς μεμεθυσμένα παίγνια Μȣσέων,
Ἢ τὸν ἐν ἀκρήβοις Βάτ]αλον ἡδυπότην,
Ἢ τὸν Κώταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον. Ἀλλὰ Θέωνα
Τὸν καλαμαυλήτην εἴπα]ε, Χαῖρε Θέων.

Carmen venuſtiſſimum, et quo nihil elegantius, meo judicio, in Re Epigrammataria habet Græcia. Eſt autem Hedyli in Theonem tibicinem, qui μίμων χάρις, *flos mimorum*, dictus. Notandum autem illud, ἡδὺ μάσημα νέων; *The delight of young men.* Nam Scirpalus, tibicen non malus, optime canebat: quod juventuti perquam jucundum. Vulgo inepte legitur, ἥδυμα σημανέων. Nos, ne litera mutata, veram lectionem reſtituimus. Vocem μάσημα, quæ rarior eſt, agnoſcunt Suidas et Heſychius.* Celebrabat autem SCIRPALUS τὰ γενέθλια, ſive *diem natalem*, patris ſui Theonis: quod pium et ſolenne. Deinde recte νέων πανημερίων. Theocritus vii. 21.

* Uſurpat et Antiphanes apud Athenæum lib. i. p. 8. Heſych. Νησίγδα. Ἔνιοι ἀποδιδόασι ΜΑΣΗΜΑ τι ποιόν. Ita legendus eſt iſte locus. Confer Cl. Græv. in Lect. Heſiod. cap. vii.

Σιμιχίδα,

Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΣ πόδας
ἕλκεις;

Ita legendum, non μεσαμέριον. Eleganter Callimachus in Cerere:

——ΠΑΝΗΜΕΡΟΣ εἰλαπιναςὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα* ——

Denique vide illud, γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια. *Carmina longe ſuaviſſima.* Quod exquiſitum eſt. Sed omnia in hoc Epigrammate artificioſiſſima ſunt.

ΑΝΩΘΕΝ. Ἐκ τόπου ἢ χρόνου. Βάβριος· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφῆς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλαςῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσιν, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν; τουτέςιν, ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.] Hæc neutiquam Babrium ſapiunt: nam Babrius χωλιαμβογράφος. Quod miror non animadvertiſſe Interpretes. Sed ſic ſolet Suidas, vel Suidæ epitomator, ut alium pro alio ſcilicet. Sunt autem, ne quid neſcias, hæc verba Sophoclis in Elect. 1061.

Τί τοὺς ΑΝΩΘΕΝ φρονιμωτάτους
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαςῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσι,
τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

* Cratinus apud Athenæum, lib. iii. 21. p. 99.
Ἤσθε ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ χορταζόμενος γάλα λευκόν.

PARS IV. Ad quem locum confulendus Scholiaftes, cujus fcrinia compilavit nofter Suidas.

ΑΝΤ' ΑΛΛΗΣ ἀρχῆς ἐςὶ τῦτο δρᾷν. Τουτέςιν, ἀντὶ τῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.] Hæc nemo intelligat, nifi prius locum invenerit, ex quo Suidas deprompferit. Deprompfit autem ex Scholiis ad Ariftoph. Ecclef. 582. fed auctioribus iis et uberioribus, quam quæ hodie exftant. Locus autem Comici ita fe habet:

Περὶ μὲν τοίνυν τῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τῦτο γὰρ ἡμῖν
Δρᾷν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐςι, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ. Ἀθηναῖος, Κωμικὸς, νεώτερος τῦ Παναιτίȣ. Ἔςι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύςιος, Τεανὸς, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις.] Vox Τεανὸς nihili eft. Legendum putabat Kufterus, Τεανῦ, ut fit nomen patris. Nihil minus. Scribendum omnino: Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, ΚΩΜΙΚΟΣ ——— Ἀντιφάνης, Καρύςιος, ΤΡΑΓΙΚΟΣ. Antiphanes alius Tragicus, Caryftius; alius Comicus, Athenienfis; hic Panætio junior, ille antiquiffimus et Thefpidi σύγχρονος. Ita proculdubio fcribendus eft ifte locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis Tragici meminerit præter Lexicographum noftrum equidem novi neminem.

ΑΞΙΟΝ.

ΑΞΙΟΝ. Παρὰ Ἀττικοῖς τὸν εὔωνον. Καυλὸν σιλφίȣ τὸν ἄξιον.] Respexit Suidas ad Aristoph. Equit. 890.

— τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον·
Τȣ̃ σιλφίȣ τὸν ἄξιον γενόμενον —

Ubi Schol. Ἄξιον. Νῦν εὔωνον, καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli; *A penny worth. Well worth the money.* Confer nos ad Suidam voc. Ἄξιος. Hinc Ἀξιȣ̃ν. *Dignari. Dignum judicare. Quod æquum est postulare.* Lycurgus, Orat. contra Leocrat. p. 258. Edit. Taylor. Νομίζοντες ȣ̃ν, ὦ Ἀθηναῖοι, ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ ὑμῶν τὴν χώραν καὶ τὰ δένδρα, ΔΕΙΣΘΑΙ τȣ̀ς λιμένας, τὰ νεώρια, καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, ΑΞΙΟΥΝ δὲ καὶ τȣ̀ς νεὼς, καὶ τὰ ἱερὰ βοηθεῖν αὐτοῖς, παράδειγμα ποιήσατε Λεωκράτην. Ita scribendus est iste locus, quam perperam administravit Cl. Editor. Restituendum hoc verbum Jamblicho in Pythag. cap. 8. Εἶτα προετρέπετο θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρετῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποιεῖσθαι προσήκει. Ubi vocem ἄξιον expungendam censuit Kusterus. Sed fallitur vir doctissimus. Rescribendum omnino, θεωρεῖν ΑΞΙΩΝ. *Considerare postulans. Æquum esse dicens, ut considerent.* Recte Jamblichus, Προετρέπετο, θεωρεῖν ἀξιῶν. Ut infra, Παρεκάλει, ἐνθυμεῖσθαι κελεύων. Quod perinde est. Hesych. Ἀξιῶν, παρακαλῶν, ἢ ἄξιον ἡγȣ́μενος. Sed in hoc

 libello

PARS IV. libello caſtigando non ſemel dormitavit Kuſterus. Id quod paucis exemplis, quia bella occaſio eſt, hic demonſtrabo. Jamblichus in Pythag. cap. 2. Ὁ δὲ ἐπιῤῥωννύμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν, καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν ΚΑΤΕΤΑΣΣΕΝ, ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ ΔΙΕΚΟΣΜΕΙ θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐσταθείᾳ τε ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος. Ita ſcribendus et diſtinguendus eſt iſte locus, quem minus perſpectum habuit Kuſterus.* Καταττειν et Διακοσμεῖν ſunt verba τακτικὰ, ſive Tacticis uſurpata.† Julian. Orat. 2. Τάξιν δὲ ΚΟΣΜΗΣΑΙ καὶ φάλαγγα ΔΙΑΤΑΞΑΙ καλῶς δοκεῖ Μενεσθεὺς κράτιστος· καὶ τούτῳ διὰ τὴν ἡλικίαν ὁ Πύλιος οὐχ ὑφίεται τῆς ἐμπειρίας. *Aciei vero inſtruendæ et recte ordinandi exercitus Meneſtheus præ cæteris peritus videtur: neque ei tamen propter ætatem in hac arte Pylius ſenex concedit.* Quo reſpexit Julianus ad Homeri Iliad. B. 552.

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ', υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς·
Τῷ δ' οὔπως τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ

* Vide Cl. Koen. ad Gregor. Corinth. Dialect. p. 13.

† Philo vol. i. p. 323. Edit. Mangey: Διὰ τί γὰρ εἴποιμ' ἂν, ὦ θαυμασιώτατε, οὐχὶ τούτους μᾶλλον ἑτέρων εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου ΚΑΤΑΤΑΤΤΕΙΝ ἀξιοῖς, οἳ γύναια καὶ οἰκίας καὶ ἀμπελῶνας καὶ τὴν ἄλλην κτῆσιν ἀφθονωτάτην περιπεποίηνται;

Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας· PARS IV.
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν.

Cæterum Jamblichi lectionem ſatis confirmat Damaſcius apud Suidam v. Τάττουσα. Ἡ δὲ ὅσα πάθη τῆς ψυχῆς ΤΑΤΤΟΥΣΑ, ταῦτα καὶ ΔΙΑΚΟΣΜΟΥΣΑ. Quod gemellum eſt. Confer etiam Jamblichum, pag. 45. Atque hoc primum. IDEM in Pythag. cap. 5. Τὴν περὶ παιδείας ὀλιγωρίαν τῶν τότε τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πατρίδα ἡγησάμενος τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ΟΙΣΤΙΚΩΣ ΕΧΟΥΣΑΝ χώραν. Hunc locum, quo nullus in Jamblicho illuſtrior, non intellexit Kuſterus: nec rem adſecutus eſt doctiſſimus Interpres. Οἰστικῶς ἔχειν eſt *ferre, tolerare*. Lucian. in Judic. Vocal. ΟΙΣΤΟΝ ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. *Audiebam patienter, nec multum me ea res mordebat*. Phurnutus, ſive Cornutus, de Nat. Deor. p. 210. Ἐκάλεσαν δὲ Περσεφόνην τὴν τῆς Δημήτερος θυγατέρα, διὰ τὸ ἐπίπονον εἶναι καὶ πόνων ΟΙΣΤΙΚΗΝ ἐργασίαν. *Proſerpina filia Cereris a laboribus tolerandis nomen adepta eſt*. Quare locus omnium vexatiſſimus ita demum interpretandus eſt: *Samiorum id temporis in literis ſocordiam aſpernatus Pythagoras, in Italiam profectus eſt, eam ſibi patriam eſſe exiſtimans regionem, quæ plures ſtudioſos et diſcendi cupidos haberet et comprobaret*. Qui ſenſus optimus et TOLERATIONI amicus. Notanda autem locutio, Οἰστικῶς ἔχειν,

quæ

PARS IV.

quæ haud protrita est.* Idem in Pythagor. cap. 13. Διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις δέδεικται τὸν Ὀρφέως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν, καὶ ΚΥΚΛΩΝ αὐτὰ, καὶ κατέχων, τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φωνῆς προϊούσῃ δυνάμει. Hic locus omnes Interpretes elusit: nam verbum Κυκλεῖν minus notum. Correxerat nescio quis, καὶ κηλῶν αὐτά. Quod probat Kusterus, sed imperite probat, et nullo judicio. Κυκλεῖν θηρία est *feras cogere, congregare, in medium inferre.* Quod de Orpheo verum, qui feras *circumstantes* cantu demulcebat.† Συνάγειν θῆρας vocat Euripides in Bacchis 560.

Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσιν Ὀλύμπου
Θαλάμαις, ἔνθα ποτ' Ὀρ-
φεὺς κιθαρίζων
Σύναγε δένδρεα Μού-
σαις, ΣΥΝΑΓΕ ΘΗΡΑΣ ἀγρώτας.

Verbum autem Κυκλεῖν usurpat Sophocles in Laocoonte apud Dionys. Halicar. Antiq. Rom. lib. i. p. 38.

---

* Hinc Εὔοιστος. Quæ vox restituenda Epigrammati apud Plutarchum de Educat. sub finem:

Εἰρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τοιῶδ' ἀνέθηκε
Μούσαις, ΕΥΟΙΣΤΟΝ ψυχῇ ἑλοῦσα ΠΟΝΟΝ.
Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
Παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν.

Ita scribendus iste Pentameter. Vulgo male, εὔιστον πόθον.

† Dio Chrysost. Orat. liii. p. 555. Τὸ γὰρ λίθους τε καὶ φυτὰ, καὶ θηρία ΚΗΛΕΙΝ καὶ ἄγειν, τί ἐστιν ἕτερον, ἢ τὸ βαρβάρους ἀνθρώπους— ἄγαν χειρώσασθαι; Lego, ΚΥΚΛΕΙΝ. Vide Barnes. Homer. Odyss. p. cxxv.

Νῦν

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνείας ὁ τῆς Θεᾶ
Πάρεσ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίȣ
Νώτȣ καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
ΚΥΚΛΕΙ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
Συνσπάζεται δὲ πλῆθος ȣ̓χ ὅσον δοκεῖ
Σοὶ, τοῖς δ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Φρυγῶν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quos perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus. Nimirum Æneas, patriam jam fugiens, vernas ſuos atque adeo omnem familiam, itineris ſocios et miniſtros, congregavit. Hæc mens Tragici eſt.* Fons lectionis Homerus Iliad. H. 332.

—— ΚΥΚΛΗΣΟΜΕΝ ἐνθάδε νεκρȣ̀ς.

Quod de mortuis *colligendis* et comburendis accipiendum: recte Schol. ἐν κύκλῳ συνελάσομεν. Quod omnino tenendum. Hinc Εἰσκυκλεῖν et Ἐπεισκυκλεῖν, quod verbum redonandum Ariſtophani in Veſpis et Dionyſio in Rhetoricis. Sed de hoc alibi fortaſſe. Idem in Pythag. cap. 34. Οὔτε δὲ λέγειν, ȣ̓́τε συγγράφειν ȣ̓́τως ἤξιȣ, ὡς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχȣ̃σι κατάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τȣ̃το πρῶτον διδάξαι λέγεται Πυθαγόρας τȣ̀ς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἁπάσης καθαρεύοντες, ΕΝ ΕΧΕΡΗΜΟΣΥΝΗι φυλάττωσιν, ȣ̓̀ς ἂν ἀκροάσονται λόγȣς. Ad quem locum Kuſterus: " Quid hoc vocis ἐχερημο-

* Manethon lib. v. 275.
Εὔσφορος Ἑρμείης ἣν Ζηνὶ μόνῳ συνοδεύοι,
Εὔπυρος ἀκριβής τε φύσει, ΚΥΚΛΩΝ τὸ νόμισμα.

σύνη?

PARS IV.

"σύνη? Cum Arcerio et Obrechto ſubſtituo "ἐχεμυθία, donec melius quid in mentem "venerit." Hæc ille. Sed nihil melius vulgata lectione. Ἐν ἐχερημοσύνῃ φυλάττειν, eſt, *Silentio premere. Silentio tecta conſervare.* Idem Ἐχερημοσύνη et Ἐχεμυθία. Dicitur autem Ἐχερήμων et Ἐχερημοσύνη, ut Εὐθυρήμων et Εὐθυρημοσύνη, Ἐλεήμων et Ἐλεημοσύνη. Et utraque vox in album referenda; nam elegantes ſunt, et neſcio an hactenus obſervatæ. Atque hæc ad vindicandum et explicandum Jamblichum adnotaſſe ſuffecerit. Addo unum denique locum ut emendem: nam inſignis eſt et noſtram opem meretur. Eſt autem cap. 29. ubi de βραχυλογίᾳ Pythagorea, ſive ſymbolico dicendi more, agit. Εἰώθει δὲ Πυθαγόρας καὶ διὰ κομιδῆ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῆ ἔμφασιν συμβολικῷ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάζειν, ὥσπερ ΔΙΑ ΙΕΡΟΧΡΗΣΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΛΟΓΙΩΝ, ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιος, καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθη ἀνήνυτα καὶ δυσεπινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ὑποφαίνουσι. *Solebat etiam Pythagoras breviſſimis dictis plurimos atque multifarios ſenſus, ſymbolico more, apud diſcipulos effundere: prorſus uti Apollo Pythius, et ipſa etiam natura, per oraculorum effata, atque parva, ſi molem ſpectes, ſemina, immenſam copiam difficilium intellectu notionum atque effectuum producunt.* Ita ſcribendus et interpretandus

tandus est iste locus, qui elegans inprimis est. Vulgo inepte legitur, *διὰ χειροχρήστων τινῶν λόχων*. Nos veram lectionem sine controversia restituimus. Ἱερόχρηστα λόγια sunt *oraculorum responsa*. Πυθόχρηστα λόγια vocat infra Jamblichus.* Cæterum notanda vox Ἱερόχρηστος, quæ Lexicographis ignota est. PARS IV.

ΑΠΑΝΤΑ τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. Ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.] Aristoph. Thesmoph. v. 709.

Ὡς ἅπαντ᾽ ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Hinc Suidas corrigendus est: sed versus laborat, quod vidit Kusterus, sed medelam non vidit. Repone auctoritate Suidæ:

Ὡς ἅπαντ᾽ ἐστι ΠΛΕΑ τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.

Ut omnia hujus facinora plena audaciæ sunt et impudentiæ. Quod omnino verum. Sophocles Elect. v. 608.

Εἴτε στόμαργον, εἴτ᾽ ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ ΠΛΕΑΝ.

Restituenda etiam ista vox Achæo Eretriensi apud Athenæum, lib. x. p. 451.

* Xenophon in Lacedæm. Repub. p. 683. Edit. Leunclavii: Οὐ μόνον ἄνομον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θεὶς τὸ ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙΣ νόμοις μὴ πείθεσθαι. Suidas v. Ἐξηγηταί. Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται ΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΙ. Ad eandem vocem vide et Timæum. Philo vol. ii. p. 577. ΘΕΟΧΡΗΣΤΑ ΓΑΡ ΛΟΓΙΑ τοὺς νόμους εἶναι ὑπολαμβάνοντες, καὶ τοῦτο ἐκ πρώτης ἡλικίας τὸ μάθημα παιδευθέντες, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγαλματοφοροῦσι τὰς τῶν διατεταγμένων εἰκόνας.

—— Λιθάρ-

PARS IV.

——— Λιθάργυρος δ'
Ὄλπη παρηωρείτω χρίσματος ΠΛΕΑ.

Ita legendus iſte locus, quem fruſtra tentabat Cl. Caſaubonus in libello de Poeſ. Satyrica. Ὄλπη χρίσματος πλέα. *A flaſk of oil.* Suidas: Πλέα, πλήρης, πεπληρωμένη.

Ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.

Περὶ κύλικός φησιν· ἐπεὶ μεγάλη ἦν καὶ ΠΛΕΑ. Quæ ex Scholiis ad Ariſtoph. Lyſiſt. 201, deprompta ſunt: de quo nos ad Suidam v. Ἡσθείη. Cæterum vocem Ὄλπη uſurpat Theocritus Idyll. v. 156.

Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ΟΛΠΑΝ.

Ubi vide Scholiaſtam. Ὄλπιν vocat Callimachus in Frag. clxxxi.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ΕΜΠΛΕΟΝ ΟΛΠΙΝ.*

ΑΠΑΜΦΙΕΙ. Ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ·

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.]

---

* Sappho apud Athenæum lib. ii. 2. p. 39.

Ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο·
Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ΟΛΠΙΝ θεοῖς ᾠνοχόησε.

Ita legendus poſtremus verſiculus; ἑλὼν ὄλπιν, ut lib. x. 7. p. 425. ubi ὄλπις eſt *poculum*, ſive *trulla vinaria.*

Intelligenda

Intelligenda hic Menandri fabula, Μισȣ́μενος inſcripta; quod et recte vidit Cl. Kuſterus: in qua Thraſonides, ſive *miles glorioſus*, primas agebat: de quo Libanius vol. i. p. 701. Εἴ τις ὑμῶν τὸν Μενάνδρȣ φαντάζεται Θρασωνίδην οἶδεν ὃ λέγω· ϛρατιωτικὴν γάρ, φησιν, ἀηδίαν νοσȣ̃ντα τὸν ἄνθρωπον, εἰς ἀπέχθειαν αὐτȣ̃ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην. Καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι ΤΟΥ ΘΡΑΣΩΝΙΔΟΥ ΤΟ ΜΙΣΟΣ. Ejus meminit Arrianus in Epicteteis: meminit et Alciphron Epiſt. lib. ii. p. 270. ubi conſulendus doctiſſimus Berglerus. Huc reſpexit Plutarchus in libello περὶ φιλοπλουτίας· Ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδȣ κακοῖς ἐϛιν·

PARS IV.

Θ. Παρ' ἐμοὶ γάρ ἐϛιν ἔνδον, ἔξεϛιν δέ μοι,
Καὶ βȣ́λομαι τȣ̃τ', ȣ̓ ποιῶ δὲ——
A. Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον
Ἑώρακας; ————

Ita ſcribendus iſte locus. Atque huc referendus videtur Suidas: Ἀπεκτάκασι καὶ Ἀπεκτόνασι. Μισȣ̃σι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' ȣ̓́. Quæ ita numeris ſuis reſtituenda ſunt:

——————ὦ πάτερ,
Μισȣ̃σι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' ȣ̓́.

Cæterum ad hanc fabulam adluſit Agathias in Epigrammate venuſto, quod hic integrum ſubjiciam.

Τὸν

PARS IV.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι ΜΕ-
ΝΑΝΔΡΟΥ
Κείραντα γλυκερῆς τῆς ἀλόχυ πλοκάμυς,
Ὁπλότερος Πολέμων μιμήσατο, ᾗ τὰ Ῥοδάνθης
Βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο.
Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
Μάστιξεν ῥαδινῆς ἅψεα θηλυτέρης.
Ζηλομανὲς τὸ κολάσμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κύρη,
Εἴ με κατοικτείρειν ἤθελε τειρόμενον;
Σχέτλιος ἀμφοτέρυς δὲ διέτμαγε, μέχρι ᾗ αὐτῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
Ἀλλ' ἔμπης τελέθει ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ· αὐτὰρ
ἔγωγε
ΔΥΣΚΟΛΟΣ, ὐχ ὁρόων ΤΗΝ ΠΕΡΙΚΕΙ-
ΡΟΜΕΝΗΝ.

Recte Cl. Wesselingius in Dissert. Herodot. p. 160, fabulam Menandri, quæ Περικειρομένη inscripta est, hic deprehendit: quod et ante eum observaverat doctissimus Fabricius Bibl. Græc. vol. iv. p. 369.* Sed, quod viros perspicacissimos fefellit, non unam, sed tres fabulas Menandri hic respexit Agathias: quas tu, eruditissime Præsul, facile agnosces, et in

* Huc respexit Philostratus in Epist. xxvi. Οὐδέ ὁ τῦ Μενάνδρυ ΠΟΛΕΜΩΝ καλὸν μειράκιον περιέκειρεν. Idem in Epist. xlii. Τὰς γὰρ Παννυχίδας ᾗ τὰς Ἑορτὰς, ᾗ τὰ Μενάνδρυ δράματα ὐκ ἄν ποτε ἠγνόησας. Παννυχίδες est nomen fabulæ Menandri. Quin et Ἑορταί forsan. Sed vide Cl. Wesselingium in Dissert. Herodot. p. 160.

quibus

PARS IV.

quibus non minima pars leporis hujus Epigrammatis consistit.* Sed has Græcas venustates nemo adsequi poterit, nisi qui in veterum scriptis probe subactus atque exercitatus fuerit: quod paucorum hominum est.

ΑΠΕΧΩ. Αἰτιατικῇ· Ἀντὶ τοῦ, Ἀπέλαβον. — Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς Δημοδίκης.] Respexit Suidas Epigramma Callimachi, quod nobis exhibet Cl. Kusterus, et primus publici juris fecit doctissimus Bentleius ad Callimachum. Sed veram lectionem neuter vidit. Carmen ita scribendum est:

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικος
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν ἀρξάμενος
Γινώσκειν. Ἢν δ' ἄρα λάθη, καὶ ΔΗ μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρέξεσθαι ΜΑΡΤΥΡΙΗΝ ὁ πίναξ.

Sic tandem habes, Æsculapi, debitum, quod Aceso νεόνυμφος *pro uxore Demodica ex voto debuit:*

* Similis argumenti exstat alterum Epigramma apud Klotzium ad Tyrtæum p. 100. ubi Θησαυρὸς, Φάσμα, Μισούμενος, Γεωργὸς, Περικειρομένη, sunt fabulæ Menandri. Sed Carmen ipsum, quod minus recte intellectum est, hic integrum subjicitur.

ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Τὴν ἀκμὴν ΘΗΣΑΥΡΟΝ ἔχειν, κωμῳδὲ, νομίζεις,
Οὐκ εἰδὼς αὐτὴν ΦΑΣΜΑΤΟΣ ὀξυτέρην·
Ποιήσει σ' ὁ χρόνος ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΝ, εἶτα ΓΕΩΡΓΟΝ,
Καὶ τότε μαστεύσεις τὴν ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗΝ.

PARS IV. *devuit: quod si te lateat, et proinde debitum exigas, tabula hæc votiva ait se testem futuram.* Ita Græca auctoritate libri MS. scribenda et interpretanda sunt; in quibus constituendis malum codicem secutus, plurimum aberravit Cl. Bentleius. Primum recte, ἀρξάμενος γινώσκειν. Græci γινώσκειν, εἰδέναι γυναῖκα, de quo viri docti ad D. Matthæum i. 25. et Cl. Kusterus ad Jamblichi Pythagoram, cap. ix. Deinde vere MS. παρέξεσθαι μαρτυρίην. Demosthenes in Evergum: Εἴ τις ΜΑΡΤΥΡΑΣ τὰ ψευδῆ μαρτυροῦντας ΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣ, ἢ προκλήσεις μὴ γενομένας, ἢ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ παρὰ τὸν νόμον μαρτυρηθείσας, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστὰς, μηδὲν αὐτῷ πλέον γένηται. Quod vero vulgo legitur, παρέξεσθαι παρθενίην, ineptissimum est.

ΑΠΟΚΡΙΘΗΤΙ —— Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι
Ὑποβολιμαῖα· ὡς μηδὲν ἀποκρινόμενα δ'
Οὕτω λαλεῖν.]

Hæc monstrum alunt, quod miror non procurasse Kusterum. Sed quod Kusterus non fecit, fecit doctissimus Wessellingius Probab. cap. 29. Locus autem ita scribendus est:

Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.
Ὑποβολιμαίῳ·
Ὡς μηδὲν ἀποκρινομένῳ γ' οὕτω λαλεῖς.

Ita

Ita vero mihi sermonem instituis, quasi nihil habeo, quod respondeam. Hæc mens Menandri est. Illud γὲ miræ elegantiæ est. Literæ autem α et ω in libris scriptis sæpius confunduntur. Cæterum laudatur passim in fabula Ὑποβολιμαίῳ noster Comicus. AMMONIUS de Differ. Verbor. p. 87. Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος· Λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΩι· PARS IV.

Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος.

Ad hunc locum parum viderunt viri eruditissimi. Rescribendum omnino et disponendum:

——— Γέρων ΑΠΕΜΕΜΥΚΤ' ἄθλιος
Λέμφος ———

Senex argento emunctus est. The poor old fellow was wiped out of his money. Ἀπομύττειν est verbum in hoc negotio Comicis usitatissimum. Hesych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν. Pollux ii. 78. Ἤδη δέ τινες τῶν Κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ΑΠΟΜΥΤΤΕΙΝ εἶπον. Terent. Phorm. iv. 4. *Emunxi argento senes.* Horat. Art. Poet. 238.

Pythias EMUNCTO *lucrata Simone talentum.*

Cæterum ad hunc Menandri locum respexisse videtur Hesychius: Λέμφος. Ὁ μυξώδης. Δηλοῖ δὲ τὸν ἀνόητον καὶ ἀπόπληκτον. Item Photius in Lex. MS. Λέμφος. Ἀνόητος, μυξώδης. STOBÆUS in

PARS IV. Excerpt. de Rer. Nat. apud Grotium, p. 135.

Παύσασθε νοῦν ἔχοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νοῦς ἐστιν, ἀλλ' ὁ τῆς τύχης.

Hæc ſunt verba Menandri IN HYPOBOLIMÆO. Sed leve ineſt vitium, quod Grotium fugit. Reſcribo:

——— Οὐδὲν γὰρ πλέον
Ἀνθρώπινος νοῦς ἐστιν ΑΛΛΟ τῆς τύχης.

Nihil aliud eſt νοῦς ἀνθρώπινος *quam Fortuna.* Id eſt, fruſtra fueris niſi faverit Fortuna Quod et recte animadvertiſſe jam video virum in primis laudandum Lambertum Boſium ad Menandrum. Ita etiam locutus eſt, nam Græca locutio paulo rarior eſt, Euripides in Helen. 587.

Ε. Τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σά γ' ὄμματα;
Μ. Ἐκεῖνο, σοῦ μὲν ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

Quis igitur alius te docebit, niſi oculi tui?
Illud ſcilicet, quod aliam uxorem habeo.

Ἄλλην σοῦ. *Non te, ſed aliam diverſam.* Ita legendus et intelligendus Tragicus, quem perperam ſollicitarunt viri doctiſſimi.* Sed ad

* Eandem locutionem uſurpat Sappho apud Apollonium p. 424. Ἄλλον ἐμέθεν.

Menandrum

Menandrum redeamus. STOBÆUS apud Grotium, p. 597. PARS IV.

——— Τȣ̃τον εὐτυχέϛατον λέγω
Ὅϛις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ᾽ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄϛρ᾽, ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ· ταῦτ᾽ ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται,
Ὄψει παρόντα ———
Πανήγυριν νόμισόν τιν᾽ εἶναι τὸν χρόνον,
Ὅν φημι, τȣ̃τον, κἀπιδημίαν βροτῶν.*

Ad hunc locum Menandri, qui longe celeberrimus eſt, et ex HYPOBOLIMÆO deprompus eſt, ſcripſerunt viri eruditiſſimi, Grotius, Bentleius, Hemſterhuſius, alii: ſed omnes invitis muſis et nullo profectu. Verſus quintus corruptus eſt. Emendabat Cl. Uptonus ad Arriani Epictetea,

——— Κἂν ἑκατὸν βιώσεαι.

Sed in ſcena Attica res agitur: quare nullus locus Ionico illi βιώσεαι· quod non animadvertit vir doctiſſimus. Audacter reſcribo,

Πῦρ· ταῦτ᾽, ἑταῖρε, κἂν ἑκατὸν ΒΙΩΙΣ ΕΤΗ,
Ὄψει παρόντα ———

* Alexis apud Athenæum lib. xi. 3. p. 463.
Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ
Τȣ̀ς ζῶντας, ὥσπερ εἰς ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΙΝΑ
Ἀφιγμένȣς ———

PARS IV. Error ortus ex pronunciatione; Βιῷς ἔτη —— Βιώσεται. Plato in Phædone: Ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίην ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν, ἄλλως τε ΚΑΙΝ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΒΙΩι. Illud autem, ἑταῖρε, vernilitatis comicæ eſt. Notus verſiculus:

Κέρδαιν', ΕΤΑΙΡΕ, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

In verſu poſtremo Stobæus habet ἐπιδημίαν ἀνθρώπῳ, quod vitii manifeſtum eſt. Hinc aliud Grotius, aliud Bentleius: ſed veram lectionem neuter vidit. Repono, ut mihi quidem videtur, certiſſime:

——Κἀπιδημίαν ΞΕΝΩΝ.

Demoſthenes contra Neæram: ΞΕΝΩΝ δὲ οὐ πάνυ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ἦν αὐτόθι. Theodorit. Eccleſ. Hiſt. ii. 9. Ἡ δὲ ἔφη νέον τινὰ πρὸς αὐτὴν ἀφικόμενον τὴν τῶν ΞΕΝΩΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ εἰπεῖν. Marc. Antonin. ii. 17. Ὁ δὲ βίος πόλεμος, καὶ ΞΕΝΟΥ ΕΠΙΔΗΜΙΑ. Ad Menandri locum reſpexit Marcus. CÆTERUM quoniam in Menandro ſumus, eximio Atticarum venerum magiſtro, libet excurrere aliquantum, atque in ejus reliquiis, nam reliquiæ tantum ſunt, otiari, ſed ita ut ne quid nimis, aut extra oleas, quod aiunt. Et primum commodum ſuccurrit locus feſtiviſſimus apud Strabonem lib. vii. de Getis, qui quo plures

nacti

naċti ſunt uxores, eo feliciores habebantur. Verba Comici, quæ nonnihil depravata ſunt, ita reſcribenda et diſtinguenda eſſe cenſeo: nam viri doctiſſimi hic aliud agebant. PARS IV.

Πάντες μὲν οἱ Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται
Ἡμεῖς ἁπάντων, καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι
Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος, οὐ σφόδρ' ἐγκρατεῖς
Ἐσμέν ———
Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς εἰ μὴ δέκ', ἢ
Ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε, πλείους τινές.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς, τύχῃ
Καταστροφῆς τις, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Καταστροφῆς τυχεῖν eſt *mori*,* ut Ἀναπαύλης τυχεῖν *requieſcere*. Menander hiſtoricus apud Suidam v. Ἀνάπαυλαν. Ὡδὶ γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιστος ΕΤΥΧΕΝ ΑΝΑΠΑΥΛΗΣ. Τουτέστιν, Ἀπέθανε. *Sic enim maximus Hunnorum dux mortem conſecutus*

* Dionyſ. Halicarnaſſ. Antiq. Rom. lib. iii. 36. p. 170. Καὶ βασιλεὺς Ὀστίλλος —— οἰκτρᾶς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΤΥΧΕΝ αὐτός τε καὶ γένος τὸ ἐξ αὐτοῦ. Idem lib. vii. 2. p. 404. ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΕ ΟΠΟΙΑΣ ΕΤΥΧΕΝ. Idem lib. viii. 61. p. 508. Καὶ εἰς θανάτους οἰκτροὺς καὶ λύμας ἀνηκέστους ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΑ. Idem lib. xi. 26. p. 674. Σίκκιος μὲν δὴ τοιαύτης ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΤΥΧΕΝ. Diodorus Siculus lib. iii. 40. p. 207. Τῆς τοῦ βίου ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ. Polybius lib. xv. 31. p. 1001. Αἴτιοι γὰρ ἐγένοντο τοῦ μὴ ΤΥΧΕΙΝ αὐτὸν τῆς ἁρμοζούσης ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

PARS IV. *est.* Et hoc verum. ADDO jam aliud fragmentum ex auctore Cosmographiæ Christian. lib. v. p. 197. a Cl. Wesselingio prolatum Probab. cap. 29. Ὁμοίως καὶ Μένανδρος· συπτεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν. Hæc sunt Menandri Comici. Emendabat Cl. Wesselingius, ut versus recte se haberet scilicet,

Στυπτεῖ', ἐλέφαντα, μύρον —

Sed movet non movenda vir doctissimus: nam vox μύρον, quod virum optimum fefellit, primam corripit. Quare Menandri versiculus ita scribendus est:

Στυπτεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν.

Qui integer Iambicus. Sed hæc nota sunt. Illud non item, luculentum sane fragmentum, viris doctissimis hactenus incompertum, idque ex fabula, quæ ΓΕΩΡΓΟΣ inscripta est. Est autem apud Plutarchum in libello περὶ Πολυπραγμοσύνης, p. 515. cujus verba sunt: Ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐκεῖνος ΓΕΩΡΓΟΣ οὐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἡδέως προσδέχεται· λέγων,

——— Εἶτά μοι σκάπτοντ' ἐρεῖ
Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις· ταῦτα γὰρ
Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

Deinde mihi rustico operi intento pacis conditiones narrabit: harum enim rerum huc et illuc cursitans scelestus ille satagit. Qui locus pulcherrimus

cherrimus est, et Menandro ἐν Γεωργῷ proculdubio adjudicandus. Ejus fabulæ meminit præter alios Stobæus Floril. Tit. LVII. qui et elegantissimum ἀποσπασμάτιον nobis conservavit, quod hic, ut emendatius legatur, adscribam. PARS IV.

Ἀγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν ἐδένα
Οἶμαι· Φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ,
Κίττον, δάφνην· κρίθας τ', ἐὰν σπείρω, πάνυ
Δίκαιος ἀπέδωκεν ὁπόσας ἂν καταβάλω.

Agrum religiosiorem neminem colere opinor;
Fert enim quotcunque diis grati sunt flores,
Hederam, laurum: quin et hordea, si forte severo,
Tot mihi justus reddere solet, quot ego deposuerim.

Ita scribendus et interpretandus est iste locus, cujus Græcismum minus perspectum habuerunt viri eruditissimi.* Cæterum scripsit

* Est et hoc Menandri: Plutarch. vol. ii. p. 1102. Edit. Paris. Λέγων τὸ ΜΕΝΑΝΔΡΕΙΟΝ·

Ἔθυον ἐ προσέχεσιν ἐδέν μοι θεοῖς.

Ita legendum cum Cl. Reiskio in Præfat. ad Animadvers. in Plutarchum p. 123. quem vide. Item hoc:

——— Ἀποθευσόμεθα ταχέως, Πάμφιλε,
Ἡμέτερος ὁ πλᾶς ———

Ita scribendus iste locus. Confer doctissimum Ruhnkenium in Addend. ad Hesych. v. Θευσόμεθα. Forsan et illa sunt Menandri;

PARS IV. Menander plurimas fabulas, alias a Criticis notatas, alias non notatas: in quibus ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ. Hem! inquies,

Quis novus hic nostris successit sedibus hospes?
Quem sese ore ferens!

Stephanus Byzantinus: Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγηΐδος, ὁ δὲ Αἰξωνεὺς τῆς Κεκροπίας φυλῆς——Δασύνεται δὲ τὸ Ἁλαὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ, ἀπὸ τῶ Ἀραφηνίσιν Ἁλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐστι τόπος Ἀττικῆς. *Vox autem* Ἁλαὶ *cum aspiratione scribitur, ut* IN FABULA MENANDRI, *quæ ita inscripta est, quod Halis Araphenidibus, qui locus Atticæ est, res, de quibus agit, gestæ fuerint.* Ita vertendus est iste locus, quem nemo Interpretum intellexit.* Ejus autem δήμω meminit Callimachus in Dian. 173.

——— ΑΛΑΣ ΑΡΑΦΗΝΙΔΑΣ οἰκήσουσα
Ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης ———

dri, quæ citantur apud Plutarchum in lib. de Garrul. vol. ii. p. 513.

Ὦ φιλτάτη κλίνη ———
Βακχὶς θεὸν σ᾽ ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνε·
Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, ἢ ταύτῃ δοκεῖς.

* Plutarchus in Antonio p. 137. Τελευτήσαντος δὲ αὐτῶ (Τίμωνος) καὶ ταφέντος Ἁλῆσι παρὰ τὴν θάλασσαν, ὤλισθε τὰ πρῶχοντα τῶ αἰγιαλῶ. Isæus in Orat. viii. p. 535. Ὡς δὲ ταῦτ᾽ ἐστιν ἀληθῆ, ἴσως μὲν καὶ Ῥαφηνίων καὶ πολλοὶ τῶν τότε συγγεωργούντων μαρτυρήσαιεν ἄν μοι.

Quare

Quare posthac fabulis Menandri adnumeretur fide atque auctoritate Stephani Byzantini ΑΛΑΙ ΑΡΑΦΗΝΙΔΕΣ. PARS IV.

ΑΠ᾽ ΟΥΑΤΟΣ ἄγγελος ἔλθοι· παρὰ Καλλιμάχῳ. Τουτέστι, δύσφημος. Μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.] Interpres, *Nuntius infaustus et tristis veniat.* Immo, *Facessat ab auribus nostris iste nuntius.* Hæc mens Callimachi est: quod viros doctissimos latuit. Hesych. Ἀπ᾽ οὔατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Respexit autem Callimachus ad Homer. Iliad. X. 454.

Αἲ γὰρ ΑΠ᾽ ΟΥΑΤΟΣ εἴη ἐμεῦ ἔπος ——

Utinam vero procul ab auribus meis sit quod dixi, i. e. *nunquam evenisse audiam.* Ita intelligendus est iste locus. Quoniam autem de Callimacho hic sermo est, libet in gratiam φιλελλήνων et alia ejusdem familiæ ἀποσπασμάτια recognoscere, quæ viros doctissimos exercuerunt, sed exercuerunt frustra. Stobæus Florileg. cxii.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι,
Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
Ἢ ὅτ᾽ ἐς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς
Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

Elegans fragmentum, sed versus tertius mutilus est. Supplent alii aliter: omnes perperam,

PARS IV. ram, et invita Minerva. Repono ex vi et ductu ſententiæ, conſpirante linguæ Græcæ genio:

Ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα φίλον ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΝ*——

Locus ita vertendus eſt:

Tunc levius affligunt hominem curæ;
Et ex triginta partem abſtulit unam,
Aut cum ad amicum itineris ſocium, aut cum ad ſurdas
Denique procellas dolores narret,

Idem ἐξερέειν ἀνδρὶ et ἐξερέειν ἐς ἄνδρα. Illud autem φίλον ad ſenſum loci neceſſarium eſt. Nihil verius hac emendatione. Sed pergo. Codex MS. Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν a Bentleio ad Callimachum laudatus: Ἀστεϊσμός —— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστειζομένη ἡ ἐλαία φησιν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. Verſus, qui Choliambus eſt, ita ſcribendus eſt:

Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ φαύλη τῶν δένδρων.

Ego vero ſola ex omnibus arboribus φαύλη *vocor*. Ita vertendus eſt iſte locus, cujus ἀστεϊσμὸς ſive *venuſtas* omnes Interpretes fefellit. Reſpexit autem Poeta ad *olivam* φαύλην ſive φαυλίαν dictum: de quo Heſychius, Pollux,

* Philo vol. i. p. 197. Μόνον δὲ ἰδιάσαι βουλόμενος καὶ ἰδιολογήσασθαι τῷ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΩ καὶ ἡγεμόνι τῆς τε ὁδοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, Θεῷ.

Suidas,

Suidas, alii bene multi. Euſtathius ad Il. Ω. p. 1492. Ὅθεν ϗ ΦΑΥΛΗ ΕΛΑΙΑ ἡ μικρόκαρπος ἡ ϗ φαυλία, γενομένη φασὶν ἐκ κοτίνȣ κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. ADDO alium locum ex Callimachi Choliambis: Plutarchus de Placit. Philoſoph. i. 7. Τὸν δὲ Εὐήμερον ϗ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίτ[τ]εται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων·

PARS IV.

Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψύχει.

De EUHEMERO atque ejus *Sacra Hiſtoria*, quam in Latinum ſermonem convertit Ennius, conſulendus in primis Lactantius de Falſ. Relig. cap. XI. Sed error manifeſtus in Græcis eſt. Reponebat Cl. Bentleius,

——— ἄδικα βίβλια ψήχει,

quod reſpuit doctiſſimus Fabricius ad Sextum Empiricum. Sic ſolent viri eruditi. Sed neutra lectio vera eſt. Reſcribo,

Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίβλια ΞΥΕΙ.

Heſych. Ξύει, γράφει. Ἔνθεν ϗ Ξύσματα, τὰ γράμματα.* Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 31. Γράφω

---

* Hinc illuſtrandum iſtud Epigramma Meleagri:

Εἶπε δὲ μειδήσας· Ἕξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ ΓΡΑΜΜΑ,
Ὦ δύσερως, λάβρῳ πιόμενος μέλιτι.

Brunck in Analect. Vol. i. N°. xxv. Warton in Theocrit. vol. ii. p. 75. et alii, ἀντὶ τȣ̃, γράμμα, legunt κρᾶμα.

μὲν,

PARS IV. μὲν, καλαγράφω, ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς ΞΥΩΝ τῷ δακλύλῳ ἢ τινὶ τοιέτῳ παιδιάς τινας. Atque hoc omnino verum. SCHOL. ad Pindar. Olymp. 2. Καὶ ἔτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβρȣ̃, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλα τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, ὃ Καλλίμαχος μέμνηλαι· Οἱ δὲ Γέλλα πολαμῷ ἐπικείμενον ἄςυ.* Callimachi locus ita fcribendus eft:

—— ΟΙΔΕ Γέλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄςυ.

Teftis eft hujus belli urbs Gela.

Ita locutus eft Callimachus apud Schol. ad Sophoclis Oedip. Col. 249.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν ΟΙΔΕ μόνη πολίων.

Cæterum de hoc fragmento Callimachi confulendus Cl. D'Orvilius in Siculis, p. 127. qui quidem primus detexit, fed in loco conftituendo graviter hallucinatus eft. SCHOLIASTES ad Sophoclis Antig. 79. Τὰς προφάσεις προχάνας ἐκάλȣν, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα. Vox ἀγροδέτω corrupta eft. Emendabat Cl. Bentleius, Ἀγρόθι ποι. Cl. Erneftus, Ἀγρόσε ποι. Perperam uterque et invitis mufis. Proculdubio legendum,

ΑΓΡΟΝΔΕ πάσῃσιν ἐπὶ προχανῃσιν ἐφοίτα.

---

* Vox Γέλλας occurrit in Callimach. Frag. ccclxi.

Idem

Idem ἀγρόνδε et εἰς ἀγρόν.* Homer. Odyſ. Λ. 83. PARS IV.

Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαίφρονα ΟΝΔΕ ΔΟΜΟΝΔΕ.

Ubi Schol. εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Nihil verius aut ſuavius hac lectione. Notanda autem vis cæſuræ, quæ Callimacho haud ignota.† Etymologus: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος. Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. Hæc nec metrum nec ſenſum habent. Emendant, pro ſuo quiſque judicio, viri eruditi: ſed omnes perperam et nullo ingenio. Reponendum ſine dubio:

Κέκρυπται γ' ΕΥΝΗι ζάγκλον ὑποχθονίη.

Εὐνὴ ὑποχθονίη eſt *cubile* ſive *locus ſubterraneus*, ubi falx recondebatur. Hinc Εὐναῖος, *abditus, reconditus*. Etymol. Magn. Εὐναῖος, ΕΓΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ. Intelligenda autem hic terra *Sicula*, vel, ut alii volunt, *Corcyrana*, ubi falx vel Cereris vel Saturni jacebat. Hiſtoriam hanc omnem, ad quam reſpexit Callimachus, narrat Apollonius Rhodius Argon. iv. 984.

---

* Apollonius de Syntaxi lib. iii. p. 328. Francofurt. 1590. Δύο μέρη λόγου ἐστί· τῇ μέν τοι ἐξ ἑκατέρου συνόδῳ ἔνι τινι παρυφίσταται δύο, καὶ ὡς ἡνωμένα αὐτὰ παρεδεξάμεθα· λέγω τὸ εἰς ὃ, ἐν ᾧ, καὶ ἐξ οὗ· καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν προειρημένων ἐπιρρηματικῶν, ΟΙΚΟΝΔΕ, ΑΓΡΟΝΔΕ.

† Callimachi locum expreſſit Ariſtænetus i. 10. ΕΙΣ ΑΓΡΟΝ ἐπὶ πάσῃ προφάσει ἐφοίτα. Quod et monuit Cl. Ruhnkenius in Epiſt. Crit. ii. ad Erneſtum p. 43.

Ἔστι

PARS IV.

Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς, πίειρα, κεραυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος,
Ἧι ὕπο δὴ κεῖσθαι ΔΡΕΠΑΝΟΝ φάτις· ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· οἱ δὲ ἑ Δηοῦς
Καλοῦσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ΑΡΠΗΝ.

Ad quem locum Scholiaſtes: Δρεπάνη δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τό τὴν Δήμητρα αἰτησαμένην ΔΡΕΠΑΝΟΝ παρ' Ἡφαίστου τοὺς Τιτᾶνας διδάξαι θερίζειν· εἶτα αὐτὸ ΚΡΥΨΑΙ εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσου· προσκλυζούσης δὲ τῆς θαλάσσης, ἐξομοιωθῆναι τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνῃ. Τίμαιος δὲ ἐκ τοῦ δρεπάνου, ᾧ ἐξέτεμεν τοῦ Οὐρανοῦ τὰ αἰδοῖα ὁ Κρόνος, ἢ ὁ Ζεὺς τὰ τοῦ Κρόνου· τοῦτο γὰρ αὐτοῦ ΚΕΚΡΥΦΘΑΙ φησί. Confer Schol. ad Lycoph. 869. qui ad hunc Callimachi locum reſpexit, et rem pro ſua diligentia dilucidavit. Cæterum quod Callimachus εὐνὴν ὑποχθονίην, Ἀΐδος εὐνὰς vocat auctor neſcio quis Epigrammatis ἐπιταφίου in Inſcript. antiquis Pocockianis: quod quia venuſtum in primis eſt, hic emendatum adſcribam: nam quod vulgo legitur corruptiſſimum eſt. Eſt autem in Caſſiodorum juvenem, qui, relicta uxore et filia unica, ad plures abierat. En ipſum Carmen:

Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπένθεα κόσμον,
Καὶ γονέων οἰκτρῶν δακρυόεντα δόμον,
Κεῖμαι ἐς αὐχμηροὺς καὶ ἀλαμπέας ἀΐδος ΕΥΝΑΣ
Εἰκοσιτέσσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.

Ἀπροΐδης

Ἀπροϊδὴς νοῦσός με συνήρπασε· μουνογόνην δὲ
Νηπίαχον κούρην λείπω ὑπ' ἐ ἠέλιον.

In tertio Hexametro non male fcripfimus, Ἀπροϊδὴς νοῦσος. *Mors improvifa.* Suidas: Ἀπροϊδὴς, ἀπροόρατος.

Ἄϊδος ΑΠΡΟΙΔΗΣ ἀμφεκάλυψε μυχός.

Horatius, *Improvifa vis leti.* Deinde recte omnino, μουνογόνην κούρην. Oppian. Hal. iii. 488.

——— Κούρην
ΜΟΥΝΟΓΟΝΗΝ ἥρπαξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγοιο.

ΑΡΑΧΝΗ ——— Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.] Verfus Anapæfticus:

Πάντα δ' ἐρῑθῶν ἄρᾰχνᾶν βρίθει.

Omnia plena funt aranearum.

Intelligenda autem funt *arma* five *inftrumenta bellica*, quæ pacis tempore fufpenfa, araneis fedem exoptatam præbebant. Bacchylides apud Stobæum:

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ΑΡΑΧΝΑΝ
Ἱστοὶ πέλονται ———

Eft autem verficulus ifte Anapæfticus ex Sophoclis Inacho, fabula, ut opinor, Satyrica;*

* Vide Cl. Valckenaer. in Diatrib. Eurip. p. 208. ubi bini verfus ex Sophoclis Inacho.

quod

PARS IV. quod ex fragmentis ejus collegisse videor: ubi pater Inachus, hispidus senex, tempora non lauru, sed herba palustri redimitus, cum filia sua Io, quæ nunc bos, nunc mulier, a Jove optimo maximo compressa; et centoculus ille Argus, fistula pastoritia canens, a Mercurio tandem, tanquam Cyclops ille Ulysseus, consopitus, et lumen ademptus, ludum risumque populo subministrabant. Fabulam istam laudant Dionysius Halicarnasseus, Athenæus, Harpocratio, Pollux, Scholiastes ad Æschylum, Scholiastes ad Aristophanem, alii. SCHOLIASTES ad Æschyl. Prometh. 576. *Δόναξ. Ἡ σύριγξ. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα αὐτὸν* (*Ἄργον*) *εἰσάγει.* SCHOLIASTES ad Aristoph. Eccles. 81. *Πανόπτου. Τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. Ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ* ΑΡΓΟΝ. ARISTOPHANES in Plut. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων.

Ubi Schol. *Ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος, πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.* Quæ verba notanda: nam Comicosatyrica sunt. SCHOLIASTES ad Aristoph. Plut. 727. *Τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε,* ΠΑΙΖΩΝ· *ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·*

Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος.

Καὶ

Καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλέτων' ἀμεμφίας χάριν.

Ita legendum. SCHOLIASTES ad Ariſtoph. Av. 1203. Κυνῆ δὲ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρα Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος·

Γυνὴ τίς ἥδε Κυλληνᾶς Ἀρκάδος κυνῆ.

Qui verſus corruptus eſt, et male diſtinctus: quid? quod nulla metri ratio habita eſt. Emendabat doctiſſimus Heathius, Κυλλήνης. Sed aliud agebat vir optimus. Scribendum omnino:

Γυνὴ τίς ἥδε; ΚΥΚΛΑΣ Ἀρκάδος κυνῆς.

Κυκλὰς κυνῆς eſt *orbis*, ſive *limbus pilei Arcadici*. Anglice; *The brim of an Arcadian hat*. Quod de Iride feſtivum eſt. Gloſſæ: Κυκλὰς. *Limbus*. Huc reſpexit Heſychius: Ἀρκὰς κυνῆ, Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.* POLLUX ix. 50. Μέρη δὲ πόλεως ϗ πανδοκεῖον, ϗ ξένων, ϗ ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

——— Πανδόκος ξενόστασις.

---

* Huc etiam reſpexit Ariſtophanes in Av. v. 1203.

A. Ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ ΚΥΝΗ;

B. Ἶρις ταχεῖα.

Philoſtratus de Vitis Sophiſt. p. 572. Προϊόντος δὲ αὐτῷ τῦ λόγυ, ἐπέστη ὁ Ἡρώδης, ΑΡΚΑΔΙ ΠΙΛΩ τὴν κεφαλὴν σκιάζων, ὡς ἐν ὥρᾳ θέρυς εἰώθει Ἀθήνησιν. Hic male Olearius.

Harpocratio: Παλίνσκιον. Ἀρχίλοχος τριμέτροις·

Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ.

Ἀντὶ τοῦ, ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

——— Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

Notandus hic ἐν παρόδῳ Archilochi ſenarius, cujus mentem nemo Editorum adſecutus videtur. Legebat Interpres, Πρὸς τοῖχον ἐνικήθησαν· nam reddit, *Ad murum victi ſunt* ἐν παλινσκίῳ. Sed hominem ſenſus loci fefellit. Sermo eſt de Lycambæ filiabus, quæ πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν, *ad parietem nocte ſubagitatæ ſunt.** Ariſtoph. Nub. 1736.

Ὁ δ' εὐθὺς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν', ὡς ΕΚΙΝΕΙ
Ἀδελφὸς, ὦ 'λεξίκακε, ΤΗΝ ΟΜΟΜΗΤΡΙΑΝ
ΑΔΕΛΦΗΝ.

Vox autem παλίνσκιον ſive παλίσκιον, ut alios taceam, occurrit apud Plutarchum in Numa: Τοῦ μεγίστου Ποντίφικος κολάζοντός ἐστιν ὅτε καὶ γυμνὴν τὴν πλημμελήσασαν, ὀθόνης ΕΝ ΠΑΛΙΣΚΙΩι παρατεινομένης. Sed hæc obiter. Hesychius: Αἐλλόθριξ, ποικιλόθριξ, ἢ πυρεωροὺς καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τριχὰς, παρὰ τὴν ἀέλλαν. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.

* Lucian. in Aſino: Εἰς τὸν τοῖχον συνωθεῖν. Comicus apud Plutarchum vol. ii. p. 1101. Edit. Pariſ.

———ΠΡΟΣ ΜΥΛΗΝ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ.

Hæc

PARS IV.

Hæc nullo modo ſatisfaciunt. Jacobus Palmerius, vir doctiſſimus, corrigebat, ΠΑΡΗΟΡΟΥΣ τριχάς. Quod omnino verum eſt. Scholiaſtes ad Theocrit. Idyll. xv. 8. ἀναρμόςυς exponit.* *Paſſos capillos* vocant Latini. Nos Angli; *Hanging about his ears*. Schol. ad Æſchyl. Prometh. 363. Παρήορον, ἄτιμον, ἀπόβλητον, μηδεμιᾶς Φροντίδος ἀξιύμενον. Paulus Silentiarius in Epigrammate Anthol. lib. vii. p. 593.

Ἀργενναῖς ὀθόνῃσι ΚΑΤΗΟΡΑ ΒΟΣΤΡΥΧΑ κεύθεις.†

Recte autem παρηόρυς καὶ ΣΥΝΕΧΕΙΣ τριχάς. Quæ non protrita locutio.‡ Eunapius in Proæreſio: Οὔλη τε ἦν αὐτῷ καὶ ἄγαν ΣΥΝΕΧΗΣ ἡ κόμη. *Criſpum ei erat et ſpiſſum capillitium.* Rem egregie depinxit Syneſius Calv. Encom. p. 64. Ἀναςὰς ἕωθεν, καὶ τὺς θεὺς προσειπὼν, ὅπερ εἴωθα, ἐπεμελύμην τῆς κόμης. Καὶ γὰρ ἐτύγχανον μαλακώτερον σῶμα ἔχων· ἡ δὲ κόμη ἠμέλητο ἐκ πλείονος. Πάνυ γῦν ΣΥΝΕΣΤΡΑΠΤΟ καὶ συνεπέπλεκτο τὰ πολλὰ αὐτῆς, οἷον τῶν οἴων τὰ περὶ τοῖς σκέλεσιν ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑ. Hesychius: Ἀνλίπλαςον. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ·

---

* Legendum vero ΠΑΡΕΩΡΟΥΣ, ut Μετεωρὺς. Vide nos in Epiſt. de Syracuſ. Theocrit. vol. ii. p. 328. Edit. Warton.

† Orpheus in Argonaut. v. 1218.

——— ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο.

‡ Heſych. Δασύ. Τραχύ. Πυκνόν. ΣΥΝΕΧΕΣ.

PARS IV.

——Πάτηρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
Τὸν ἀντίπλαςον ἔχει νόμον τεθνηκότων.

Ἀντὶ τῦ, ἰσόπλαςον, ὅμοιον. *Mortuus eſt pater Inachus, et plane exaruit.* Hæc ludicra ſunt. Hiſtoriam narrat Agathocles apud Plutarch. de Fluviis: Ἀγαθοκλῆς δὲ Μιλήσιος ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν, φησὶ τὸν Ἴναχον διὰ πανεργίαν ὑπὸ τῦ Διὸς κεραυνωθέντα ΞΗΡΟΝ γενέσθαι. HESYCHIUS: Κυάμῳ πατρίῳ. Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ. Ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων· διεκλήρεν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. Ἀνάγει δὲ τὰς χρόνες, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ· Κυαμοβόλον δικαςήν. Ita legendus et diſtinguendus eſt iſte locus. Nimirum κυάμοις uſi ſunt tum Ætoli, tum Athenienſes, in eligendis magiſtratibus: ſed non niſi ſero et poſt tempora Meleagri et Inachi. Hinc in utroque dramate Sophoclis ἀναχρονισμός. Atque hinc notandus heros ΚΥΑΜΙΤΗΣ, de quo Photius in Lexico inedito: Κυαμίτης, ἥρωος ἦν ὄνομα κύριον. Ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ᾽ αὐτῷ ἐκληρῦντο ΟΙ ΚΥΑΜΙΤΑΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ· ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπρασκετο παρ᾽ αὐτῷ. Ejus meminit Pauſanias in Atticis, et Heſychius: Κυαμίτης, ὁ πάγκος καλέμενος. Quis cujuſve fuerit iſte Πάγκος, quæ patria, qui mores, juxta ſcio cum iis qui neſciunt maxime. Explicabunt Oedipi noſtri. Nam qui Βάκχος ſive Ἴακχος emendant, fruſtra et invito Pauſania emendant. Interea lego, ὁ πάγκοινος καλέμενος.

Nimirum

Nimirum ad Κυαμίτην noſtrum populi conventus fieri ſolebat: hinc πάγκοινος dictus. Ut Ἑρμῆς κοινὸς, ſic Κυαμίτης πάγκοινος. Sed hoc hariolari eſt. Quin et γῆς Κυαμίτιδος mentio apud Plutarchum in Iſocrate: hinc loci genius Κυαμίτης dictus. Quod verius. Ut a κάλαμος Καλαμίτης, ſic a κύαμος Κυαμίτης.* Cæterum corrigendus, dum calamo ludimus, idem Heſychius: Γράμματα. Τὰ γεγραμμένα. Καὶ συλλαβαὶ, καὶ τὰ ζωγραφήματα. Καὶ τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις καὶ ΚΥΑΜΟΙΣ ἀπογραφαί. Ita ſcribendus videtur iſte locus, qui hodie mutilus eſt. Idem infra: Κυάμῳ, δικαστικῷ ψήφῳ. Sed hæc præter noſtrum inſtitutum. ATHENÆUS lib. xv. p. 668. Ἀχαιὸς δὲ ἐν Λίνῳ περὶ τῶν Σατύρων λέγων, φησὶ· PARS IV.

Ῥιπτοῦντες ἐκβάλλοντες ἀγνύντες τίμου
Λέγοντες, ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

Τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα, ξανθὴ δ' Ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεισκύπτει δόμοις. Uterque locus, tum Achæi, tum Sophoclis,

* Legendum vero ſupra, Ὁ ΣΑΓΚΟΣ καλούμενος. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. ii. 49. p. 109. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ ΣΑΓΚΟΥ, δαίμονος ἐπιχωρίου· τοῦτον δὲ τὸν ΣΑΓΚΟΝ ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Ad hunc locum vide doctiſſimum Hudſon.

PARS IV. depravatus eſt. Prioris verba ita reſcribenda ſunt:

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες, ΤΙΝ' ΟΥ
Λέγοντες· ὦ κάλλιςος, Ἡρακλεῖς, λάταξ.

Jactantes, ejicientes, frangentes, quem non
Nuncupantes: O feſtivus, mehercule, latax.

In priori verſiculo legebat Cl. Caſaubonus, ἀγνύντες τἀμά. Quod metrum reſpuit. Nam prima τοῦ, τἀμά, quod virum doctiſſimum fefellit, ſemper producitur. Sophocl. Elect. 623.

Ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ καὶ ΤΑΜ' ἔπη,
Καὶ τἄργα ΤΑΜΑ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

Euripides in Cyclop. ver. 331.

Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ,
Φύουσα ποίαν ΤΑΜΑ πιαίνει βοτά.

Quæ laudat Athenagoras Apolog. pro Chriſt. p. 334. Edit. Lipſ. qui hinc corrigendus eſt. Nos vero in Achæo eleganter emendavimus, Τίν' οὐ λέγοντες. *Cujus nomen non memorantes.* Nam τῶν ἐρωμένων in poculis ἐμέμνηντο, ut recte adnotavit Athenæus. Hinc Sophocles, Ἀφροδισία λάταξ. Ἐρωτικὴν παιδιὰν vocat Scholiaſt. ad Luciani Lexiphanem: qui de cottabiſmo conſulendus. Huc reſpexit Theocritus, Idyl. xiv. 18.

Ἤδη

Ἤδη δὲ περιϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον PARS
ΩΤΙΝΟΣ ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ΩΤΙΝΟΣ IV.
εἰπεῖν.*

Locus autem Sophoclis in Inacho, ut ad Athenæum revertar, ita reformandus est: nam viri doctissimi hic nihil viderunt.

——— ΞΕΝΗ δὲ κἀφροδισία
Λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

Lusus vero ille venereus et peregrinus, tanquam pestis, omnes familias invasit. Est autem Λάταξ sive *cottabus* ex Sicilia advectus: hinc ξένον appellavit Sophocles. Callimachus in Cydippe, Σικελὰς λατάγας. Confer Schol. ad Aristoph. Pac. 1243. Hesychius: Κότταβος, λάταξ. Εὐριπίδης Πλεισθένει· Καὶ παιδιὰ παρὰ Ἀττικοῖς ἀπὸ Σικελίας παραδοθεῖσα. Locus Euripidis, ad quem respexit Hesychius, exstat apud Athenæum lib. xv. p. 668. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει· Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. Quod pulchrum fragmentum est, et e choro petitum. Quoniam autem de Cottabismo hic agitur, elegantissimum locum Antiphanis Comici ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς, quem nobis conservavit Athenæus, hic partim ingenio, par-

* Plutarch. in Demetrio, p. 31. Ἡδέως ἧκε τῶν παρὰ πότον ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ λαμβανόντων.

PARS IV. tim ope Scholiastæ ad Luciani Lexiphanem, emendatum adponam. Nam quæ vulgo leguntur mutila et mendosissima sunt. Est autem lib. xv. p. 666.

A. Τὸν δὴ λέγω, σὺ δ' οὐ συνίης, κότταβος
Τὸ λυχνίον ἐστι, πρόσεχε τὸν νοῦν· ᾠὰ δὲ,
Καὶ πέμμα, καὶ τράγημα, νικητήριον.
B. Περὶ τοῦ γελοίου κοτταβιεῖτε· τίνα τρόπον;
A. Ἐγὼ διδάξω καθ' ὅσον. Ὃς ἂν τὸν κότταβον
Ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν.
B. Πλάστιγγα, ποίαν; τοῦτο τοὐπικείμενον
Ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγεις;
A. Τοῦτ' ἐστι πλάστιγξ. Οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται.
B. Πῶς δ' εἴσεταί τις τοῦτ'; A. Ἐὰν τύχῃ μόνον
Αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος
Ἔσται πάνυ πολύς. B. Πρὸς θεῶν τῷ κοττάβῳ
Πρόσεστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης.

Locus venustus, et subtilis, si quis alius. Notandum illud, Ὃς ἂν τὸν κότταβον ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν, οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται. Vides structuram. Deinde illud specta, Μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης. Quod παίζοντος est. Manes est *imaguncula* in hoc ludo usitata: de qua Suidas in v. Κοτταβίζειν. Est et Manes *servi nomen.* Hinc Comici jocus.* Atque hæc de

* Hermippus apud Athenæum lib. XI. 12. p. 487.

Ῥάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν
Ἐν τοῖς ἀχύροις κυλινδομένην·
ΜΑΝΗΣ Δ' ΟΥΔΕΙΣ λατάγων ΔΕΙΤΑΙ.

Ita legendus iste locus.

cottabo,

cottabo, et Sophoclis *Inacho:* in quo omnia læta, hilaria, et convivium, ſive diem feſtum, referentia. Quæ plane dramatis Satyrici ſunt. Quibus accedat Heſychius, qui lucem dabit et accipiet: Ἐνώπια, τὰ κατ᾽ ἀντικρὺ τȣ͂ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ κ̀ διεκόσμȣν ἕνεκα τῶν παριόντων· ὁ δὲ Κράτης τὰς φλιὰς παρέδωκεν ἐνίνοχος. Vox poſtrema depravata admodum eſt. Nec medicinam invenerunt viri doctiſſimi. Reponendum videtur: ὁ δὲ Κράτης τὰς φλιὰς παρέδωκεν ἐν Ἰνάχῳ Σ. *Crates vero pro* φλιὰς *accepit in Sophoclis Inacho Satyrico.* Quod verum profecto eſt. Sic ſolent Grammatici Ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, Ἐν Κύκλωπι σατυρικῷ. Intelligendus autem hic Crates Grammaticus ſatis notus, cujus meminit Heſychius infra v. Ἡμερȣ͂ν. Cæterum ΤΑ ΕΝΩΠΙΑ ſunt *partes anteriores ædium.* THE FRONT *of the houſe.* Quas ornare atque opere tectorio ſive pictorio condecorare ſolebant veteres: de quo ὁ πάνυ Caſaubonus ad Theophraſti Characteres. Hinc Ἐνώπια παμφανόωντα vocat Homerus. Ubi recte Schol. Τȣ̀ς ἐξ ἐναντίας τοίχȣς. Heſychius τȣ̀ς τοίχȣς καταφωτιζομένȣς ἔμπροσθεν alibi exponit. Quem locum nemo Criticorum intellexit. Οἱ τοῖχοι καταφωτιζόμενοι ἔμπροσθεν ſunt *parietes κεκονιαμένοι*, ſive *opere tectorio dealbati.* Τοίχȣς εὐφεγγέας vocant Græci. Notum proverbium: Δύο τοίχȣς εὐφεγγέας ποιεῖν. De quo nos ad Suidam

PARS IV.

dam v. Εὐφεγέας. Sed hæc viris doctissimis minus perspecta sunt. Atque hinc restituendus videtur insignis locus apud Xenoph. Exped. Cyr. lib. vii. sub finem, ubi ita legitur: Καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος, Κλεαγόρου ὑιὸς τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. *Ac Xenophonti obvius fit Euclides vates Phliasius, filius Cleagoræ, qui somnia in Lyceo pinxit.* Hem! *Cleagoras the dream-painter.* Egregium sane artificem, qui somnia etiam depingere noverat. Tu vero, vir eruditissime, qui musam Atticam amas, ita lege, meo periculo: Κλεαγόρου ὑιὸς τοῦ τὰ ΕΝΩΠΙΑ ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. *Qui partes Lycei anteriores opere pictorio ornavit.* Cleagoras, ut videtur, τοιχογράφος, et in sua arte celebris. Atque hæc hactenus. Nostri autem Inachi filius fuit Phoroneus. Apollodor. Bibl. ii. 1. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς ΙΝΑΧΟΣ, ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. Τούτου καὶ Μελίσσης τῆς Ὠκεανοῦ ΦΟΡΩΝΕΥΣ τε καὶ Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Phoronei istius vel meminit vel non meminit Hesychius: Φορωνεὺς, ὄνος βασιλικός. *Phoroneus asinus regius. One of the king's asses.* Equidem rogatos hic vellem viros eruditissimos, an quidquam de Phoroneo, asino regio, inaudiverint. Interea legendum censeo: Φορωνεὺς, ἄνος βασιλικός, i. e. ἄνθρωπος. Verba ὄνος et ἄνος non raro confunduntur.

Id

Id quod alibi obſervavimus. De Phoroneo autem Argivorum rege Apollodorus, Clemens Alexandrinus, Tatianus, Africanus apud Euſeb. Præpar. p. 488. alii bene multi.* Hinc Carmen PHORONIS dictum: cujus meminit Clem. Alexand. Strom. lib. i. p. 380. Ἀκουσίλαος γὰρ Φορωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γενέσθαι λέγει· ὅθεν καὶ ὁ ΤΗΣ ΦΟΡΩΝΙΔΟΣ ποιητὴς εἶναι αὐτὸν ἔφη·

—— Πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων.

Carmen illud laudat Scholiaſtes ad Apollon. Rhod. i. 1129. et Etymologus in v. Ἐριούνιος. Dicitur autem Phoronis, ut Odyſſeis, Theſeis, Alcmæonis, atque alia ejuſdem farinæ, ὅσα κόνις. Atque hinc notandus vir longe doctiſſimus in Epiſtola ad Millium, p. 19. qui Alcmæonidis ſcriptorem, quiſquis tandem fuerit, *Hiſtoricum*, non *Tragicum*, facit.† At vero, mi homo, neutrum verum eſt. Ἀλκμαίων nomen *Tragœdiæ*. Ἀλκμαίωνις Poema *Epicum*. In

* Hyginus in Fab. CCLXXIV. p. 327. Arcades res divinas primi diis fecerunt: PHORONEUS Inachi filius arma Junoni primus fecit, *qui ob eam cauſam primus regnandi poteſtatem habuit.*

† Sic Caſaubonus ad Athenæum lib. xi. 1. p. 774. Sed verba apud Athenæum p. 460. corruptiſſima ſunt. Extant tamen veſtigia Epici Poematis:

Εἰρεσίης στιβάδος προέθηκ' αὐτοῖσι θαλείαν.

———— Στεφάνους τ' ἐπὶ κρατὸς ἔθηκεν.

utroque

PARS IV.

utroque autem de Alcmæone μητροκτόνῳ atque ejus furiis agebatur.

His Phædrum Procrinque locis, mæstamque ERIPHYLEN
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit.

Quod vero Ἀλκμαιωνὶς Poema Epicum fuerit, id mihi, ut alia taceam, subindicare videtur Scholiastes ad Euripid. Orest. 998. Ἀκολουθεῖν δοκεῖ ΤΩι ΤΗΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙΔΑ ΠΕΠΟΙΗΚΟΤΙ εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος φησί. Nam verbum ποιεῖν in Re Epica solenne est. Aristoteles de Poet. cap. 8. Δι' ὃ πάντες ἐοίκασιν ἁμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακληΐδα καὶ Θησηΐδα καὶ ΤΑ ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΠΟΙΗΚΑΣΙΝ. Quod in primis notandum. Quin et Ἀλκμαίων drama Satyricum. Athenæus lib. iv. p. 173. Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ΕΝ ΑΛΚΜΑΙΩΝΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι καρυκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων·

Καρυκοποιοὺς προσβλέπων βδελύττομαι.

Κἀν τοῖς ἑξῆς ὁ Ἀχαιός φησι· Τίς ὑποκεκρυμμένος μένει σαραβάκων κοπίδων συνομώνυμε. Quem locum magni Casauboni ingenium expedire non potuit. Repono, ut mihi quidem videtur, certissime:

———Τί ὑποκεκρυμμένος μένεις,
Σαραμβικῶν κοπίδων συνομώνυμε———

Nimirum

Nimirum hic coquus coquum alloquitur, quem feſtive vocat Σαραμβικῶν Κοπίδων συνομώνυμον. *A brother Tradeſman.* Sunt autem Κοπίδες Σαραμβικαὶ *cultri coquinarii.* Nam Σάραμβος *caupo,* ſive *coquus* Atticus ſatis notus. De quo nos ad Suidam v. Σάραμβος. Atque hæc feſtiva ſunt, et ita feſtiva, ut nihil feſtivius dici queat.

PARS IV.

ΑΡΙΣΤΙΟΣ ΚΥΚΛΩΨ. Μέμνηται τούτου Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.] Recte Kuſterus, Ἀριστίου Κύκλωψ. Ariſtias Poeta Satyrographus, cujus meminit Suidas v. Ἀπώλεσας.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.

Αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων. Eum laudat Athenæus lib. ii. p. 60. Ubi de *fungis* agit. ΜΥΚΑΙ. Ἀριστίας·

Μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον.

Ita recte Caſaubonus.* Ludit autem Ariſtias *in ambiguo*: quod Satyrographis ſolenne eſt. Aliud eſt Μύκη ſive Μύκης, aliud Μυκή. Heſych. Μυκᾶ, μύκησις. Idem: Μυκᾶς, μυκήσεις. Apollon. Rhod. IV. 1285.

* Reſtituenda hæc vox Heſychio: Μίκαι, λάχανα. ὄμβρια. Scribe, ΜΥΚΑΙ. Λάχανα ὄμβρια. *Fungi qui poſt pluviam naſcuntur.* Hinc λάχανα ὄμβρια vocat Heſychius. Confer Geopon. xii. 410.

——— Καὶ

PARS IV. ——— Καὶ ΜΥΚΑΙ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται.

Ubi Schol. Καὶ ΗΧΟΙ ἐν τοῖς ναοῖς φαντασίαν ποιήσωσιν. Ἢ ὅταν ΜΥΚΗΣΕΙΣ δοκῶσι γίνεσθαι περὶ τὰ ἀγάλματα. Respexit autem Aristias ad Æschylum in Niobe apud Strab. lib. xii. p. 870.

——— Ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος,
Ἴδη τε ΜΥΚΗΘΜΟΙΣΙ καὶ βρυχήμασι
Τέρπουσι μήλων, πᾶν δὲ ΚΩΡΕΧΘΕΙ ΠΕΔΟΝ.

Ita scribendus iste locus, de quo nos ad Suid. v. Ὀρεχθεῖν. QUIN et Aristiam ἐν Κηρσὶ laudat Athenæus lib. xv. p. 686. Καὶ κατὰ τὸν Φλιάσιον Ἀριστίαν. Καὶ γὰρ οὗτος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Κηρσὶν (for. Κρησὶν) ἔφη·

Σύνδειπνος ἢ 'πίκωπος, ἢ μαζαγρέτας,
Αἴδου τραπεζεὺς, ΑΚΑΤΙΑΙΑΝ νηδὺν ἔχων.

Ita scribendus iste locus, de quo consulendus Cl. Casaubonus.* Vulgo inepte legitur ἀκραταίαν. Eleganter Aristias de homine famelico, ἀκατιαίαν νηδὺν ἔχων. *Ventrem tanquam navis onerariæ alvum.* Pherecrates apud Athen. lib. x. p. 415.

* Leonidas in Epigr. Anthol. p. 316.

Πέτρος ἔτ' ἐν Σιπύλῳ Νιόβη θρήνοισιν ἀϊάζει.

Nicias in Anthol. p. 381.

Χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
Μάρψεν, ἐπὶ χλοερῶν ἑζόμενον πετάλων.

Ὡς

Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ᾽ ἄρ᾽, ὃς καθεσθίεις
Τῆς ἡμέρας μακρᾶς ΤΡΙΗΡΟΥΣ σιτία.

Quin et festivum illud, Ἀΐδου τραπεζεύς. *Homo* ἄπληστος. *One that would go to hell for a dinner.* Sed hæc nemo Interpretum intellexit. Habuit autem Aristias patrem PRATINAM, et ipsum Satyrographum; imo Satyricarum fabularum inventorem. Suidas: Πρατίνας, Πυῤῥωνίδου ἢ Ἐγκωμίου, Φλιάσιος, ποιητὴς τραγῳδίας. Ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους. Ejus mentio honorifica apud Plutarchum in Musica, et Pausaniam in Corinthiacis. Laudat etiam Athenæus lib. xiv. p. 624. ubi et luculentum ejus fragmentum nobis propinavit, quod hic adscribam, ut emendem. Πρατίνας δέ που φησί·

Μὴ σύντονον δίωκε μήτ᾽ ἀνειμένην
Ἰαστὶ οὖσαν· ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων
Ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει ———

Hæc sensu carent. Quin et alter versiculus hiat turpissime. Utrique autem incommodo subveneris, si mecum reponas:

Μὴ σύντονον δίωκε μήτ᾽ ἀνειμένην
Ἰαστὶ ΜΟΥΣΑΝ, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέῳ
Ἄρουραν Αἰόλιζε τῷ μέλει, Σίμων.*

* Schol. ad Theocriti Idyll. i. 56. Καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ᾽ αἰόλιζε ταῦτα. Τοῦτο δὲ ἔφη δι᾽ ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους —— Ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν.

Ne

Ne intentam ſectare, neque remiſſam nimis,
Qualis eſt Ionica, muſam; ſed Æolicam novis modis
Exorna potius, quæ in medio jacet.

Græca ſuaviora ſunt. Sed has venuſtates non capit Lingua Latina. Quin et Pratinæ ἐν Δυμάναις meminit Athenæus lib. ix. p. 394. Πρατίνας δὲ ἐν Δυμάναις ἢ Καρυάτισιν ἁδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μή τι παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέρδικες. Habes jam fabulæ nomen, ſed nonnihil corruptum. Emendabat Cl. Caſaubonus, ἐν Λακαίναις ἢ Καρυάτισιν. Quem et ſecutus eſt Kuhnius ad Pauſaniæ Laconica p. 311. Uterque perperam et ſatis imperite. Veritas non in puteo, quod aiunt, ſed in propatulo eſt. Reſcribo certiſſime: Πρατίνας δὲ ἐν ΔΥΜΑΙΝΑΙΣ ἢ Καρυάτισι. *Pratinas in Dymænis aut Caryatidibus.* Laconicæ ſaltatrices *Dymænæ* dictæ. Hinc fabulæ ſatyricæ nomen. Stephanus Byzantinus: Δυμᾶν. Φῦλον Δωριέων. Οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες· καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν καὶ ΔΥΜΑΙΝΑ. Εὐφορίων Χιλιάσι·

——— φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις.

Quæ vox reſtituenda Heſychio: Δύσμαιναι, αἱ ἐν Σπάρτῃ χορίτιδες βάκχαι. Nihil hic hærent doctiſſimi Editores. Sed res neutiquam ſana eſt. Reponendum omnino: ΔΥΜΑΙΝΑΙ. Cæterum aliter Athenæi locum tentabat Joan.

Meurſius

Meurſius Miſcell. Lacon. iv. 14. Sed aliud agebat vir doctiſſimus. Confer Cl. Holſtein. ad Stephanum Byzant. v. Δῦμαν et Δύμη. Porro *Laconicarum ſaltatricum* meminit Pollux iv. 104. cujus verba adſcribam: Ὁ δὲ [illegible], ὀρχήσεις ΦΟΒΕΡΑΣ ᾖδες· ἦν δέ τινα ϗ Λακωνικὰ ὀρχήματα, ΔΕΙΜΑΛΕΑ. Σειληνοὶ δὲ ἦσαν ϗ ἐπ' αὐτοῖς Σάτυροι, ὑπότροχα ὀρχούμενοι· καὶ Ἴθυμβοι, ἐπὶ Διονύσῳ. Καὶ ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ, ἐπὶ Ἀρτέμιδι.* Ita ſcribendus eſt iſte locus, quem fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Ὀρχήματα Silenorum horrida plerumque et δειμάλεα. Nam Sileni *ruſtica numina.* Hinc veſtis χορταία eis adſignata.

PARS IV.

FOENUM *habet in cornu, longe fuge* ——

Heſychius: Χορταῖος, δασὺς χιτὼν, οἷος τῶν Σειληνῶν. Idem: Χορταῖον, τὸ ἔνδυμα τȣ̃ Σειληνȣ̃. Ita legendum. Confer Pollucem iv. 118. Dionyſius Halicar. Antiq. Rom. vii. 72. Μετὰ γὰρ τȣ̀ς ἐνοπλίους χορȣ̀ς οἱ τῶν Σατυριςῶν ἐπόμπευον χοροὶ, τὴν Ἑλληνικὴν εἰδοφορȣ̃ντες Σίκιννιν. Σκευαὶ δὲ αὐτοῖς ἦσαν, τοῖς μὲν εἰς Σιληνȣ̀ς εἰκασθεῖσι, μαλλωτοὶ χιτῶνες, ȣ̀ς ἔνιοι ΧΟΡΤΑΙΟΥΣ καλȣ̃σι, ϗ περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθȣς· τοῖς δὲ εἰς Σατύρȣς, περιζώματα ϗ δοραὶ τράγων, ϗ ὀρθότριχες ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φόβαι, ϗ ὅσα τȣ́τοις ὅμοια. Qui locus elegans. Notandum

* Plutarchus in Artaxerxe p. 295. Εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγῖδι ΚΑΡΥΑΤΙΔΑΣ ὀρχȣμένας.

PARS IV. illud, περιβόλαια ἐκ παντὸς ἄνθους. Hermippus Comicus apud Suidam v. Ἀνθέων.

——— ΚΑΙΡΟΣΠΑΘΗΤΟΝ ἀνθέων
Καινὸν ΦΟΡΩΝ ὕφασμα ———

Ita ſcribendus iſte locus. Verbum φορεῖν in hoc negotio appoſitiſſimum eſt.* Quin et Silenus Χορτοβάμων dicebatur. Heſychius: Χορτοβάμων, ὁ Σειληνός. Ita legendum. Vulgo Χορταιοβάμων et Χορταιόβαμος. Quæ utraque vox nihili eſt. Χόρτος eſt *fœnum*; quod geſtabat Silenus: de quo Cl. Caſaubonus de Satyr. Poeſ. p. 141. Eſt et Χόρτος *area ruſtica,* ubi ſenex ille tripudiabat ſcilicet. Hinc Χορτοβάμων dictus. Heſych. Χόρτος, ὁ συνήθης, καὶ ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς, ὡς τό·

Αὐλῆς ἐν χόρτῳ———

Οἱ δὲ εὐρυχωρίαν. Δηλοῖ δὲ ϗ χώραν, ϗ χόρτασμα, ϗ τὸν ὅρον ἐκ γαίων, ὡς ἐν τῷ·

Σύγχορτα ναίω πεδία———

Quæ nonnihil depravata ſunt. Nec rem pro ſuo ingenio adjuvare dignati ſunt Editores nuperi. Scribendum proculdubio: τὸν ὅρον ΕΚ ΤΩΝ ΓΑΙΩΝΩΝ. Eſt autem Γαιὼν *ſepes terrea,* ſive *terra aggeſta ad agrum tutandum.*

* Alciphron in Epiſt. LIV. Lib. iii. Ἡ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τȣτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον ΦΟΡΩ;

Vox

Vox occurrit apud Gruter. Thesaur. Inscript. pag. ccxiii. et in Tabula Heracleensi priore v. 88. sed a nemine, quod sciam, intellecta. Locus autem Euripidis, ad quem respexit Hesychius, est in Andromach. ver. 17. ubi recte Schol. Σύγχορτα πεδία. Τὰ ὅμορα. Confer etiam Hesych. v. Αὐλῆς. et Strabon. viii. p. 577.

ΑΡΤΙΔΑΕΙ. Ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ
Πέμπω ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.]

Epigramma integrum, quod Crinagoræ est, dedit Cl. Kusterus: dedit et doctissimus Reiskius in Anthologia. Sed neuter veram lectionem vidit. Carmen ita legendum et distinguendum est.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε, γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον ΔΟΥΡΑΤΙΟΝ, κάλαμον,
Εὖ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσι,
Εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον εἰς σελίδα,
Πέμπει Κριναγόρας, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Πλείονος, ἀρτιδαεῖ ΣΥΜΠΟΝΟΝ ἐργασίῃ.

In primo Pentametro vulgo legitur, δουρατέην κάλαμον. Quod Kustero negotium facessit. Nos veram lectionem restituimus. Nicetas in Joan. Comneno, p. 19. Ἀλλὰ καὶ ΔΟΡΑΤΙΑ ἐκ

PARS IV. καλάμων κραδαίνοντες ταῖς τῦ βασιλέως συμπλέκοντας φάλαγξιν. Idem autem Δουράτιον et Δοράτιον. Nimirum Crinagoras *calamum ſcriptorium*, quem νεόσμηκτον δοράτιον vocat, dono natalitio, ut moris erat, miſerat Proclo, ſcribæ jam facto, ut inſtrumentum arti ſuæ novæ, ſive ἐργασίῃ, peridoneum. Hæc mens, atque hæc ratio Epigrammatis eſt. Cæterum, dum in hoc ſtadio ſumus, libet et aliud Epigramma ejuſdem plane argumenti, in medium adferre, idque haud paulo emendatius, quam vulgo legi ſolet. Eſt autem Leonidæ ad Dionyſium neſcio quem, qui calamos et chartas, ſed nihil præterea, dono miſerat.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἦτρια μοι βύβλων ΧΙΟΝΩΔΕΑ σὺν καλάμοισι
Πέμπεις Νειλορύτϐ δῶρον ἀπὸ προβολῆς.
Μϐσοπόλῳ δ' ἀτελῆ, Διονύσιε, μηκέτι πέμπε
Ὄργανα· τίς τϐτων χρῆσις ἄτερ μέλανος;

Vulgo legitur, ἤτρια ἀλονώδεα· Quod viros doctiſſimos, Reiſkium, Weſſelingium, alios, fruſtra exercuit. Ἦτρια χιονώδεα ſunt *nitidæ membranæ. Chartæ puræ in uſum ſcribendi.* Quicquid autem *purum* ſive *candidum* eſt, Χιονῶδες vocant Poetæ. Nonnus Dionyſ. lib. xxxv.

Καὶ λινέῳ κόσμησε δέμας ΧΙΟΝΩΔΕΙ πέπλῳ.

Et

Et hoc rectum. Quin et tertium Epigramma, idque Leonidæ, addere libet, doctum id quidem, et doctis viris pertentatum, sed frustra et invitis musis. Est autem apud Reisk. Anthol. p. 114.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὕδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ὁρῶντι,
Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκεστορίην·
Ὄφρα σε κόσμος ἅπας πάππον ΤΡΙΣΙΝ αὐγάζηται,
Ὡς πατέρα ΤΡΙΣΣΗΣ εἴσιδεν εὐτοκίης.

Ita scribendum. Non ζωρὸν οἶνον, aut ζωρὸν νέκταρ, sed ζωρὸν ἀκεστορίην. *Puram putam salutem.* Quod παρὰ προσδοκίαν est.* Deinde recte, τρισὶν αὐγάζηται. *Ut pater, sic avus, trium liberorum.* Quod de Vespasiano verum. Hoc votum Poetæ. *Aquas* autem *Cutilias* laudant Dionysius Halicarnasseus, Dio Cassius, Plinius, Suetonius in Vespasiano. Strabo lib. v. p. 349. Σαβῖνοι πόλεις ἔχουσιν ὀλίγας καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ ΡΕΑΤΟΝ, ᾧ πλησιάζει καὶ τὰ ἐν ΚΟΤΙΛΙΑΙΣ ψυχρὰ ὕδατα, ἀφ' ὧν καὶ πίνουσι, καὶ ἐγκαθίζοντες θεραπεύουσι νόσους. Ita scribendus

* Sic ΑΚΡΗΤΟΣ ΣΟΦΙΗ occurrit in Epigram. Anthol. lib. iv. p. 483. Sed apud Theocrit. Idyll. ii. v. 151.

——— ἀτὰρ τόσον αἰὲν ΕΡΩΤΟΣ
ΑΚΡΑΤΩ ἐπεχεῖτο ———

PARS IV. bendus eſt iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Cæterum hoc Epigramma de *aquis Cutiliis* revocat in mentem et alterum Carmen in *aquas quaſdam ſulphureas*, (ἐλαιηρὴν λιβάδα vocat auctor) quod ex marmore viri celeberrimi ANTONII ASKEW M. D. deſcriptum, primus et ſolus publici juris fecit Cl. Taylorus ad Demoſth. Orat Περὶ Παραπρεσβ. p. 360. Carmen integrum, quod novi et inſoliti argumenti pariter et Græciſmi vocat Cl. Editor, hic in gratiam lectoris curioſi et eruditi emendatum adſcribam.

Σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκα κόρη Διὸς ὑδαλόεσσα,
 Πηγὴ νυμφάων ἄφθιτε, νᾶμα φίλον·
Ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πολέμοιο καμόντες
 Ἔγχεα κ̣ κορύνας κάτθεσαν ἱππολόφους.
Ἐξ οὗ δὴ ΔΟΡΥΝΑΜΑ τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος,
 Χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι.
Πάντα δέ σοι νῦν ταῦτα δι' ἐργατίναις παλάμαισι
 Τριοσὸν ὑπὸ λυκάβαν Γραμματικὸς τελέω.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma. In primo Pentametro dedit Cl. Editor, ὄρφιλε νᾶμα φίλον. Quod nihili eſt. Nos vere emendavimus. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 483.

——— Κρήναις ΑΦΘΙΤΑ ῥεῖθρα ῥέοι.*

---

* Forſan legendum ἀνθ' τοῦ, ἄφθιτε, ΟΡΦΑΝΕ. Sed nil mutandum. Πηγὴ ἄφθιτη eſt *Fons perennis*. Noſtram lectionem recepit Cl. Brunck, quem vide, Analect. vol. iii. p. 189. 8vo.

In

In tertio Hexametro legebatur, ΔΟΡΥΚΝΑΜΑ. Nos veram lectionem restituimus, Δορύναμα. Quod fontis sive balnei nomen. Νᾶμα φίλον vocat supra Poeta. Ejus loci meminit Procopius de Ædific. Justin. cap. iii. p. 32. cujus verba, quia huc facere videntur, subjiciam: Διαφερόντως δὲ τὸν Βόσπορον τῷ ἐρύματι ἐκρατύνατο· ἔστι δέ τις ἐνταῦθα χώρα κατὰ τὴν παραλίαν ΔΟΡΥ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ᾤκηνται· αὕτη δὲ ἡ χώρα ΤΟ ΔΟΡΥ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα, οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. Hinc fons Δορύναμα dictus. Aliam etymologiam adfert Epigrammatista. Sed hoc Poetis solenne est. Est autem *Grammaticus* nomen viri, qui balneum hoc exornavit. Reliqua manifesta sunt.

ΑΣΤΑΦΙΣ. Καὶ σταφυλή. Γραίη χ' ὁ μελίπνους λίβανος.] Hæc distinctione sublevanda sunt. Scribendum, Ἀσταφίς.

Καὶ σταφυλὴ γραιὴ, χὼ μελίπνους λίβανος.

Idem σταφὶς et ἀσταφὶς, ut στάχυς et ἄσταχυς. De quo Suidas: Ἄσταχυς καὶ Ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ ά ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Cæterum Pentameter iste est pars Epigrammatis quod legitur apud Reisk. Anthol. p. 34. Carmen integrum hic adponam, ut suum cuique reddam, et hominis temerarii ineptias retundam.

ΦΙΛΙΠ-

PARS IV.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου, λινόπεπλε
Δαῖμον, ἐπ' εὐΐερους βῆθι θυηπολίας.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδακων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται,
Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων,
Καὶ νάρδος ψαφαρὴ κεγχριτίσιν ἰσχάσιν ἀμφὶ,
Καὶ σαφυλὴ γραιὴ, χὼ μελιπνους λιβανός.
Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐῤῥύσαο Δᾶμιν, ἄνασσα,
Κὴκ πενίης, θύσει χρυσοκέρων κεμάδα.

Carmen exquisitum. Primum notanda *Isis* λινόπεπλος. Ovidius Epist. Pont. lib. i. *Isidem* LINIGERAM vocat. Quod perperam sollicitarunt viri eruditi.* Deinde libri scripti, καὶ νάρδῳ ψαφαρῇ. Qui error ex pronunciatione ortus. Ναρδοψαφάρη. Nos recte restituimus. Idem autem κεγχρήτιδες et κεγχρίτιδες, ut χορήτιδες et χορίτιδες. Sed hæc satis fortasse nota sunt.

ΑΣΤΑΧΥΣ ——— Ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσι.] Respexit Suidas ad Homer. Iliad. B. 148.

Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσι.

Quem locum imitatus est Apollonius Argon. ii. 584.

——— Οἱ δ' ἐσιδόντες
ΗΜΥΣΑΝ λοξοῖσι καρήασι ———

* Vide Cl. Brunck Emend. in Analect. vol. iii. p. 180.

Ubi

Ubi recte Schol. Ἔκλιναν λοξὰς τὰς κεφαλάς. Huc referendus Homerus Iliad. X. 491. PARS IV.

Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι,
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Qui locus omnium vexatiſſimus eſt, et viros doctiſſimos eluſit. Nam quæ ſcripſit Cl. Kuſterus ad Heſychium v. Ἐμμέμυκεν, et ante eum Barneſius ad Homerum, ἀπροσδιόνυσα ſunt et nullius pretii. Emendabat non ita pridem vir doctiſſimus ad Coluthum p. 133.

Πάντα δ' ὑπ' ὄμμ' ἤμυκε ——

Quod quidem nihilo melius eſt. Vel quovis pignore contenderim ita Poetam dediſſe:

Ἄντα δ' ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Coram autem vultu eſt dejecto, et lacrymis obtecto.

Quod pueri patre orbati, et mœrore confecti eſt. Κάτω βλέπει recte exponit Scholiaſtes.* Etymol. Magn. Ὑπεμνήμυκε. Ἔστιν ΗΜΥΩ τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω. Ὁ παρακείμενος ΗΜΥΚΑ· ὁ Ἀττικὸς ὤφελεν ΗΜΗΜΥΚΑ. Ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ η εἰς ε, καὶ ἐγένετο ΕΜΗΜΥΚΑ. Quod uſquequaque rectum eſt.

* Lucian. in Amoribus p. 904. Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ΕΞ ΕΝΑΝΤΙΟΥ προσβλέπων.

ΑΣΤΙ-

PARS IV.

ΑΣΤΙΒΗΣ. Ὁ ἄβατος. Καὶ ΕΥΣΤΙΒΗΣ. Ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὔστιβες αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.]

Versiculus iste est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vii. p. 548. Carmen integrum, quod non uno loco corruptum est, hic in gratiam lectoris eruditi emendatum adscribam.

ΑΔΗΛΟΝ.

Ἑρμείη, σήραγγος ἁλίκτυπον ὃς τόδε ναίεις
  Εὔστιβες αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας,
Δέξο σαγηναίοιο λίνου τετριμμένον ἅλμῃ
  Λείψανον, αὐχμηρῶν ΞΑΝΘΕΝ ὑπ' ἠιόνων,
Γρίπους τε, πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον
  Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα ΛΑΧΟΝΤΑ βόλων,
Καὶ βαθὺν ἱππείης πεπεδημένον ἅμματι χαίτης
  Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων λιμνοφυῆ δόνακα.

Ita scribendum est istud Epigramma, quod cujus cujus sit, mutilum sane est, et non rite exit.* In primo Pentametro illustris Huetius legebat, ἰχθυβόροισι. Non male. Leonides in Epigrammate,

——— Καύηξιν ἢ ἰχθυβόροις λαρίδεσσι.

Ego nihil muto. Eleganter mergi *piscari* dicuntur. Quid quod vulgatam lectionem ag-

* Vide Brunck Emend. Analect. vol. iii. p. 266.

noscit

noſcit Suidas? * Deinde recte ſcripſimus ξανθὲν, non ξανθόν. Antipater in Epigram. apud Reiſk. p. 30.

Πολλὰ θαλασσαίη ΞΑΝΘΕΝ ὑπὸ σπιλάδι.

Denique quod vulgo legitur, σῆμα λαβόντα, aperte mendoſum eſt. Nos vere atque eleganter, λαχόντα. Quam lectionem exhibet Suidas v. Βόλις. Agathias apud Anthol. lib. i. p. 126.

Αὐτὰρ ἄναξ λευκοῖο ΛΑΧΩΝ σημήϊα πεσσοῦ.

Archias in Epigram. apud Reiſk. p. 19.

Φιλλὸν ἁλικρυφίων σῆμα ΛΑΧΟΝΤΑ βόλων.

ΑΤΕΓΚΤΟΙΣ. Τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσι ἀβρόχοις.] "Probo conjecturam Porti, qui lo-"cum hunc ſic legendum et ſupplendum pu-"tat: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι "βεβρεγμένοις. Ἀβρόχοις." *Kuſter.* Probat quod improbum eſt Kuſterus. Scribendum: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε ΔΑΚΡΥΟΥΣΙ, μήτε ΙΔΡΟΥΣΙ. Ἀβρόχοις. Heſych. Ἄτεγκτος. Ὁ μήτε ΔΑΚΡΥΩΝ, μήτε ΙΔΡΩΝ. Ἀνένδοτος. Καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει. Ubi notanda vox, Ἀνένδοτος. Suidas: Ἀστόργους. Τοὺς ἀπηνεῖς. Ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ΑΝΕΝΔΟΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΛΕΟΝ. Reſtituenda vox elegantiſſima Herodoto, loco conclamato, et qui peritiſſimos medicos eluſit. Eſt autem lib. i.

* Vide Suidam ad v. Λέπας.

PARS IV. cap. 174. Ἀςγμένης δὲ ἐκ τῆς Χερσονήσȣ τῆς Βυ-βασσίης, ἐȣ́σης τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόȣ ——— τὸ ὦν δὴ ὀλίγον τȣ̃το, ἐὸν ὅσον τε ἐπὶ πέντε ςάδια, ὤρυσσον οἱ Κνίδιοι, βȣλόμενοι νῆσον τὴν χώρην ποιῆσαι· ἐντὸς δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri longe eruditiſſimi non ſunt unius aſſis. Tu vero, vir doctiſſime, noli dubitare quin ab Herodoti manu fuerit: Ὤρυσσον οἱ Κνίδιοι, βȣλόμενοι νῆσον τὴν χώρην ποιῆσαι· ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Cnidii fodiebant terram, conantes regionem ſuam in inſulæ formam redigere. Sed fodiebant fruſtra: nam terra ἀνένδοτος fuit, i. e. *cedere neſciebat. Hard ground.** Hæc mens et manus Herodoti, quæ elegantiſſima eſt. Error ortus eſt ex Librarii compendio. Sic ſolent iſti homines. Haud aliter locutus eſt Strabo lib. xvi. p. 1075. Βαθεῖα γὰρ ἡ γῆ, καὶ μαλακὴ, καὶ ΕΥΕΝΔΟΤΟΣ. *Nam terra profunda eſt, et mollis, et quæ facile cedat.*† Dicitur autem Ἀνένδοτος, Εὐένδοτος, et Δυσένδοτος. Quæ vox rariſſima, et Lexicographis commendanda. Occurrit apud Euſebium Demonſt. Evang. lib. ix. p. 420. Τȣ̀ς ἀπιςενίας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ ΔΥΣΕΝΔΟ-

* Vide Plutarch. in Camillo p. 290.

† Vox Εὐένδοτος occurrit apud Philonem vol. ii. p. 269. ubi Mangeius ex MS. Med. legit ἀνευένδοτος. Sed male.

ΤΟΥΣ.

ΤΟΥΣ. Quin et Φιλένδολος. Hesych. ΦΙΛΕΝΔΟΤΟΣ. Ἐλεήμων. Ita legendum, non Φιλεντολος. Quod et animadvertisse jam video Cl. Ruhnkenium. PARS IV.

ΑΧΕΙΡΟΣ. Ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·

Ἄπυς, ἄχειρος, ὁ βαρεῖ τὸν αὐχένα.

" Sic habet Editio Mediolanensis: reliquæ " vero ἐδαρεῖ. Corrupte. Quid si legatur σοβάρεια? Sed cum fragmenti hujus sensus propter brevitatem sit incertus et obscurus, ἐπέχω." *Kuster.* Fluctus in simpulo, quod aiunt: nam locus Pisidæ, si quis alius, integerrimus est. Hesychius: Ὁ βρισαύχην. Ὁ ΤΟΝ ΑΥΧΕΝΑ ΒΑΡΩΝ.*

ΒΑΡΒΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ. Οὗτος ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. Θεράπων δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός. ——— Καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλῖδι τῇδε σιγῇ κατεχύθη ἀργυρώνητος.†] " Hujus *Barbii Philippici* " meminit Ulpianus de Offic. Prætor. sed " qui eum *Barbarium* Philippum vocat; ut

* *Cui caput* sive *cervix inclinata est.* Contra Βυσαύχην. *Cui cervix brevis et obstipa est.* De quo Pollux, Hesychius, Suidas. Hinc Βωλεὺς βυσαύχην Xenarcho Comico apud Athenæum lib. ii. 23. p. 63. qui locus notandus.

† Vide Suidam ad v. Θεόληπτος.

" monuerunt

PARS IV. "monuerunt Turnebus in Adversariis, et "Reinesius in variis Lectionibus." *Kuster.* Hominem istum, qui ex servo primum Quæstor, deinde, ut videtur, Prætor sub triumviratu fuit, Suidas *Barbium,* Ulpianus *Barbarium* vocat. Sed verum nomen fuit, *Barbatius.* Ejus meminit Cicero in Philippicis xiii. 2. *Addite illa naufragia Cæsaris amicorum, Barbas, Cassios,* BARBATIOS, *Polliones: addite Antonii collusores et sodales, Eutrapelum, Melam, Cælium.* Antonii Quæstorem vocat Appianus Bell. Civil. lib. v. ΒΑΡΒΑΤΙΟΣ δὲ ὁ Ἀντωνίου ταμίας ἔλεγε πυνθανομένοις, τὸν Ἀντώνιον χαλεπαίνειν τοῖς πολεμοῦσι τῷ Καίσαρι κατὰ τῆς κοινῆς σφῶν δυναστείας. Nempe primum *Barbius,* deinde *Barbatius* appellabatur. Quod Romanis solenne. Hoc rectum. Deinde scribe, σιγὴ κατεχύθη ἀργυρώνητος, quemadmodum recte exhibere video Editionem Mediolanensem. *Silentium nummis impetratum.* Quod ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπῆσαι vocant Græci Rhetores. Cæterum hic locus, qui elegantissimus est, Æliano, ni fallor, adjudicandus est.

ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων.] Hic locus vel mutuatus vel adumbratus est ab Herodoto, qui ita loquitur i. 45. Ἄδρηστος δὲ ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω —— συγγινωσκόμενος

μενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ᾔδει ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ, ἑαυτὸν ἐπικαλασφάζει τῷ τύμβῳ. Ad Herodotum manifesto adlusit Themistius Orat. 15. ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ ἁπάντων κρίνας τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων. Hinc elegantissime, ut solet, Synesius de Provid. p. 95. Ὃ καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΝ, αὐτὸς παρὼν, αὐτὸς ἀκούων, ἁπάσαις γνώμαις ἀπεψήφιστο, ἁπάσαις χερσὶν ἀπεκεχειροτόνητο. Quoniam autem de Herodoto hic sermo est, Historicorum omnium, qui hodie exstant, vetustissimo et jucundissimo, quem nuperrime summa cura expoliverunt viri eruditissimi et ingeniosissimi, haud ingratum tibi fuerit, Præsul doctissime, si nonnulla loca, quæ Editorum diligentiam effugerunt, hic in transitu, et dum aliud agimus, emendavero. In libro primo cap. 27. vir sapientissimus, vel Bias, vel Pittacus, nam de homine res controversa est, verba facit ad Crœsum, celeberrimum illum Lydorum regem, qui jam Græcis in Asia subactis, insulanos ædificatis navibus aggredi constituerat. Locus est illustris, et dignus, qui hic integer adscribatur: Ὡς δὲ ἄρα οἱ ἐν τῇ Ἀσίῃ Ἕλληνες κατέστράφατο ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, τὸ ἐνθεῦτεν ἐπενόεε, νέας ποιησάμενος, ἐπιχειρέειν τοῖσι νησιώτῃσι. Ἐόντων δὲ οἱ πάντων ἑτοίμων ἐς τὴν ναυπηγίην, οἱ μὲν Βίαντα λέγουσι τὸν Πριηνέα ἀπικόμενον ἐς Σάρδις, οἱ δὲ Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον, εἰρομένου Κροίσου εἴ τι εἴη νεώτερον

PARS IV.

περὶ

PARS IV.

περὶ τὴν Ἑλλάδα, εἰπόντα τάδε, καταπαῦσαι τὴν ναυπηγίην· Ὦ βασιλεῦ, νησιῶται ἵππον συνωνέονται μυρίην, ἐς Σάρδις τε καὶ ἐπί σε ἔχοντες ἐν νῷ στρατεύεσθαι. Κροῖσον δὲ, ἐλπίσαντα λέγειν ἐκεῖνον ἀληθέα, εἰπεῖν· Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι, ἐλθεῖν ἐπὶ Λυδῶν παῖδας σὺν ἵπποισι. Τὸν δὲ ὑπολαβόντα φάναι· Ὦ βασιλεῦ προθύμως μοὶ φαίνεαι εὔξασθαι νησιώτας ἱππευομένους λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ, εἰκότα ἐλπίζων· νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο ἢ ἐπεί τε τάχιστα ἐπύθοντό σε μέλλοντα ἐπὶ σφίσι ναυπηγέεσθαι νέας, λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ, ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ οἰκημένων Ἑλλήνων τίσωνταί σε, τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις; Κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ, καὶ οἱ, προσφυέως γὰρ δόξαι λέγειν, πειθόμενον παύσασθαι τῆς ναυπηγίης· καὶ οὕτω τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι ξεινίην συνεθήκατο. Orationem habes leniſſimam et elegantiſſimam. Sed ſermo nonnihil impeditus eſt. Λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Quæ manifeſto depravata ſunt, atque ita depravata, ut viros doctiſſimos eluſerint. Res tamen facile reſtituenda eſt. Reponendum proculdubio: Νησιώτας ΙΠΠΕΥΟΜΕΝΟΥΣ λαβεῖν ἐν ἠπείρῳ ——— Λαβεῖν ΑΙΩΡΕΟΜΕΝΟΥΣ Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Vides elegantiſſimam antitheſin. *Inſulanos in continente* ——— *Lydos in mari equitantes.* Nihil verius aut feſtivius.*

* Hinc Proverbium: Λυδὸν εἰς πεδίον. De quo conſulendus omnino Libanius in Epiſt. ad Modeſtum, p. 31. Edit. Wolf. 8vo.

Verbum

Verbum autem Αἰωρεῖν in hoc negotio uſitatiſſimum eſt. Euripides in Cyclop. 696. PARS IV.

Πολὺν ΘΑΛΑΣΣΗΙ χρόνον ΕΝΑΙΩΡΟΥΜΕΝΟΝ.

Plutarchus in Alcibiade: Καὶ μετὰ μικρὸν ὅτε ζόφος διελύθη, ϗ κατώφθησαν αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑΙ πρὸ τοῦ λιμένος τῶν Κυζικηνῶν.* Heſychius: Πρωράχθη. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐν τῇ πρώρᾳ τὸν φόρτον φέρει, ϗ ΕΠΑΙΩΡΟΥΜΕΝΑ ἐγκαθέζεται ΤΗΙ ΘΑΛΑΣΣΗΙ. Atque hoc primum. Deinde illud vide. HERODOTUS lib. ii. cap. 146. ita habet: Εἰ μὲν γὰρ φανεροί τε ἐγένοντο, ϗ κατεγήρασαν ϗ οὗτοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, κατάπερ Ἡρακλέης ὁ ἐξ Ἀμφιτρύωνος γενόμενος, ϗ δὴ ϗ Διόνυσος ὁ ἐκ Σεμέλης, καὶ Πὰν ὁ ἐκ Πηνελόπης γενόμενος, ἔφη ἄν τις ϗ τούτους ἄλλους γενομένους ἄνδρας ἔχειν τὰ ἐκείνων οὐνόματα τῶν προγεγονότων θεῶν. Ad hunc locum plane nugantur Interpretes, nec, quid vox ἄλλους ſibi velit, videre poſſunt. Nec miror. Eſt enim vox corrupta, ſed ita ut facile inſtaurari queat. Repone meo periculo, ϗ τούτους ΑΛΛΩΣ γενομένους ἄνδρας. *Dixerit aliquis et hos meros homines natos, habere non niſi nomina deorum priſcorum.*

---

* Idem in Lycurgo p. 91. ΑΙΩΡΟΥΜΕΝΗ γὰρ ἡ πολίτεια ϗ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ΕΡΥΜΑ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη ϗ ἰσοῤῥοπίσασα, τὴν ἀσφαλεστάτην τάξιν ἔσχε ϗ κατάστασιν. Qui locus elegans.

PARS IV.

Ἄλλως ἄνδρας, *non nisi homines*. Est notus Græcismus, sed non omnibus notus. Demosthenes Περὶ Παραπρεσβ. p. 123. Edit. Taylor. Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ΑΛΛΩΣ καὶ βασκανία κατεφαίνετο. *Qui vero refragabantur, frustra facere, et non nisi obturbare et obtrectare videbantur.* Ita legendus et vertendus iste locus, quem perperam sollicitavit Cl. Taylorus. Nec aliter locutus est Herodotus, lib. iv. 77. p. 316. Ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος ΑΛΛΩΣ πέπλασται ὑπ' αὐτῶν Ἑλλήνων. *Verum hæc historia est purum putum Græcorum figmentum.** Sed hæc levia fortasse: illud non leve, quod legitur, lib. i. cap. 113. Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο, ἤιε ἐς πόλιν ὁ βουκόλος, τῶν τινα προβόσκων φύλακον αὐτοῦ καταλιπών. *Triduoque post pueri expositionem,*

* Occurrit eadem locutio in Epigr. Anthol. lib. iii. p. 356. Sed Carmen ipsum, quia planum et venustissimum est, hic integrum apponitur.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε· χὠ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω παναληθὲς ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

Ἄλλως οὔνομα. *Nil nisi nomen.* Demetrius Phalereus de Elocut. §. 41. Τοῦτο γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης παραγγέλλειν ἔοικεν· ΑΛΛΩΣ δὲ τὸ διττὸν τοῦ παίωνος τετεχνολογηκέναι ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΕΝΕΚΑ. Non nisi ἀκριβείας *gratia*. Ita vertendum.

bubulcus,

bubulcus, relicto quodam pecuariorum ejus custode, in urbem se contulit. Ita reddunt Interpretes, qui omnia aspera et confragosa complanare norunt. Sed vox Πρόβοσκος doctissimis Editoribus moram injecit. Vir clarissimus, et quem ingenii et eruditionis nomine plurimi facio, Lud. Valckenarius, legendum censebat, τῶν τινα αἰγοβοσκῶν. Sed leniori medicina sublevandus Herodotus. Rescribo, Ἤιε ἐς πόλιν ὁ βουκόλος τῶν τινα ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΩΝ φύλακον αὐτοῦ καταλιπών. Est autem προβατοβοσκὸς, *qui oves pascit*, sive *cui cura est ovium.* Sic Ἀρνοβοσκὸς, βοοβοσκὸς, χοιροβοσκὸς, atque alia ejusdem furfuris sexcenta. Hesych. Ἀρηνοβοσκὸς, ΠΡΟΒΑΤΟΒΟΣΚΟΣ. Atque hæc scripseram, sed jam meliora doctus, ut usu fieri solet, nihil mutandum esse video. Πρόβοσκος est *subbubulcus*, sive *locum tenens bubulci.* Dicitur autem Αἰγοβοσκὸς, Προβατοβοσκὸς, et ΠΡΟΒΟΣΚΟΣ, ut Αἰπόλος, Οἰοπόλος, et ΠΡΟΠΟΛΟΣ. Quæ vox notanda. Quare mens Herodoti est: *Bubulcum, in urbem profectum, custodem pueri subbubulcum reliquisse.* Quod omnino verum. Haud dissimili sensu gaudet vox Πρόβουλος apud Herodot. vi 7. Ἴωνες δὲ πυνθανόμενοι ταῦτα, ἔπεμπον ΠΡΟΒΟΥΛΟΥΣ σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον. *Iones, cum hæc intellexissent, miserunt legatos suos ad commune Ioniæ concilium.* Πρόβουλοι sunt *legati*, sive *qui*

PARS IV.

 vicem

PARS IV. *vicem suæ quisque civitatis gerebant, et pro populi salute consultabant.* Vocem usurpat non semel Aristophanes. UNUM addam. HERODOTUS ix. 27. Ἔστι δὲ ἡμῖν ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀποθήκας τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐσβαλούσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικήν. Locus longe celeberrimus, in quo ingenia sua exercuerunt viri doctissimi, Reiskius, Taylorus, Wesselingius, Valckenarius, alii. Sed omnia recte dedolaverat Jacobus Gronovius. Scribendum omnino: Ἀμαζονίδας ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΤΑΣ. Locus ita vertendus est: *Jam vero nostrum præclarum facinus exstat etiam in* INAMABILES *illas Amazonidas.* Non potuit elegantius noster senex. Hesych. Ἀποθήτας, μὴ φιλουμένας. Lycophron v. 540.

Οἱ δεινὰ ΚΑΠΟΘΗΤΑ πείσεσθαί ποτε
Μέλλοντες ———

Callimachus apud Suid. v. Δύη.

——— Δύην ἄποθεν τ' ἀπαλάλκοι
ΗΝ ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΘΕΕΙ ———

Id est, Δύην ἀποθήτην. Quid quod nihil magis Herodoteum. Notandum illud in Urania cap. 13. Καὶ τὸ τελός σφι ἐγένετο ΑΧΑΡΙ. Quod tangit Longinus § 43. Haud aliter Virgilius:

Aut ILLAUDATI *nescit Busiridos aras.*

Idem:

———*Tristique palus* INAMABILIS *unda.*

Quod

Quod geminum germanum eſt. Atque hæc hactenus. PARS IV.

BOPBOPOΠIN. Κῆπον. Σημαίνει δὲ τὸ μόριον.] "Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπη eſt epi-"thetum ſcorti; ut diſcimus ex ipſo Suida "v. Μυσάχνη, unde loci hujus illuſtratio pe-"tenda eſt. Quæ vero ſequuntur nihil faciunt "ad v. Βορβορόπην, ſed importune et ἀκρίτως "ex articulo Μυσάχνη huc tranſlata ſunt: ut "lectori patebit, qui locum illum inſpicere "voluerit." *Kuſter.* Alii Βορβορόπις, alii Βορβορόπη, quod Kuſtero placebat ſcilicet. Sed neutrum verum. Scribendum ſine dubio: Βορβορῶπις. Dicitur Βορβορωπὸς et Βορβορῶπις, ut Βλοσυρωπὸς et Βλοσυρῶπις, Εὐωπὸς et Εὐῶπις. Heſych. Βορβορωπὸν, αἰσχρὸν, βορβόρῳ ἐμφερές. Hinc Βορβορῶπις de *ſcorto diobolari,* cui nec munditiæ nec pudoris cura eſt. Locus autem Suidæ ita legendus et ſupplendus eſt: Βορβορῶπιν. Μανιόκηπον. Κῆπος δὲ σημαίνει τὸ μόριον. Quæ pars eſt gloſſematis, quod integrum legitur apud Suidam v. Μυσάχνη. Quod hic ſubjiciam, ut emendem. Μυσάχνη. Ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καὶ ἐργάτις, καὶ δήμιος, καὶ παχεῖα. Ἱππῶναξ δὲ Βορβορόπιν (lege βορβορῶπιν) καὶ ἀκάθαρτον ταύτην φησὶν, ἀπὸ τοῦ βορβόρου· καὶ ἀνασυρτόπολιν, ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ MANIOKHΠON. KHΠOΣ ΓAP TO MOPION. Qui locus illuſtris

PARS IV. illuſtris eſt. Primum notandum illud, παχεῖα. Trimeter neſcio cujus apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1619.

Παρὰ σφυρὸν ΠΑΧΕΙΑ μισήτη γυνή.

Deinde ἀνασυρτόπολιν, quod legitur, vox nihili eſt. Nec quicquam adjuvant eruditi. Reſcribendum proculdubio, ἢ ΑΝΑΣΥΡΤΟΠΕΠΛΟΝ. Quæ ſcorti nomen ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Orpheus apud Clem. Alexand. Cohort. p. 17.

Ὣς εἰποῦσα ΠΕΠΛΟΥΣ ΑΝΕΣΥΡΑΤΟ, δεῖξε δὲ πάντα
Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον * ———

Feſtive Laertius in Stilpone: Πόθεν δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων; ἢ ΑΝΑΣΥΡΑΣ αὐτῆς τὸν ΚΗΠΟΝ ἐθεάσατο; *Unde hoc noverat Stilpo? num ſublato peplo ipſam inſpexerat?* Atque huc non ſine gratia adluſit Clearchus Solenſis apud Athenæum lib. xii. p. 548. Τῶν εὐδαιμονικῶν καλουμένων Ἀναξάρχῳ διὰ τὴν τῶν χορηγησάντων ἄγνοιαν περιπεσούσης ἐξουσίας, γυμνὴ μὲν ὠνοχόει παιδίσκη προστήθεος, ἡ προκριθεῖσα διαφέρειν ὥρᾳ τῶν ἄλλων, ΑΝΑΣΥΡΟΥΣΑ πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων

* *Tunicam allevare.* Ita Diodorus Siculus lib. i. 85. p. 96. ubi vide Cl. Weſſelingium. Hyginus in Fab. cclxxiv. p. 329. *Sublata tunica.* Hinc δέρμα αἰγὸς ἐπισύρεσθαι. *Caprinam pellem ſuperinducere. To cover their nakedneſs.* Qua locutione utitur Longus lib. iii. p. 121. Edit. Jungerman. Interpretes non intellexerunt.

νων ἀκρασίαν. Qui locus venuſtus eſt. Nimirum puella, non ſe, ſed ſpectatores incontinentiæ arguebat. Interpres non intellexit.* PARS IV.

ΓΑΛΗι ΧΙΤΩΝ. Αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν ἀνιέντων. *Dicitur de hominibus injuſtis et alienas veſtes induentibus.*] "Quid verba iſta, "μηδὲν ἀνιέντων, hoc loco ſignificare poſſint, non "video. Quare in verſione ſecutus ſum inter-"pretationem Diogeniani, quem conſule." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Locus integerrimus eſt. Dicitur hoc Proverbium de hominibus injuſtis et maleficis, et qui curatura nihilo meliores evadunt: quod μηδὲν ἀνιέναι, *nihil remittere* vocat Suidas. Haud diſſimile Proverbium: Πίθηκος ἐν πορφύρᾳ. De quo nos ad Suidam. Rem optime explanat Zenobius ii. 93. Ἐπειδὴ ΓΑΛΗ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν ΧΙΤΩΝΙ κροκωτῷ οὖσα, ἐπέδραμε μυί. *Felis a Venere in mulierem converſa, et veſtem crocotam induta, murem perſecuta eſt.* Fabula nota eſt.

ΓΕΛΑΣΙΝΟΙΣ. Γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾷν γινομέναις. Ἐν Ἐπιγράμματι·

---

* Athenæus lib. xii. 3. p. 517. Παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς ἐκτρόπως τρυφήσασιν ἱστορεῖ Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ, ὅτι αἱ θεράπαιναι γυμναὶ τοῖς ἀνδράσι διακονοῦνται.

Καὶ

PARS IV.

Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,*
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐβαφίην.

"Duo MSS. Parif. habent εὐαφίην. Quarum "lectionum utra præferenda fit difficile dictu "eft, quoniam fenfus fragmenti hujus admo-"dum eft obfcurus." *Kufter*. Epigramma integrum legitur apud Pierfonum in Verifimilibus p. 93. Legitur etiam apud Reifk. Mifcell. Lipf. vol. ix. p. 107. Hic εὐβαφίην, ille εὐαφίην probat. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen emendatum adfcribam: eft autem Rufini in tres puellas λουομένας. Quod inprimis tenendum: nam ad Epigramma intelligendum unice facit.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἵλοντο γὰρ αὐταὶ,
Δείξασαι ΓΥΜΝΩΝ ἀστεροπὴν μελέων.
Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν ΕΥΑΦΕΩΝ.
Τῆς δὲ ΔΙΑΙΝΟΜΕΝΗΣ φοινίσσετο χιονέη σὰρξ
Πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη.

---

* Joannes Malala in Chron. p. 133. Ἀνδρομάχη—γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς. Ubi recte legit Editor ΓΕΛΑΣΙΝΟΥΣ. Martial. lib. vii. 25.

Nec cibus ipfe juvat, morfu fraudatus aceti;
Nec grata eft facies, cui GELASINUS *abeft.*

Ad quem locum confulendi Interpretes.

Ἡ

Ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύμασι κωφῶ,
Αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
Εἰ ταύτας δὲ θεῶν ὁ κριτὴς ἐθεάσατο πυγὰς,
Οὐκέτ' ἂν ἐδὲ ἐσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Epigramma planum et pulchrum. Confer nos infra ad v. Εὐρώταν.* Cæterum hinc Venus ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΣ dicta: de qua Clearchus Solensis apud Athenæum lib. xii. sub finem. Fabula lepida est, et non indigna, quæ hic proferatur: Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε,

---

* Hoc Epigramma aliter legit Cl. Brunck, quem vide, Emend. in Analect. vol. iii. p. 217. Confer et Schneider. in Pericul. Crit. p. 104. Γλετοὶ εὐαφεῖς. *Clunes molles, habitiores.* Athenæus lib. ii. 9. p. 48.—"Ινα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις, καὶ εὐάφειαν. Ubi Casaubon. "*Ut lectus et eleganter insterneretur et* "*molliter.* Εὐάφεια est mollities quæ tactu deprehenditur. Græci "explicant τὸ εὐμάλακον, et τὸ εὐψηλάφητον. Alia notione Phi-"lostratus in Iconibus Menœceo tribuit στέρνα εὐαφῆ. *Pectus fa-*"*cile palpabile:* id est, torosum atque elatum." Hæc Casaubon. Locus autem Philostrati in Menœceo sic se habet: Διαφράττει δὲ αὐτὸ στέρνοις ΕΥΑΦΕΣΙ, καὶ πλευραῖς καὶ γλετῷ συμμέτρῳ. Plutarch. vol. ii. p. 588. Σωκράτει δὲ ὁ νοῦς—εὐαφὴς ἦν καὶ ληπτὸς ὑπὸ τοῦ προσπεσόντος ἀξίως μεταβαλεῖν. Εὐάφεια. *Softness.* Miscell. Lipf. vol. ix. p. 693. Χείλεος εὐαφίη. Vox ἀστεροπὴ, quæ occurrit in primo Pentametro, extat etiam in Epigram. Miscell. Lipf. vol. ix. p. 302. quod hic emendatius apponitur.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικαρέτης τὸ πόθοισι βεβλημένον ἡδὺ πρόσωπον
Πυκνὰ δι' ὑψιλόφων φαινόμενον θυρίδων,
Καὶ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροισ' ἐμάραναν,
Κύπρι φίλη, γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί.

In secundo Hexametro vulgo legitur Αἱ χαροπαὶ Κλεοφῶντα.

ὡς

PARS IV.

ὡς ϗ ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ἱερὸν ἱδρύσασθαι ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ἀνδρὶ ἀγροίκῳ ἐγένοντο δύο καλαὶ θυγατέρες· αὗται φιλονεικήσασαι ποτὲ πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἴη ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΤΕΡΑ· καί ποτε παριόντος νεανίσκου, πατέρα πρεσβύτην ἔχοντος, ἐπέδειξαν ἑαυτὰς καὶ τούτῳ· καὶ ὃς θεασάμενος ἔκρινε τὴν πρεσβυτέραν, ἧς ϗ εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν, ἐλθὼν εἰς ἄστυ κλινήρης γίνεται, ϗ διηγεῖται τὰ γεγενημένα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ὄντι νεωτέρῳ. Ὁ δὲ ϗ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τοὺς ἀγροὺς, ϗ θεασάμενος τὰς παῖδας, ἐρᾷ καὶ αὐτὸς τῆς ἑτέρας. Ὁ γοῦν πατὴρ ἐπεὶ παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἔπειθεν, ἄγεται ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὰς παῖδας αὐτοῖς, πείσας ἐκείνων τὸν πατέρα, καὶ ζεύγνυσι τοῖς υἱοῖς. Αὗται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΙ ἐκαλοῦντο, ὡς ϗ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων·

Ἦν Καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

Αὗται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς, ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι ΚΑΛΛΙΠΥΓΟΝ τὴν θεὸν, ὡς ἱστορεῖ ϗ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.*

ΓΙΓΛΙΣΜΟΣ. Κιχλισμός. Ἀπὸ χειρῶν γέλως. Γαργαλισμός.] "Sic habent libri et MSS. et

---

* Clemens Alexand. p. 33. Edit. Potter. Οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτη περιβασίῃ μὲν Ἀργεῖοι, ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, ϗ ΚΑΛΛΙΠΥΓΩ θύουσιν ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς καλλίγλουτόν που κέκληκεν; Vide Hesychium ad v. Περιβασώ, et notas ibid.

"editi:

" editi: ſed proculdubio mendoſe. Forte " enim ſcribendum eſt, ἀχρεῖος γέλως, quæ " eſt conjectura eruditiſſimi Bentleii, quem " de hoc loco conſului. Eſt autem ἀχρεῖος " γέλως *riſus indecorus*, vel *ſtolidus*, ut qui fit " ob res ineptas et frivolas. Vide Suidam " ſupra v. Ἀχρειογέλως." *Kuſter.* Fallitur uterque. Recte Suidas, ἀπὸ χειρῶν γέλως. Heſych. Γιγλισμὸς. Γαργαλισμὸς. Ἀπὸ χειρῶν γέλως. Ita diſtinguendus eſt iſte locus. Suidas ſupra: Γέλως συγκροτούσιος. Ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος. Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος. Zenobius et Diogenianus γέλωτα συγκρούσιον vocant: quod perinde eſt. Clemens Alexandrinus γέλωτα μνηστηρώδη. Quod novum et ſuſpectum. Verba Clementis leguntur Pædag. lib. ii. p. 196. Ἡ δὲ ἐκμελὴς τοῦ προσώπου ἔκλυσις, εἰ μὲν ἐπὶ γυναικῶν γίνοιτο, Κιχλισμὸς προσαγορεύεται, γέλως δὲ ἐστὶ πορνικός. Εἰ δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν, Καγχασμός. Γέλως ἐστὶν οὗτος ΜΝΗΣΤΗΡΙΩΔΗΣ καὶ ἐξυβρίζων. Locus elegantiſſimus, ſed qui doctiſſimum Hemſterhuſium ad Heſychium minus faventem expertus eſt. Verba Hemſterhuſii ſunt: " Riſus autem im-" moderatus ille et petulans, ſive, ut ait Cle-" mens Alexandrinus, μνηστηριώδης καὶ ἐξυβρίζων, " qui Pottero connivente vertitur, *riſus inſo-" lens ac protervus ac procis conveniens*, tam " lepidus eſt et incongruens, ut a Clemente removeri

PARS IV. "removeri debeat: ſcilicet emendandum fa-
"cili mutatione, κνησηριώδης. Fefellit Librarios "vox inſolentior: *pruritum ridendi titillationemque continuam* ſignificat, quæ ſæpe in "cachinnos effuſos prorumpit." Hæc ille. Sed, quod virum doctiſſimum fefellit, reſpexit Clemens ad Homer. Odyſ. Σ. 99.

——Ἀτὰρ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ἀγαυοὶ
ΧΕΙΡΑΣ ἀνασχόμενοι ΓΕΛΩι ἔκθανον——

Nos Angli; *Died with laughter.* Sic Γέλως ΜΝΗΣΤΗΡΙΩΔΗΣ. *Riſus* PROCAX, *protervus, et non ſine geſticulatione quadam,* qualis PROCORUM Penelopes fuit. Nihil ſuavius, nihil verius.* Huc referendus Heſychius: Μαχάλην αἴρειν. Ἀντὶ τȣ̃, κωθωνίζειν ϗ ΚΑΤΑΜΩΚΑΣΘΑΙ ΤΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ. Οἷόν ἐςι ϗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ·

Χεῖρας ἀνασχόμενοι————

ΔΑΡΕΤΙΟΥ. Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν ϗ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίȣ χρυσȣ̃ τὰς δεκάτας.] "Fragmentum hoc decerptum eſt "ex Epigrammate Simonidis, quod ex Antho-"logia MS. publici juris fecit Cl. Ricardus "Bentleius in docta et reconditæ eruditionis "plena Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis

* Athenæus lib. viii. 12. p. 352. Ὁμοιότητι δ' εἰς καταφέρειαν ἡδονῆς, τὴν πόλιν ΠΟΛΕΙ μνηςήρων εἰκάζων. Ita legendus iſte locus.

"p. 458.

"p. 458. ubi monet τὸ Δαρετὶκ corruptum "esse, ejusque loco scribi debere Δαμαρετίκ. "Rationes, quas ad confirmandam emendati-"onem istam affert, apud ipsum legat lector." *Kuster*. Bentleii lectionem nec probat nec improbat Kusterus. Cl. Wesselingius ad Diodorum legendum censet, Δαρείκ χρυσοῦ. Sed neutrum rectum. Hoc ratio loci et temporis, illud metrum coarguit. Carmen integrum ita scribendum est.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Φημὶ Γέλων᾽, Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
  Παῖδας Δεινομένευς τὸν τρίποδ᾽ ἀνθέμεναι,
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
  ΔΑΡΕΤΙΟΥ χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
  Σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ᾽ ἐς ἐλευθερίην.

Idem Δαμαρετίκ, Δαμρετίκ, et Δαρετίκ. Ut Ὁμόθροον, ὄμθροον, et ὄθροον. Ὁμόζυγες, ὄμζυγες et ὄζυγες. Ὁμότριχες, ὄμτριχες, et ὄτριχες. Nimirum τὸ μ᾽ euphoniæ gratia non raro omittitur. Sed hæc viris doctissimis parum perspecta sunt.*

* Cl. Salmasius ad Vet. Inscript. p. 87. 4to. "Familiare "Græcis Poetis literam μ multis vocabulis exterere. Sic Θυ-"βρὸν et Θυμβρὸν dicunt. Sic εὐκαπὲς ἄγκιστρον pro εὐκαμπὲς apud "Leonidem in Epigrammate: Et ἀφορεὺς pro ἀμφορεὺς apud "Simonidem; Ἑξήκοντ᾽ ἀφορῆς, ita postulante versu."

Cæterum

PARS IV. Cæterum de *auro Damaretio* consulendus Cl. Bentleius ad Phalaridis Epistolas, qui rem egregie, ut solet, dilucidavit.

ΔΑΙΤΡΟΣ. —— Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων, ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν.] "Hæc et quæ sequuntur sunt verba "Polybii in Collectaneis Constantini a Vale-"sio editis p. 57. ubi legitur, διὰ τὸν ὑπεράνω "πλεονασμόν. Sed sic locus est obscurus prop-"ter vocem ὑπεράνω, quam corruptam esse "existimo." *Kuster.* Hunc locum non intellexit Kusterus. Οἱ ὑπεράνω πλεονασμοί. *Alicujus rei frequens laudatio. Nimia quanta commemoratio.* Nostri homines: *Over and above.* Quod Græcis ad amussim respondet. Nam nos Angli, nescio quomodo, semigræci sumus: quod ad Suidam non semel observavimus. Procopius in Persicis lib. i. p. 30. Ῥωμαίων δὲ τὰ τοξεύματα βραδύτερα μὲν ἐσαεὶ ἐστιν, ἅτε δὴ ἐκ τόξων σκλήρων τε ΥΠΕΡΑΓΑΝ καὶ δεινῶς ἐκτεταμένων βαλλόμενα.* Quid quod ita locutus est Paulus in Epistola secunda ad Corinth. xii. 11. Οὐδὲν γὰρ ὑστέρησα ΤΩΝ ΥΠΕΡΛΙΑΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

* Scholiastes ad Aristoph. Acharn. v. 688. Τὸν ΥΠΕΡΑΓΑΝ γεγηρακότα.

Ita

Ita ſcribendus eſt iſte locus. Τῶν ὑπερλίαν Ἀποςόλων. *Apoſtolos, ſi diis placet, ſupereminentes.* Quo Petrum, Apoſtolorum principem, tacite perſtringit noſter Paulus: quod neſcio an aliis obſervatum. Cæterum ad hunc Timæi locum manifeſto reſpexit Horatius:

PARS IV.

Laudibus arguitur vini vinoſus Homerus.

ΔΗΕΙΣ. Εὑρήσεις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Γραψάμενος δήεις.] Reſpexit hic Suidas ad Epigramma Dioſcoridis, quod nobis integrum exhibet Cl. Reiſkius in Anthol. p. 11. En ipſum Carmen.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμά τοι οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγνου
Ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θοῦρος ἀνὴρ ἔθετο.
Γοργόνα τὰν λιθόεργον ὁμοῦ καὶ τρίπλοα γοῦνα
ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΔΗΕΙΣ. *Τοῦτο δ' ἔοικε λέγειν·*
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδῃς με,
Ἢ φεῦγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσί.

Ita legendum et diſtinguendum iſtud Epigramma. In primo Hexametro doctiſſimum Editorem offendit proprium nomen Polygni. Quod miror. Idem Πολύγνος et Πολύγονος, ut Βερνίκη et Βερενίκη, Πάρθνος et Παρθένος. Epigram. Anthol. lib. vi. p. 630.

Τὸν τρυφερῆς ΠΑΡΘΝΟΥ σαρκὶ χλιαινόμενον.

Ita

PARS IV. Ita ſcribendus iſte verſiculus, quem perperam ſollicitavit Cl. Caſaubonus ad Theocritum.* Quare παῖς ὁ Πολύγνȣ eſt *filius Polygoni.* Quod nomen ſatis notum eſt. Deinde quod legitur, Γραψάμενος δήεις, non intellexit Cl. Editor.† Recte Suidas, Δήεις. Εὑρήσεις. Callimachus in Epigrammate:

——— ΔΗΕΙΣ δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Diodorus in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 308.

——————— Εἰ δὲ Μένανδρον
Δίζηαι, ΔΗΕΙΣ ἐν Διὸς ἢ μακάρων.

Cæterum in hoc Carmine, quod ἐκφραστικὸν, non ἀναθηματικὸν eſt, Poeta clypei Polygonidæ σῆμα ſive *inſigne* deſcribit. Quod doctiſſimo Reiſkio fraudi fuit. Carmen ita vertendum eſt: *Inſigne, quod ſcuto gerit Polygonides, non de nihilo curavit indi. Quod ſi Gorgona* τὴν λιθόεργον, *et tres pedes pinxeris, rem ipſam tenebis; cujus mens eſt: Quiſquis es, qui adverſa haſta ſcutum meum impetis, aut ne aude me adſpicere, aut fuge celerem virum tribus pedibus.* Res

* Pronuntiabatur παθέιȣ. Vide nos ad Theocrit. Idyll. xxi. 26. Hinc corrigendus Euripides in Meleagro:

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς, ȣ̓κ ἔθυσεν ΑΡΤΜΙΔΙ.

Ita ſcribendum, non Ἀρτέμιδι. Confer. Cl. Valckenar. in Diatrib. cap. xiii. p. 138.

† Sed vide nos in *Cur. Noviſſ.* v. Δήεις.

ſatis

ſatis plana et perſpicua eſt. Huc facit Schol. ad Ariſtoph. Acharn. 1094. Ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην ΓΟΡΓΟΝΑ. Dum hæc ſcribo, in mentem venit alterius Epigrammatis, quod Dioſcoridis nomen præfert, idque illuſtre admodum, quod hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem apud Reiſk. p. 99. PARS IV.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυῒ τῇδε καθῆψεν
  Ἔντεα; τῷ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;
Πλάθει γᾶ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἅδε λοχιτᾶν,
  Χ' ἄμμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
Πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνους
  Λειπόμενος Σπάρτα ΦΩΣ ΑΝΕΛΑΜΨΕ νόθον.
Ἴσχε βάσιν· Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ἅδε Λακώνων
  Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα.
Χ' ὡ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας. Ἆ πρόπατερ
    Ζεῦ,
  Στύξον ἀνικάτου σύμβολα φυλόπιδος.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma. In ſecundo Hexametro Cl. Reiſkius, λοχῖται, Cl. Holſtein. ad Stephan. Byzant. λοχίταν. Quæ vera lectio eſt. Ὑφ' αἵματος λοχίταν. Idem λοχίταν et λοχίτων. Sic ſolent Dores. Deinde tertium Pentametrum, qui vulgo mutilus eſt, eleganter ſupplevimus, φῶς ἀνέλαμψε νόθον. Quod omnino verum. Lucretius,

 Lunaque

PARS IV.

Lunaque ſive NOTHO *fertur loca* LUMINE
*luſtrans.**

Cæterum de hoc præclaro monumento Herodotus, Stobæus, Suidas v. Ὀθρυάδης, Cl. Holſtein. ad Stephanum Byzant. p. 141. et, ut alios taceam, doctiſſimus Hemſterhuſius ad Luciani Contemplantes p. 524. Huc referendus Ovidius Faſt. ii. 665. de TERMINO.

Si tu ſignaſſes olim THYREATIDA *terram,*
Corpora non leto miſſa trecenta forent:
Nec foret OTHRYADES *congeſtis tectus in armis.*
O quantum patriæ ſanguinis ille dedit!

Atque hinc *coronæ* THYREATICÆ: quarum meminit Soſibius apud Athenæum lib. xv. p. 678. cujus verba, quia inſigniter corrupta

---

* MS. κῦδος ἔλαμψε νόθον. De quo judicet lector eruditus. Nos noſtra unice amamus. Notanda eſt poſtrema pars Epigrammatis. Haud abſimilis locutio occurrit in alio Carmine, quod legitur apud Anthol. p. 587.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Αἱ Σάμιαι Βιτλὼ καὶ Ἄννιον εἰς Ἀφροδίτης
Φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις·
Εἰς δ᾽ ἕτερ᾽ αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλά. ΔΕΣΠΟΤΙ ΚΥΠΡΙ,
ΜΙΣΕΙ τὰς κοίτας τὰς παρὰ σοὶ φυγάδας.

Hic corrigit Cl. Valcken. ad Ammonium p. 152.

Μισήτας κοίτας———

Sed perperam.

ſunt

PARS IV.

ſunt, hic ſubjiciam, ut emendatiora legantur: ΘΥΡΕΑΤΙΚΟΙ. Οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὥς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ Θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων. Φέρειν δὲ αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι. Χοροὶ δέ εἰσι τὸ μὲν ΕΥΠΡΟΣΩΠΩΝ παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστων ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχουμένων, καὶ ἀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα, καὶ τοὺς Διονυσοδότου τοῦ Λάκωνος παιᾶνας. Ita legendus iſte locus, qui magnum Animadverſorem eluſit. Vulgo legitur, τὸ μὲν πρόσω παίδων. Nos vere et eleganter emendavimus.* Notanda autem vox ψίλινος. Nam qui alibi quærat, fruſtra quæret. Hinc lux Heſychio: Ψιλός. Στέφανος πτερινός. Καὶ ὁ ἱππεύς. Ubi confundit Grammaticus voces Ψιλὸς et Ψίλινος. Quod mirum.† Quin et tertium Epi-

* Machon apud Athenæum lib. xiii. 5. p. 578.

Πάνυ δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ οὖσα καὶ καταπληκτική.

Vox reſtituenda eſt Pindaro Pyth. vi.

———————— φά-
ει Δ' ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ ἐν καθαρῷ.

De quo male Cl. Dawes in Miſcell. Crit. p. 43. Sed vide nos v. Θαλεροί. Quare Καθαροπροσώπῳ.

† Notandum et στέφανος πτερινός. Polyb. lib. vi. 21. p. 653. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις προσεπικοσμεῖται ΠΤΕΡΙΝΩ ΣΤΕΦΑΝΩ, ἐκ πτεροῖς φοινικίοις ἢ μέλασιν, ὀρθοῖς τρισὶν, ὡς πηχυαίοις τὸ μέγεθος. Ibycus apud Athen. lib. xv. 8. p. 681.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ ΠΤΕΡΙΝΑ δάφνα.

Ita legendum. Vulgo male, καὶ τέρινα δάφνα.

PARS IV.

gramma, quod Dioſcoridis eſt, idque elegans inprimis, hic adponam, ut reſtituam. Nam quod dedit Cl. Reiſkius Anthol. p. 91. fœdiſſime interpolatum eſt.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἥδιστον φιλέουσι νέοις ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ἐρώτων,
Σαπφώ, σὺν Μούσαις ἦ ῥά σε Πιερίσιν,
Ἢ Ἑλίκων εὔκισσος ἴσα πνείουσαν ἐκείναις
Κοσμεῖ τὴν Ἐρέσῳ Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι·
Ἢ καὶ Ὑμὴν Ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην,
Σύν σοι νυμφιδίων ἵσταθ' ὑπὲρ θαλάμων.
Ἢ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτη
Σύνθρηνος μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὁρῇς·
Πάντῃ, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἀοιδὰς,
Ἀθανάτας τ' ἔχομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

Ita legendum videtur et diſtinguendum iſtud Carmen. Eſt autem Dioſcoridis in Sapphonem, quam eleganter admodum ἥδιστον προκέλευθον ἐρώτων, *amoris miniſtram*, vocat: quod de Sapphonis muſa amatoria verum eſt. Nonnus Dionyſ. lib. vii. 109.

Ἀλλὰ σὺ δαλὸν ἄειρε Διὸς ΠΡΟΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΩΤΩΝ.

Confer nos ad Suidam v. Ὑμεναίων. Codex autem MS. hic graviſſime laborat. Reſpexit autem Dioſcorides ad Ionem Chium apud Athenæum lib. ii. p. 35. ubi Bacchum vocat

Ἥδιστον

Ἥδιστον πρόπολον βαρυδούπων ἐρώτων. PARS IV.

Idem πρόπολος et προκέλευθος. Seleucus Grammaticus apud Athenæum p. 267. Ἀμφίπολον, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, Πρόπολον δὲ ΤΗΝ ΠΡΟΠΟΡΕΥΟΜΕΝΗΝ. Quare de noſtra emendatione non eſt dubitandum. In poſtremo diſticho rem ſatis intricatam unius literulæ ope extricavimus. Sapphonis carmina, nunc *odas divinas*, nunc *filias immortales* vocat Dioſcorides. Sic ſolent Poetæ. Et hoc rectum. Addo nunc, quoniam in hoc curriculo ſumus, et quartum Epigramma, quod ejuſdem artificis eſt, idque feſtivum ſane et venuſtum. Eſt autem apud Reiſk. Miſcel. Lipſ. vol. ix. p. 120.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Μήποτε γαστροβαρῆ πρὸς σὸν λέχος ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.
Μεσσόθι γὰρ μέγα κῦμα, καὶ οὐκ ὀλίγος πόνος ἔσται,
Τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου.
Ἀλλὰ πάλιν στρέψας ῥοδοειδέϊ τέρπεο πυγῇ
Τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρσενόπαιδα Κύπριν.

Ita legendum iſtud Carmen. Λέχος γαστροβαρῆ eſt *uxorem gravidam*. Quam proinde ab antica tangi vetat Poeta. Hæc mens Carminis eſt, quod non intellexit Reiſkius. Eſt autem Λέχος

 tum

PARS IV. tum *lectus*, tum *lecti particeps:* quo sensu usurpat Sophocles Aj. 211.

——— Ἐπεί σε, ΛΕΧΟΣ δουριάλωτον,
Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

Ita distinguendus iste locus, ad quem nugatur Scholiastes. Dicitur autem λέχος γαστροβαρὴς ut Λέσβιον μετρεῦσα apud Hedylum in Epigrammate: de quo Cl. Pierson. ad Mœrin. p. 413.* Atque hac occasione restituenda vox Λέχος Epigrammati lepidissimo apud Reisk. Miscell. Lips. vol. ix. p. 117.

* Hæc scripseram, cum Epigramma, de quo agitur, in Anthologia MS. quam mecum non ita pridem communicavit vir doctissimus et amicissimus SAMUEL MUSGRAVE M. D. hoc lemma præferre vidi: Πῶς δεῖ μετὰ γυναικὸς ἐγκύμονος καθεύδειν. Quæ sententiam nostram egregie confirmant. Addo præterea, in versu penultimo exhibere MS.

Ἀλλὰ πρὶν στρέψας ———

Sed vera lectio est,

Ἀλλὰ ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΑΣ———

De qua emendatione non est quod dubitet lector eruditus. Aristoph. Thesmoph. v. 1130.

Ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο ΠΕΡΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΝ
Οὐκ ἐπτόνησας ———

Apuleius in Metamorph. lib. ix. p. 220. Edit. Elmenhorstii: "At vero adulter, bellissimus ille pusio, inclinatam dolio pronam uxorem fabri superincurvatus secure dedolabat."

PARS IV.

ΑΙΛΙΟΥ ΓΑΛΛΟΥ.

Ἡ τρισὶ λατρεύουσα πρὸς ἓν ΛΕΧΟΣ ἀνδράσι, Λύδη,
Τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ᾽ ἀπὸ τῶν ὄπιθεν,
Εἰσδέχομαι φιλόπαιδα, γυναικομανῆ, φιλυβριστήν.
Εἰ σπεύδεις, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, μὴ κατέχου.

Carmen elegans, ſed minus intellectum. Nam quæ ſcripſit Reiſkius, nugabundus ſcripſit. Eſt autem Ælii, ut videtur, Galli in Lyden quandam τρίπορνον, quæ tres viros πρὸς ἓν λέχος admittebat. Liber MS. πρὸς ἓν τάχος. Quod Cl. Reiſkio fraudi fuit. Nos recte emendavimus, et alterum diſtichon diſtinctione ſublevavimus. Feſtivum autem illud, ἐλθὼν σὺν δυσὶ μὴ κατέχου. *Come three and welcome.* Sed hæc pluribus explicare noſtrum non eſt.*

ΔΙΑΛΗΨΙΣ ——— Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. Τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς.] " Hæc poſtrema verba ſunt ſcholium " et interpretatio vocis Διάληψις, ſed alieno " loco poſita, quoniam ſeriem orationis inter-

* Vide omnino Cl. Taylor. ad Demoſth. Neæram, p. 615. et J. Scaliger. Diverſ. Poetar. in Priapum Luſus, p. 209. Athenæus lib. xiii. 6. p. 587. Ἦν δὲ Κορώνη τῆς Νανníου θυγάτηρ τὸ τῆς Τήθης ἀναφέρουσα ἐκ ΤΡΙΠΟΡΝΕΙΑΣ ὄνομα. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Confer nos ſupra v. Τίτθη, p. 252.

" rumpunt."

PARS IV.

"rumpunt." *Kuſter.* Sic ſolent Grammatici. Suidas noſter: Δερκευνέος. Τοῦ λαγωοῦ. Ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα. Ubi illud ἄπεπτα eſt non niſi interpretatio vocis præcedentis. Locus Nicandri exſtat Alexiph. 66.

Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ φάρυγγος χεύῃ παναεργέα δόρπον
Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος ———

Schol. Παναεργέα. Ἄεργον. Ἀδιάπεπτον. Atque hinc detegendum vitium in Archeſtrato apud Athenæum lib. iv. p. 163.

Ἀλλ' οὐ πολλοὶ ἴσασι βροτῶν τόδε θεῖον ἔδεσμα,
Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ', ὅσοι κούφην τελεβώδη
Ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν ———

Illud τελεβώδη vox nihili eſt. Corrigebat Cl. Bentleius ad Epiſtolas Phalaridis p. 86. Ὅσοι κοῦφ' ἀττελεβώδη, vel κεπφαττελεβώδη. Neutrum rectum. Expellenda omnino vox κούφην, quæ nihil aliud eſt quam interpretatio τοῦ, ἀττελεβώδη. Et locus ita legendus eſt:

Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσιν ὅσοι τὴν ἀττελεβώδη
Ψυχὴν κέκτηνται θνητῶν ———

Ἀττέλεβος eſt *animalculum alatum.* Quod alio nomine ψυχὴν vocant Græci. Heſych. Ψυχὴ, πνεῦμα. καὶ ΖΩΥΦΙΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.* Hinc argute

* *Animalculum alatum. All ſoul and no body.* Vide Cl. Salmaſium ad Spartiani Adrianum, et doctiſſimum Pierſonum ad

Mœrin

Archeſtratus, ψυχὴν ἀτλελεϐώδη. Atque hoc verum.* Quin et hac medicina ſublevandus Callimachus apud Etymologum, cujus verba ſunt: Ἐμπελάτειρα, ἡ ἑταῖρα, ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι· Καλλίμαχος· Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελά- PARS IV.

Mœrin p. 397. Atque hinc intelligendus Meleager in Epigrammate apud Reiſk. Miſcell. Lipſ. vol. ix. p. 123.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ΨΥΧΗΝ ἂν πολλάκι καίῃς,
Φεύξετ', Ἔρως. Κ' αὐτὴ, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

Ludit Poeta in voce ψυχή, quæ tum *animam*, tum *animalculum*, quod lucernas circumvolitat, ſignificat. Quod πυρὶ νήχεσθαι, *in igne natare*, vocat Meleager.

* Hujuſmodi malo adfectus eſt Hipponax apud Athenæum, lib. xv. 12. p. 690.

Βακκάρει δὲ τὰς ῥῖνας ἤλειφον ἐσθ' οἵηπερ κρόκος.

Ubi ἐσθ' οἵηπερ κρόκος ſunt non niſi interpretatio τοῦ, Βακκάρις. Simile gloſſema detexit Caſaubon. ad Athenæum lib. x. iv. p. 418. Ἀριστοφάνης·

Καὶ τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ Καπανικώτερα.
Οἷον τὰ ἁμαξιαῖα.

Non ſunt Comici, ſed Athenæi illa, Οἷον τὰ ἁμαξιαῖα, quæ diſtincta ſunt perperam. Familiare Grammaticis verbum, οἷον. Eodem infortunio laborat Pherecrates apud Polluc. lib. vii. § 73. Φερεκράτης δέ φησιν ἐν Μυρμηκανθρώποις·

Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποιεῖ.
Ἀφ' οὗ τὸ λῖνον ἦν ———

Ubi verba Ἀφ' οὗ τ. λ. η. ſunt verba Pollucis. Item Scholiaſtes ad Theocrit. Idyll. ii. 12. Τὶ δαὶ; κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἔπρεω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ita legendum. Illud λευκὸν eſt nihil aliud quam explicatio τοῦ, λεπρόν. Theocrit. Idyll. i. 40. Λεπράς.] Schol. Τραχεῖα, ἢ λευκή. Vide et Floril. Stobæi, p. 549. Edit. Grotii. Antig. Caryſt. cap. 129. Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος, Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλους τῆς ἐπιθυμίας ἐπωνυμίας τετυχηκέναι. Dele ἐπιθυμίας, et lege τῆς ἐπωνυμίας τ. Altera alterius emendatio. Vide cap. 131.

τειρα

PARS IV. τειρα τέκεν γυνή. Hunc locum Callimachi minus perſpectum habuerunt Interpretes. Scribendum omnino:

Τὲς αὐτῷ σκοτίες ἐμπελάτειρα τέκεν.

Quos illi nothos mulier ſerva peperit.

Vox Γυνὴ eſt non niſi interpretatio ab Etymologo adjecta. Ἐμπελάτειρα eſt *mulier ſerva*, ſive *ſerva concubina*. Heſych. Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν δελεύοντες, λάτρεις, μίσθαρνοι, ἀπὸ τε, ΠΕΛΑΣ. Hinc Πελάτηρ, Πελάτειρα, Ἐμπελάτειρα.* Huc referendus Heſychius: Πλάτυρ, δελος. Idem: Πλάτις, Η ΓΥΝΗ. Ariſtoph. Acharn. 132.

Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ ΤΗι ΠΛΑΤΙΔΙ.

Ubi Schol. Τῇ πλάτιδι. Τῇ γυναικί. Παρὰ τὸ ΠΕΛΑΖΕΙΝ τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Eadem, ut vides, utriuſque vocis origo. Cæterum de his interpretamentis confer noſtrum Suidam v. Ἀνέκμαρτον, Ἐξ ὁμολόγε, Ἐπιτιμῶσα, Μυριέλικτος, Προσκείμενοι. Sed hæc ſunt infinita. Atque ad hanc normam caſtigandus Suidas v. Παράςασις. Παράςασις. Τὄνομα πολὺ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Ἔςι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη

* Plutarch. in M. Cato. p. 360. Ὡς ἔν ὁ Σαλώνιος ἐκέλευε ταῦτα φροντίζειν, καὶ διδόναι τὴν κόρην ᾧ προαιρεῖται, ΠΕΛΑΤΙΝ ἔσαν αὐτε καὶ δεομένην τῆς ἐκείνε κηδεμονίας, ἐδεμίαν ὁ Κάτων ἀναβολὴν ποιησάμενος, αὐτὸς ἔφη τὴν παρθένον αἰτεῖν ἑαυτῷ.

ὑπὸ

ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας, Μένανδρος Μισογύνῃ· Ἕλκει δὲ γραμματίδιον ἐκεῖσε δίθυρον, ϗ παράστασις. Μία δραχμή. Quæ ita proculdubio ſcribenda et diſponenda ſunt: PARS IV.

———Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖ σε δίθυρον ϗ παράστασις———

Μία δραχμή. Quæ verba non niſi interpretamentum ſunt τȣ͂, Παράστασις. Demetrius Phalereus apud Harpocrationem: Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τȣ̀ς διαιτητὰς φησὶ λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, MIAN μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ἐκάλȣν, ἑτέραν δὲ καθ' ὑπωμοσίαν ἑκάστην.* Atque hac arte corrigendus Heſychi-

---

* Hinc etiam caſtigandus noſter Lexicographus v. Ἀποφέρειν. Ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κȣ̓κ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα. Verba Suidæ ſunt τὰ δεδανεισμένα. Ita enim Ariſtoph. in Eccleſ. v. 449.

Καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κȣ̓κ ἀποστερεῖν.

IDEM v. Πολυκράτης. Ὁ τῆς Κύπρȣ ἄρχων ἐπὶ Πτολεμαίȣ τȣ͂ παιδὸς ὑπάρχων, πίστιν εἶχε, ϗ βίον εὐάρετον. Μετὰ δὲ ταῦτα προβαινȣ́σης ἤδη τῆς ἡλικίας, ὁλοσχερῶς εἰς ἀσέλγειαν ἐξώκειλε, ϗ βίον ἀπρεπῆ. Decerptum eſt hoc fragmentum ex Polybio lib. xvii. 36. ſub finem, ubi legitur καὶ βίον ἀστιρῆ. Eadem voce utitur Polybius lib. iv. p. 380. Ἄνθρωπος ἄσυρής. Legendum igitur apud Suidam, ϗ βίον ἀσυρῆ. ἀπρεπῆ. IDEM v. Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασι. Διαπορȣμένῳ γȣ͂ν τῷ Πρόκλῳ περὶ τῶν Ἰσιδώρȣ μιμήσεων τῶν ὀρνέων καὶ τῶν φωνῶν τῶν ἀπηχημάτων ἐνίας ἐν τοῖς Χαλδαϊκοῖς ἐπιτηδεύμασιν, αὐτὸς ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς μιμήσεως, ἄλλων τε, ϗ στρȣθῶν τῶν μικρῶν τȣ́των, ϗ κατοικιδίων τῆς πλήσεως· οἷα ψοφȣ͂σιν ταῖς πτέρυξιν ἐγειρόμενα πρὸς τὸ πέτεσθαι. Hoc fragmentum, quod ex Damaſcio deſcriptum, non intelligit Kuſterus. Sed ἐν τοῖς eſt non niſi correctio

PARS IV. us locis compluribus, insignibus quidem illis, sed qui in hac luce literarum, quod mireris, spissis tenebris obducti sunt. Hesych. Ἀγηνορία. Ἀνδρεία καὶ ἠνορέα, παρὰ τὸν ἄνδρα. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάσσεται. Ἡ ἰσχὺς, ὡς τό· Ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα ἐντέγει. Ubi notandum illud ἐντέγει. Quod quid sibi velit nescit Kusterus. Nescierunt omnes. Tu vero mecum scribe,

——Ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.

Ἔκτεινε. Nimirum verbum ἔκτεινε est interpretamentum τοῦ, ἔκτα. Fidem faciet ipse Hesychius: Ἔκταν, ἔκτειναν. Est autem hemistichium istud ex Homer. Il. M. 46. Quod viris doctis notatum. Confer Hesych. v. Ἕλωρ. IDEM: Κακὴ, πελία, ἡ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, κακουκίας. Quæ ad Euripid. in Medea 1051. referenda sunt, sed a Librariis male accepta sunt. Scribendum, Κάκη, ΚΑΚΗΠΕΛΙΑ ἡ κακία.

——Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης.

Κακουκίας. Quæ vox postrema non nisi interpretatio est præcedentis. Dicitur autem Κακη-

correctio τοῦ, ἰλίας. Quare hæc vox delenda est. Confer Petav. ad Julian. Orat. p. 508. IDEM v. Ξένος. Καὶ ὁ ξενοδόχος. Ὁ Ἀπόστολος· Ἀσπάζεται ὑμᾶς ξένος ὁ φίλος μου. Rom. xvi. 23. ubi legitur, Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου. Vox φίλος est glossa. Sic solet Suidas. Vide nos supra v. Κατεχρῶντο, p. 327. et infra in *Cur. Noviss.*

πελία,

πελία, ut Ἀνηπελία, Εὐηπελία, Ὀλιγηπελία, et si quæ alia. De quibus Cl. Bentleius ad Callimachi Cererem.* IDEM: Νυμφόβας, Ἀχαιὸς, ὃς ἦν δεινὸς, ἐπιβαίνων ταῖς νύμφαις, καὶ ἐν μύροις. Βαβαὶ βαβαὶ βήσομαι γυναῖκες ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. Hæc non uno loco depravata sunt, quæ ita reformanda et digerenda esse censeo. Νυμφόβας. Ἀχαιός· Ὃς ἦν δεινὸς ΕΠΙΒΑΙΝΕΙΝ ταῖς νύμφαις. Καὶ ἐν Μοίραις·

—— Βαβαὶ, βαβαὶ, βήσομαι
ΓΥΝΑΙΚΑΣ ——

Ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης. Ita constituendus videtur iste locus, in quo enucleando frustra laboravit magnus Casaubonus in libello de Satyr. Poes. p. 187. Nimirum vocem Νυμφόβας usurpaverat Achæus de Sileno, sive Satyrorum aliquo, ad venerem procliviori: quem δεινὸν ἐπιβαίνειν ταῖς νύμφαις satis eleganter vocat Hesychius. Huc respexit Photius in Lex. MS. Νυμφόβας, ὁ Σειληνὸς τῶν νυμφῶν ἀνήρ. Quæ sequuntur, βαβαὶ, βαβαὶ, βήσομαι γυναῖκας, ex Achæo ἐν Μοίραις deprompta sunt, et in sensu venereo intelligenda sunt. Quod ἐπὶ τῆς ἀφροδίτης exponit Hesychius. Quomodo alibi locutus est: Παιδι-

* Maximus apud Fabricium Bibl. Græc. vol. viii. p. 426. ubi male Κακὴ πελίη. Legendum:

Μῆνον μὴ στομάχοιο ΚΑΚΗΠΕΛΙΗ βαρύθοιτο.

κά,

PARS IV.

κά. Τὰ ἐρωτικὰ, ϗ οἱ ἐρώμενοι, ϗ ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας συνεσίας. IDEM: Ῥειτοί. Ἐν τῇ Ἀτlικῇ δύο εἰσὶν οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι ῥειτοί. Ῥωγμοί. Καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ θαλάτlῃ τῆς πρεσϐυlέρας θεᾶ νομίζεlαι, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄςυ τῆς νεωlέρας, ὅθεν τοῖς λȣlροῖς ἁγνίζεσθαι τȣ̀ς θιάσȣς. Ita ſcribendus iſte locus, quem parum perſpectum habuerunt Editores. Vox ῥωγμοὶ eſt interpretatio præcedentis. Confer Etymol. Mag. in v. IDEM: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι κείμενος μὲν βȣςάδας αὐλὰς ἐπὶ χέρσȣ, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ ȣ̈τως ἐμϐαlεύει. Quæ ita ſcribenda et digerenda ſunt, nam viri doctiſſimi hic nihil viderunt: Χερσεύει. Σοφοκλῆς Ἴωνι·

——— Κεῖνος μὲν
Βȣςάδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

Ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ ȣ̈τως ἐμϐατεύει. Agnoſcis jam opinor interpretationem manifeſtam verbi Ἐπιχερσεύει, eamque geminam pro more et captu Grammaticorum.* Eſt autem hic locus proculdubio depromptus ex antiquis Scholiis ad Sophoclis Ionem. Sed hæc fuerunt.† ADDO

* Valcken. Eurip. Diatrib. p. 201.
—— τὸν παῖδα ΧΕΡΣΕΥΕΙ μόρος.
Sed ἀνlὶ τȣ̃, Κεῖνος μὲν, legendum fortaſſe,
——— Καὶ μῆνος μέν.

† Hac occaſione corrigendus eſt inſignis locus Sophoclis, quem Juſtin. Martyr citavit, Cohort. ad Gent. p. 18.

Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίᾳ πλανώμενοι,
Ἱδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχὴν

Θεῶν

unum locum. Hesychius: Χύτλασον, ὕγρανον, χύτλος δὲ κρατὸς ὁ κοσ' εὔσκιος παρῆν ἐσπαρμένοις εἰκῆ καὶ ἐκ ἐν τάξει μένεσιν. Quæ plane conclamata sunt, sed nullo negotio sublevanda. Repono, Χύτλασον, ὕγρανον. — Χύτλος. PARS IV.

Χύτλος δὲ κρατὸς ΚΟΣΜΟΣ εὔσκιος παρῆν
Ἐσπαρμένοις ————

Εἰκῆ καὶ ἐκ ἐν τάξει μένεσιν. Habes integrum versiculum cum capite alterius. Quod vero addit Hesychius, nihil aliud est quam explicatio vocis Ἐσπαρμένοις. Idem autem χύτλος et χύτρος. Quam vocem usurpat Diphilus apud Pollucem, et Leonides in Epigrammate. Χύτρας autem sive *ollas* in capite gestabant mulieres. Hinc κρατὸς κόσμον vocat Poeta. Aristophanes in Pluto 1198.

———ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ αἷς τὸν θεὸν
Ἱδρυσόμεσθα, λαβῦσ' ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΦΕΡΕ.

Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων,
Ἢ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπους.

Versus postremus corruptus est. De cujus lectione discrepant viri longe eruditissimi. Vide Bentleium ad Millium p. 12. et Jortin, *Remarks on Eccles. Hist.* vol. i. p. 309. Sed delendus omnino iste versiculus, quia nihil aliud est quam interpretatio præcedentis, addita ab aliquo Librario. Hesych. Ξόανα. ΑΓΑΛΜΑΤΑ. Εἴδωλα. Ζώδια. Κυρίως δὲ, ΤΑ ΕΚ ΞΥΛΩΝ ΕΞΕΣΜΕΝΑ, Η ΛΙΘΩΝ.

Ad

Ad quem locum vide Scholiaſtam.*

ΔΙΘΥΡΑΜΒΩΝ νῦν ἔχεις ἐλάττονα. Ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.] "Una ſyllaba addita verſum hunc "complebis: Καὶ διθυράμβων νῦν ἔχεις ἐλάττονα. "Apud enarratorem Comici ad Aves 1392. "legitur: Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττονα. Sed "lectioni iſti metrum refragatur. Syllaba "enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti et in Δι-"ράμβων longa eſt." *Kuſter.* Prima τοῦ Διθύραμβος, quod virum doctiſſimum fefellit, nunc brevis, nunc longa eſt: id quod ex voce Δίθυρος ſatis liquet. Menander apud Harpocrat. v. Παράστασις.

———Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖ σε ΔΙΘΥΡΟΝ καὶ παράστασις———

Æſchylus apud Plutarchum, EI apud Delph. p. 389.

Μιξοβόαν δὲ πρέπει
Διθύραμβον ὁμαρτεῖν
Σύγκοινον Διονύσῳ.†

Quare probo lectionem Scholiaſtæ ad Ariſtoph. Aves,

Διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχεις ἐλάττονα·

* Heſychius: Ἀναδρομαί. Αὐξήσεις. Βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν. Ὑψιπύλῃ. Vox poſtrema eſt correctio præcedentis. Quare in Euripidis Hypſipyla verbum quærendum. Confer Heſych. v. Κουρέην, et notas.

† Antholog. lib. i. p. 82.

Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον.

Poetæ

Poetæ dithyrambici, inflati, μετέωροι, et qui verba potius quam ſenſum ſectantur. Hinc Proverbium ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων. *De iis quorum verba videmus, mentem non videmus.* Et hoc verum. In Dithyrambicis autem celeberrimus fuit Io Chius, de quo Schol. ad Ariſtoph. Pac. 835. cujus hæc verba ſunt: ΙΩΝ ὁ Χῖος διθυράμβων, καὶ τραγῳδίας, καὶ μελῶν ποιητής. Ἐποίησεν δὲ ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχή·

PARS IV.

> Ἀοῖον ἠεροφοίταν
> Ἀςέρα μείνωμεν,
> Ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

Ita ſcribendus iſte locus, quem fruſtra ſollicitavit Cl. Bentleius. Hinc Ἀοῖος ἀςὴρ vocatus Io. De quo Ariſtoph. in Pac. v. 836.* Scripſit autem Io plurima, de quibus conſulendus vir magnus, et ſupra noſtrum præconium longiſſime poſitus, Ricardus Bentleius, qui de noſtro Ione atque ejus ſcriptis doctiſſime et diligentiſſime diſſeruit in Epiſtola ad Millium. Verſus nonnullos ex Ionis Dithyrambis laudat Athenæus lib. ii. p. 35. ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος φησί·

* Notanda ſunt iſta Ἀςέρα μείνωμεν. Athenæus lib iv. p. 156. Καὶ ὁ Κυνέλκος· Μᾶλλον ὤφελον, ἔφη, τὴν Θράκιον ταύτην παίξας παιδιὰν διεφθάρθαι, ἢ τῆδε παρ' ὑμᾶς ὥσπερ νηςείας ἄγοντας, καὶ ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΝΑΤΕΛΛΟΝ ΑΣΤΡΟΝ, οὗ φασὶ μὴ φανέντος, οἱ τὴν χρηςὴν ταύτην φιλοσοφίαν εὑρόντες, νόμιμον εἶναι μηδενὸς γεύεσθαι. Ad quem locum vide magnum Caſaubonum.

PARS IV.

Ἀδαμνὸν παῖδα ταυρωπὸν, νέον ὃ νέον,
Ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων,
Οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν.

Ubi ſermo eſt de Baccho, vini veneriſque ſubminiſtratore, quem νέον ὃ νέον vocat Io. Sic ſolent Dithyrambici.* Laudatur Io in *Tragœdia* a Longino, ſed ita laudatur, ut homo venæ pauperioris, et ingenio mediocri: quippe qui nec magnum quidquam nec humile ſpirabat, ſed tanquam ille Mercurius Virgilianus,

——— *terras inter cœlumque volabat.*

Longinus Περὶ Ὕψους, §. 33. Τί δέ; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν Τραγῳδίᾳ ΙΩΝ ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Inter Ionis Tragœdias numeratur ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. Athenæus lib. xi. p. 568. Δακτυλωτόν. Ἔκπωμα οὕτως καλούμενον παρὰ ΙΩΝΙ ΕΝ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΙ·

Οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος,
Ἔκπωμα δακτυλωτὸν, ἄχραντον πυρὶ,
Πελίου μέγ' ἆθλον, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν.

* Ionis in Dithyrambis mentionem facit Schol. ad Apollon. Rhod. lib. i. v. 1165. Καὶ Ἴων φησὶν ἐν Διθυράμβῳ, ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν (Αἰγαίωνα) παρακληθέντα ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία, θαλάσσης δὲ παῖδα.

Quem

Quem locum, ut Interpretem taceam, perperam accepit magnus Casaubonus. Aliud est δῶρον φέρειν, aliud δῶρον φέρεσθαι. Quin et Attici Οἴσει pro Οἴσῃ. Theocritus Idyll. i. 3. PARS IV.

—— μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ΑΠΟΙΣΗι.

Quare dicit Io, *præmium autem dignum reportabis*. Quod verum.* Quod vero sequitur Ἔκπωμα δακτυλωτὸν, crux Grammaticorum est: de quo Athenæus infra. Enimvero quod probat hic, negat ille. Sed falluntur omnes. Ἔκπωμα δακτυλωτὸν est *poculum*, quod non torno, sed

* Homer. Iliad. Ψ. v. 441.

Ἀλλ' ἐ μὰν ἐδ' ὥς ἄτερ ὅρκε ΟΙΣΗ ἄεθλον.

Item v. 663.

Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας ΟΙΣΕΤΑΙ ἀμφικύπελλον.

Theophyl. Simocatt. iv. 13. p. 109. Νῦν ἀρύσῃ διὰ μικρᾶς συμμαχίας τὴν εἰρήνην ἀθάνατον, καὶ ἃ τοῖς μυρίοις ἀγῶσι τῷ τε τῶν φρουρίδων ἀπείρῳ, καὶ τῷ ἐκχύτῳ τῆς τῶν χρημάτων καταβολῆς Ῥωμαίοις μήπω κατείργασται, νῦν διὰ ψυχῆς ἀρετὴν, ὑπὸ μὲν τοῦ καιροῦ ζητουμένην, οἰκονομουμένην δὲ βασιλικῶς ἀπραγματεύτως ΑΠΟΙΣΗ, καὶ καρπώσῃ τὴν ἄλυπον ἠρεμίαν, πόνων ἐκτός. Confer et eundem supra p. 54. et Æschinem contra Timarch. p. 45. Hinc explicandus Suidas v. Ἄμαχοι. Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ ἀπηνέγκατο πλῆθος ἄμαχον. Quem locum non intellexerunt Interpretes. Respexit forsan Ælianus ad Epigramma in Anthol. Ceph. N°. 578.

ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀνηνέγκαντο σαγηνεῖς
Ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλίης σκύβαλον.
Κέρδεα δ' οὐκ ἐδίωξαν, ἃ μὴ θέμις, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
Ἰχθύσι τῇ δ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.
Ὦ χθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντὶ γε λοιπῆς
Σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσαμένους ἐπέχεις.

PARS IV.

manu ſive *digito* affabre factum eſt. Athenæus lib. xi. p. 480. Διάφοροι δὲ κύλικες γίνονται ϗ ἐν τῇ τȣ̃ συσσίτȣ ἡμῶν Ἀθηναίȣ πατρίδι Ναυκράτει· εἰσὶ γὰρ Φιαλώδεις μὲν ȣ̓ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ ΔΑΚΤΥΛΩι πεποιημέναι, ϗ ἔχȣσιν ὦτα τέσσαρα, ϗ πυθμένα εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Qui locus eximius eſt. ΑΡΓΕΙΟΙ. Quam fabulam laudat, et ſolus quidem, quod ſciam, laudat Heſychius: Σάρον. ΙΩΝ ΑΡΓΕΙΟΙΣ· Ὡς παλαιὸν ἀκίσαρον. Θέλει δὲ λέγειν ὅτι ἄχρηστοι εἰσὶ διὰ τὸ γῆρας. Quæ depravatiſſima ſunt, et Bentleii acumen eluſerunt. Repono, Ἴων Ἀργείοις·

——Ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον.*

Agnoſcis jam trimetri fragmentum. Nimirum Io ſenes quoſdam, tanquam ſcopas eſſe dicit, uſu et vetuſtate detritas. Hæc mens Poetæ.† Callimachus in Delo, 225.

Ἀστερίη πόντοιο ΚΑΚΟΝ ΣΑΡΟΝ ——

Ὄφελμα vocat Hipponax apud Schol. Lycoph. 1165.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυσι,
Ὅπȣ τὸν ερπιν ὁ ΣΚΟΤΙΟΣ καπηλεύει,

* Plutarch. in Dio. p. 211. Εἶδε γυναῖκα μεγάλην, στολῇ μὲν καὶ προσώπῳ μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττȣσαν, ΣΑΙΡΟΥΣΑΝ δὲ καλλύντρῳ τινὶ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ.

† Plutarch. apud Stobæum p. 875. Γέρων ἀνόητος, ὥσπερ τρίβων παλαιὸς, εἰς ȣ̓δέν ἐστιν εὔθετος.

Ἄνθρωπον

Ἄνθρωπον εὗρεν ΤΗΝ ΣΤΕΓΗΝ ΟΦΕΛΛΟΝΤΑ,
Οὐ γὰρ παρῆν ΟΦΕΛΜΑ, πυθμένι στοιβῆς.

Ita legendus et diſtinguendus iſte locus, quem non intellexerunt Editores. ΟΜΦΑΛΗ. Fabula ſatyrica. Photius in Lexico inedito: Εὔκηλον, εὔκαυστον, εὔσχιστον. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι·

Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

Quæ, tacito Ionis nomine, leguntur etiam apud Etymologum v. Εὔκηλον. Huc reſpexit Heſychius: Εὔκληρον δρυός. Εὔσχιστον, εὔξυλον, εὔκαυστον. Lege, Εὔκηλον δρυός.* ETYMOLOGUS: Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοὰς, ἀντὶ τοῦ, πίε. ΙΩΝ ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι. Scribe,

—— Πῖθι Πακτωλοῦ ῥοάς.

Eſt poſterior pars trimetri. Πακτωλοῦ ῥοάς. *Aurum potabile.* Quod de homine φιλαργύρῳ ſive φιλοχρύσῳ intelligendum. Hinc Eupolis de Piſandro apud Schol. ad Ariſtoph. Av. 1555.

Πείσανδρος ἐς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο.

De quo nos ad Suidam v. Πείσανδρος. HESYCHIUS: Ἐρρωπίζομεν. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛΗι. Τινὲς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχνιτεύεσθαι καὶ ἀμαθητεύεσθαι. Κακῶς. Ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς καὶ ποικίλος φόρτος

* Plutarch. in Marcello, p. 250. Δρυὸς γὰρ εὐκεάνου τρέμνον ὄρειον καὶ μέγα τεμών. Hic legendum, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΕΑΤΟΥ, ſive cum Stephano, Δρυὸς γὰρ ΕΥΚΗΛΟΥ. Ad Ionem noſtrum reſpexit Plutarchus.

PARS IV. ϗ ΑΒΕΒΑΙΟΣ. Ita proculdubio ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum exercitos habuit. Diogen. Proverb. v. 97. *Κεραμέως πλȣ̃τος. Ἐπὶ τῶν σαθρῶν ϗ* ΑΒΕΒΑΙΩΝ *ϗ εὐθραύςων.* Plutarch. de Soiert. Animal. p. 969. *Τεκμαιρομένη μὴ γεγονέναι διὰ βάθȣς τὴν πῆξιν, ἀλλὰ* ΛΕΠΤΗΝ ΚΑΙ ΑΒΕΒΑΙΟΝ.* Atque hinc emendandus Plutarchus in Amator. p. 752. loco plane conclamato, et qui omnes Interpretes eluſit: *Ὅθεν οἱ νȣ̃ν ἔχοντες αὐτοὶ προΐενται καὶ περικόπτȣσιν, ὥσπερ ὠκύπτερα, τῶν γυναικῶν τὰ περιττὰ χρήματα, τρυφὰς ἐμποιȣ̃ντα ϗ χαυνότητας ἐκβεβαίȣς ϗ κιλίȣς, ὑφ' ὧν ἐπαιρόμεναι πολλάκις ἀποπέτονται.* Ubi notandum illud *κιλίȣς.* Quæ vox nulla eſt. Reſcribendum omnino, *χαυνότητας* ΑΒΕΒΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΟΥΣ. *Voluptates multifarias et nullius pretii.* Qua emendatione nihil verius. ATHENÆUS lib. xi. p. 501. ΙΩΝ *ἐν Ὀμφάλῃ·*

——— *Ἴτ' ἐκφορεῖτε, παρθένοι,*
Κύπελλα ϗ μεσομφάλȣς ———

Quo reſpexit Heſychius: *Μεσομφάλȣς, φιάλας. Ἴων Ὀμφάλῃ.*† ATHENÆUS lib. x. p. 411. ΙΩΝ

---

* Heſych. *Καιριὰ μέρη. Τὰ λεπτὰ,* ΑΒΕΒΑΙΑ. Ita legendum cum Cl. Abreſch. Vide notas ad locum.

† ATHENÆUS Lib. xv. 12. p. 690. ΙΩΝ ΟΜΦΑΛΗ,

——— *Βάκκαρις δὲ ϗ μύρα*
Καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς
Ἄμεινον, ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον.

In

δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ἡρακλεȣς ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει. PARS IV.

——Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας
Κατέπινε καὶ τὰ καλὰ καὶ τȣς ἄνθρακας.

Hæc viris doctiſſimis minus arridebant. Caſaubonus, ὑπὸ τῆς εὐφαγίας. Cl. Bentleius, τῆς βȣλιμίας. Uterque fallitur. Εὐφημία eſt *favor, plauſus Omphalæ.* Nimirum Hercules, ut applauderetur, et ab Omphala gratiam iniret, patrimonium ſuum abligurivit. Quod et alii complures fecerunt. Hic ſenſus loci eſt. Scriptor ἀνώνυμος apud Suidam v. Σύρφαξ. Ἐξῆρε δὲ αὐτὸν πλείω πρὸς τοιαύτην μάνεσθαι δόξαν, τὸ ὑπὸ δήμȣ σύρφακος ΕΝ ΕΥΦΗΜΙΑΙΣ ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. *Hanc autem ambitionem ejus et inſanum gloriæ ſtudium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis, incendebant.* Elegans autem illud de homine nepote, καταπίνειν τȣς ἄνθρακας. Euphro Comicus apud Athenæum lib. ix. p. 377.

———Εἴ σε λήψομαι

In primo verſiculo legendum ΒΑΚΚΑΡΙΝ δὲ καὶ μύρα. Recte autem τρόπον. *Manner of life.* Quam vocem fruſtra ſollicitarunt Canterus et Caſaubonus. Lucian. vol. i. p. 51. Edit. Hemſterhuſ. Καὶ παιδεύειν ἐπεχείρȣν αὐτὸν, ȣ πικρῶς, ȣδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὄν τινα ΤΡΟΠΟΝ βȣλοιτο, βιȣν.

Νῦν

PARS IV.

> Νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΑΚΑΣ,
> Ἀπόλωλας*———

ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΥΣ. Athenæus lib. x. p. 451. ΙΩΝ δὲ ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξὸν ἐν τούτοις·

> ——— Μ' ἱδρὼς δρυὸς
> Καὶ θαμνομήκης ῥάβδος, ἥ τ' Αἰγυπτίη
> Βόσκει λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

Ita ſcribendus iſte locus. Λινοῦλκος χλαῖνα eſt *rete loris ſive funiculis aptum. A net.* Ægyptus autem lino abundabat. Hinc Αἰγυπτίη vocatur. Interpretes de *penula linea* acceperunt: in quo falſi et ridiculi ſunt. Θήραγρον πέδην recte exponit Io. ΧΙΤΩΝΑ τριγλοφόρον vocat Satyrius in Epigrammate. *A fiſhing net.* Hinc eleganter Achilles in Amor. ii. 117. Προυκαλούμην μὲν γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος δέ με ἤγρευσεν ΑΡΑΧΝΗΣ ΧΙΤΩΝ.† Cæterum hic ſermo eſt de homine, neſcio quo, qui vitam aucupio et venatu ſuſtentabat. ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Heſychius: Τιμαλφὴς, ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα. ΙΩΝ Φοίνικι δευτέρῳ. Τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον.

---

* Vide nos ſupra p. 533.

> Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

Antigonus Caryſt. Cap. CLI. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρᾳκῶν χώραν, φησὶν ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον, καταφέρειν λίθους ΑΝΘΡΑΚΩΔΕΙΣ.

† Ἀράχνης χιτών. *A Spider's web.* Ἀράχνης πέπλον vocat Philoxenus apud Athenæum lib. xiv. 12. p. 643.

Scribendum,

Scribendum, τινὲς μὲν τὴν ΕΥΩΝΟΝ. Vox Τιμαλφὴς duplici ſenſu gaudet. Hinc nunc ἔντιμος *carus*, nunc εὔωνος *vilis* eſt. Hæc mens Lexicographi. ΕΛΕΓΕΙΑ. Schol. ad Ariſtoph. Pac. 835. Ἔγραψε καὶ Σκόλια, καὶ ΕΛΕΓΕΙΑ, καὶ καταλογάδην τὸν Πρεσβευτικὸν λεγόμενον. Athenæus lib. xi. p. 496. Προχύτης, εἶδος ἐκπώματος, ὡς Σιμάριστος ἐν τετάρτῳ Συνωνύμων. ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος ἐν Ἐλεγείοις,

Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις ——

Quæ integriora leguntur ſupra p. 463. Καὶ ΙΩΝ δὲ ὁ Χῖος φησί·

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. Ὁ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
Σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε,
Προκλέϊ, Περσείδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,
Πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή·
Ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης
Ὅν τινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

Verſus elegantiſſimi, ſed Hexameter ſecundus vitii manifeſtus eſt. Emendabat Cl. Bentleius,

—— ὁ δ' ΕΚΑΣΤΟΣ
Οἶνον ἔχων χειροῖν ΙΖΕΤΩ εἰς ἔδαφος.

Quod

PARS IV. Quod ingeniosum quidem est et Bentleium sapit. Sed res minori molimine restituenda est. Rescribo certissima, opinor, emendatione,

——— ὁ δὲ ΧΡΥΣΗΣ
*Οἶνον ἔχων χεροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.**

Χρύσης sive CHRYSES est nomen sacerdotis: quod ex Homero satis notum.† Lucian. de Sacrificiis: Ταῦτα δὲ οἶμαι καὶ ΧΡΥΣΗΣ ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφός. Nimirum hic sacra res agitur. Haud aliter Eubulus in Ulysse apud Athenæum lib. XI. p. 478.

——— ὁ δὲ ΙΕΡΕΥΣ Εὐήγορος
Ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς, τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων,
ΟΙΝΟΝ ΕΞΕΣΠΕΝΔΕ *κοτύλῳ* ———

Ita scribendi sunt isti Trochaici. Notandum vero illud, *ἱερεὺς καλὴν σκευὴν ἔχων.*‡ Virgilius,

——— *et longa veste sacerdos.*

---

* Athenæus lib. xii. 9. p. 537. Ἔρανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ μύρῳ σπουδαίῳ, καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον. Nostram emendationem recepit Cl. Brunckius, quem vide Analect. vol. i. p. 161.

† Confer Apollon. in Lexico in Bibl. Coislin. p. 460. v. Ἱερεύς.

‡ Andocides in Orat. i p. 229. Καὶ ἡ βουλὴ ἐπειδὴ ἦν πλήρης, ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου ΤΗΝ ΣΚΕΥΗΝ ΕΧΩΝ, λέγει ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Idem

Idem autem νίζειν εἰς ἔδαφος et νίζειν ἔδαφος.* Huc manifesto respexit Horatius, perpetuus Græcarum elegantiarum sectator: PARS IV.

—— —— MERO
TINGET PAVIMENTUM *superbis*
Pontificum potiore cœnis.

Ita legendus est iste locus. ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ.† Ionis ἐν Ἐπιδημίαις meminit Athenæus lib. iii. p. 93. et lib. xiii. p. 603. ubi exstat luculentissimum ἀποσπασμάτιον, quod, quia festivum admodum et venustum est, et viris doctissimis minus perspectum, hic ὁλόκληρον subjiciam: ΙΩΝ ἔν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ΕΠΙΔΗΜΙΑΙΣ γράφει ἔτως· Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήντησα, ὅτε ἔπλει ἐς Λέσβον στρατηγὸς, ἀνδρὶ παιδιώδει παρ᾽ οἶνον καὶ δεξιῷ. Ἑρμησίλεω δὲ ξένε οἱ ἐόντος καὶ προξένε Ἀθηναίων ἐστιῶντος αὐτὸν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἑστὼς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν, εἶπέ τε, Βέλει με ἡδέως πίνειν; φάντος δ᾽ αὐτε· Βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθριάσαντος τε παιδὸς, εἶπε πρὸς

---

* Euripides in Hippolyto, v. 654.
Ἃ ᾽γὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
ΕΙΣ ΩΤΑ ΚΛΥΖΩΝ ——

† Huc referendus Plutarchus in Cimon. p. 118. ubi Ionis locus præclarus: Συνδειπνῆσαι δὲ τῷ Κίμωνι φησὶν ὁ ΙΩΝ παντάπασι μειράκιον, ἥκων εἰς Ἀθήνας ἐκ Χίε παρὰ Λαομέδοντι· καὶ τῶν σπονδῶν γενομένων, παρακληθέντος ᾆσαι, καὶ ᾄσαντος ἐκ ἀηδῶς ἐπαινεῖν τὲς παρόντας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέες· ἐκεῖνον γὰρ ᾄδειν μὲν ἐ φάναι μαθεῖν, ἐδὲ κιθαρίζειν· πόλιν δὲ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλεσίαν ἐπίςασθαι.

τὸν

PARS IV.

τὸν συνκατακείμενον, ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν εἴπας·

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῄσι φῶς Ἔρωτος.*

Καὶ πρὸς τόδε ἠμείφθη ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος γραμμάτων ἐὼν διδάσκαλος, Σοφὸς μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεες, ἐν ποιήσει, ὅμως μέν τοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ· εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο· οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. Γελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς, Οὐδὲ τόδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένε, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρῆσθαι,

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

Οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων· Χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα. Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φάς, Ῥοδοδάκτυλον. Εἰ γάρ τις εἰς ῥόδεον χρῶμα βάψειε τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφεῖς χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσειε. Γελασάντων δέ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο. Εἴρετο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρεόντα, εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος. Φάντος δὲ καθ-

* Athenæus lib. xiii. 3. p. 564. Φρυνιχός τε ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη,

Λάμπειν ἐπὶ ΠΟΡΦΥΡΑΙΣ ΠΑΡΕΙΗΣΙ φῶς Ἔρωτος.

Quod perinde eſt.

ὁρᾷν

ορᾷν· Ἀπὸ τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλός σου. Προσαγαγόντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ ἀσσοτέρα γένηται. Ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν· ἐπικροτησάντων δὲ πάντων σὺν γέλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα, Μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες· ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίσταται. Ἆρ' οὖν οὐ κατ' ὀρθόν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἔλεγέν τε καὶ ἔπρησσεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι. Τὰ μέν τοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς, οὔτε ῥεκτήριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἷς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. Locus elegantiſſimus. Primum notandum illud, Παρὰ τὸ πῦρ ἑστὼς ὁ τὸν οἶνον ἐγχέων, παῖς ἐὼν δῆλος ἦν. *Servus, qui a cyatho erat, ad ignem adſtabat. Hinc puer manifeſtus.* Hæc mens Ionis. Interpres autem nihil videbat. Deinde ſcribe, ut Græca ſibi conſtent, Οὐκ ἄρα δὴ —— EIKAZON AN. *Quare haud equidem compararem. Haud adſimilarem.* Quod vero ſequitur, πορφυροβαφοῦς χεῖρας, καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς, fruſtra defendit Cl. Caſaubonus. Scribendum proculdubio, Πορφυροβάφου χεῖρας. *The hands of a purple-dyer, and not of a fine woman.* Gloſſæ: Πορφυροβάφος. *Purpurarius.* Deinde notanda locutio, ἐνωπήθη τῇ ἐπιῤῥαπίσει. Quæ ſingularis elegantia eſt. Nos Angli; *A rap upon the knuckles.*

PARS IV. *knuckles.** De verbo autem Νωπεῖδ consulendus Cl. Bentleius in Epistola ad Millium. Denique quod legitur, ἔλεγεν καὶ ἔπρησεν, ὅτε πίνοι ἢ πράσσοι, longe ineptissimum est. Scribendum omnino, ὅτε πίνοι ἢ ΠΑΙΖΟΙ. *Cum biberet, vel hilarior esset.* Io in Elegis supra:

ΠΙΝΩΜΕΝ, ΠΑΙΖΩΜΕΝ, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή.†

Idem apud Athenæum lib. x. p. 447.

ΠΙΝΕΙΝ ΚΑΙ ΠΑΙΖΕΙΝ, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

Atque hæc noster Io de Sophocle, qui εἷς τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων scilicet. *An honest well-meaning man.* Quod quidem animal haud contemnendum est. ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ. Io *in Chii primordiis* laudatur Etymologo. Laudatur etiam Scholiastæ ad Aristoph. Pac. 835. Huc facit Pausanias in Achaicis, nec non Athenæus lib. x. p. 426. cujus verba sunt: Περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως ΙΩΝ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ φησὶν, ὅτι εὑρὼν ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο πλοῦν ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι πίνουσι τρεῖς πρὸς ἕνα κυάθους. *Hujus vini temperationis meminit Io poeta in libro*

* Vide nos in *Cur. Noviss.* v. Ἐπιῤῥαπίζων, ubi de hac voce plenius agitur.

† Notandum et illud, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή. Euripides in Iphig. in Aulid. v. 1470.

——— ἴτω δὲ Δαναΐδαις εὐφημία.

bro de CHIO, *ubi dicit, quod augur Palamedes vaticinatus est, feliciter navigaturos ex Græcis illos, qui tres aquæ cyathos cum uno vini bibissent.* Hæc prosaica sunt, ut recte vidit Bentleius, et ridicula. Quin et illud εὑρῶν viro doctissimo minus satisfecit. "Quorsum pertinet illud "εὑρών? quid reperit? quod pueri clamitant "se in faba reperisse? ego vero ausim asseverare "sic a doctissimo Grammatico fuisse scriptum: "Ὅτι ὁ οἰωνόμαντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο." Hæc ille. Est qui ita interpretetur; *Dicit Io, Palamedem, qua erat solertia, comperisse et de Græcis vaticinatum fuisse.* Hæc mens verborum est. Sed hæc jocosa et συμποτικὰ sunt. Quare, aut plurimum fallor, aut certam quandam μαντικῆς speciem hic video, qua Palamedes, ut erat homo festivus, tunc temporis erat usus. Equidem rescribendum censeo, ὅτι ὁ ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΙΣ Παλαμήδης ἐμαντεύσατο. *Quod Palamedes per farinam vaticinatus est.** Οἱ Ἀλευρομάντεις sunt *qui per farinam vaticinantur*. Quod genus divinationis vetustissimum. Hesych. Ἀλευρόμαντις, ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι. Theodoret. Græc. Affect. Serm. x. Καὶ τὰς μαντικὰς ἐπενόησαν μαγγανείας, ΤΟΥΣ

PARS IV.

---

* Artemidorus lib. ii. 74. p. 156. Τυρομάντεις, γυρομάντεις. Una vox alterius glossa est. Vide Cl. Reisk. Animadvers. p. 691. Legendum, Ἀλευρομάντεις, vel Πυρομάντεις.

ΑΛΕΥΡΟ-

PARS IV.

ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ. ϗ Στερνομάντεις, καὶ Νεκυομάντεις. Clemens Alexandrinus, Cohort. p. 10. Διηγησαι ἡμιν ϗ της αλλης μαντικης, μαλλον δε μανικης, τα αχρηστα χρηστηρια· ει δε βουλει, ϗ Τερατοσκοπους ϗ Οιωνοσκοπους, ϗ τους ονειρων ΑΝΙΕΡΩΝ ΚΡΙΤΑΣ ΑΚΡΙΤΟΥΣ συν αυτοις. Στησον δε ὁμου παρα τον Πυθιον ΤΟΥΣ ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΣ ἄγων ϗ κριθομάντεις, ϗ τους ειστετι παρα τοις πολλοις τετιμημενους Ἐγγαστριμύθους. Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatus admodum eſt. Eleganter Clemens, τοὺς ὀνείρων ἀνιέρων κριτὰς ἀκρίτους. *Somniorum, in quibus* οὐδὲν ἱερὸν, *judices non judices.* Sic ſupra μαντικῆς μανικῆς, ἄχρηστα χρηστήρια. Sed ad hæc levia non adtenderunt eruditiſſimi Editores. Cæterum, ut noſtrum Ionem, quantum poſſum, demerear, addam locum Heſychii, qui pene me fugit, ubi noſtri Poetæ mentio eſt: Νυμφαῖον ὄχθον. ΙΩΝ ὁ πάρος, ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. Fruſtra corrigunt viri eruditi, Ἴων ὁ Πάριος. Qui nullus fuit. Sed locus qui et paulum luxatus eſt, facile ſanandus eſt. Repono, Νυμφαῖον ὄχθον. Ἴων. Ο ΠΑΓΟΣ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ, ὃν ὁ Ἀλφειὸς παραμειβόμενος, τὰς λεγομένας Γλυφὰς διέρχεται. *Per* Νυμφαῖον ὄχθον, *mons ſive* πάγος *Arcadiæ intelligendus eſt, quem Alpheus fluvius præterlabitur.** Heſych.

* Huc referendus Philoſtratus in Epiſt. xlii. p. 932. Οὐκ ἐθαύμασας τὸν Ἀλφειόν; οὐκ ἔπιες τοῦ Νυμφίου;

fych. Πάγος, ὄχθος. Nihil verius aut lenius.* Agnofcis autem partem priorem Ionis verficuli,

Νυμφαῖον ὄχθον ——

Addo alterum locum, ubi Io commemoratur. Hefychius: Πυκνὰ, πτερά. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τὴν πνύκα. Ἴων. Quid? an Πυκνὰ funt πτερά? Nugæ. Articulus hic cum præcedente connectendus eft, atque ita fcribendus: Πυκνὰ, συχνὰ, συνετὰ, παλαιά. ΠΥΚΝΑ ΠΤΕΡΑ. Τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν Πνύκα. ΙΩΝ. Dicit Hefychius, idem effe Πύκνα et Πνύκα. Quomodo Io cum aliis erat locutus. Confer Ariftoph. Ecclef. 221. 283. Verba autem illa, Πυκνὰ πτερὰ, quod noftros Editores fugit, deprompta funt ex Homer. Il. Λ. 454.

Ἆ δεῖλ', ἐ μέν σοι γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησαί σ' ἐρύσουσι, περὶ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ
βαλόντες.†

---

* Dionyf. Halicarnaff. Lib. iv. p. 211. Διελὼν δ' ἐν ὁ Τύλλιος εἰς ὅποσας δή ποτε μοίρας τὴν γῆν, κατὰ τὰς ὀρεινὰς, καὶ πολὺ τὸ ἀσφαλὲς τοῖς γεωργοῖς παρέχειν δυνησομένας ΟΧΘΟΥΣ, καταφύγεια κατεσκεύασεν, Ἑλληνικοῖς ὀνόμασιν αὐτὰ καλῶν ΠΑΓΟΥΣ.

† Huc refpexit auctor Epigrammatis in Anthol. Reifk. p. 156.
—— Περὶ δὲ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ βαλοῦσα.

Quæ locutio reftituenda Homero Odyff. B. 151.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ,
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον.

PARS IV. Atque hinc vox Πυκνόπτερ@ apud Sophocl. Oedip. Col. 17.

——— ΠΥΚΝΟΠΤΕΡΟΙ δ'
Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐςομῦσ' ἀηδόνες.

Ita ſcribendus iſte locus. Quin et elegans noſtri Chii fragmentum, ex Tragœdia aliqua depromptum, quod detexiſſe videor, hic tecum, vir eruditiſſime, communicabo. Plutarchus in Coriolano: Οὐ γὰρ ἐκ φιλονεικίας, ὐδὲ πολιτικῆς μάχης, ἢ ἁμίλλης, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ὀργῇ χαριζόμενος παρ' ἧς ὐδὲν φησὶν ὁ Δίων ἀπολαβεῖν χάριν, πολλὰ τῆς Ἰταλίας μέρη συνετάραξε, καὶ πολλὰς πόλεις ὐδὲν ἀδικύσας τῷ πρὸς τὴν πατρίδα θυμῷ παρανάλωσε. *Neque enim ex contentione, neque ex civili concertatione, ſicut ille, ſed iræ indulgens, a qua nemo unquam, ut inquit Dio, gratiam reportavit, multas Italiæ partes concuſſit, multaſque nihil merentes ob indignationem in patriam adflixit urbes.* Quiſnam fuerit iſte Dio, quem hic laudat Plutarchus, juxta ſcio cum iis qui neſciunt maxime.

Poeta, neſcio quis, in Stratonis Anthologia inedita:

Τὸν καλὸν ὐχ ὁρόω Διονύσιον· ἆρα γ' ἀναρθεὶς,
Ζεῦ πάτερ, Ἀθανάτοις δεύτερος οἰνοχοεῖ;
Αἰετὲ, τὸν χαρίεντα, ποτὶ ΠΤΕΡΑ ΠΥΚΝΑ ΤΙΝΑΞΑΣ,
Πῶς ἔφερες; μή πυ κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Brunck. in Analect: vol. iii. p. 258. et D'Orvill. ad Charit. p. 24.

me. Scribendum ſine dubio: Ὀργῇ χαριζόμενος, παρ' ἧς ὀδένα φησὶν ὁ ΙΩΝ ἀπολαβεῖν χάριν. Quod et Cl. Bryano ſuboluiſſe video. En locum ipſum Ionis, ad quem reſpexit Plutarchus. Eſt autem inter ἀδεσπότους apud Stobæum Grotii p. 103.

A. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. B. Ἀλλὰ βούλομαι.
Οὐδεὶς γὰρ ΟΡΓΗΣ ΧΑΡΙΝ ΑΠΕΙΛΗΦΕΝ,
πάτερ.

A. *Iram moderare.* B. *Id quidem volo, pater.*
Nam ira indulgenti nullam referet gratiam.

Quæ Menandro temere adſignavit Cl. Clericus.* Atque hæc hactenus de Ione Chio. Meminiſti autem, vir doctiſſime, unam ex Ionis fabulis ΟΜΦΑΛΗΝ fuiſſe inſcriptam, atque eam quidem ſatyricam. De qua nos ſupra. In qua Hercules cum Omphala ſua, veſte muliebri tectus, res non ſuas minus dextre, ut fieri ſolet, adminiſtrabat, et proinde ſandalio caput commitigatus, riſum jocumque

* Ionis fragmentum extat apud Philonem vol. ii. p. 466. Τοῦ δὲ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου, μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς ΙΩΝ διὰ τούτων·

Οὐδ' ὅγε σῶμα τυπεὶς, διφυεῖς τὲ
Κόρας, ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
Ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
Θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλε.

 ſpectatoribus

PARS IV.

ſpectatoribus præbebat. Rem elegantiſſime depinxit Lucianus in libello de Conſcrib. Hiſtoria, cujus verba hic adſcribam. Ἑωρακέναι γάρ πȣ σε εἰκὸς γεγραμμένον ΤΟΝ ΕΝ ΛΥΔΙΑι ΗΡΑΚΛΕΑ ΤΗι ΟΜΦΑΛΗι ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑ, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτȣ̃ περιβεβλημένην, κὴ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχȣσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ȣ̃σαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, κὴ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδάλῳ· κὴ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τȣ̃ σώματος, κὴ μὴ προσιζάνȣσα, κὴ τȣ̃ θεȣ̃ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Nihil feſtivius aut γραφικώτερον. Notandum vero illud, τὸν λέοντα αὐτȣ̃ περιβεβλημένην. Λέων eſt *pellis leonina.* Ut βȣ̃ς *tergum bovinum.** Ἐλέφας *dens elephantis.* Ταῦρος *gluten taurinum,* ſive *ex corio taurino confectum.*† Hinc

---

* Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 3. Συνοικειȣ̃ται γὰρ ἡ μορφὴ τȣ̃ θεȣ̃ τῷ περιέχοντι, κὴ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα, ἡλίȣ κὴ σελήνης, καὶ μηνίσκȣς φασὶν εἶναι, τὸ δὲ ΠΑΡΔΑΛΙΝ εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. Heinſius in Adverſar. lib. ii. 16. p. 341. *Taurus:* Corium ſive tergum taurinum. Papinius Thebaid. vii. 311.

——— Clypei ſeptemplice *tauro*
Læva ter inſuto ſervans ingentia ferro
Pectora: nam tergo nuſquam metus ——

Claudianus Lib. ii. in Eutropium:

Non ſeptem vaſto quatiens umbone *juvencos.*

† Lucretius lib. vi. 1067.

Glutine materies taurino jungitur una,
Ut vitio venæ tabularum ſæpius hiſcant,
Quam laxare queant compages taurea vincla.

ταυροδέτη

ταυροδέτη κυπάριοσος, *lignum cypreſſinum taurino glutine compactum*, Euripidi ἐν Κρησὶ apud Porphyr. de Abſtinent. lib. iv. Locum ipſum, qui magnum Grotium et majorem Bentleium in Epiſtola ad Millium fruſtra exercuit, hic emendatum adponam.

Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας,
Τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου
Ζηνὸς, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου·
Ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπὼν,
Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
Καὶ ΤΑΥΡΟΔΕΤΟΣ Δ'
Ἀτρεκεῖς ἁρμὰς κυπάριοσος.*

Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Καὶ ταυρόδετος δέ. *Atque adeo.* Quod Græcæ elegantiæ eſt. Quod vero addunt libri, alii κραθεῖσα, alii κολληθεῖσα, eſt nihil aliud quam interpretamentum τοῦ, Ταυρόδετος. De quo nos ſupra ad v. Διάληψις. Dicitur autem Ταυρόδετος, *taurino glutine compactus*; ut Ἐλεφαντόδετος *dente elephantino vinctus.* Sed hæc non omnibus

* In ultimo verſiculo ἀντὶ τοῦ, ἁρμὰς, legendum potius, ΑΡΜΟΥΣ. Euripides apud Lycurg. Orat.

Ὅς τις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεως οἰκίζει πόλιν,
Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεὶς,
Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισι οὔ.

PARS IV.

ſapiunt. Cæterum, ut ad noſtrum Herculem revertamur, opportune ſane ſuccurrit locus Plutarchi in libello Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, ubi de Heroe iſto κροκωτοφόρῳ agit, quem hic obiter calamo currente vindicabo: nam Interpretes, nihil intelligentes, locum ſuſpectum habuerunt. Verba Plutarchi ſunt: Ἢ καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες ἐκ εὖ γράφεσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν· ὕτως τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν, καὶ κατακλίναντες, εὐωχήσομεν ἀεὶ καταψαλλόμενον καὶ καταυλέμενον. Hæc ſatis plana et perſpicua ſunt. Sed legebat Interpres, ῥαπίζειν καὶ παραπλέκειν. Quod et probat vir non indoctus Moſes Du Soul ad Lucianum. Sed uterque fallitur.* Neque enim Hercules *verberandum*, ſed *ventilandum* ſe præbuit ancillis. Quod ῥιπίζειν vocant Græci. Alciphron lib. iii. Ep. 2. Καταριπίζειν. Quod perinde eſt. Interpretes autem nihil viderunt. Confer Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 508. ubi de hoc loco agit, ſed ita agit, ut nihil proficiat: quod in viro doctiſſimo dolendum. Illa autem ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν muliebris elegantiæ ſunt. Archias in Epigram. apud Reiſk Anthol. p. 25.

---

* Moſes Du Soul ad Plutarch. Phocion. p. 191. Edit. Bryan. errorem ſuum caſtigat, et nobiſcum legit ῥιπίζειν.

ΑΡΧΙΟΥ.

PARS IV.

ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα, ΠΟΛΥΠΛΕΚΤΟΥ δὲ Φιλαινὶς
Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.
Ξανθὰ δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄημα
ΡΙΠΙΔΑ, τὰν μαλερὸν θάλπος ἀμυνομέναν.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quorum poſtremum laudat Suidas in v. Μαλερόν.* Recte autem ſcripſimus πολυπλέκτου χαίτης. Antipater in Epigrammate, φιλοπλέκτοιο κόμης. Quod idem eſt. Confer Cl. Kuſter ad Suidam v. Κεκρύφαλον. Atque hæc inſuper dicenda erant ad Ionis Omphalam. Quin et Achæus tragicus in *Omphala Satyrica* laudatur Heſychio et Athenæo; cujus locum, quem viri eruditiſſi-

* Nonnus in Dionyſ. lib. xii. p. 344. Edit. Lubin.

Λεπταλέην ἅτε λάτρις ἐθήμονα ΡΙΠΙΔΑ σείει,
Ψυχρὸν ἑῷ βασιλῆι φέρων ποικίλον ἀήτην.

Antigonus Caryſt. cap. 151. Ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ΡΙΠΙΔΩΝ πνευματιζομένους, σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους, βέλτιον καίεσθαι. Clearchus Solenſis apud Athenæum lib. vi. 16. p. 257. Τῇ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν, ὡς αἰωρῶν, ἡδὺς ἦν, ἀλλ' ἐκ ἀποσοβῶν. Hunc locum male emendat Caſaubonus. Recte enim, ὡς αἰωρῶν. Idem Ψῦγμα et Ῥιπίς. *A fan.* Ῥιπὴν vocat Strato in Epigram. MS. N°. 150.

Καῦμά μ' ἔχει μέγα δή τι· σὺ δ', ὦ παῖ, παύεο λεπτὸν
Ἠέρι δινεύων ἐγγὺς ἐμεῖο λίνον.
Ἄλλό τι πῦρ ἐμοῦ ἔνδον ἔχω κυάθοισιν ἀναφθὲν,
Καὶ περὶ σῇ ΡΙΠΗ μᾶλλον ἐγειρόμενον.

mi

PARS IV. mi tentarunt, ſed tentarunt fruſtra, hic emendatum ſubjiciam. Eſt autem lib. xi. p. 466. Ἀχαιὸς δὲ ὁ τραγικὸς ΕΝ ΟΜΦΑΛΗι καὶ αὐτὸς περὶ γραμματικοῦ ποτηρίου ποιεῖ τοὺς Σατύρους τάδε λέγοντας·

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
Τὸ γράμμα φαίνων Δέλτ᾽, Ἰῶτα, καὶ τρίτον
Ο. Νυ, τό τ᾽ Υ πάρεστι. Κ᾽ οὐκ ἀπουσίαν
Ἐκ τοῦ ᾽πέκεινα Σὰν τό τ᾽ Ο κηρύσσετον;

Ita ſcribendi ſunt iſti Trimetri. Locus autem ita vertendus: *Jam diu me poculum dei vocat, literas præferens* Δ. Ι. *et tertiam* Ο. *deinde ſequuntur* Ν. *et* Υ. *nonne vero literæ* Σ. *et* Ο. *indicant aliquid deeſſe?* Hæc mens Achæi eſt, quam parum perſpectam habuerunt viri doctiſſimi. Nimirum ſcyphus iſte vocem ΔΙΟΝΥΣΟ inſcriptam habuit, ubi in poſtrema ſyllaba τὸ Υ ſubintelligitur ſcilicet: quod ἀπουσίαν τοῦ ύ vocat Achæus. Atque hinc ό finalis longa eſt.

—— Σὰν τό τ᾽ ō κηρύσσετον;

Nam ό in hoc loco diphthongus eſt. Sed audiamus Athenæum: Ἐν τούτοις λείπει τὸ ύ στοιχεῖον· ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ τῷ ό ἀπεχρῶντο, οὐ μόνον ἐφ᾽ ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτε δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ ό μόνον γράφουσι. Κἀν τοῖς προκειμένοις οὖν οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ό μόνου ὡς βραχέως ἐγκεχαραγμένου, ἐδήλωσαν ὅτι συνυπακούεσθαι δεῖ καὶ τὸ ύ, ἵνα ᾖ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΝΥΣΟΥ. Cæterum hujus loci Achæi περὶ σκύφȣ meminit Athenæus lib. xi. p. 498. Καὶ Ἀχαιὸς ἐν Ὀμφάλῃ· PARS IV.

Ὁ δὲ σκύφ⊙ με τȣ̃ θεȣ̃ καλεῖ ——

Atque hac occaſione elucidandum illuſtre illud eruditæ antiquitatis monumentum Mileſium, quod nobis exhibet Cl. Chiſhullus Antiq. Aſiat. p. 71. ΣΚΥΦΟΣ ἀργυρȣ̃ς, τορευτὸς, ζωωτὸς, ἔχων σχοινίδα, εἷς. *Scyphus unus argenteus, cælatus, figuris animalium diſtinctus, junci odorati unguentum habens.* Ita Græca interpretatur vir eruditiſſimus. Sed hominem cum aliis fefellit vox σχοινίδα. Eſt autem σχοινὶς *colum junceum,* ſive argenteum in modum coli juncei formatum. Σχοίνινον ἠθμὸν vocant Græci. Heſych. Σχοίνινος ἠθμὸς. Δι' ȣ̃ τὰς ψήφȣς οἱ δικαςαὶ εἰς τὰς ὑδρείας καθιᾶσιν. Hinc σχοινὶς, ut κιςὶς, κυςὶς, atque alia ejuſdem formæ ſexcenta.* Et notanda vox: nam haud alibi

* Vide Kuſter. ad Ariſtoph. Equit. v. 1147. et nos ſupra, P. II. v. Ἰθμαλά. Athenæus lib. vi. 3. Τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ γεγονότα πρὸς τὰ πλεκόμενα τοῖς ΣΧΟΙΝΟΙΣ. Hac occaſione explicandus eſt præclarus locus Archeſtrati, quem intelligere non potuit magnus Caſaubon. Legitur autem apud Athenæum lib. vii. 15. p. 305.

Τȣ́τȣ δ' ȣ̓ θέμις ἐςὶ φαγεῖν θνητοῖσιν ἅπασιν,
Οὐ δ' ἐσιδεῖν ὄσσοισιν, ὅσοι μὴ πλεκτὸν ὕφασμα
ΣΧΟΙΝΟΥ ἑλειοτρόφȣ κοῖλον χείρεσσιν ἔχοντες
Εἰώθασι δονεῖν ΨΗΦΟΥΣ αἴθωνι λογισμῷ,
Ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλειν.

Quæ

PARS IV. occurrit. Σάκος σπάρτινον vocat Pollux x. 186. Σάκος ῥωπήιον Hipponax apud Polluc. x. 75.

Στάζουσιν ὥσπερ εἰς ΣΑΚΟΣ ΡΩΠΗΙΟΝ.

Ita ſcribendus eſt iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum cruciavit.* Confer Heſych. v. Σάκος αἴγειον.† De Scypho autem cum *colo ſuo ſuperimpoſito* conſulendus Cl. Chiſhull. ad Inſcript. Sigeenſem. Pherecrates apud Athenæum lib. xi. p. 480.

A. Νυνὶ δ', ἀπονίζων τὴν κύλικα, δώσω πιεῖν.
B. Ἀλλ' ἔγχεον, ἐπιθεὶς ΤΟΝ ΗΘΜΟΝ ——

A. *Nunc vero, calice abluto, dabo quod bibas.*
B. *Quin tu affundito,* COLO SUPERIMPOSITO.

Ita ſcribendus et interpretandus videtur iſte locus, qui vulgo mendoſiſſimus eſt, et Chiſhullum eluſit. Pherecrates infra:

Quæ de *judicibus* intelligenda ſunt. Vide Heſychium ſupra. Ἄρθρων μηλείων δωρήματα ſunt *aleæ* ſive ψῆφοι.

* Σάκος ῥωπήϊον eſt *vas* ſive *textum vimineum.* Hinc nunc de *colo,* nunc de *ſcuto* uſurpatur.

† Hinc obiter corrigendus noſter Heſychius: Θάλλικα. Σάκους εἶδος. Legendum, ΘΑΛΛΙΝΑ. Schol. ad Ariſtoph. Av. v. 799. Οὗτος ΘΑΛΛΙΝΑ ποιῶν ἀγῶνα, ἐπλούτησε, ἱππάρχησε, καὶ ἐφυλάρχησεν.

A.

A. Ἐκ τȣ̃ βαλανείȣ γὰρ διέφθος ἔρχομαι, PARS IV.
Ξηρὰν ἔχȣσα τὴν φάρυγα. B. ΔΩΣΩ ΠΙΕΙΝ.

Atque hæc ſufficiant ad Achæi Omphalam. Quin et fabulam *Herculem ſatyricum* docuit Sophocles, non ejuſdem quidem argumenti cum Ionis vel Achæi Omphala; ſed ejuſmodi tamen, ut heros iſte ridendus propinaretur, et ludum faceret: quod dramatis ſatyrici caput et cauda eſt. Heſychius: Κύκλȣς ϗ τροχȣ̀ς, τὰ τείχη. Τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος. Ὡς Σοφοκλῆς ΗΡΑΚΛΕΙ·

——— Κυκλώπειον τροχόν.

Stephanus Byzantinus v. Χώρα —— Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ·

——— Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ᾽ ὁρῶ.

Καὶ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙ·

Στρέφȣσι κρήνης φύλλα ϗ χωρίτην ὄφιν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι Σατυρικῷ·

Ὁδοιπορῶν δήλημα χωρίτης δράκων.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ·

Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
Πλόος κομίζων δῶρα Νείλȣ πλȣσίȣ.

Hæc omnia corrupta ſunt. Primum legendum ex indole Græcæ linguæ:

—— Οὐκ

PARS IV.

—— Οὐκ ἔγωγε χωρίτην Σ' ὁρῶ;

Nonne te indigenam video? Nonne tu indigena es? *

Deinde ſcribe,

Στρέφουσι κρήνης ΦΥΛΑ, χωρίτην ὄφιν.

Sunt autem κρήνης φῦλα *fontis incolæ.* In quibus ὄφις χωρίτης. *Serpens indigena.* Æſchylus in ſequenti verſiculo:

Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

Viatorum peſtis draco indigena.

Ita ſcribendus et vertendus iſte verſiculus, quem non intellexerunt Interpretes. Denique Apollonii Rhodii choliambi, qui tum metro tum mente deſtituti ſunt, ita reſcribendi ſunt:

ΣΤΕΨΕΙ δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σοι χωρίτης,
Πλοίῳ κομίζων δῶρα πλουσίου Νείλου.

Templum vero tibi coronabit ſuavis conterraneus,
Navigio ferens dona divitis Nili.

Στέψει δὲ νηόν σοι. *Templum tuum coronabit.* Noſti illud Homeri,

* Sophocles in Oenomao apud Polluc. lib. x. § 56.

—————— Δία ψήκτρας Σ' ΟΡΩ
Ξανθὴν καθαίροντ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός.

—— Εἰ

——Εἴ πολέ τοι χαρίενϊ' ὄπι ΝΗΟΝ ΕΡΕΨΑ.

Huc adprime facit Leonides in Epigram. Anthol. lib. iii. p. 410.

Εἴαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
ΧΩΡΙΤΗΣ ΣΤΕΦΕΤΩ τύμβον ἐμὸν ςεφάνῳ.

Sed hæc obiter. POLLUX. x. 110. Καὶ ἐκκαύματα εἰπόντος Σοφοκλέους ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΑΤΥΡΙΚΩι·

——Ξυνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐκκαύματα.

Ita legendus iſte locus. Εἰς ἐκκαύματα. *In uſum foci.* Habes jam *Herculem Satyricum.* Sic Κύκλωψ Σατυρικὸς, Λέων Σατυρικὸς, Σίσυφος Σατυρικός. Sed res nondum confecta eſt. Heſychius: Ἀργέμων, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. Οἱ δὲ ὀφθαλμῶν. Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι ΣΑΤΥΡΙΚΩι. Idem: Ἀλαλίαν, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφοκλῆς ἐπὶ παιενάροις. Monſtrum lectionis. Scribe, Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. Athenæus lib. ix. p. 375. Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Ὧδὶ φυλάξω χοῖρον ὥςε δεσμίαν.

Idem mendum. Scribendum, Σοφοκλῆς ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. *Sophocles in Tænaro, fabula ſatyrica.* Ejus meminit Photius Patriarcha in Lex. inedito: Οὐκ ὤφισεν, οὐ βλάπτει. Σοφοκλῆς ἐν Ἐπιτεράρῳ Σατύροις. Quæ corrupta et mutila ſunt, ſed ad veram hujus fabulæ inſcriptionem

PARS IV. tionem quaſi manu ducunt. Reſcribo fidenter: Οὐ κωφεῖ σε, ἐ βλάπτει σε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρῳ Σατύροις. *Sophocles in Hercule ad Tænarum, fabula ſatyrica.* Quod omnino verum. Idem ἐν Ἡρακλεῖ σατύροις et ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ. Nimirum Hercules in Tænaro, quod Laconicæ promontorium eſt, ad inferos deſcendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: de quo Pauſanias in Laconicis et Apollodorus in Bibliotheca. Hinc fabulæ ſatyricæ nomen et argumentum. Rem tangit Celſus apud Origen. lib. ii. p. 94. Καὶ μὴν καὶ Ὀρφέα ἐν Ὀδρύσαις, καὶ Πρωτεσίλαον ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΑ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι. Quin et hinc Hercules καλλίνικος dictus;* et *ſaltatio* ſive *cantilena* καλλίνικος in ejus honorem inſtituta, ob inſignem victoriam ſcilicet, a Cerbero reportatam: de qua Pollux, Athenæus, Schol. ad Pindar. Olymp. IX. I. Heſychius: Καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ.† Atque hæc de Herculis victoria et Cerberi raptu; cujus facti ſcena fuit Tænarum: quod proinde *inviſum* vocat Horatius:

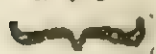
* Laertius in Diogene p. 396. Νεογάμου ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, Ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσίτω κακόν· ἐπέγραψε, Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία.

† Ariſtides vol. i. p. 22. Edit. Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὸν Ἰώνιον, ἥτε ἐπὶ Ταινάρῳ ἄκρα τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγή. Hic male Interpres.

Styx,

Styx, et invisi *horrida Tænari*
Sedes ——————

PARS IV.

Eleganter Apuleius *spiraculum Ditis* vocat Metam. lib. vi. *Lacedæmon Achaiæ nobilis civitas non longe sita est; hujus conterminam, deviis abditam locis, quære* TÆNARUM. *Inibi spiraculum Ditis, et per portas hiantes monstratur iter invium:* (lege invisum) *cujus te limite transmeato simul commiseris, jam canale directo pergis ad ipsam Orci regiam.* Quare auctor sum, ut deinceps Sophocleis fabulis adnumeretur ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ. Sed ad Suidam revertamur.

ΔΡΥΠΠΑ.

——Ἄτ' ἐφιϐλκὶς
Δρύππα, κ̣ τυρȣ̃ δρύψεα κυκλιάδων.

Τȣτέϛιν, ἐλαία, κ̣ τυρȣ̃ ξύσματα περιφερȣ̃ς.] Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod dedit Cl. Reiskius in Anthol. Cephalæ p. 59. Dedit et Cl. Oudendorpius ad Thom. Magistrum p. 251. sed mutilum uterque et mendosissimum. Carmen integrum, quod eruditæ elegantiæ est, ex emendatione nostra adscribam.

ΦΑΝΙΑ.

PARS IV.

ΦΑΝΙΑ.

Φάρσος σοι γραιῦ τόδε βότρυος, εἰνόδι' Ἑρμᾶ,
Καὶ τρύφος ΙΠΝΙΤΑ πιαλέυ φθόϊος
Πάρκειλαι, σῦκόν τε μελανδραγὲς, ἄδε τ' ΕΦΟΛΚΙΣ
Δρύππα, καὶ τυρῦ ΔΡΥΨΕΛΑ ΚΥΚΛΙΑΔΟΣ,
Ἀκτά τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ΕΡΕΒΙΝΘΟΥ
Θωμὸς, καὶ βάκχυ πῶμ' ἐπιδορπίδιον.
Τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός. Ὕμμι δὲ ῥέζειν
Φημὶ παρὰ κροκάλαις αἰγιπόδα χίμαρον.

Ita ſcribendum videtur iſtud Epigramma, cujus particulas non nullas alibi laudat Suidas. Primum recte ſcripſimus Ἴπνιτα φθόϊος. De quo nos ad Suidam v. Ἴπνος. Tertium Hexametrum exhibet Suidas v. Θωμός. ubi legitur, εὐτριβέες τερ — Nos verſum ex conjectura noſtra optime ſupplevimus,

Ἀκτά τε Κρηταῖς, εὐτριβέος τ' ἐρεβίνθυ.

Notandum vero illud, ἀκτὰ Κρηταῖς. *Farina Cretica.* Quod vellem non attigiſſet Cl. Reiſkius. Ariſtippus in Epiſtola ad Antiſthenem apud Allat. p. 25. Τῶν τε ἰσχάδων ἀποτίθεσο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα, καὶ ΤΩΝ ΑΛΦΙΤΩΝ ΤΩΝ ΚΡΗΤΙΚΩΝ. Ita ſcribendus eſt iſte locus.* Recte autem junguntur ἀκτὴ et ἐρέβινθος. Por-

* Dioſcorides lib. ii. 123. Ἀμύλον ὠνόμασαι, διὰ τὸ χωρὶς μύλυ κατασκευάζεσθαι· ἄριστον δέ ἐστι τὸ σκευαζόμενον ἐκ πυρῦ σιτανίυ, Κρητικὸν δὲ ἢ Αἰγύπτιον.

phyrius

phyrius in Vit. Pythagoræ: Καὶ ἀσφοδέλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ κριθῶν ΚΑΙ ΕΡΕΒΙΝΘΩΝ. Quin et turpiculi quid hic videtur ſubeſſe: nam ἐρέβινθος verbum prætextatum eſt; quod ex Heſychio et Ariſtophane notum.* Hinc feſtive Phanias, εὐτριβέος ἐρεβίνθου. Nam τρίβειν verbum nequam, et in re venerea uſitatum. Deinde notandum quod ſequitur, PARS IV.

Τοῖσιν ἅδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός.

Sed has veneres non cujuſvis eſt adſequi. Recte autem et indubitate ſcripſimus,

——Καὶ τυροῦ δρύψελα κυκλιάδος.

Non δρύψεα. Quæ vox nulla eſt. Etymol. Magn. Δρύψελον, τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. Παρθένιος.

Οὐδὲ πόροι ῥίζης ΔΡΥΨΕΛΑ πουλιάδος.

Quæ egregia ſunt. Recte etiam τυροῦ κυκλιάδος, ut ῥίζης πουλιάδος. Τυροῦ περιφεροῦς ξύσματα bene exponit Suidas. Denique quod vulgo legitur Δρύππα ἐφιουλκὶς, ne Græcum quidem eſt. Nos veriſſime,

——Ἅδε τ' ἐφολκὶς

Δρύππα † ——

* Ariſtoph. Eccleſ. v. 45.

——κἀρεβίνθων χοίνικα.

Ubi Schol. Ὑποπίνοντες ἔκοπτον φρυκτοὺς ἐρεβίνθους.

† Plutarch. in Pompeio p. 465. Ὕστερον δὲ Ῥωμαίοις τοῦτο δὴ τὸ καλὸν καὶ περιβόητον ἀνισοῦς θέατρον, ὥσπερ ΕΦΟΛΚΙΟΝ τι, παρέλκτήνατο

PARS IV. Δρύππα sive Δρȣ̃πα est vox Romana. Athenæus lib. ii. p. 56. Εὔπολις· Σηπίαι, δρυπέτεις τ' ἐλάαι. Ταύτας Ῥωμαῖοι ΔΡΥΠΠΑΣ λέγȣσι. Cornelius Longinus in Epigrammate,

——— Τὴν θ' ἀλίπαστον
Δρύππαν ———

Phanias autem Δρύππαν ἐφολκίδα vocat, i. e. *cœnæ appendiculam:* nam olivæ in mensis secundis. Quod vero Romani *Drupas*, Græci Δρυπέτεις vocabant. Idem Δρυπέτης et Δρυπέπης. Hoc a *maturitate*, et Græcorum recentiorum est; illud a *casu* et Atticorum veterum est. De quo præclare Florens Christianus, vir doctissimus, ad Aristophanis Lysistratam v. 564. Dicebantur autem Δρυπέτεις, *fructus maturi et cadivi.* Hinc δρυπέτεις ἐλάαι, δρυπέτεις Φοίνικες, δρυπέτεις ἰσχάδες. *Ficus maturi et bene cocti. Ab arbore decidui.* Optime expressit Virgilius Ecl. vii.

Strata jacent passim sua quæque sub arbore poma.

κτήνατο λαμπροτέραν οἰκίαν ἐκείνης. Suidas v. Ἐφολκίδα. Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην ἀνακληθεὶς, οἷον ΕΦΟΛΚΙΔΑ, ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν· ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτȣς οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς. Eurip. in Hercule Fur. v. 631.

——— τȣ́σδ' ΕΦΟΛΚΙΔΑΣ χεροῖν,
Ναῦς ὣς, ἐφέλξω ———

Hinc

Hinc δρυπέτεις ἑταῖραι et δρυπέτεις μᾶζαι. De quibus nonnulla, ſed minus adcurate, viri docti ad Mœrin. Teleclides Comicus apud Athenæum lib. ii. p. 56. PARS IV.

Καὶ ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου λιπαρεῖτέ με
ΔΡΥΠΕΤΕΣΙ ΜΑΖΑΙΣ καὶ διασκανδικίσαι.

Ita ſcribendus iſte locus, in quo mire hallucinatus eſt magnus Caſaubonus. Δρυπέτεις μᾶζαι ſunt *mazæ bene coctæ.* Notum illud Ariſtophanis in Pluto v. 1143.

—— Ναστὸς εὖ ΠΕΠΕΜΜΕΝΟΣ.

Verbum autem διασκανδικίσαι agnoſcit Ariſtophanes Equit. 19.

Μή μοιγε, μή μοι, μὴ ΔΙΑΣΚΑΝΔΙΚΙΣΗΙΣ.

Ad quem locum conſulendi Interpretes. Quin et mazas iſtas δρυπέτεις memorat Cratinus apud Athenæum lib. vi. p. 267.

—— Οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιὸν,
Ὅτε τοῖς ἄρτοις ἠστραγάλιζον, ΜΑΖΑΙ δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις
Αἰγιναῖαι κατεβέβληντο ΔΡΥΠΕΤΕΙΣ, βώλοις τε κομῶσαι.

Ita diſponendi ſunt iſti Anapæſtici. Sed verſus poſtremus corruptus eſt. Tentabat vir doctus, ſed tentabat fruſtra. Audacter repono,

—— Δρυπέτεις, ΟΒΟΛΟΙΣ τε κομῶσαι.

PARS IV.

Respexit Poeta ad Æginæos obolos, qui Atticis crassiores longe et majoris pretii: de quo viri docti ad Pollucem. Confer etiam Cl. Bentleium Differt. ad Phalar. Epist. p. 347.* Sed hæc ludicra et Κωμικώτερα sunt. Festive Diphilus Comicus apud Athenæum lib. vi. p. 225.

> Οὗτος ἀποκρίνετ' ἂν ἐρωτήσῃς, πόσου
> Ὁ λάβραξ; δέκ' ΟΒΟΛΩΝ· οὐχὶ προσθεὶς σοι
> ποδαπῶν.
> Ἔπειτα γ' ἂν τ' ἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς,
> Ἐπράξατ' ΑΙΓΙΝΑΙΟΝ. Ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
> Κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν ΑΤΤΙΚΑΣ.
> Κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Versiculus secundus, quod viros doctissimos fefellit, paulo longior est: nam anapæstum habet in sexto loco. Scribendum omnino,

——Οὐχὶ προσθεὶς ΟΠΟΔΑΠΩΝ.

Locus ita vertendus est:

> *Illum si roges, quanti lupus hic?* OBOLIS
> DECEM, *respondet; nec quibus, Æginæis an*
> *Atticis, adjicit.*
> *Tu deinde pecuniam illam si numeres,*

---

* Etymol. Mag. v. Αἰγιναῖα.——Ἐλέγετο δὲ καὶ τὰ μεγάλα Αἰγιναῖα, ἀπὸ τοῦ νομίσματος· καὶ γὰρ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον πλεῖον ἠδύνατο τοῦ Ἀττικοῦ.——Καὶ ΑΙΓΙΝΑΙΟΣ ΟΒΟΛΟΣ.

ÆGINÆOS

Æginæos inquit se postulasse. At vero nummi
Si dandi sunt minutiores, ipse reddit Atticos.
Sic utrobique commutat ille lucro suo.

PARS IV.

AI.

Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη.

Est senarius ex Lycoph. Alexandra, v. 31. Etymol. Mag. Θηλαμὼν, ἡ τροφός. Hinc *patriam altricem* Θηλαμόνα vocat Lycophron. De quo Eustathius ad Homer. Iliad. A. p. 83. Recte Scholiastes: Θηλαμὼν. Τροφεῦ. Ἐκ τοῦ θηλὴ, θηλαμών. Τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν Τροίαν καλεῖ. Vocem usurpat Sophro apud Athenæum lib. viii. et Thespis Tragicus apud Clem. Alexand. Stromat. v. p. 675.

Ἴδε σοι σπένδω κναξζβὶ λευκὸν
Ἀπὸ ΘΗΛΑΜΟΝΩΝ θλίψας κνακῶν.

Ita scribendus iste locus: de quo consulendi Cl. Salmasius in Plinianis p. 629. et Bentleius noster in Epistola ad Millium. Recte autem Κναξζβὶ λευκόν. Hesych. Κνάξ, γάλα λευκόν. Notum illud Homeri,

—— ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν.*

* Et illud Cratini apud Athenæum lib. iii. 21. p. 99.

———— χορβαζόμενος γάλα λευκόν.

Sophocles apud Erotian. v. Παιδικὸν πάθος.

Καὶ λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσε γάλα.

Ita legendus iste locus.

PARS IV.

ΕΔΩΛΙΑ.——Σοφοκλῆς· Ἀρχαιόπλυτα πατρὸς ἑδώλια.] Sophocl. Elect. 1394.

Παρά'γεται γὰρ ἐνέρων
Δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγης
Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ΕΔΩΛΙΑ.

Ita ſcribendus iſte locus: quod et recte animadvertit Cl. Kuſterus. Optime Scholiaſtes: Ἀρχαιόπλουτα ἑδώλια. Ἑδράσματα ἀρχαῖα. Παλαιὰ οἰκήματα. Ariſtophanes ἐν Αἰολοσίκωνι apud Athenæum lib. iii. p. 112. ex emendatione noſtra:

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν' ἐστι κριβάνων ΕΔΩΛΙΑ.

Ita legendum, non ἐδώδια. Corrigendus etiam Plutarchus in Libello De Diſcrimine Adul. et Amici p. 74. Ὡς ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς, οὐ φησὶν ὀργίζεσθαι διὰ ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ, ἀλλ' ἤδη, φησὶ, τὰ Τροίας εἰσορῶν εἰδωλεῖα δέδοικας. Quæ ita, præeunte Cl. Reiſkio, ſcribenda et diſponenda ſunt:

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ΕΔΩΛΙΑ
Δέδοικας ———

Βάθρον Τροίας vocat Euripides Iphig. Aul. 1262.

Οὐδ' ἐστι Τροίας ἐξελεῖν ΚΛΕΙΝΟΝ ΒΑΘΡΟΝ.

Ita legendum, non Καινὸν βάθρον. Sophoclis autem fragmentum ex fabula, quæ Ἀχαιῶν Σύλλογος,

λογος, ſive Ἀχαιῶν Σύνδειπνον inſcripta eſt, proculdubio petitum eſt.* Eſt enim hæc, quod nemo vidit, una fabula gemino titulo inſignita. Quod tum Tragicis, tum Comicis ſolenne eſt. Sic Sophocles laudatur ἐν Σκυρίαις, laudatur etiam ἐν Ἀχιλλέως Ἐραςαῖς. Quæ una fabula Satyrica, in qua Achilles SCYRO inter Lycambæ filias forma habituque puellari delitefcens, et juvenes AMATORES ludificatus, riſum jocumque ſpectatoribus ſubminiſtrabat. Hoc fabulæ argumentum.† Ejus meminit, ut bene multos taceam, Heſychius; cujus verba, ut integriora legantur, adſcribam: nam viri eruditiſſimi hic aliud egerunt. Ὀμμάτειος πόθος. Διὰ τὸ ἐκ τῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τῦ γὰρ ἐσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. Καὶ ἐν ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙΣ ὀμματοπάλογχα φησίν. Qualis, quæſo, vox illa, ὀμματοπάλογχα? quæ patria? qui natales? Emendat, ſed emendando nihil agit, magnus Caſaubonus. Nos eleganter refinximus: Καὶ ἐν Ἀχιλλέως Ἐραςαῖς ὄμματα ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΑ φησίν. Ὄμματα πλατύλογχα ſunt

---

* Plutarch. in Solon. p. 175. Γενέσθαι δὲ μετ᾽ ἀλλήλων ἔν τε Δελφοῖς ὁμῦ λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περιάνδρου ΣΥΛΛΟΓΟΝ τινὰ κοινὸν αὐτῶν καὶ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ κατασκευάσαντος.

† Ἀχιλλέως Ἐρασταὶ et Ἀχιλλεὺς ἐν Σκυρίοις ſive Σκυρίαις (nam hic plenus titulus videtur) una fabula Satyrica. *Achilles among the Scyrian ladies.*

oculi

PARS IV. *oculi jaculatorii.* Quales puellarum ſcilicet. Notus verſiculus:

Γυναικὸς ΟΜΜΑ τοῖς ἀκμάζουσιν ΒΕΛΟΣ.

Sic Ἀκόντια πλατύλογχα. Ariſtoph. apud Pollucem x. 144.

Καὶ τῶν ΠΛΑΤΥΛΟΓΧΩΝ, ὡς ὁρᾷς, ἀκοντίων.

Alexis apud eundem:

Φέρε τὴν σιβύνην καὶ ΠΛΑΤΥΛΟΓΧ' ἀκόντια.

Nihil verius aut expreſſius hac emendatione. Eleganter Heliodorus Æthiop. iii. 141. Τεκμηριούτω δέ σοι τὸν λόγον καὶ ἡ τῶν ἐρώτων γένεσις, οἷς τὰ ὁρώμενα τὴν ἀρχὴν ἐνδίδωσι, καὶ οἷον ὑπήνεμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς ΕΙΣΤΟΞΕΥΟΝΤΑΙ.* Reſtituendus hac occaſione ſcriptor in primis venuſtus Ariſtænetus, ubi de puellæ oculis vel patrantibus vel flagrantibus agit. Eſt autem Lib. ii. Epiſt. i. Μιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. Πυρὸς ἄρχει, τόξα δίκει· ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἕπονται τῇ θεῷ· Σὺ δὲ

---

* Photius in Epiſt. p. 39. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, Ἀσίας κύριος δόρατι γεγονὼς, τὰς Περσίδας ἔλεγεν ΒΟΛΙΔΑΣ ΟΜΜΑΤΩΝ εἶναι. Corrigendus Libanius vol. ii. p. 709. Τήμερον εἶδον κόρην ἐκ θυρίδων προκύπτουσαν· καὶ ἰδὼν ἑαλώκειν εὐθύς· ἔμπνουν γὰρ ἐδόκουν τὴν σεληνηνόραν ἐπὶ γῆς, ἢ μεταπεπλάσθαι τὴν Ἀφροδίτην εἰς ἄνθρωπον· καὶ πείθειν εἶχον ἐμαυτὸν, ὡς ἀΰλῳ κάλλει τὸ πρόσωπον ἰνδαλματῆσαι· Ἔρως γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνης ΟΜΜΑΤΩΝ ἐτόξευε. Ita legendum. Vulgo perperam ἐκ τῶν ἐκείνης δωμάτων ἐτόξευε.

ὀφθεῖσα

ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ οὐκ οὖσα τιτρώσκεις· ἐπίθες ταχὺ καὶ τὰς χάριτας τῷ πληγέντι. Locus manifeſto depravatus, in quo expediendo, nunc huc, nunc illuc, ut fieri ſolet, feruntur Editores. Scribendum abſque dubio: Σὺ δὲ ΟΦΘΕΙΣΑ φλέγεις, καὶ ΑΚΟΥΣΘΕΙΣΑ τιτρώσκεις. *Tu vero oculis uris, et lingua ſaucias.* Dio in Excerptis Valeſii p. 65. de Sophroniſba: Ἀστεῖά τε καὶ αἱμύλος ἦν, καὶ τὸ σύμπαν οὕτως ἐπαφρόδιτος, ὥστε καὶ ΟΦΘΕΙΣΑ ἢ καὶ ΑΚΟΥΣΘΕΙΣΑ μόνον πάντα τινα, καὶ τὸν πάνυ δυσέρωτα κατεργάσασθαι. *Præterea urbanitas, ac facetiæ, ac denique venuſtas tanta inerat, ut ſolo aſpectu audituve vel ſeveriſſimum quemque pellicere in ſui amorem facile poſſet.** Cæterum hiſtoriam iſtam de Achille inter Scyrias puellas ludibundo et latibundo tangit Bion in Epithalamio; ſed ita tangit, ut nec cœlum nec terram, quod aiunt: nam Librarii hic omnia peſſundederunt. Locum integrum adſcribam.

PARS IV.

> ΣΚΥΡΙΟΝ, ὦ Λυκίδα, ΖΑΛΩ μέλος, ἁδὺν ἔρωτα,
> Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

* Xenophon Epheſius de Amor. Anthiæ et Abrocomæ lib. iii. ſub finem: Οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ΟΦΘΗΝΑΙ μιαράν, ΑΚΟΥΣΘΗΝΑΙ πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα.

Πῶς

PARS IV.

Πῶς παῖς ἕσσατο φάρος, ὅκως δ' ἐψεύσατο μορφὰν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΟΙ
ΑΕΙΔΗ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΝ Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Primum ſcribendum Ζαλῶ μέλος, non Ζαλῶν. *Canticum laudo, admiror.* In verſu penultimo libri veteres, Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα. Emendabat Joſephus Scaliger, θάλπ' ἀλέγοισα. In quo Scaligeri acumen deſidero. Nos Poetæ manum abſque controverſia reſtituimus. Λυκομηδίσιν ἀμφαγαπάζοι. Quæ lectio elegantiſſime vera eſt. Nimirum Achillem fovebat, et in oculis et ulnis geſtabat Deidamia. Quod ἀμφαγαπάζειν eſt. Homer. Odyſ. Ξ. 381.

——Ἐγὼ δέ μιν ΑΜΦΑΓΑΠΑΖΟΝ.

Ubi recte Schol. Ἀμφαγάπαζον. Ἐφιλοφρονούμην. Poſtremo recte dedimus, Ἀειδῆ καὶ ἄπυστον. *Ignotum et inglorium.* Nam quod vulgo legitur ineptiſſimum eſt. Æſchines Dial. de morte, p. 126. Edit. Horr. Ἀνίσχει δὲ δέος τι, ποικίλως περιαμύττον τὸν νοῦν, εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς καὶ τῶν ἀγαθῶν, ΑΕΙΔΗΣ ΔΕ ΚΑΙ ΑΠΥΣΤΟΣ ὁποίποτε κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς καὶ κνώδαλα μεταβάλλων.

ΕΞΕΚΥΚΛΗΣΑΝ. Ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν, ἐπηλυγασάμε-

νος

ν@ τὴν κεφαλὴν ἦν τὸ ἄσωτον.] "Hæc vox ἄσω- "τον ſalvo ſenſu abeſſe poteſt, nec quid ea "hic ſibi velit video." *Kuſter.* Ad hunc locum ſcripſerunt Editores Æliani, et ſcripſerunt fruſtra. Sed vera lectio in aperto eſt. Reſcribe, Ἐπηλυγασάμεν@ τὴν κεφαλὴν ΗΣΤΟ ΑΦΩΝΟΣ. *Obvoluto capite mutus ſedebat.* Sophocles Aj. 312.

PARS IV.

Καὶ τὸν μὲν ΗΣΤΟ πλεῖστον ΑΦΘΟΓΓΟΣ χρόνον.

Ad quem locum reſpexit videtur Ælianus. Atque hac occaſione corrigendus Æſchylus apud Athenæum lib. vii. p. 303. loco viris doctiſſimis conclamato:

——Ἀστενακτὶ θύνν@ ὡς ἤυχετο ἄναυδ@.

Qui velut thynnus olim abſque ſuſpiriis tacitus ſuperbiebat. Interpres de ponte dejiciendus. Sed fecit quod potuit ſenex doctiſſimus. Verba nec ſana nec ſonora ſunt. Repone, et numeris ſuis reſtitue locum elegantiſſimum:

——Ἀστενακτὶ θύννος ὡς ΗΜΥΧΕΤΟ
Ἄναυδος——

*Lacerabatur, idque ſine gemitu, velut thynnus. As mute as a fiſh.** Notandum autem illud ἠμύχετο, quod antiquum et neuti-

* Themiſtius in Orat. xxi. p. 261. ΙΧΘΥΩΝ ΜΕΝ ΕΣΟΝΤΑΙ ΑΝΑΥΔΟΤΕΡΟΙ.

quam

PARS IV. quam obvium eſt. Agnoſcit peropportune Heſychius. ΑΜΥΧΕΣΘΑΙ. Τὸ ξέειν τὰς σάρκας τοῖς ὄνυξιν. Cæterum huc facit illud Esaiæ, liii. 7. Καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τȣ̃ κείραντος αὐτὸν ΑΦΩΝΟΣ.

ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΣ ΟΙΚΟΣ. Ὁ ἐπίκοινος καὶ ȣ̓ μεριςός. Ὁ ἐξ ἴσȣ καταλειφθεὶς δύο τισίν.] Reſpexit Suidas ad Callimach. Hymn. Jov. 59.

Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν ȣ̓κ ἐμέγηραν ἔχειν ΕΠΙΔΑΙΣΙΟΝ ΟΙΚΟΝ.

Ubi Schol. Ἐπιδαίσιον. Μεμερισμένον. Quod Poetarum figmentum eſt. Callimachus infra:

Δηναιοὶ δ' ȣ̓ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ΑΟΙΔΟΙ.
Φάντο πάλον Κρονίδησι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δὲ κ' ἐπ' ȣ̓λύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσαι,
Ὅς μάλα μὴ νενίηλος; ———

Quo reſpexit Philoſtratus Vit. Sophiſt. ii. 8. Ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ καὶ ΠΟΙΗΤΙΚΩΣ ἑκάςῳ ΔΙΑΝΕΜΕΙΝ. Quem locum perperam ſollicitavit magnus Salmaſius. Sed vis verbi Ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Eſt autem οἶκος ἐπιδαίσιος *domus ad epulandum adcommodatus*, ſive *ad vitam beate et hilariter tranſigendam.* Quod dii ſcilicet faciunt, οἱ ῥεῖα ζώοντες, ut ait ille. Iſtiuſmodi domum optime depinxit Callimachus in Cerer. 55.

Ταῦτα

Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ ςεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι ΔΑΙΤΑΣ
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἄξω.

PARS IV.

Huc egregie facit Dionysius Alexandrinus apud Euseb. Præpar. p. 783. ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ αὐτοῖς (θεοῖς) μακάριον, ἐχ ὅπερ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ἢ τὸν Ὄλυμπον, ἀλλὰ τὸ κενὸν συγκροτῶν, ἔκ τε τῶν ἀτόμων τὴν ἀμβροσίαν αὐτοῖς παρατιθεὶς, καὶ προπίνων αὐτοῖς ἐξ ἐκείνων τὸ νέκταρ. Cæterum dicitur Ἐπιδαίσιος οἶκος et Πυροδαίσιος οἶκος. Hesych. Πυροδαίσιον, μαγειρεῖον. *Ab igne esum*, sive *ambustum*. Idem Πυροδαίσιον et Πυρόδειπνον. Quo verbo usus est Callimachus apud Schol. ad Æschyl. Prometh. 367.

——Ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς ΔΑΠΤΟΝΤΕΣ ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς Καλλικάρπε Σικελίας λευρὰς γύας.

Ubi Schol. Ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος ΠΥΡΙΔΕΙΠΝΟΝ φησί. Quem locum minus intellexit Cl. Bentleius. Nimirum Callimachus *Siciliam* sive *agrum Ætnæum* πυρίδειπνον, *ab igne esum, ambustum*, vocavit. Hæc mens Scholiastæ est. Atque hinc intelligendus Horatius Carm. i. 4.

Jam Cytherea choros ducit Venus, imminente Luna:
Junctæque Nymphis Gratiæ decentes
Alterno terram quatiunt pede; dum gravis Cyclopum
Volcanus ardens URIT OFFICINAS.

Ita

PARS IV. Ita ſcribendus iſte locus. Dum Gratiæ *nocte lunari* tripudiant, Vulcanus fumos flammaſque eructat, atque adeo ardens urit officinas: id eſt, πυροδαιστὰς ſive πυριδείπνους reddit.

And Vulcan burns his houſe about his ears.

Nimirum Cyclopum officinæ, ſive montes ignivomi, continuis incendiis exeduntur. Hinc Horatius, *urit officinas.* Nihil verius, nihil ardentius. Interpretes autem hic nihil viderunt. Recte autem Horatius, *imminente luna.* Nocte enim artem fabrilem exercebat Vulcanus. Thucydides iii. 88. Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει, ὅτι ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολὺ, καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν. Confer etiam Schol. ad Apoll. Rhod. iii. 41. quæ ad Horatium illuſtrandum adprime faciunt.

ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ. Ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων. Ἢ ὁ καθημερινός.] "De pane ἐπιουσίῳ, "quem in Oratione Dominica apud Matth. "vi. 11. petere jubemur, plurima a com-"mentatoribus in S. Scripturam dicta ſunt. "Nos tantum hic monemus, veram nobis "videri ſententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπιούσιος "ab ἐπιών, non vero ab ἐπὶ et οὐσία, ut alii "volunt, dictum contendit." *Kuſter.* Eadem fere ſententia Salmaſii, quæ Scaligeri et Kuſteri.

Kusteri.* Ἐπιὼν, ἐπιȣ͂σα, ἐπιȣ́σιος. Quod, pace virorum eruditissimorum, ne Græcum quidem videtur. Vox enim fluit non ab ȣ͂σα, sed ab ȣ̓σία· ut Ἑτερȣ́σιος, Μονοȣ́σιος, Ὁμοȣ́σιος, Περιȣ́σιος, et si qua alia ejusdem familiæ vocabula.† Eadem plane chorda aberrarunt viri docti ad v. Ἐπιδαίσιος, de qua nos supra. Est autem ἄρτος ἐπιȣ́σιος, *quod ad vitam nostram sustentandam necessarium sit. What is necessary to our subsistence.* Quodque adeo petere jubemur a Magistro et Salvatore nostro. Τὸν εἰς τὴν ΟΥΣΙΑΝ συμβαλλόμενον ἄρτον recte exponit Origenes; quocum facit Suidas et Syrus Interpres. Quod vero dicit Cl. Ernestus Opuscul. Philol. p. 241. *vocem ȣ̓σία non ita accipi solere,* in eo fallitur vir doctissimus. Porphyrius de Abstin. lib. ii. p. 78. Ἀπαρχὴ γὰρ ἑκάστῳ ὧν δέδωκεν ἡ θυσία, καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει, καὶ εἰς τὸ εἶναι συνέχει ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ. *Earum enim rerum primitiæ, quas nobis dii singuli dederint, et quibus nostram alunt conservantque naturam, sacrificium cuique acceptissimum fuerit.* Ita legendus et vertendus iste locus ex Eusebio Præpar. lib. iv. p. 149. Confer Isidorum Lib. ii. Epist. 281. et Origen. de Orat. p. 150.

* Vide Salmasium de Fœnore Trapezit. p. 809. et p. 812.

† Item Ἐνέσιος, quæ vox occurrit apud Hesych. v. Ἐπίκληρος.

Dicitur

PARS IV. Dicitur autem Ἐπιέσιος, ut Ἐπιδείπνιος, Ἐπιδόρπιος, Ἐπιόδιος sive Ἐφόδιος, atque alia ejusdem furfuris sexcenta. Hesych. Ἐφόδια, ΑΡΜΟΔΙΑ εἰς ὁδόν. *What is fit and necessary for a journey.* Ἐφόδια βρώματα vocat Schol. ad Apollon. Rhod. i. 659. Ut ab ὁδὸς ἐφόδιος, sic ab ἐσία ἐπιέσιος.* Cæterum ut Evangelista ἄρτον ἐπιέσιον, *panem qui ad vitam necessarius sit*; sic Theocritus in Hyla, ὕδωρ ἐπιδόρπιον, *aquam quæ ad cœnam necessaria sit.*

Κὤχετ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ΥΔΩΡ ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ οἰσῶν.

Ubi Schol. Ὕδωρ ἐπιδείπνιον. Quod argumentum in primis notandum est.† Quare locus Evangelistæ, qui miras interpretationes peperit, ita demum interpretandus videtur: DA NOBIS HODIE UNDE VIVAMUS. *Give us this day such a portion of food, as is necessary to our subsistence.*

* Confer Tanaquill. Fabrum ad Aristoph. Eccles. v. 105. et in Epist. lib. ii. p. 183.

† Suidas v. Δαιταλεῖς. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τῦτ' ἐδείκνυε. Depromptus est hic locus ex Theophyl. Simocat. lib. v. 5. De quo vide nos infra v. Εὐσυνθετεῖν. Nonnus Dionys. lib. ii. p. 44.

Καὶ πελαμὺς ἐκόνισσε πιὼν ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ ΥΔΩΡ.

Idem lib. x. p. 282.

——— ἀνθεμόεντι ῥεέθρῳ
Δηθύνων ἀνέμιμνεν, ὅπως ΕΠΙΔΟΡΠΙΟΝ εἴη,
Αὐτὸς ἑῷ βασιλῆϊ φέρων γλυκερώτερον ὕδωρ.

ſubſiſtence. Quod omnino verum et ſaluberrimum eſt.

PARS IV.

ΕΠΙΧΕΙΛΕΣ.* Οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ᾽ ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης·

Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.]

Hæc ſunt verba Ariſtophanis in Equit. v. 811. ubi ita legitur:

Ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ᾽ οἷα λέγει; σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις;
Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.

Locus egregius, ſed cujus mentem et venuſtatem nemo Interpretum perſpexit. Quid quod interpretatio Suidæ falſa et inepta eſt? Aliud eſt Ἐπιχειλὲς, aliud Ἰσοχειλές. Ἰσοχειλὲς eſt *quod ad labra vaſis pertingit*: Ἐπιχειλὲς *quod labra ſuperfluit*. Ἐπιμεστὸν vocat Callimachus, et Pherecrates Comicus apud Heſychium. Syneſius in Dion. Καθεδεῖται δὲ ὥσπερ κεράμιον ΕΠΙΧΕΙΛΕΣ τῆς σοφίας, καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρῆσον. *Sedebit tanquam vas ſapientiæ plenum, et quod nihil amplius capere poſſit.* Themiſtius Orat. ad Gratian. p. 174. Edit. Hard. Ἄφθονον αὐτοῖς παρεστάναι τὸν πίθον, καὶ ΕΠΙΧΕΙΛΗ τῶν ἀγαθῶν.

* Schol. ad Theocrit. Idyll. viii. 85. Ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων.

PARS IV. ἀγαθῶν. Ubi recte Interpres: *ingens dolium et bonis redundans.* Quare locum Comici ita nostro sermone reddiderim: *And do you compare yourself to Themistocles, who left the city full, when he found it* RUNNING OVER? Quod salsissimum et παρὰ προσδοκίαν est.*

ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΣ. Ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. Ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. Πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἢ κτενίσαι.] Vox Ἑπτάπεκτος dicitur de *capra hirsuta*, et quæ tonsorem desiderat. Ἑπταπέκτιον vocat Hesychius. Sed alterum verum; quod et agnoscit Etymologus. Atque hinc intelligendus Suidas in v. Ὅμηρος. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλά τινα ποιήματα, Ἀμαζονία, Ἰλιὰς μικρὰ, Νόστοι, Ἐπικιχλίδες, ΗΘΙΕΠΑΚΤΟΣ; ἤτοι Ἴαμβοι. Idem infra: Ὁ δὲ ἔπραξε ταῦτα, καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ τὴν Μυοβατραχομαχίαν, καὶ Ψαρομαχίαν καὶ ΕΠΤΑΠΑΚΤΙΟΝ καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ. Uterque locus depravatus est; nec quidquam contulit Cl. Kusterus. Quæ vero scripsit ad locum Cl. Bentleius in Epistola ad Millium, una litura corrigenda sunt. Scribendum proculdubio Ἑπτάπεκτος, et de *capra hirsuta* intelligendum: de qua in hoc Poematio Iambico luserat Homerus. Sic κεῖρος

* Contra Plutarchus in Pericle p. 356. Ὅς τὴν πόλιν ἐκ μεγάλης μεγίστην καὶ πλουσιωτάτην ποιήσας.

τρίχουρος.

τρίκερος, *caper villosus* et qui tonderi debet. Hesych. ΤΡΙΚΟΥΡΟΣ. Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος κριὸς, καὶ ὁ μὴ κεκαρμένος. Quo sensu vox occurrit apud Alciphron. i. 28. Οὐ παύσῃ, ΤΡΙΚΟΥΡΟΝ καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς, ὥς τις ἄρτι νεάζειν ἀρχόμενος; *Non desines, hirsute et miserrime senex, tentare nos puellas ætate florentes, tanquam aliquis modo juvenescere incipiens?* Ita scribendus et interpretandus est iste locus, quem perperam sollicitavit Cl. Berglerus.* Cæterum ex uno hoc Homeri Poematio bina confecit Johannes Tzetzes in *Allegorica Interpretatione Iliados Homeri* nondum edita, ubi hujus scripti meminit. Ejus verba sunt: PARS IV.

Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε καὶ ΑΙΓΑ τε, καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην,
Τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
Τὴν Οἰχαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς θεούς τε Ὕμνους,
Καὶ ΤΗΝ ΕΠΤΑΕΠΑΚΤΙΟΝ, καὶ τὰς Ἐπικιχλίδας,
Καὶ Ἐπιγράμματα πολλὰ, σὺν Νυμφικοῖς τοῖς Ὕμνοις,
Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

* Scribendum vero, ΤΡΙΚΟΡΥΖΟΝ, ut Βουκόρυζον. De quo Cl. Hemsterhusius ad Lucian. Sic Ὀρθοκόρυζος apud Alciphron. iii. 48. p. 384. Ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα, ΟΡΘΟΚΟΡΥΖΟΝ καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Alii supra legunt τρικόρωνον. Sed male.

PARS IV.

Scribe τὴν Ἑπτάπεκτον, et hominem rid e,qui ex uno titulo duos confinxerit, et verba conjungenda disjunxerit. Quid quod δεκατέσσαρα βιβλία hic recenset Johannes? sed futilissimum illum tenebrionem non est quod quidquam moremur. Adcurate satis Proclus in vita Homeri apud Leon. Allatium: Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. Προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην, Βατραχομυομαχίαν, ΤΗΝ ΤΕ ΕΠΤΑΠΕΚΤΟΝ ΑΙΓΑ, καὶ Κέρκωπας ἐκείνους. Ita rescribendus est iste locus. Κέρκωπας ἐκείνους, non κενοὺς. *Et qui vulgo* Κέρκωπες *inscripti sunt. Qui hodie circumferuntur* Κέρκωπες. Hæc mens Procli est. Ejus libri præter alios meminit Harpocratio: Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενοις ΚΕΡΚΩΨΙ δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες.*

ΕΥΑΓΗΣ. Καλῶς περιηγμένος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πιερικὰν σάλπιγγα τὸν ΕΥΑΓΕΩΝ βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἥδε κόνις.]

De hoc loco nos nonnulla ad Suidam v. Χαλκευτάν.† Sed vereor equidem, ne vulgatos co-

---

* Κέρκωπες erant homines nequam, et qui rapto vivebant. Hinc Κερκώπων ἀγορά. *Forum Cercopum. Cheapside.* De quo Joannes Meursius in Ceramico p. 63.

† Vide nos supra, p. 366. et in *Cur. Noviss.* v. Εὐαγής.

dices

dices secutus, fallitur noster Lexicographus, et nos una fefellerit. Scribendum proculdubio: PARS IV.

—— τὸν ΕΥΑΧΕΩΝ βαρὺν ὕμνων
Χαλκευτὰν ——

Εὐαχεῖς sive Εὐηχεῖς ὕμνοι sunt *hymni numerosi, longe sonantes*. Quod de Pindaro, quem σάλπιγγα vocat, unice verum. Pindar. Pyth. 2.

Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
ΕΥΑΧΕΑ βασιλεῦσιν
ΥΜΝΟΝ ——

Ad hunc locum respexisse videtur Epigrammatista.

ΕΥΔΑΙΜΩΝ. Πολλὰ μὲν οὖν χρήματα εὑρίσκεται, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ὠφελεῖ τοὺς ἔχοντας. *Multæ igitur aliæ res inveniuntur, quæ habentibus prosunt, ut quis beatus dicatur.*] Interpres nugatur, nec quidquam juvat. Vox excidit. Repono ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ΧΩΡΙΟΥ, sive, quod verius puto, τῆς εὐδαίμονος ΧΩΡΑΣ. *Multa inveniuntur, quæ accessione agri opulenti prodesse solent.* Polybius lib. iii. p. 330. Ἐγκρατὴς γενόμενος ΧΩΡΑΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΣ. Idem in Excerpt. Legat. p. 1127. Παραβεβληκὼς εἰς ΧΩΡΑΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ καὶ γέμουσαν ἀγαθῶν ἐπλήρου τὴν στρατίαν παντοδαπῆς λείας. Poteris etiam scribere, ἐπὶ προσλήψει

PARS IV. ΓΗΣ εὐδαίμονος. Auctor nescio quis apud Suidam v. Δημήτηρ. Ὤικουν δὲ ΓΗΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΑ μάλιστα καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν. Et hoc verum videtur.

ΕΥΘΥΡΡΗΜΩΝ. Εὔθυλόγος. Ἐτυμολόγος. Καὶ Εὐθυῤῥημονῶ. Ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ.] Scribendum, ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. Idem εὐθέως λέγειν et εὐθυῤῥημονεῖν. Confer Cl. Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 405. Verbo utitur Plutarchus in Demetrio, et Cicero in Epist. ad Papirium Pætum. IX. 22. *Habes Scholam Stoicam.* Ὁ σοφὸς εὐθυῤῥήμων ἔστη. Quæ non intelligo. Legendum omnino, ὁ σοφὸς ΕΥΘΥΡΡΗΜΟΝΗΣΕΙ. *Rem aperte et nudis verbis eloquetur.* Quod Stoicorum est scilicet.* Cæterum scribendum apud Suidam: Εὐθυῤῥήμων. Εὔθυλόγος. ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΟΣ. Aliud est ἐτυμολογεῖν, aliud ἑτοιμολογεῖν. Quod hic unice verum. Verbum agnoscit

* Euripides in Hippolyto v. 492.

——— Εἰς τάχος διϊστέον
Τὸν ΕΥΘΥΝ ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ ΛΟΓΟΝ.

Clemens Alexand. Stromat. lib. v. p. 716. Ὁ Σοφοκλῆς δὲ ΕΥΘΥΡΗΜΟΝΩΣ γράφει. Procopius in Hist. Arcan. p. 127. Edit. Aleman. Οὕτω μὲν οὖν Ἰουστινιανὸς ἀληθίζεσθαί τε ἠπίστατο, καὶ ΕΥΘΥΓΛΩΣΣΟΣ ἦν.

infra

infra Suidas: Εὐρεσιλόγος. Φλύαρος. ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΟΣ.* PARS IV.

ΕΥΚΛΕΙΣΟΝ.

Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.]

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod Sapphoni tribuitur. Primus dedit ex Anthologia inedita Cl. Bentleius ad Callimachum. Hunc alii atque alii ſecuti ſunt. Sed veram lectionem nemo vidit. Epigramma ita ſcribendum videtur et diſtinguendum.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Παιδὸς, ἄφωνος ἔοισά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
Φώναν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπία με κόρα Λατῶς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
Ἑρμοκλειδάο τῶ ῥά νυν εἰν ἀΐδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἃ σὺ χαρεῖσα
Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Primum ſcribendum Παιδὸς, non Παῖδες. Nimirum στήλη ſive *cippus* hic loquitur, κατθεμένα φώναν παιδὸς πρὸ ποδῶν. Vides antitheton; ipſa ἄφωνος, non ſuis ſed verbis παιδὸς loquitur. Hæc mens Poetæ eſt: quod miror non animadvertiſſe Editores. Deinde Pentameter

---

* Heſych. Σχεδιάζειν. ΕΝ ΕΤΟΙΜΩ ΛΕΓΕΙΝ. Plutarch. de Liberor. Educat. Cap. ix. p. 74. Τὸ δὲ δὴ παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν τῶν ΛΟΓΩΝ τὴν ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ, ἢ πάλιν αὖ ταύτην οὐκ ἐπ' ἀξίοις ἀσκεῖν, οὐ φαίην ἂν ἔγωγε· ἀλλ' ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ τοῦτο ποιητέον ἐστί.

PARS IV. ſecundus in libris MSS. depravatiſſimus eſt. Nos verum, ni fallor, exculpſimus. *Hanc ſtatuam dedicavit Ariſto filia Hermoclidæ, qui nunc in mortuis eſt.* Qui melius conjecerit, eum vatem perhibebo optimum.

Habuit autem noſtra Sappho fratrem, nomine Charaxum, qui *Doricam* amavit, mulierculam ſui loci atque ordinis, ut videtur, non incelebrem: quod ex Epigrammate Poſidippi conſtat, quod nobis conſervavit Athenæus lib. xiii. p. 596. Carmen ipſum emendatum ſubjiciam.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Δωρίκα, ὀςέα μέν σα πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
Χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.
Ἥ ποτε τὸν χαρίεντα περιςέλλεσα Χάραξον,
Σύγχρες ὀρθρινῶν ἥψαο κισυβίων.
ΣΑΠΦΩΑΙ δὲ μένεσι φίλης ἔτι καὶ μενέεσι
Ὠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες
Οὔνομα σὸν μακαριςὸν, ὃ Ναύκρατις ὧδε φυλάξει
Ἔς᾽ ἂν ἐπὶ Νείλε ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ.

Ubi notanda vox Σαπφῶαι, quam reſtituimus. Ut Λητὼ Λητῶος, ſic Σαπφὼ Σαπφῶος.* Quin, ut

* Tertius Hexameter ita forſan legendus,

Σάπφω, σαὶ δὲ μένεσι ———

Sed prius placet. Puellam Δωρίχαν vocat Suidas v. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

ab

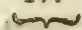
ab harum literarum amantibus gratiam ineam, et alterum Epigramma, elegantiſſimum id quidem, et ejuſdem artificis, quod ab interitu vindicavit Athenæus, hic adſcribam; idque eo libentius, quod Cl. Caſaubonus ad Athenæum et Cl. Salmaſius ad Solinum in eo concinnando parum viderint. Eſt autem in Phyromachum, hominem famelicum, et abdomini ſuo natum. En ipſum Epigramma: PARS IV.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
Παννυχίην, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,
Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. Ἀλλὰ σὺ τούτου
Καὶ χρίε στήλην, Ἀττικέ, καὶ στεφάνου,
Εἴποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. Ἦλθε δ᾽ ἀμαυρὰ
Βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων,
ΩΧΡΟΣ ΔΙΦΘΕΡΙΑΣ μονολήκυθος. Ἐκ γὰρ ἀγώνων
Τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ᾽ ὑπὸ ΚΟΙΛΟΝ ΟΠΗΝ.

Primum legebat Salmaſius, Κορώνη πανδοχική. *Cornix tabernaria.* Sed vulgata lectio neutiquam ſollicitanda eſt. Κορώνη παννυχική ſive παννυχίη eſt *cornix* νυκτίνομος. Nam cornix nocte veſcitur. Artemidorus IV. 58. Τὰ δὲ νυκτερινὰ καὶ μηδὲν ἐν ἡμέρᾳ πράσσοντά τι μοιχοὺς ἢ κλέπτας, ἢ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν, ὡς γλαὺξ καὶ νυκτικόραξ καὶ αἰπόλιος (lege αἰγωλιός) καὶ ΚΟΡΩΝΗ καὶ τὰ ὅμοια. *Nocturna vero et nihil interdiu facientia, adulteros aut fures aut eos qui nocturnum*

PARS IV.

nocturnum faciunt quæstum, significant; velut noctua et nycticorax et ulula et CORNIX *et similia.* Qui locus insignis est.* Postremo disticho nihil corruptius. Aliud hic, aliud ille: sed neuter rem tetigit. Nos veram lectionem absque controversia restituimus: Ὠχρὸς διφθερίας. Lucian. in Timon. vol. i. p. 115. Δικελλίτης καὶ ΔΙΦΘΕΡΙΑΣ, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ᾽ αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς. Denique quod vulgo legitur ὑπὸ Καλλιόπην nihili est. Nos recte emendavimus, ὑπὸ κοῖλον ὀπήν. Quod supra ῥωγάδα κάπετον, hic κοῖλον ὀπὴν vocat Poeta. Nihil verius.† Confer nos ad Suidam v. Σπήλυγξ. Cæterum Phyromachi nostri sæpius meminit Athenæus.‡

---

* Athenæus lib. viii. 12. Γλαῦκες δέ φησι καὶ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν, διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν ἑαυτοῖς θηρεύουσιν. Ad quem locum vide magnum Casaubonum.

† Moschus Epitaph. Bionis, v. 104.

——ΕΝ ΧΘΟΝΙ ΚΟΙΛΑ.

‡ In secundo Hexametro notandum illud Χλαῖνα Πελληνίς. Vide Hesych. v. Πελληνικαὶ χλαῖναι. Photius in Lexico inedito: Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι. Καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἑρμαῖα ἐδίδοντο. Schol. ad Pindar. Olymp. vii. p. 70. Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος Θεοξένια· τινὲς δὲ, καὶ τὰ Ἑρμαῖα· τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα. Idem ad Nem. x. p. 421. Τίθενται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγναφα.——Ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξένια νικῶντες, χλανίσιν ἐπιτηδειοτάταις κοσμηθέντες, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεχώρησαν. Schol. ad Aristoph. Aves v. 1421. Ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθετο χλαῖνα. Χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται· οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τοῦτο ἐπαθλον τίθεται. Nonnus Dionys. lib. xxxvii. p. 926.

ΕΥΡΩΤΑΝ. Ἐν Ἐπιγράμμαλι·

Τὸν δ' ὑπεροιδαίνονλα καλέσχεν πεπταμένη χεὶρ,
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

Περὶ αἰδοίυ ἀνδρὸς ὁ λόγος.] Fallitur Suidas: neque enim περὶ αἰδοίυ ἀνδρὸς, ſed de *re muliebri* hic ſermo eſt. Εὐρώτας eſt *pars muliebris*. Epigramma integrum, ne tibi verba dari exiſtimes, ſubjiciam. Eſt autem Rufini εἰς παρθένον λυομένην.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.[1]

Παρθένος ἀργυρόπεζος ἐλύετο χρυσέα μαζῶν
Χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ μῆλα διαινομένη.
Πυγαὶ δ' ἀλλήλαις περιηγέες εἱλίσσονλο,
Ὕδατος ὑγρολέρῳ χρωλὶ σαλευόμεναι.
Τὸν δ' ὑπεροιδαίνονλα καλέσκεπε πεπλαμένη χεὶρ
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύναlο.

Hinc Suidas noſter tum illuſtrandus, tum emaculandus

Εἰ πέλεν εὐώδινος Ἀχαΐδος ἄστος ἀρέρης,
Πελλήνην δέδαηκεν, ὅπη ῥιγηλὸν ἀγῶνα
Ἄνδρες ἀεθλεύυσι φιλοχλαίνυ περὶ νίκης,
Χειμερίῳ σφίγγοντες ἀθαλπέα γυῖα χιτῶνι.

Ubi vide Falkenburg. In locis ſupra citatis notanda eſt vox Ἑρμαῖα. Mercuriu, præſes palæſtræ. Æſchines contra Timarch. p. 14. Καὶ περὶ Ἑρμαίων ἐν ταῖς παλαίστραις. Νικᾷν τὰ Ἑρμαῖα eſt idem ac Νικᾷν τὰ Ὀλύμπια. *In ſtadio* ſive *feſto Mercurii vincere*. Idem etiam Θεοξένια et Ἑρμαῖα. Sed vide omnino Joan. Meurſ. Græc. Fer. lib. iii. p. 114.

PARS IV. emaculandus est.* Est autem Eurotas Laconiæ fluvius. Καλλιδόνακα vocat Euripides Helen. 500.

> Σπάρτη δὲ τοῦ γῆς ἐστὶ, πλὴν ἵν' αἱ ῥοαὶ
> Τοῦ καλλιδόνακος εἰσὶν Εὐρώτα μόνον;

Poetæ in sensu nequiori utuntur. Haud dissimiliter lusit Diogenes apud Laertium, cujus verba hic adscribam: Εὐμόρφῳ μειρακίῳ ἀπιόντι εἰς συμπόσιον, ἔφη, Χείρων ἐπανήξεις· τοῦ δὲ ἐπανελθόντος καὶ τῇ ἑξῆς εἰπόντος, Καὶ ἀπῆλθον καὶ χείρων οὐκ ἐγενόμην· ἔφη, Χείρων μὲν οὐ, ΕΥΡΥΤΙΩΝ δέ. Ad quem locum consulendus elegantissimus Menagius.†

ΕΥΣΥΝΘΕΤΕΙΝ. Εὐνοϊκῶς ἔχειν. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελι-

* Notandum est postremum distichon. Hinc enim emendandum Epigramma in Anthol. lib. iv. p. 459. quod scriptum est εἰς στήλην Πολυξένης.

ΠΩΜΙΑΝΟΥ.

> Ἁ δὲ Πολυκλείτοιο Πολυξένα, οὐδέ τις ἄλλα
> Χεὶρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.
> Ἥρας ἔργον, ἀδελφόν· ἴδ' ὡς πέπλοιο ῥαγέντος
> Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτε ΧΕΡΙ.
> Λίσσεται ἁ τλάμων ψυχᾶς ὕπερ· ἐν βλεφάροις δὲ
> Παρθενικᾶς ὁ Φρυγῶν κεῖται ὅλος πόλεμος.

Ita scribendus secundus Pentameter. Vulgo male legitur σώφρονι κρύπτε πέπλῳ.

† Confer Eubulum apud Athenæum lib. i. 19. p. 25.

σάριον.]

σάρκον.] Procopius Vandal. lib. ii. p. 123. Τοῖς δὲ Μασσαγέταις βουλευσαμένοις ἐν σφίσιν αὐτοῖς, ἔδοξεν, ὅπως δὴ ΕΥΞΥΝΘΕΤΕΙΝ πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον δόξωσι, μήτε μάχης ὑπὲρ Ῥωμαίων ἄρξαι, μήτε πρὸ τοῦ ἔργου ἐς Βανδίλους ἰέναι· ἀλλ' ἐπειδὰν ὁποτέρας στρατιᾶς τὰ πράγματα πόνηρα εἴη, τηνικαῦτα ξὺν τοῖς νικῶσι τὴν δίωξιν ἐπὶ τοὺς ἡσσωμένους ποιήσασθαι. Ad hunc locum respexit Suidas. Sed in veterum locis compilandis, ne nominatis quidem auctoribus, multus est noster Lexicographus. Nonnullorum fontes hactenus latentes, quorum nunc suppetit memoria, quia nihil habemus majus, ut ille ait, hic tribus verbis indicabo. Suidas: ΑΛΕΤΡΙΒΑΝΟΣ—— Λέγεται δὲ καὶ Ἀλότριψ.

PARS IV.

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα ——

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. p. 571.* Idem: ΑΜΦΙΦΟΡΗΑ. Ἀγγεῖον. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Τίς με Διονύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με τὸν ἀνδρικοῦ νέκταρος οἰνοδόκον
Δηοῦς ἐπλήρωσε; ——————

Scribendum, Ἀδριακοῦ νέκταρος. *Vini Adriatici.* Quomodo recte legitur in Anthol. Cephalæ p. 48. unde hoc Epigramma deprompsit Suidas.

* Hanc notam descripsit Suidas ex Schol. ad Aristoph. Pacem, v. 258.

PARS IV. das. Idem: ΑΝΤΙΤΥΠΗΣΑΙ. Ἀντιπαθῆσαι ——Ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρέματι πυρστοτόκον.

Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Antholog. lib. vi. p. 549. Idem: ΒΑΓΑΙΟΣ. Ὄνομα κύριον. Παλλομένων δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος. Hæc ſunt verba Herodoti in Thalia cap. 128. quod viros doctos ad Herodotum fugit. Idem: ΒΑΘΥΚΑΜΠΗ. Ἐπιπολὺ καμπτόμενον. Καὶ βαθυκαμπῆ κλεῖδα συῶν. Hæc partem faciunt ejuſdem Epigrammatis, de quo nos ſupra ad v. Ἁλετρίβανος. Confer etiam nos ad Suidam v. Τανάχαλκος. Idem: ΒΡΥΧΙΟΣ. Βυθιζόμενος ὕδατι. Καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινήϊδα.

Verſiculus iſte eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat in Anthologia Cephalæ p. 3. Edit. Reiſk. Huc referendus etiam Suidas in v. Ἄλη, quem vide. Epigramma integrum adſcribam, ut emendem.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἀγκύραν ἐμβρύοικον, ἐρυσινήϊδα,
Κώπας τε δισσὰς, τὰς ἀπωσικυμάτους,
Καὶ δικτύοις μόλιβδον ἠψιδωμένον,
Κύρτους τε φέλλοις τοὺς ἐπεσφραγισμένους,

Καὶ

Καὶ πῖλον ἀμφίκρηνον ὑδατοστεγῆ,
Λίθον τε ναύταις ἑσπέρας πυροστόκον,
Ἁλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
Ἔθηκε, λήξας τῆς ΕΠ' ΗιΟΝΩΝ ἄλης.

Ita ſcribendum.* In verſiculo poſtremo, alii ἀπ' ἠόνος, alii ἀπ' ἠόνων. Sed vera lectio eſt ἐπ' ἠόνων. Ἡ ἐπ' ἠιόνων ἄλη eſt *vita litoralis*, qualis piſcatorum. Theocritus in Cyclope v. 13.

——Ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ΕΠ' ΑΙΟΝΟΣ κατετάκετο φυκιοέσσας.

Sed ad Noſtrum revertamur. Suidas: ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ. Δαιτύμονες. Καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ' ἐδείκνυε. Reſpexit Suidas ad fabulam Ariſtophanis Δαιταλεῖς inſcriptam: de qua Athenæus, Etymologus, Suidas, alii. Quæ ſequuntur ſunt verba Theophylacti Simocattæ Hiſtor. v. 5. atque hinc Suidas corrigendus eſt. Idem: ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ. Εὐλαβής. Καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Hoc diſtichon legitur apud Anthol. lib. iii. p. 391. ubi ſermo eſt de Diogene mortuo, qui

* Λίθον πυροστόκον. *Lapidem igniarium.* Sed MS. Musgravii, πυρητόκον. Quod verum. Et vox notanda; nam haud alibi occurrit.

vel

PARS IV. vel Cerbero formidandus. Idem: ΔΟΙΑ. Δύο. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος. Hoc fragmentum decerpſit Suidas ex Heſiod. Oper. 432. ubi ita legitur:

Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον.

Atque hinc Interpres, qui ineptit, caſtigandus eſt. Idem: ΔΥΟΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, δύο.

——— Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν·
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

Hæc ſunt verba Sophoclis Oedip. Tyr. 649. Confer Jacob. Gronov. Emendat. in Suidam p. 114. Idem: ΕΓΝΩΜΑΤΕΥΕΝ. Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρσαις φιλίαν θέσθαι ὡς πρὸς Τούρκους. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Confer etiam Suidam, v. Παλίμβολον. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum pertinent. Idem: ΕΓΩ σοῦ ὀναίμην· ἐγώ σου ἀπολαύσω. Reſpexit Suidas ad Paulum in Epiſt. ad Philem. ver. 20. Ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ. Confer nos ad Suidam v. Ὀναίμην. Reſtituendum hoc verbum Plutarcho in Lacon. Apopth. p. 234. ubi ſermo eſt de *puero Spartano*, qui dominum iniquiorem nactus, præcipitem ſe dedit. Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν κέραμον, καὶ εἰπὼν, Εἴση τῆς ὠνῆς, ἔβαλεν ἑαυτὸν κάτω, καὶ ἐτελεύτα. Notanda verba pueri Spartani, Εἴση τῆς ὠνῆς. Quæ non intelligo. Reſcribendum proculdubio:

culdubio: Καὶ εἰπὼν, ΑΠΟΝΗΣΗι τῆς ὤνης. *Fruere quod emisti. I wish you joy of your bargain.* Nihil verius, aut salsius.* QUIN et redonandum hoc verbum Alexidi Comico apud Athenæum, lib. xv. p. 693.

PARS IV.

——————— Ἀλλ' ἔγχεον
Αὐτῷ Διός γε τήνδε σωτῆρος. Θεῶν
Θνητοῖς ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ
Ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ. Ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ,
Οὐδὲν μόνης εἰ πείθει θαῤῥῶν ——

Versus postremus insigniter corruptus est. Emendabat Gulielmus Canterus, adplaudente Isaaco Casaubono,

Οὐδὲν μέλοι σοι. Πῖθι θαῤῥῶν ——

Quæ partim vera, partim falsa sunt. Locus Comici ita certo certius instaurandus est:

——— A. Ἐὰν ἐγὼ διαῤῥαγῶ,
Οὐδὲν Μ' ΟΝΗΣΕΙ. B. Πῖθι θαῤῥῶν —

---

* Forsan, ΕΥΓΕ τῆς ὤνης. Sed ita Bibl. Coislin. p. 355. Οὐκ εἰς καλὸν δὲ ἄρα ἡ χήρα τῆς δυσσεβοῦς ξενίας ἀπώνατο· ὁρῶσα γὰρ ἑαυτὴν ἀνδρός τε καὶ παίδων καὶ τοῦ λοιποῦ γένους ἔρημον, χρημάτων τὲ κλῆρον αὐτῇ περιγενόμενον καὶ τῶν μυσαρῶν ἐκείνων βιβλίων, παραμύθιον τῆς ἐρημίας παῖδα, Κέβρικον ὄνομα ἀργυρίου τιμῆς ὠνεῖται. Suidas v. Σεβηριανός —— Οὐδὲν ἀπώνατο τῆς πολλῆς ταύτης ἐνστάσεως. Sophocles in Trachin. v. 576.

—— ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
Τοσοῦτον εἶπε, Παῖ γέροντος Οἰνέως,
Τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
Πορθμῶν ———

PARS IV.

——— A. *Ego vero si medius crepem,*
Nihil mihi proderit Jupiter. B. *Bibe; nihil metuas.*

Quæ elegantissima emendatio.* Οὐδὲν μ' ὀνήσει. *Nihil mihi proderit. Nihil me juvabit. If I drink till I burst, Jupiter Soter wont help me.* Lucian. Deor. Dial. xiii. Εἰ μὴ ἄρα παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἐ πολύ ΣΕ ΟΝΗΣΕΙ ἡ ἀθανασία. Sed Athenæus est Augiæ stabulum, cui expurgando non unus Hercules suffecerit. Suidas: ΕΚΤΟΠΩΣ. Μεγάλως. Ἀπρεπῶς.

Ἄρξηες φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἤυχει.

Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτῦ ἐν παραβύστῳ. Prius fragmentum ex Babrio Choliambographo depromptum est; posterius ex Procopio. Quod Kustero partim visum, partim non visum. Sed vide quanta pars Nostri interciderit. Apud Procopium in Arcan. Histor. p. 3. ita legitur: Ἀντωνίνα τὸν Θεοδόσιον ἅτε παῖδα ὄντα ἱερῷ λόγῳ, ἠγάπα τε ὡς τὸ εἰκὸς, κἀν τοῖς μάλιστα ἐπιμελομένη ὑφ' αὐτὴν εἶχεν, ΕΙΘ' ΥΣΤΕΡΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΚΤΟΠΩΣ ἐν τῷ διάπλῳ τύτῳ, ϗ κατακορὴς γεγονῦια τῷ πάθει, ἀπεσείσατο μὲν θείων τε ϗ ἀνθρωπίνων πραγμάτων δέος τε καὶ αἰδὼ σύμπασαν.

* Notus versiculus apud Athenæum lib. ii. 23. p. 64.
ΟΥΔΕΝ Σ' ΟΝΗΣΕΙ βολβὸς ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.

Ἐμίγνυ]α

Ἐμίγνυτο δὲ αὐτῷ τὰ μὲν πρῶτα ΕΝ ΠΑΡΑΒΥΣΤΩ· τελευτῶσα δὲ, καὶ οἰκείων καὶ θεραπαινίδων παρόντων. Suidas: ΕΛΕΓΧΟΜΕΝ —— Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει. Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod extat apud Reiſk. Anthol. Cephal. p. 41. Extat etiam apud Kuſter. ad Suidam, v. Μνιαρόν. Sed utrumque fugit vera lectio. Carmen integrum, quod ſatis elegans eſt, hic emendatum adponam: PARS IV.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἔγωγ' ἀτυχής τ', ὦ δέσποτι, φημὶ δὲ πολλὸν
  Ὄλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδίης.
Ἀλλὰ δέχευ μνιάροιο βαθυῤῥήνοιο τάπητος
  Ἐνδυτὸν, εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον·
Εἴριά τε ῥοδόεντα, καὶ ἐς κυανότριχα χαίτην
  Νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλου·
Ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
  Χεῖρας, ὁ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμους.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Τὸν σὸν πολλὸν ὄλβον. *Multa tua ſumptuoſa donaria,* ſive, *quæ a multis donantur. Multorum donaria.** Macedonius in Epigrammate:

Οὗτος ἐμοὶ ΠΟΛΥΣ ΟΛΒΟΣ ——

* Pittacus in Epiſt. ad Crœſum apud Diog. Laert. Κέλεαί με ἱκνεῖσθαι ἐς Λυδίαν, ὅπως τὸν ΣΟΝ ὄλβον ἴδοιμι. Ita legendus iſte locus,

PARS IV.

Homer. Hymn. in Mat. Omnium v. 12.

——ΟΛΒΟΣ ΔΕ ΠΟΛΥΣ καὶ πλῦτος ὀπηδεῖ.

Sed ad rem.* Suidas: ΕΝΕΙΣΑ. Ἐμβαλῦσα.

Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Hunc Pentametrum decerpsit Suidas ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. iii. p. 349. Confer etiam Suidam v. Οὐτήτειρα. Idem: ΕΞΕΣΑΛΑΞΑΣ. Μετεκινήσας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— τήνδε δὲ θυμῷ
Ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ Φαντασίην.

Scribendum, τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ. Quomodo recte legitur in Epigrammate Macedonii Miscell. Lipſ. vol. ix. p. 477. unde hoc fragmentum decerpsit Suidas. Idem: ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μȣ. Τȣτέςι, διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμȣ́ς. Ἄπαυςον ἔχω τὸν θρῆνον. Hæc sunt verba Commentatoris alicujus ad Psalm. xli. 5. Ταῦτα ἐμνήσθην, καὶ ΕΞΕΧΕΑ ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν. Hinc Suidas illustrandus est. Idem: ΕΠΙΟΡΚΟΝ ἀπώμοσεν. Οὐ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὤμοσεν ἑκȣσίως· ἀλλ' ἐπειδὴ ȣ̓κ ἔμελλε τελειω-

* Notandum illud ἔργα δ' ἐλεγχῃ χεῖρας. Libanius vol. ii. p. 480. Πότε δὲ ἔδεισαν ἄνθρωποι περὶ τῶν ἀγαλμάτων, μὴ τοῖν ποδοῖν χρώμενα φύγῃ. Τῶν Δαιδάλȣ χειρῶν ȣ̓͂τος ὁ φόβος ἔργον, ὃν ἐκάλυψεν ἐπιγενόμενος Φειδίας μᾶλλον ἢ Δαίδαλος τȣ̀ς πρὸ αὐτȣ̃.

θῆναι

θῆναι τὰ ὀμωμοσμένα, καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος. Decerpſit hunc locum Suidas ex Scholiis antiquis ad Homer. Iliad. K. 332. PARS IV.

Ὣς φάτο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε ———

Hic fons et fundus gloſſæ eſt. Idem: ΗΡΙΑ. Τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα.

Ἡνίκα δυσδάκρυτα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχω,
Ὡς ἂν ἀποφθιμένε κεῖθι δέμας κτερίσω.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Antholog. lib. iii. p. 342. ex quo Suidas emendari poſſit. Nam Noſtri lectio neutiquam ſana eſt. Idem: ΘΟΥΡΟΝ καὶ Θέριον. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄλλος ἀπὸ κρατὸς (lege Κρήτας) θȣ̃ρος ἀνὴρ ἔθετο.

——— Θȣ́ριος Ἄρης
Ἔπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.

Primum fragmentum legitur in Epigram: Anthol. Cephalæ, p. 10. de quo nos ſupra v. Δήεις. Poſterius decerptum eſt ex Epigram. Anthol. lib. iii. p. 297.* Idem: ΚΑΘΙΔΡΥ-

* Idem: ΙΚΤΙΝΟΣ. Εἶδος ὄρνεȣ. Οὐ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιον ἐν γήρᾳ μεταπιθεμένῳ διαφυγεῖν τὸν λεγόμενον περὶ τȣ̃ ἰκτίνȣ μῦθον· ὃς ὄρνις ὢν, ἐπιθέμενος τῷ χρεμετίζειν, ἀμφοῖν ἥμαρτεν, ἀγροικίας τε ἅμα, καὶ δεξιότητος. Depromptus eſt hic locus ex Julian. Miſop. p. 366. Quod et recte notavit Cl. Wyttenbach, quem vide in Crit. Epiſt. p. 17. Confer etiam p. 34. et p. 37.

PARS IV. ΣΑΣΘΑΙ. Βεβαιῶσαι. Ἐκπέμπει γῦν τὺς περὶ συμβιβάσεως λόγυς δυνατὺς καθιδρύσασθαι κεχειροτονηκὼς πρεσβευτάς. Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ Hiſtor. iii. 15. ubi legitur, τὺς περὶ συμβάσεως λόγυς. Confer nos ad Suidam v. Καθιδρύσασθαι. Idem: ΚΟΤΙΝΟΣ. Ἀγριέλαιος. Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Καὶ τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα, τάν ποτε τῆνος
Πολλάκι ῥομβητὰν ἐκ χερὸς ἠκροβόλει.

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. vi. p. 568. Idem: ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. Χλόη μέν ἐστιν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἐξενεχθὲν, εἰς λίθυ στεῤῥότητα μεταπήγνυται. Hæc ſunt verba Baſilii in Hexaëmeron Homil. vii. p. 95. Eſt autem Κυράλιον ſive Κοράλιον nihil aliud quam κόρη ἁλὸς, *nympha marina*, ſive *filia maris*. Alii aliter deducunt: de quo Salmaſius ad Solinum p. 63. Sed hoc verum. Κόραν λίμνας vocat neſcio quis in Epigram. Anthol. Cephalæ, p. 43.

Α Δ Η Λ Ο Ν.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τάν τ' ἐρατεινὰν
Σφαῖραν, τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
Τάσδε ΚΟΡΑΣ ΛΙΜΝΑΣ τε, κόρα κόρα ὡς ἐπιεικὲς,
Ἄνθετο, καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι.

Λητῷα,

Λητῶα, σὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρέτειας
Θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

PARS IV.

Ita scribendum istud Epigramma.* Κόρα λίμνης est *nympha marina*. Hesychius: Λίμνη, ἡ θάλασσα.† Ἐπιπόντιδα νύμφαν vocat Perses in Epigrammate: de quo nos ad Suidam v. Ῥυτῆρα. Intelligenda autem *pupa corallina*, sive *pupa ex coralio facta*. Hinc Κοροπλάστης et Κοραλιοπλάστης, de quo vir doctissimus Petrus Burmannus Secundus ad Marmor D'Orvillii Smyrnense, p. 571. Sed hæc satis. Suidas: ΛΑΚΩΝΙΚΑΙ —— καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Τοί τε Λάκωνες εὔπεπλοι.

Hoc fragmentum est pars Epigrammatis, quod exstat Anthol. lib. vi. 559. ubi legitur:

——— Τοί τε Λάκωνες
Πέπλοι καὶ κηρῶν οἱ χρύσεοι κάλαμοι.

Quomodo et apud Suidam scribendum est. Huc facit Esaias iii. 22. Καὶ τὰ διαφανῆ ΛΑΚΩΝΙΚΑ. *Et pellucidæ vestes Laconicæ.* Quæ laudat Suidas v. Διαφανῆ. Confer nos ad Suidam v. Λῃρεῖς.‡ Idem: ΛΑΦΥΞΑΣ. Οἱ δὲ Πέρσαι Φρέ-

* Vide Cl. Valcken. ad Euripidis Hippolytum p. 188. ubi de hoc Epigrammate agit. Confer et Cl. Brunck. Analect. vol. iii. p. 265.

† Vide Cl. Valcken. ad Eurip. Hippolytum p. 182.

‡ Hesych. Λακωνικὸς χιτών. Λεπτὴ ἐσθής.

ασι

PARS IV.

ασι περιτυχόντες λαφύτ]ουσιν απληςότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι, τῆς κοιλίας αὐτοῖς τῇ ἀθρόᾳ τοῦ ὕδατος ἐμβολῇ διενεγκεῖν οὐκ ἐχούσης τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος τὴν ἀντίληψιν. Depromptus eſt hic locus ex Theophyl. Simocattæ Hiſtor. ii. 5. de quo nos ad Suidam v. Κελαρύζει. Græca ita vertenda ſunt: *Perſæ autem in fontes incidentes, et avidius haurientes, in malum non minimum incurrunt; quia venter eorum, propter vim aquæ ingruentis, aquam ingeſtam ferre non porat.* Idem: ΛΙΠΑΡΕΙΝ. Λιπαρεῖτε μένοντες. Προσεδρεύετε μένοντες. Reſpexit Suidas ad Herodotum ix. 44. Ἢν δὲ ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνιος, καὶ μὴ ποιῆται, λιπαρέετε μένοντες. *Quod ſi differet Mardonius, nec committet certamen, vos perſeverate hic manere.** Idem: ΜΑΛΘΑΚΟΝ. Ἔκλυτον. Μαλακόν.

—— Ὁ δή αὐτὸν
Ἐξάγαγεν βιότου μαλθακίῃ σοφίης.

Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur apud Laertium in Anaxagora. Idem: ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΝ. Ἀβέβαιον. Ἄπιςον. Τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμβολον. Hæc ſunt verba Menandri in Excerptis Hœſchelii, p. 86. Idem: ΠΕΡΙΠΕΤΤΟΥΣΙ. Περικαλύπτουσι. Μένανδρος· Δεδιότες καὶ

* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. ii. 44. p. 106. Καὶ προσμείνωσι λιπαροῦντες ἕως τὸ κάλλιςον ἐπιθήσωσι τῷ πολέμῳ κράτος.

διανοούμενοι

διανοέμενοι μηχανᾶσθαί τι Ῥωμαίες, κ̀ πϱοκαλύμμαλι ἀποδράσεως περιπέτλειν, ὅ,τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανέργημα. Fallitur Suidas. Hæc ſunt verba, non Menandri, ſed Simocattæ Hiſtor. ii. 9. Idem: ΠΟΜΦΟΛΥΓΕΣ. Ὁ δὲ δίκην πομφολύγων ἐκφύσεως διαλύει τὸ ὕπνον. Et hæc ſunt verba Simocattæ, iv. 15. Idem: ΠΥΡΕΙΟΝ. Θυμιατήριον. Ὁ δὲ Ἡράκλειος τάς τε πόλεις καθήρει, κ̀ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Decerptus eſt hic locus ex Nicephoro Breviar. Hiſt. p. 12. Confer nos ad Suidam v. Πυρεῖον. Sed ἐπέχω, et hanc lampada aliis lubenter trado: neque enim in hoc muſtaceo laureola quærenda eſt.

PARS IV.

ΕΥΦΟΡΙΩΝ —— Βιβλία δὲ αὐτε ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοψοπία, ἢ Ἄτακτα. Ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας —— κ̀ ὁ λόγος τε ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀτλικὴν Χιλιάδα. Ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τὲς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, ὡς δίκην δοῖεν κἂν εἰς μακράν. Εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμὲς ἀποτελεσθέντας. Εἰσὶ δὲ βιβλία έ. Ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμῶν.] "Puto "legendum eſſe, ἐπιγράφεται δὲ Χιλιὰς ἢ περὶ "χρησμῶν, omiſſa voce πέμπτη. Quam lec"tionem in verſione ſecutus ſum. Si enim "vulgata retineatur, oportet ſtatuamus, Eu"phorionem de pluribus Chiliadibus in opere "ſuo egiſſe: cui tamen repugnant ea, quæ "Suidas ipſe paulo ante dicit. Non me qui-

"dem

PARS IV. "dem latet Euphorionem ab Athenæo et Stephano Byzantino laudari ἐν Χιλιάσι: ſed "apud eos ἐν Χιλιάδι reſcribendum eſſe recte, "ut puto, monet Meurſius in notis ad Helladium Beſantinoum." *Kuſter.* Locus inſignis, de quo Joannes Meurſius et Kuſterus noſter. Sed uterque lapſus eſt, et nubem, ut non raro fieri ſolet, pro Junone amplexus eſt: quod partim vidit, partim non vidit Cl. Reiſkius ad Anthologiam p. 72. Primum recte legitur Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quo titulo librum inſcripſit Philetas apud Athenæum lib. iii. p. 114. Item Iſter, de quo nos alibi. Deinde ſcribendum, καὶ ὁ λόγος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικήν. Nam Euphorionis *Miſcellanea* Attica fuerunt, ſive ad *Res Atticas* ſpectabant. Hinc titulus Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. Quod ſequitur, Χιλιάδα, corruptum eſt. Scribendum omnino: ΧΙΛΙΑΔΕΣ. Ἔχει δὲ ὑπόθεσιν — Aliud opus Μοψοπία, aliud Χιλιάδες. Euphorio autem ἐν Χιλιάσι ſæpius laudatur. Deinde quod ſequitur, διὰ χιλίων ἐτῶν, non eſt ſollicitandum. Nimirum Euphorionis *Chiliades* in quinque libros diſtributæ ſunt: quorum quintus, ſive πέμπτη χιλιάς, quæ ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΩΝ inſcripta fuit, de oraculorum effatis agebat, *mille annorum ſpatio* comprobatis. Hinc opus integrum Χιλιάδες inſcriptum. Hæc mens Suidæ eſt. Atque hinc vindicandi Athenæus et Stephanus Byzantinus, qui Euphorionem

phorionem ἐν Χιλιάσι laudant: quod perperam sollicitarunt viri doctissimi. Huc facit Scholiastes ad Lycoph. 1153. Φθορὰ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν Λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς Κασσάνδραν ἀθέμιτον μίξιν Αἴαντος· ΕΧΡΗΣΕ δὲ ὁ θεὸς ἱλάσκεσθαι Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἰλίῳ ΕΠΙ ΕΤΗ ΧΙΛΙΑ, δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ λαχήσει.— ΧΙΛΙΩΝ ΔΕ ΕΤΩΝ παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. Μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. Schol. ad Homer. Iliad. N. 66. Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ΕΠΙ ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Historiam hanc tangit Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 8. et Plutarchus in libello de sera Numinis Vindicta; cujus verba adscribam: Ἆρ' οὖν οὐκ ἀτοπώτερος τούτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ Φενεάτας ἀπόλλυσι τοὺς νῦν, ἐμφράξας τὸ βάραθρον καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι πρὸ ΧΙΛΙΩΝ ΕΤΩΝ, ὥς φασιν, ὁ Ἡρακλῆς ἀνασπάσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε; Συβαρίταις δὲ φράζων ἀπόλυσιν τῶν κακῶν, ὅταν τρισὶν ὀλέθροις ἱλάσωνται τὸ μήνιμα τῆς Λευκαδίας Ἥρας; Καὶ μὴν οὐ πολὺς χρόνος ἀφ' οὗ Λοκροὶ πέμποντες εἰς Τροίαν πέπαυνται τὰς παρθένους,

Αἳ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσὶν, ἠΰτε δοῦλαι,

Ἠοῖαι

PARS IV.

Ἠοῖαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν,
Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi, quos ex Callimacho depromptos eſſe putat Cl. Kuſterus ad Suidam v. Ποινή. Atqui Callimachi Αἴτια elegiaco carmine conſcripta fuerunt. Quare in eo ſum, ut Euphorionis eſſe putem. Quin et plurima Plutarchum in hunc libellum ex Euphorionis *Chiliadibus* tranſtuliſſe crediderim: quod quidem a vero propter argumenti adfinitatem haud alienum videtur. Fuit autem Euphorio Eubœa oriundus, domi Chalcidenſis, Poeta non incelebris, quem unice amavit et Latine vertit Cornelius Gallus. Amavit et Tiberius Imperator, de quo Suetonius: *Fecit et Græca Poemata, imitatus* EUPHORIONEM, *et Rhianum, et Parthenium; quibus Poetis admodum delectatus, ſcripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et præcipuos auctores dedicavit.* Scripſit plurima, de quibus Cl. Meurſius ad Helladium, quæ omnia, fere, ſi unum atque alterum Epigramma excipias, magno literarum diſpendio, hodie deſiderantur. Obſcuritatem ejus tangit Clemens Alexandrinus et Cicero Divinat. ii. 64. *Quid? Poeta nemo, nemo Phyſicus obſcurus? Ille vero nimis etiam obſcurus* EUPHORIO. Ita ſcribendus iſte locus, cujus elegantiam minus perſpectam

ſpectam habuit Cl. Daviſius. *Ille vero Euphorio*, i. e. Euphorio ille celebris, bene notus. Sic vocem ἐκεῖνος uſurpant Græci; de quo nos ſupra ad v. Ἑπτάπεκτος. Quin et καταγλωττισμὸν ejus perſtringit neſcio quis in Epigrammate, a Salmaſio ad Spartiani Adrianum laudato p. 154. Carmen ita ſe habet:

Χοίριλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοίριλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος.
Καὶ κατάγλωττ' ἐποίει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
Ἀτρεκέως ᾔδει· καὶ γὰρ Ὁμηρικὸς ἦν.

Epigramma ſatis venuſtum, quod aliter accepit Salmaſius, aliter Reiſkius. Sed neuter rem adſecutus eſt. Notanda elegans ἀμφιβολία. *Double entendre*. Καταγλωττίζειν eſt *gloſſis uti*. Quod fecit Euphorio; de quo Helladius. Eſt et Καταγλωττίζειν verbum nequam, de quo nos nonnulla ad Suidam v. Σιφνιάζειν.* Deinde vox φίλητρον nunc de *amore*, nunc de *plagio* accipitur: quod in Euphorione notandum. Suidas: Φιλητής. Ἐραστής. Φιλήτης δὲ, ὁ κλέπτης. Hinc φίλητρον. Verbum occurrit apud Etymologum. Quin et Euphorio noverat Ὁμηρίζειν, noverat

* Notanda iſta Κατάγλωττα ποιήματα. Hinc Καταγλωττίζειν et Καταγλώττισμα. De quo Syneſius in Dion. p. 53. Vide etiam Ariſtoph. Theſmoph. v. 138. et Schol. ad locum.

et

PARS IV. et μηρίζειν.* Hinc jocus scilicet: de quo Laertius in Cleanthe cap. v. quo tangitur Euphorio, tanquam *puerorum amator.* Quod ex ejus Epigrammate quodammodo liquet, quod exhibuimus ad Suidam v. Πλοκαμὶς, et hic emendatum adscribemus:

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαΐην.
Ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἑκήβολε, κάλλος ἐπείη
Ὡς ΧΑΡΝΗΘΕΝ ἀεὶ κίσσος ἀεξόμενον.

Ita scribendum videtur istud Epigramma ad fidem libri MS. Eudoxus Euphorionis παιδικά.† *Hedera* autem *Acharnensis* satis nota. Dioscorides in Epigrammate,

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαιστὸς ΑΧΑΡΝΕΙΤΗΣ ΚΙΣΣΟΣ ἔρεψε κόμην.

Dicitur autem κίσσος Χαρνῆθεν, ut Hesiodo Μοῦσαι Πιερίηθεν, Lysiæ Ἐρατοσθένης Οἴηθεν, Virgilio *Pastor ab Amphryso*: quem locum minus

---

* Sic Antiphanes apud Athenæum lib. xv. 8. p. 681.

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;
Νῦν δὲ ΜΗΡΕΙΟΥΣ Κ' ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

Ad quem locum vide doctissimum Casaubonum.

† Suidas v. Ἔθειραι.

intellexerunt

intellexerunt Interpretes. Idem autem Χαρνῆθεν et Ἀχαρνῆθεν, ut Παισὸς et Ἀπαισὸς, Τάρνα et Ἄταρνα. Confer etiam Cl. Salmasium ad Steph. Byzant. v. Τάρνη. et Cl. Albertum ad Hesych. v. Ἀθύρ.* Sed hæc satis obvia sunt. Cæterum huc facit nonnihil Theocritus, xx. 21. PARS IV.

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι ΚΑΛΛΟΣ
Ὡς ΚΙΣΣΟΣ ποτὶ πρέμνον ——

Quo respexisse videtur Virgilius:

—— *Hedera* FORMOSIOR *alba.*

Quod vero Eudoxus *crines votivos* sive *capitis primitias* Phœbo dedicavit, in eo nil novi fecit adolescens. Fecerunt præter alios Lacones. Hesychius: Ἱεροβάτον κόννον. Λάκωνες. Ὃν τινες μαλλὸν, σκόλλυν. Ita scribendus locus iste vexatissimus, in quo constituendo plurimum aberrarunt viri eruditissimi. Ἱεροβάτος κόννος est *cirrus votivus in templo suspensus.* Diotimus in Epigram. apud Reisk. Anthol. p. 69.

Ὄλβιος ἦσθα, κύπασσι, καὶ ὡς τότε, καὶ πάλιν, ὃς νῦν

---

* Confer etiam Suidam v. Μοργὺς, et Cl. Casaubon. ad Suetonii Julium, cap. xxix. Sed de Epigrammate, quod supra scribitur, vide Valcken. Diatrib. Eurip. p. 152. ubi tamen fallitur vir doctissimus. Confer et Cl. Brunck. Analect. vol. ii. p. 57. qui nostram emendationem omnino probat.

Χρυσέον

PARS IV.

Χρυσέον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ΕΠΕΒΗΣ ΜΕΛΑΘΡΟΝ.

Quod in primis notandum. Quin et aliud exſtat Euphorionis Epigramma in Anthologia Cephalæ, p. 140. quod hic, quia bella occaſio eſt, emendatum ſubjiciam: nam viri doctiſſimi, qui has nænias tractarunt, nihil viderunt.

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Οὐ ΤΡΗΧΙΣ λιθιαῖος ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει,
Οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαβοῦσα πέτρη.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ κροκάλαις.
Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκήδεος ἡ κενέη χθὼν
Ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βολάναις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Eſt autem ſcriptum in naufragum quendam, cujus *κενοτάφιον* in terra Dryopum, quæ Trachiniis contermina, hic loqui facit Poeta. In primo verſiculo recte repoſuimus, *Τρηχὶς λιθιαῖος*. Nam quod vulgo legitur, ineptum eſt. *Τρηχῖνα πολύλιθον* vocat neſcio quis in Epigrammate apud Holſtein. ad Steph. Byzantinum. Dicitur autem *λιθιαῖος*, ut *ἀνεμιαῖος*, *ἀκαριαῖος*, *ἀκατιαῖος*, et ſi quæ alia. Deinde notandum illud, *ὀστέα κεῖνα*. *Oſſa illa chara. Multum deſiderata.*

*derata.** Quod ſequitur, ξενίης πολυκήδεος, non intellexerunt Interpretes. Dicit Poeta: *Oſſa naufragi neque in Trachiniis ſepeliri, neque adeo lapide ſepulchrali honorari, ſolum vero* κενοτάφιον *ejus apud Dryopas exſtare.* Quod ἀντὶ ξενίης πολυκήδεος, *ſepulturæ loco,* eleganter vocat Euphorio.

PARS IV.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΗΣ. Περσομήδης. Σόφος παρὰ τοὺς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ.] Hunc locum fruſtra ſuſpectum habuit Kuſterus. Οἱ ἐν ἀστρονομίᾳ ſunt *Aſtronomi*: ut οἱ ἐν τέλει ſunt *Magiſtratus.* Σοφὸς παρὰ τοὺς ἐν ἀστρονομίᾳ eſt *Aſtronomorum peritiſſimus.* Suidas: Ἀστρονομία. Ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ. Quare in hac arte primus et princeps Zoroaſtres. Ἀστροθύτην vocat Dino apud Laertium in Proœmio: Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν μεθερμηνευόμενον φησὶ τὸν Ζωροάστρην ἀστροθύτην εἶναι. *Dino in quinto Hiſtoriarum libro Zoroaſtrem ex interpretatione nominis ſui aſtrorum dicit eſſe cultorem.* De interpretatione vocis *Zoroaſtres* ii viderint, qui Perſice ſciant. Ego quidem in hiſce rebus plane Davus ſum. Vir clariſſimus, et in omni Orientalium doctrina exercitatiſſimus, Samuel Bochartus, emendabat, Ἀστροθεάτην. *A ſtar-gazer.* Quam

* Sed MS. Par. ὀστέα δειλά. Non male.

PARS IV. emendationem ingeniosam esse dicit Cl. Menagius ad Laert. Procem. Sed res aliter se habet. Scribendum sine dubio, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ. Est autem ἀστροθέτης *qui stellas notavit, et suum cuique locum adsignavit*. Quod hominis ἀστρονόμου est, et primus fecit Zoroastres. Vocem usurpat Orpheus, Hymn. 63.

Οὐράνιον Νόμον, ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΝ, σφραγῖδα δικαίαν.

Palladas in Epigrammate:

Οὕτω Πήγασος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην
Βουληθέντα μαθεῖν ΑΣΤΡΟΘΕΤΟΥΣ κανόνας.

Atque hinc Ἀστροθέτημα. *Constellatio*. Suidas: Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. Ὁ μὲν ἀστὴρ ἕν τι ἐστί· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. Ὃ καὶ ΑΣΤΡΟΘΕΤΗΜΑ καλεῖται. Quæ sunt verba Scholiastæ ad Homer. Iliad. Δ. 76.*

ΙΩΝΙΚΟΣ. Ἑλληνικός. Καὶ Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς. Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.] De hoc loco Aristophanis in Thesmophoriazusis Cl. D'Orvillius ad Charit. p. 560. et nos olim ad Suidam v. Ἐμιτρώσατο. Ubi legendum monuimus,

* Strabo lib. i. p. 6. Οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν που, τὴν ἑτέραν ΗΣΤΡΟΘΕΤΗΣΘΑΙ.

——Ἀνα-

——'Ανακρέων ὁ Τήϊος,
Κ' 'Αλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
'Εμ̓βροφόρουν τε καὶ ΔΙΕΚΛΩΝΤ' 'Ιωνικῶς.

Qua emendatione nihil verius. Huc respexisse videtur Dionysius Halicarnasseus in libello Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, p. 310. Edit. Hudson. Καὶ τῶν ῥυθμῶν πολλαχῆ μὲν τοὺς ἀνδρώδεις καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ εὐγενεῖς, σπανίως δὲ πȣ τοὺς ὑπορχηματικούς τε καὶ ΙΩΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΛΩΜΕΝΟΥΣ. Atque hæc ad nostram conjecturam confirmanda erant dicenda. Nam vespertilionum omnia plena. Quin et, dum hæc scribo, commodum in mentem venit emendationis Bentleianæ in Manilium, quam hac occasione monitus, hic in transitu sublevandam curabo. Nam et mea post me alii curabunt scilicet. Apud Manilium, v. 737. ita legitur:

Utque per ingentes populus describitur urbes,
Præcipuumque patres retinent, et proximum equester
Ordo locum; populumque equiti, populoque subire
Vulgus iners videas, et jam sine nomine turbam:
Sic etiam magno quædam respondere mundo.

Locus elegantissimus, sed versus postremus manifesto corruptus est. Emendabat Bentleii sagacitas,

PARS IV.

Sic etiam in magno quædam RESPUBLICA
mundo est.

Quod alii veri, alii falsi simile esse dicunt. Ego vero nihil certius esse adfirmo. Fidem faciet Lactantius, Epit. Cap. 2. *Sic* IN HAC MUNDI REPUBLICA *nisi unus fuisset moderator, qui et conditor, aut soluta fuisset omnis hæc moles, aut ne condi quidem omnino potuisset.* Atque hoc rectum. Error autem ortus ex compendio scripturæ. Quomodo corruptus Claudianus in Eutropio, ii. 451. quem, quia haud incommodum est, hic salvum præstabo.

Flagrat opus: crebro pulsatus perstrepit ictu:
Contexit varius penetrans Chalcedona nidor.

Sensus nullus: nec hilum adjuvant Interpretes. Scribendum utique et distinguendum:

Flagrat opus: crebro pulsatus perstrepit ictu
PONTUS, ET IT *varius penetrans Chalcedona nidor.*

Nihil certius hac emendatione. Lucan. IX. 959.

Non Asiam brevioris aquæ disterminat usquam
Fluctus ab Europa, quamvis Byzantion arcto
PONTUS, *et ostriferam dirimat* CHALCEDONA *cursu.*

Atque

Atque hinc emendandus venit, ut aliud ex alio ſcilicet, Avienus in Deſcript. Orb. Ter. 468. PARS IV.

——— Denique longo
Qua porrecta jacet ſpatio piſcoſa Propontis,
Et ſe præcipiti fluctu furit Helleſpontus.

Vox penultima mendoſa eſt. Emendant alii *fugit*, alii *ruit*. Neutrum recte. Corrigendum omnino:

Et ſe præcipiti fluctu FERT *Helleſpontus.*

Reſtituendum etiam iſtud verbum Virgilio Æn. vi. 95.

Tu ne cede malis, ſed contra audentior ito,
Quam tua te fortuna ſinet ————

MS. nonnulli, *Qua*. Lego, ut mihi quidem videtur, certiſſime,

QUO *tua te fortuna* FERET ———

Horat. Od. i. 7. 25.

Quo nos cunque FERET *melior fortuna parente,*
Ibimus ————

Atque hæc obiter.

ΙΣΤΡΟΣ. Μενάνδρȣ, Ἴςρȣ, Κυρηναῖος ἢ Μακεδὼν, συγγραφεὺς, Καλλιμάχȣ δȣ̃λος καὶ γνώριμος. Ἕρμιππος δὲ αὐτόν φησι Πάφιον ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δȣ́λων. Ἔγραψε δὲ πολλὰ

PARS IV. καὶ καταλογάδην, καὶ ποιητικῶς.] Interpres, *Ister, Menandri, Istri, filius.* Quod poteſt eſſe verum. Sed non ſic ſolet Suidas. Quare vide an reponi queat, Ἴστρος. Μενάνδρου, ἱστροῦ, i. e. ἱστορικοῦ. ut Iſter patrem habuerit Menandrum, non *Comicum*, ſed *Hiſtoricum.* Sed hoc penes auctorem ſit. De domo atque patria ejus in incomperto eſt. Alii Cyrenæum, alii Macedona, alii denique, in quibus Hermippus eſt, Paphium, vocant. Scripſit plurima, de quibus conſulendus diligentiſſimus Voſſius de Hiſtoricis Græcis. Conſulendus et doctiſſimus Kuſterus ad Suidam. Ejus meminit Heſychius, loco deſperato, et qui peritiſſimos medicos eluſit. Σίκεον, ὡς Ἴστρος. De voce Σίκεον mira nos docent Interpretes, ſed neminem invenire potui, qui me doctiorem faceret. Retrahenda omnino vox fugitiva, et res ita redintegranda eſt: Σικελὸς στρατιώτης. Παροιμιῶδες, ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπιτοπολὺ οἱ περὶ Ἱέρωνα τὸν τύραννον, ὡς ΔΙΩΘΟΥΜΕΝΩΝ αὐτῶν τὸν μισθὸν, καὶ μηδενὶ ἀποδιδόντων ΤΩΝ ΣΙΚΕΛΩΝ. Ὡς ΙΣΤΡΟΣ. Nimirum Siculi ſtipendia nec dare nec accipere volebant. Hinc Proverbium: Σικελὸς στρατιώτης μισθὸν διωθεῖται. cujus meminit Michael Apoſtolius. Iſtri ΑΤΤΙΚΑ, ſive Συναγωγὴν *Rerum Atticarum*, laudant Plutarchus in Theſeo, Athenæus, Photius in Lexico inedito, alii. Iſtri ΑΤΑΚΤΑ, ſive *Miſcellanea*, memorantur

memorantur Suidæ, Photio, Schol. ad Sophoclis Oedip. Colon. v. 105. Quod idem opus cum priori fuerit. Sic Euphorionis Μοψοπία ἢ Ἄτακτα. *Miſcellanea Attica.* De quo nos ſupra.* Quin et Philetas nunc ἐν Ἀτθικοῖς, nunc ἐν Ἀτάκτοις laudatur Athenæo. Quod idem opus. Huc reſpexit Heſychius: Ἄμαλλα. Δράγματα δύο, ὡς φησὶ ΙΣΤΡΟΣ. ΦΙΛΗΤΑΣ δὲ ἱστορεῖ ἐκ διακοσίων. Iſtri ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ laudat Plutarchus in libello de Muſica: Ὅτι δὲ οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, Ἀντικλῆς καὶ ΙΣΤΡΟΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ περὶ τούτων ἀφηγήσαντο. Ubi inepte Interpres, *Iſter in Illuſtrationibus.* Immo in libro de *Adventibus* ſive *Apparitionibus Apollinis.* Nam plena inſcriptio fuit, Ἴστρος ἐν ταῖς Ἀπόλλωνος Ἐπιφανείαις. Harpocratio in v. Φαρμακός. Ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΩΝ εἴρηκεν. Quæ leguntur etiam apud Etymologum v. Φαρμακός. Photius in Lex. MS. quod penes me eſt: Τριττύαν. Θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου. Ἴστρος δὲ ἐν μὲν ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΙΣ ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀῤῥένων, πάντων τριετῶν. Sic Διονύσου Ἐπιφάνεια apud Dion.

* Confer doctiſſimum Menagium ad Laert. v. 26.

Longin.

PARS IV. Longin. Περὶ Ὕψους, § XV. Καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ θεοφορεῖται. *Et apud Æschylum palatia Lycurgi* ad adventum Bacchi *mirum in modum commoventur*. Verbo non ſemel utitur Paulus in Epiſtolis. *Præſentiam* vocat Cicero, Nat. Deor. ii. 2. *Idque evenit non temere nec caſu, ſed quod* PRÆSENTIAM *ſæpe divi ſuam declarant.* Hinc Antiochus ΕΠΙΦΑΝΗΣ et Ptolemæus ΕΠΙΦΑΝΗΣ dictus, i. e. *Præſens Deus.** Quo ſenſu intelligendus Horatius:

PRÆSENS DIVUS *habebitur*
Auguſtus ————

Eleganter admodum Lactantius Divin. Inſtit. i. 20. *Pavorem, Palloremque Tullus Hoſtilius figuravit et coluit. Quid de hoc dicam, niſi dignum fuiſſe, qui ſemper* DEOS SUOS, *ſicut optari ſolet,* PRÆSENTES *haberet?* Atque hic peropportune ſuccurrit Carmen Ithyphallicum, quod in honorem Demetrii Poliorcetæ, quem ΠΑΡΟΝΤΑ ΘΕΟΝ vocat auctor, cum Athenas ſub tempus Myſteriorum peragendorum ingrederetur cantatum, integrum exhibet Athenæus, lib. vi. p. 253. Carmen longe elegan-

* Philo vol. ii. p. 596. Ἵνα Δίος ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ νεῦ χρηματίζῃ Γαίου. Ad quem locum conſulendus omnino doctiſſimus Mangeius.

tiſſimum,

tissimum, et tum antiquitatis, tum adulationis Atticæ insigne monumentum, hic emendatum adponam. Nam Casaubonus ὁ πάνυ hic parum vidit, et metri leges flagitiosissime violavit.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.*

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι,
  Τῇ πόλει πάρεισι.
Ἐνταῦθα γὰρ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ,
  Ἅμα παρῆν ὁ καιρός.
Χ' ἡ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς κόρης μυστήρια
  Ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ.
Ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς,
  Καὶ γελῶν πάρεστι.
Σεμνὸς ὅθι φαίνονθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
  Ἐν μέσοισι δ' αὐτός.
Ὅμοιος ὥσπερ εἰ φίλοι μὲν ἀστέρες,
  Ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
Ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
  Χαῖρε, κ' Ἀφροδίτης.
Ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ,
  Ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,

* Plutarchus in Demetrio p. 17. Ἦν δὲ ἄρα καὶ πυρὸς ἕτερα θερμότερα, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη. Γράφει γάρ τις ἄλλος, ὑπερβαλλόμενος ἀνελευθερίᾳ τὸν Στρατοκλέα, δέχεσθαι Δημήτριον, ὁσάκις ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς. Hic fallitur Moses Du Soul. Locus enim Aristophanis, ad quem respexit Plutarchus, exstat in Equit. v. 381.

Ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα.

Ἡ

Ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν·
Σὲ δὲ ΠΑΡΟΝΘ' ὁρῶμεν,
Οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.
Εὐχόμεσθα δή σοι·
Πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε,
Κύριος γὰρ εἶ σύ.
Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν
Αἰτωλίδ', ὅς τις ἐπὶ πέτρας καθημένος
Ὥσπερ ἡ παλαιὰ,
Τὰ σώματ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
Κ' οὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας·
Νῦν δὲ καὶ τὰ πόῤῥω·
Μάλιστα μὲν δὴ ΚΟΛΑΣΟΝ αὐτός· εἰ δὲ μὴ,
Οἰδίπουν τιν' εὑρὲ,
Τὴν σφίγγα ταύτην ὅς τις ἢ καταχρημνιεῖ,
Ἢ πεινῆν ποιήσει.

Primum recte legitur, ἅμα παρῆν ὁ καιρός. *Simul ac tempus advenit.* Scilicet tempus Mysteriorum celebrandorum, quibus aderant Demetra et Demetrius. Casauboni autem lectionem tum metri, tum linguæ Atticæ genius respuit. Deinde recte quoque Athenæus, χαῖρε κἀφροδίτης. quod omnino tenendum. Denique vulgo legitur σχόλασον αὐτός. Quod nauci non est. Quid, quod verbum desideratur in præcedentibus? Nos utrique incommodo eleganter

eleganter consuluimus. Verbum autem κολάζειν in hoc negotio significantissimum est.* Sensus est: *Sphingem vero illam, quæ nos vexat, vel tu reprime, vel alium, qui reprimat, mitte.* Quod Οἰδίπουν τιν' εὑρεῖν eleganter vocat Poeta.

Cæterum, ut unde abii, revertar, Istri nostri ψυχρότητα sive *frigiditatem* tangere videtur Polemo apud Athenæum, lib. ix. p. 387. Πολέμων ὁ περιηγητὴς ΙΣΤΡΟΝ τὸν Καλλιμάχειον συγγραφέα εἰς τὸν ὁμώνυμον καταπόντου ποταμόν. Ut Tiberius in Tiberim, sic Ister in Istrum. Sed hæc ludicra sunt. Frigidus autem Ister omnibus notus.† Atque hinc *ripa Istrica* Lactantio, sive quisquis fuerit auctor libelli *De Mortibus Persecutorum*, Cap. 17. ubi de Diocletiano agit: *Tredecim dies tolerare non potuit, ut Romæ potius quam Ravennæ procederet consul. Sed profectus hyeme sæviente, frigore atque imbribus verberatus, morbum levem ac perpetuum*

* Æschines contra Timarchum p. 12. Ἡμῖν δὲ προσήκει τοῖς τὴν ἴσην καὶ τὴν ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι, τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τι λέγοντας ἢ βεβιωκότας ΚΟΛΑΖΕΙΝ. Quem locum male sollicitant viri eruditissimi. Aristophanes apud Aulum Gellium lib. xv. 20. p. 693.

Νῦν οὖν ἁπάσαισι παραίνω καὶ λέγω,
Τοῦτον ΚΟΛΑΣΑΙ τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.

† Ovid. Epist. ex Ponto iii. 2.

Quæque aliæ gentes, ubi frigore constitit Ister,
Dura meant celeri terga per amnis equo.

traxit;

PARS IV.

traxit; vexatusque per omne iter, lectica plurimum vehebatur. Sic æstate transacta per circuitum ripæ strigæ *Nicomediam venit, morbo jam gravi insurgente.* De RIPA STRIGA doctissime et copiosissime disseruit celeberrimus Dodwellus. Sed operam et oleum perdidit vir gravissimus; nam locus emendandus, non interpretandus est. Reponendum omnino: *Sic æstate transacta per circuitum* RIPÆ ISTRICÆ *Nicomediam venit*. Ripa Istrica est ripa Istri fluvii. *Ripam Danubii* vocat infra Lactantius. Nihil verius hac emendatione. Vide quantas turbas hic dederit unius literæ jactura.* Librarii autem nusquam sæpius aut turpius errant, quam in nominibus propriis: ut recte ad Phædrum adnotavit vir longe eruditissimus et literarum et literatorum heu! desideratissimus Patronus, FRANCISCUS HARÆUS, Episcopus quondam Cicestriensis. Exemplum dabo, idque eo magis, quod illustrius est, et ad Sophoclis INACHUM, de quo nos supra, facit. Hesychius: Ἐπίκρουμα, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ. Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ. Ad hunc locum, qui manifesto laborat, vel emendandum, vel illustrandum, nihil contulerunt viri eruditi.

* Confer Nicolaum Heinsium ad Propertium p. 753. qui mecum facit: id quod serus animadverti.

Rescri-

Reſcribendum omnino: Διὰ τὸ παρωνομάσθη ΤΩι ΑΡΓΩι. Nimirum hic Sophoclis verſiculum exponit Grammaticus. *Terra Argiva* ab *Argo* denominata eſt.* ARGUS vero in Sophoclis *Inacho* partes ſuas haud inſicete ſuſtentabat: de quo nos ſupra ad v. Ἀράχνη. Adpoſite Euſtathius ad Dion. Perieg. 419. Καὶ ἡ ὅλη δὲ Πελοπόννησος Ἄργος, ἀπὸ τοῦ πολυοφθάλμου ΑΡΓΟΥ ἐκλήθη ποτέ. Hinc lux et ſalus Heſychio. ADDO alterum exemplum, non minus inſigne, et inſigniter corruptum. Theophilus ad Autol. ii. 8. Ὅθεν καὶ τὰς προσωνυμίας ἔχουσιν οἱ κατ' αὐτοὺς δῆμοι. Ἀριάδνης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφίλης, τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ πρύμνιδι. Appello omnes monſtrorum averruncatores, an quidquam viderint hac lectione monſtroſius: nam quæ viri doctiſſimi hic adferunt, inepta et ἀπροσδιόνυσα ſunt. Refingendum proculdubio ex veſtigiis veteris ruinæ: Τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ΕΝ ΑΜΦΙΡΥΤΗι ΔΙΑι. *Quæ cum Baccho concubuit in inſula Dia.* Reſpexit Theophilus ad Homer. Odyſ. Λ. 325.

PARS IV.

> Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' ΑΡΙΑΔΝΗΝ,
> Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
> Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων

---

* Euſtathius ad Dionyſ. Περιήγ. v. 511. Καθὰ καὶ πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ ΒΟΥΡΙΝΑ ΙΤΑΛΙΚΗ ΒΟΟΣ ΡΙΝΙ ΠΑΡΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΗ.

Ἦγε

PARS IV.

Ἦγε μὲν, ἐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔσχε
ΔΙΗι ΕΝ ΑΜΦΙΡΥΤΗι, Διονύσε μαρτυρίησι.

Ad quem locum consulendus Scholiastes. Conferendus etiam Diodorus Siculus, IV. 61. Schol. ad Apollon. Rhod. III. 996. et Schol. ad Theocrit. Idyll. B. 45. Huc facit Hyginus in Corona: *Hæc existimatur Ariadnes fuisse, a Libero patre inter sidera collocata. Dicitur enim* IN INSULA DIA CUM ARIADNE LIBERO NUBERET, *hanc primum coronam muneri a Venere et Horis accepisse, cum omnes dii in ejus nuptiis dona conferrent.* Quare hoc monstrum recte, opinor, profligavimus. ADDO jam tertium locum, ubi Librarii turpiter lapsi sunt ἐν τοῖς κυρίοις. Athenæus lib. v. p. 220. Πεφύκασι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι. Εἴγε καὶ Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικὸς ἐν μὲν τῷ Τηλαύγει Κριτόβελον τὸν Κρίτωνος ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ῥυπαρότητι βίε κωμῳδεῖ. Τὸν δὲ Τηλαύγην αὐτὸν ἱματίε μὲν φορήσεως καθ' ἡμέραν ἡμιωβόλιον κναφεῖ τελεντα μισθὸν, κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς· καὶ τελέσαντα τὸν ῥήτορα ε μετρίως διαγελᾷ. Latet hic nomen rhetoris alicujus. Isaacus Casaubonus scribi jubet, καὶ Τελέσαντα τὸν ῥήτορα. "Est vero *Telesas*, "inquit, proprium nomen alicujus oratoris "vel rhetoris inepti; cujus imperitiam casti-

"gaverat

"gaverat ridendo Æſchines." Cedo vero quenquam hominum, qui de *Teleſante*, inepto illo rhetore, vel fando inaudiverit. PARS IV.

Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Equidem perſuaſum habeo, Athenæum ſcripſiſſe, Καὶ ΤΟΝ ΛΥΣΙΑΝ τὸν ῥήτορα. Nimirum inter *Lyſiam* et *Æſchinem Socraticum* lites nonnullæ intercedebant. Hinc alter alterum, ut fieri ſolet, vellicabat, et dicteriis proſcindebat: de quo Athenæus infra lib. xii. p. 611. et nos ad Suidam v. Κάπηλος. Et hoc omnino verum. Sed ita, neſcio quomodo, comparati ſunt viri doctiſſimi, ut manifeſtas Librariorum hallucinationes amplecti, quam veras lectiones indagare, malint. Eadem plane chorda oberrat vir magnus infra ad Athenæum, lib. xii. p. 534. ubi leguntur hæc verba Anacreontis de *Artemone* τῷ περιφορήτῳ.*

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
Χρύσεα φορέων καθέρματα,
Παῖς Κύκης.†

* Illuſtris eſt locus de Artemone τῷ Περιφορήτῳ apud Plutarchum in Pericle p. 368. Edit. Bryan. quem vide.

† Euripides in Helen. v. 1327.

Θηρῶν ὅτε ζυγίους
Ζεύξασα θεὰ ΣΑΤΙΝΑΝ.

Homer. Iliad. Ξ. 182.

Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα ———

Ubi

PARS IV.

Ubi Casaubonus: " Quod autem vocatur a " Poeta *Artemon* παῖς Κύκης, suspectum ha- " buerunt docti viri: haud scio an jure; nam " servum serva natum videtur significare. " Quod enim emendant iidem, ἄκικυς, non du- " bito falsos esse judicii. *Cyca* servile nomen " fœminæ, ut *Manes* viri." Sic solent Commentatores. Sed vera lectio, me vide, est: Παῖς ΤΥΧΗΣ. *Fortunæ filius.* Qualis revera Artemo. Sophocles Oedip. Tyr. 1090.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ΠΑΙΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ νέμων,
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι·
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός ———

Euripides apud Plutarch. de Solert. Animal. p. 965.

Ο ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΠΑΙΣ κλῆρος ———

Horatius Satir. ii. 6.

—— *Noster ludos spectaverat una:*
Luserat in campo: FORTUNÆ FILIUS, *omnes.*

Nihil certius hac emendatione. Cæterum ad hanc Anacreontis Oden manifesto respexit Horatius in MÆNA: quod nescio an aliis observatum.* Atque hæc hactenus in Profa-

* Exstant et apud alios eadem vitia, quæ hac occasione corrigenda sunt. Strabo lib. xi. sub finem p. 803. Μέρη δ' ἐστὶ τοῦ Ταύρου ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἐγγύς ἐστι τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Ἐκβάτανα φερούσης παρὰ

nis. Nec Sacræ Literæ ab Librariorum unguibus ſecuræ omnino atque inviolatæ manſe- PARS IV.

παρὰ τὸν τῆς Βάριδος νέων. Lege παρὰ τὸν τῆς ΑΒΑΡΙΔΟΣ νέων. Ariſtoph. Plut. v. 800.

——— ὡς δὲ Ξένικος ἑτοσὶ
Ἀνίςαθ' ———

Scribendum,

——— Ο ΔΕ ΔΕΞΙΝΙΚΟΣ ὑτοσί.

Diodorus Sicul. lib. xiii. 189. p. 593. Καὶ τὸ λοιπὸν ἐκ τέτε τὰς ἀφορμὰς ἔχοντες ἐπολέμων τοῖς τὸ Ἰχίον ἔχεσι. Hic alii Ἰχύον, alii Ἰχίον legunt. Sed vera lectio eſt τοῖς ΧΙΟΝ ἔχεσι. Quod quidem viderunt L. Rhodomanus et Palmerius. Eadem plane medicina ſanandus eſt Schol. ad Homeri Iliad. I. 443. Οἱ περὶ Κόρακα δὲ καὶ ΚΤΗΣΙΑΝ ὕςερον ἐξεκόσμησαν τὴν Ῥητορικήν. Legendum, ΤΙΣΙΑΝ. Schol. ad Iliad. O. 229. Δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος εἶναι Αἰγίδας· τὴν μὲν Διὸς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς. Hic ἀντὶ τῦ, ὁ Σιδώνιος, lege ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ. Ita ad Iliad. X. 325. ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΣ δέ φησι, κατὰ ῥιπὴν τῆς τροφῆς, σκέπεσθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωτίδος τὸν βρόγχον. Confer etiam Etymol. Mag. v. Ὀψίς. Schol. ad Theocrit. Idyll. i. 147. Ὅτι δὲ αἱ Ἀτ'ικαὶ ἰχάδες ἡδεῖαι καὶ ΔΙΝΩΝ μαρ'υρεῖ. Ita legendum. Occurrit nomen apud Athenæum lib. xiv. 18. p. 652. ΔΙΝΩΝ ἐν τοῖς Περσικοῖς φησίν. Vide nos ad locum, Annotat. in Theocrit. vol. i. p. 210. Heſych. Ἀριςόδημος. ——— Καὶ Βασιλίδας, καὶ Λαχάρας. Scribe καὶ ΓΛΥΚΕΡΑΣ. Hinc denique corrigendus eſt locus admodum corruptus, quem tentavit fruſtra Cl. Koen in notis ad Gregor. Corinth. de Dialect. p. 179. ΝΙΚΑΣ' Ο ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ ΩΑΡΙΩΝ χῶραν τ' ἀπ' ἐῦς πᾶσαν ὠνόμηνεν. Ita legendus iſte locus. Sic Callimachus Hymn. in Dian. v. 265.

——— ὐδὲ μὲν Ὦτος
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήςευσαν.

Item Pindar. Iſth. iv.

Οὐ γὰρ φύσιν ΩΑΡΙΩ-
ΝΕΙΑΝ ἔλαχεν.

 runt:

PARS IV.

runt: quippe qui, tanquam Harpyæ Virgilianæ, in optima quæque involant,

—— *Contactuque omnia fœdant.*

Quod viris eruditis jam pridem perſpectum. Nobis, dum hæc ſcribimus, unus atque alter locus ex Pauli Epiſtolis obverſantur, quos male habitos, et exſcriptorum vel incuriam vel inſcitiam expertos, hic ſublevandos atque inſtaurandos curabimus. Nihil enim antiquius habemus, quam ut Eccleſiæ commodis, quantum poſſumus, inſerviamus, et operam noſtram, qualemcunque tandem, Literis Sacris impendamus. Et hæc uberius fortaſſe alibi. Nunc videamus Paulum in Epiſtola Prima ad Corinthios vii. 31. Τȣ͂το δέ φημι, ἀδελφοὶ, ὅτι ὁ καιρὸς συνεςαλμένος τὸ λοιπόν ἐςιν· ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι· καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τȣ́τῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τȣ͂ κόσμȣ τȣ́τȣ. Locum integrum deſcripſi, ut videas frequentem uſum τȣ͂, μή· quod Librario in clauſula ſententiæ fraudi fuit. Verba enim χρώμενοι et καταχρώμενοι hic ex adverſo ſibi invicem ponuntur: quod viros eruditos non animadvertiſſe miror. Quare delenda particula negativa, quæ indocto Librario accepta referenda eſt, et locus ita reſcribendus:

Καὶ

Καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς καταχρώμενοι. PARS IV. *Et* UTENTES *hoc mundo, tanquam* ABUTENTES, i. e. *non utentes.* Vides manifeſtam antitheſin. Ita locutus eſt Syneſius, Epiſt. 63. ΧΡΗΣΘΑΙ *δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ* ΚΑΤΑΧΡΗΣΘΑΙ. UTI *oportet potentium amicitiis, non* ABUTI.* Haud diſſimiliter Euſebius Præpar. lib. x. p. 472. Ἡ τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ ΓΝΩΣΙΣ, *καὶ ἡ τῶν οἰκείων θεῶν* ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ. *Summi Dei* COGNITIO, *ſuorumque numinum* REJECTIO. Et hoc omnino verum. Sed pergo. PAULUS, ſive Auctor, quiſquis tandem fuerit, Epiſtolæ ad Hebræos, xi. 37. Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. *Lapidati ſunt, diſſecti ſunt, tentati ſunt, in occiſione gladii mortui ſunt.* Ad hunc locum multa multi, ut fieri ſolet, commentati

* Polybius lib. i. 85. p. 120. Ἐπεὶ δὲ ΚΑΤΕΧΡΗΣΑΝΤΟ μὲν ἀσεβῶς τοὺς αἰχμαλώτους, τροφῇ τούτοις ΧΡΩΜΕΝΟΙ· κατεχρήσαντο δὲ τὰ δουλικὰ τῶν σωμάτων. Sopat. Prolegom. in Ariſtidem p. 2. Πότε γὰρ εὑρὼν θησαυρὸν ἐδίδου τῷ βασιλεῖ αὐτόν· ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε, ΚΕΧΡΗΣΟ αὐτῷ. Αὖθις δὲ προσάγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, ἔφη εἶναι ὑπὲρ ἰδιώτην τὸν θησαυρόν· ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν εἶπε πρὸς αὐτὸν, Καὶ ΚΑΤΑΧΡΗΣΟ. Thucydides lib. ii. 63. p. 137. Ἰέναι δέ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ μόνον, ἀλλὰ καὶ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΜΑΤΙ. Xenophon. Memorab. ii. 6. 33. Καὶ ὁ Κριτόβουλος ἔφη· Ὡς τοὺς μὲν καλοὺς ΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς ΚΑΤΑΦΙΛΗΣΟΝΤΟΣ, θαῤῥῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρατικά. Suidas : Διονυσίων σκωμμάτων.—Ὃν ἐνδίκως ἡ ΔΙΚΗ ΔΙΚΑΣΑΣΑ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΕΝ. Idem : Περίφλεκτος. ΕΦΛΕΓΕΤΟ ΓΑΡ, ΟΥ ΚΑΤΕΦΛΕΓΕΤΟ ΔΕ. Reſpexit Suidas ad Exod. iii. 2.

PARS IV.

ſunt. Sed verbum *ἐπειράσθησαν* non agnoſcit Euſebius. Quin et totus locus, qui mire luxatus, et doctorum virorum conjecturis fatigatus eſt, ita tandem auctoritate Præſulis Cæſarienſis Præpar. xii. 10. refingendus et conſtituendus eſt: *Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον. Περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι· ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς,* ΩΝ ΟΥΚ ΗΝ ΑΞΙΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ.* Notandus exitus orationis, et acumen pervenuſtum. IN TERRÆ CAVERNIS *deliteſcebant, quibus dignus non erat* MUNDUS. *Qui meliore mundo digni. They wander'd about, and lived* IN DENS AND CAVES OF THE EARTH, *of whom* THE WORLD *was not worthy.*

MAGNANIMI HEROES! ——

Sit anima mea vobiſcum. —— Atque hic finem facio Epiſtolæ prolixiori: in qua ſi quid, currente rota, inconſulte aut intemperanter nimis, qui mos noſtrorum hominum eſt, in Bentleium noſtrum dixi, id omne pro indicto velim: BENTLEIUM inquam, Britanniæ noſtræ decus immortale; a cujus præceptis, ſi

* Citat locum Origenes contra Celſum p. 336. Edit. Cantab.

quid

quid in Græcis video, me plus profecisse, quam ab omnibus omnium ætatum Criticis, gratus agnosco; quem nemo vituperare ausit, nisi fungus; nemo non laudet, nisi Momus. PARS IV.

His saltem adcumulem donis, ac fungar inani
Munere ——————

Sed tandem jam desino: neque enim diutius tua tempora morabor, Præsul eruditissime. Perge vero, ut facis, de Literis, de Ecclesia, de Republica, optime mereri. Rumpantur Codri, Bavii, Mævii. Adplaudunt omnes boni, et quicquid usquam gentium est eruditorum. Sed nolo nimius esse. Vale, Episcoporum doctissime, et nos Tui observantissimos ama.

Dabam S. Martini,
xx Nov. mdcclxvi.

ERRA-

E R R A T A.

Pag.	Lin.	Pro	Lege
263.	ult.	γεννεθεὶς	γεννηθεὶς.
266.	5.	ὅσσερ	ὅσπερ.
273.	26.	Nicharcus	Nicarchus.
287.	13.	Ἦ	Ἦν.
384.	12.	*feerat*	*fecerat.*
421.	24.	tis	ſatis.
537.	14.	*βάσιλεὺς*	*βασιλεὺς.*
571.	10.	reſpexit	reſpexiſſe.